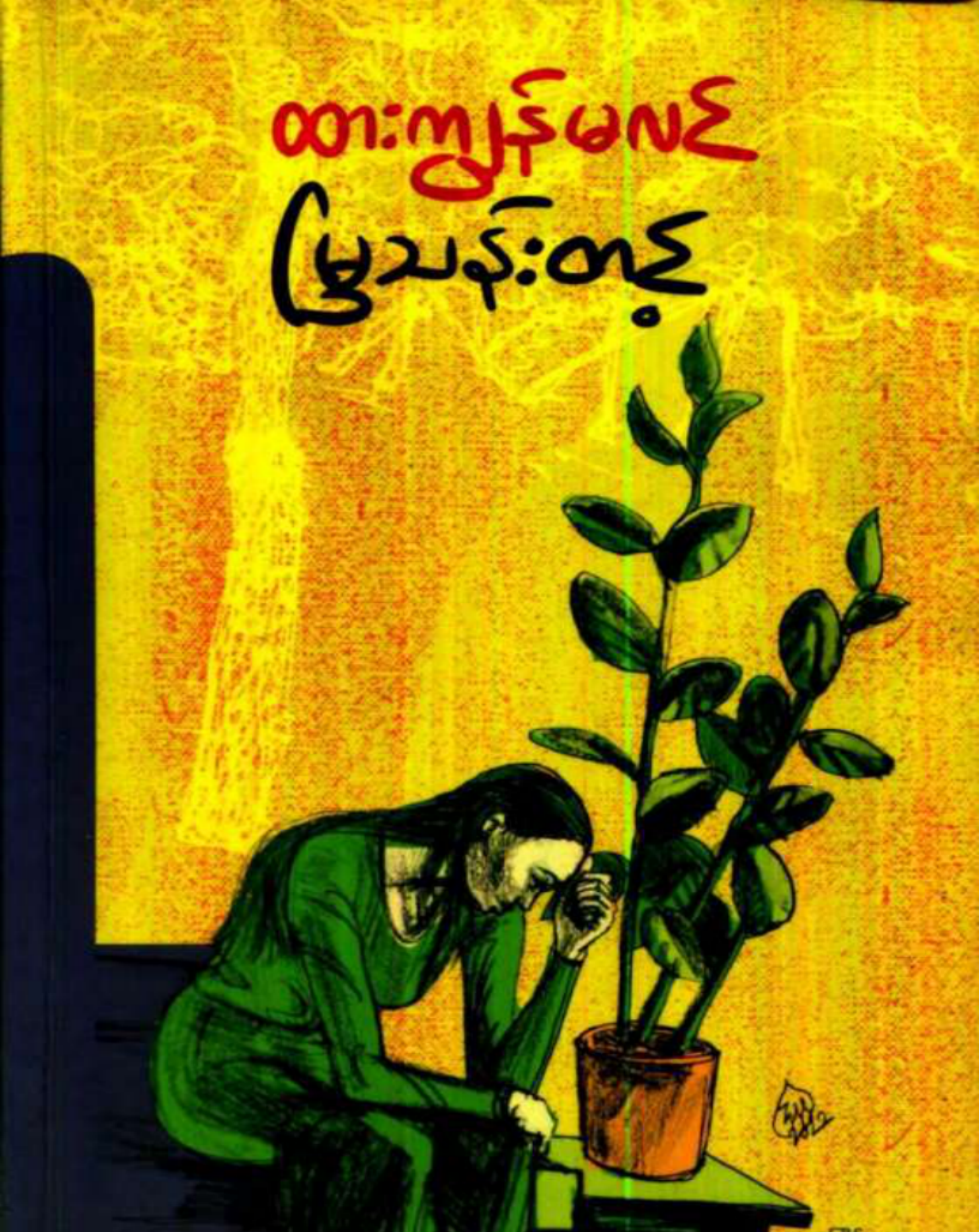
ထားကျန်မှလင်
မြသန်းတင့်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ထားကျွန်မလင်

မြသန်းတင့်

Whisper Of Words

ထားကျွန်မလင် - မြသန်းတင့်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၀)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၁၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၂၊ ဇူလိုင်လ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ အရက်ဦးစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ

(ပထမအကြိမ်-၁၉၆၃၊ ချိုးဖြူစာပေ။ စတုတ္ထအကြိမ်-၂၀၀၂၊ ပြိုးစာပေ)

ရောင်းဈေး ၅ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

About Us

WHISPER OF WORDS
EBOOKS

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက်

လုံး၀ (လုံး၀) အသုံးမပြုပါ။

“စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Market ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။

Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်နေမှုများကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည် ပေးကြပါရန် ပန်ကြား တောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ် ပြုသင့်တယ်" လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူ အားပေးကြပါ။

စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များ ကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။

ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူ အားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤ E-Book စာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

မာတိကာ

[၁]

[၂]

[၃]

[၄]

[၅]

[၆]

[၇]

[၈]

[၉]

[၁၀]

[၁၁]

[၁၂]

[၁၃]

[၁၄]

[၁၅]

[၁၆]

[၁၇]

[၁၈]

[၁၉]

[၂၀]

[၂၁]

[၂၂]

[၂၃]

[၂၄]

[၂၅]

[၂၆]

[၂၇]

[၂၈]

[၂၉]

[၃၀]

[၁]

မှောင်စပျိုးလာသဖြင့် ကျွန်မသည် အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မှိုင်းညို့သော မိုးသား မိုးတိမ်များသည် အနောက်ဘက် ဆီမှ တရိပ်ရိပ် တက်လာကြ၏။ မိုးသက် လေသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်သွားပေရာ မိုးနံ့ကလေး မွှေး၍ လာပေ၏။ မိုးနံ့ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် လွမ်းရမလို ပျော်ရမလို တလှိုက်လှိုက် ဖို၍လည်း လာ၏။ လမ်းဘေး ယာခင်းများမှ မြေသင်းနံ့ကလည်း တပျံ့ပျံ့ လွင့်လာပါသည်။ သြော်.... သည်မိုးနှင့် သည်မြေနံ့တို့သည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းလှပါကလား။

ကျွန်မသည် ယာတော နှစ်ခုကြားထဲက လှည်းလမ်း ဖုန်ဖုန်ကလေး အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီးနောက် ကတ္တရာစေး လမ်းမပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကတ္တရာစေး လမ်းမပေါ် ရောက်လျှင်ပင် မိုးဖွားကလေးများ တဖွဲဖွဲ ကျလာကြပေပြီ။ ကျွန်မမှာ ထီးမပါသောကြောင့် လက်ထဲတွင် လုံးခြေ ဆုပ်ကိုင်လာသည့် ပိုးပဝါကြီးကို ခေါင်းမှာ အုပ်၍ မေးတွင် သိုင်းချည် ထားလိုက်သည်။ ထဘီကို ဆွဲ၍လည်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ကတ္တရာစေး လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းနေလေ၏။ ဟိုပုံးဘက်သို့ ထွက်သွားသော တက္ကစီကား တစ်စီးနှင့် တောင်ကြီးဘက်သို့ ဝင်လာသော လင်းရိဗာ ကားတစ်စီး ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လင်းရိဗာကား မောင်းလာသည့် အသားလတ်လတ်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ အသက် ၂၅ နှစ်ကျော် ခန့်လောက် ရှိဦးမည့် လူရွယ်သည် ကျွန်မအား ငေးကြည့် သွားသည်ကို သတိထား လိုက်မိ၏။ ကျွန်မလို ငယ်ရွယ် နုနယ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် မိုးရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက် နေသည်ကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့် သွားခြင်း မျိုးလားတော့ မသိပေ။

ကျွန်မသည် သူ့ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်နေကြသည်ကို သိတော့မှ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို တခြားသို့ လွှဲဖယ် လိုက်ပြီး ဆက်၍ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ လင်းရိဗာကားသည် ကျွန်မရှေ့ ဝါးတစ်ရိုက် ကျော်ကျော်လောက် လွန်သွား၍ ကျွီခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ပိုင်းမှ ခေါင်းတစ်လုံး ပြူထွက်လာကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မသည် မသိသလိုပင် သူ့ကို ဂရုမထားဘဲ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့

လင်းရိဗာကားသည် နောက်သို့ ဆုတ်လာကာ ကျွန်မ အနားတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ စက်ကိုမူ ရပ်မထားပေ။

"ကျွန်တော် ဒေါက်တာ အောင်မျိုးပါ။ ကုလသမဂ္ဂ ငှက်ဖျားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး အဖွဲ့မှာ အလုပ်လုပ် ပါတယ်။ ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့နိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မအိမ် ဒီနားလေးတင်ပါ"

ကျွန်မက မေးတွင် သိုင်းချည် ထားသည့် ပိုးလက်ကိုင်ပဝါစကို အဓိပ္ပာယ် မရှိ ဆွဲလိမ် နေရင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်။ မျက်လုံးများ ကမူ တခြားသို့ လွှဲထားပေသည်။

"သြော်... သြော် ကျွန်တော်က ခရီးများ ဝေးသေးသလား လို့ပါ။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

သူသည် ကျွန်မကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ဝူးခနဲ မြည်အောင် မောင်း၍ ထွက်သွား လေသည်။ ကျွန်မသည် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လုပ်ပြသွားသော ကားနောက်မြီးမှ မီးနီကလေးကို ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ၏ ငြင်းပယ်လိုက် ပုံမှာ ရိုင်းရာများ ကျသွား လေမလား ဟုလည်း တွေးမိလာသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ သည် ရည်မွန်ဖော်ရွေသော ယောကျ်ားပျို တစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အားနာမှု ဖြင့်ပင်ဖြစ်စေ လက်ခံလိုက်ဖို့ ကောင်းပေသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပေ။ လင်းရိဗာ ကားကလေးမှာ လမ်းကွေ့တွင် ပျောက်ကွယ်၍ပင် သွားလေပြီ။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တောင်ကြီးမှ ဟိုပုံးသို့ ထွက်သော ကားလမ်းပေါ်တွင် ရှိ၍ ရှေးပုံ နှစ်ထပ် ဆင်ဝင် အိမ်အိုကြီး ဖြစ်၏။ အိမ် ပတ်ပတ်လည်တွင် တောရိုင်းပန်းချုံ များ၊ ထင်းရှူးပင်များ ပေါက်နေကြ၏။ မိုးဦးဖြစ်၍ တောပန်းရိုင်းများသည် ဖွေးဖွေး လှုပ်အောင် ပွင့်နေကြပေသည်။

ကျွန်မသည် တောပန်းရိုင်းချုံများ တံတိုင်းလို ကာရံထားသော အိမ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ မိုးဖွဲကလေးများမှာ ကျဲရာမှ စိပ်၍လာပေပြီ။ အိမ်နှင့် တစ်ဖာလုံခန့်အကွာရောက်လျှင် ထီးတစ်လက်ကို လက်က

ကိုင်၍ တစ်လက်ကို ဖွင့်ဆောင်းကာ ကျွန်မဆီသို့ ပြေးလာနေသော မလုံးကို လှမ်းမြင် ရသည်။ မလုံးသည် ရှမ်းထဘီအနက်၊ ပိတ်အင်္ကျီ လက်ရှည်အဖြူကို ဝတ်ထားလေရာ မလုံးပြေးလာနေပုံမှာ ဒိုးကလေးတစ်လုံး လိမ့်လာသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ကျွန်မ အနားရောက်တော့ မလုံးမှာ မောနေလေသည်။

"မထားကလည်း သိပ်အပြောရ ခက်တယ်ကွယ်။ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထွက် မသွားပါနဲ့လို့ ပြောတာလည်း မရဘူး။ ကြည့်စမ်း ခုလည်း မိုးရေတွေ စိုကုန်ပြီ၊ တော်တော်ကြာ နေမကောင်း ထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေမှဖြင့်"

မလုံးက ထီးကိုဖွင့်၍ ကျွန်မကို လက်ကမ်းရင်း အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်သည်။ မိုးဖွဲဖွဲ ကြားထဲမှာပင် သူ့နဖူး၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စို့နေလေ၏။

"ဒီနားလေးတင် သွားတာပါ၊ သိပ် မဝေးပါဘူး"

ကျွန်မသည် မလုံးပေးသော ထီးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ မလုံးသည် ကျွန်မ အပါးမှ လိုက်လာ ပေသည်။ မလုံးမှာ တောင်သုံးလုံး ဇာတိဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် မလုံး လက်ပေါ်မှာပင် ကြီးပြင်း လူလားမြောက် လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ပို့တော့မှ မလုံးနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ မေမေသည် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ရန်ကုန်ကွန်ဗင့်သို့ ပို့ထားပြီး မလုံးနှင့်သာ အနေများခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မရှိစဉ်မှာ မေမေသည် မလုံးကိုသာ အဖော်ပြုရသည်။ မလုံးသည် မေမေ့ အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ထက်ပင် ပို၍ သိမည် ထင်ပါ၏။ ကျွန်မတို့က လွဲလျှင် မေမေ့အဖို့လည်း မလုံးသည် အရင်းနှီးဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး၊ အချစ်ဆုံးသူဖြစ်၍ မလုံးအဖို့လည်း မေမေသည် အားအကိုးရဆုံး၊ အချစ်ဆုံး၊ အတွယ်တာဆုံးသူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ မလုံးနှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ချစ်သော၊ အားကိုးရသော မေမေ မရှိတော့ပြီ။

မေမေဆုံးခြင်းသည် ကျွန်မတို့အဖို့ တောင်တစ်လုံး ပြိုလဲခြင်းဖြစ်၍ မလုံးအဖို့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် ပြိုလဲခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ တောင်ရိပ်ကို မခိုနိုင်တော့ပြီ။ မလုံးလည်း သစ်ပင်ရိပ်ကို မခိုနိုင်တော့ပြီ။

မေမေသည် ရှမ်းမြန်မာ ခရစ်ယာန် အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ဖေဖေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် စစ်မဖြစ်မီက နယ်ခြား ဝန်ထောက်

ဘ၀ဖြင့် လာရောက် အမှုထမ်းစဉ် မေမေနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၍ ကျွန်မကို မွေးပြီး မကြာမီမှာပင် ဖေဖေသည် နယ်ခြား ဝန်ထောက် ဘ၀မှ အလုပ် ပြုတ်လာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ဘာကြောင့် အလုပ် ပြုတ်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိပေ။ ဤအကြောင်းကို မေမေ ရှိစဉ်ကလည်း စကားအစပ် မခံပေ။ မလုံးကလည်း မသိဘူး ဟူ၍သာ ဖြေလေ့ ရှိသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ယနေ့ထက် တိုင်အောင် ဖေဖေ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို စုံးစဉ်းမှု မသိကြပေ။ ဖေဖေသည် အလုပ်ပြုတ်သောအခါ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ တောင်ကြီးမှာပင် အိမ်တစ်ဆောင်ဝယ်ကာ အခြေချခဲ့သည်။ ဘယ် အပေါင်းအသင်း၊ ဘယ်မိတ်ဆွေနှင့်မှုလည်း အတွေ့မခံတော့ဘဲ တစ်ယောက် ထီးတည်း နေလာခဲ့သည်ဟု မေမေက ပြောပြဖူး၏။ ဆွေမျိုးများနှင့်ပင် အဆက် အသွယ် ဖြတ်ကာ ခပ်အေးအေး ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ရွှေညောင် တစ်ဝိုက်တွင် မေမေ အမွေရလိုက်သော မြေများရှိ၏။ ဖေဖေသည် အလုပ်ပြုတ်သောအခါ ထိုမြေများပေါ်တွင် လိမ္မော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံ၊ ကော်ဖီခြံများကို နိုင်သလောက် စိုက်ပျိုးပြီး နေလာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကို ထိုမြေစုများ ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ခြံထွက်ပစ္စည်းများပေါ်တွင် လည်းကောင်း တည်ဆောက်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လောကကြီးမှ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးကာ လူတွေနှင့် အဆက် ဖြတ်ခဲ့သော ဖေဖေသည် ကြာကြာပုန်းရှောင်မနေရပေ။ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာပြီး လွတ်လပ်ရေး မရမီ တစ်နှစ်လောက် အလိုတွင် ယာတောမှာ သွားနေစဉ် တစ်ည လူဆိုးများ၏ လက်ချက်ဖြင့် အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ဖေဖေဆုံးတော့ ကျွန်မမှာ အသက် ကိုးနှစ်လောက်ပင် ရှိ၍ ကျွန်မထက်အငယ် ထားခင်မူမှာ ငါးနှစ်သမီး လောက်သာ ရှိသေး၏။ မေမေသည် လက်ထက်ပွားဖြစ်သော သနပ်ဖက်ခြံ၊ ကော်ဖီခြံ များကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကာ ဥမမည် စာမမြောက် သေးသော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခု မေမေ ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့သည် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ လက်ငုတ်လုပ်ငန်းကို ဘယ်လို ဆက်လုပ် ကြရမည်နည်း။

သည်မေးခွန်းမှာ ကျွန်မ ဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက် တီးခေါက်နေသော မေးခွန်းဖြစ်၏။

မေမေသည် ဘရွန်ခိုယဲလ် နမိုးနီးယားကြောင့် ဒီဇင်ဘာလထဲက ဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မေမေ အသည်းအသန် ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် လေယာဉ်ပျံဖြင့် အသော့ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ကို မမီလိုက်တော့ပေ။ ကျွန်မတို့သည် မေမေ ရက်လည်သည် အထိ နေကာ ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ဘီအေ-ဘီအီးဒီ ဒုတိယနှစ်ဖြစ်၏။ နွေဦးပေါက်တွင် စာမေးပွဲများ

စစ်၍ ဝင်သာ ဖြေလိုက်ရသော်လည်း အောင်လိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ အောင်စာရင်းများ ထွက်လာတော့မှ ကျွန်မနာမည်ကို ကျွန်မ အံ့သြစွာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

စာမေးပွဲ အောင်တော့လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထူး၍ ဝမ်းမသာလှပါ။ ကျွန်မသည် အမေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဘာကိုမျှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှပေ။ မေမေသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို လောကအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်နှင့် ထားရစ်ခဲ့သည်ကိုသာ တစိမ့်စိမ့် တွေးမိရင်း မျက်ရည်တွေကို သွန်ချခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအသက်သည် ယခုမှ ၂၀ ကျော်ကလေးဖြစ်၍ ထားခင်မူသည် ယခုမှ ၁၆ နှစ်သာသာ ရှိသေး၏။ နုနယ်ငယ်ရွယ်သော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် ဘဝခရီး တစ်ထောက်ကို ဘယ်လိုများ လျှောက်ကြ မည်နည်း။ ကျွန်မတို့၏ နည်းပါးလှသော ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း ကျွန်မတို့နှင့် ရောထွေး ယှက်တင် မရှိကြပေ။ ကျွန်မ၏ကမ္ဘာတွင် ကျွန်မညီမ ထားခင်မူ၊ မေမေ၏ အစ်မ ကြီးကြီးညွန့်၊ မေမေ့အချစ်တော် မလုံးနှင့် မလုံး၏ ယောကျ်ား ဦးခွန်ထီးတို့သာ ကျန်တော့သည်။

သည်နေရာတွင် ဦးခွန်ထီး အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောချင်ပါသည်။ ဦးခွန်ထီးမှာ အသက် ၅၀ လောက် ရှိပြီဖြစ်၏။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း နှင့် အမြဲ ပြုံးနေတတ်သည့် ရိုးသားသော ရှမ်းအမျိုးသားကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ပါးစုန့်ကြီး များသည် ပြည့်တင်း ပြောင်တင်းနေကြ၏။ သူ၏ အပြုံးအက်အက် မျက်နှာကြောင့် သူ့မျက်လုံး များသည် အမြဲတမ်း မှေးနေကြလေသည်။ ဦးခွန်ထီးသည် ဖေဖေ့ လက်ထက် ကတည်းကပင် သနပ်ဖက်ခြံကို ဦးစီးလုပ်ခဲ့သော ဖေဖေ၏ လူယုံတော်ကြီး ဖြစ်၏။ သူ၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းမှုကြောင့် မေမေသည် ဦးခွန်ထီးကို မလုံးနှင့် လက်ဆက် ပေးခဲ့လေသည်။ မလုံးမှာ ဦးခွန်ထီးထက် ၁၀ နှစ်လောက် ငယ်ပေသည်။ သည်ကတည်းက ဦးခွန်ထီးသည် မလုံးလိုပင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်စုကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးသော နတ်ဘီလူးကြီးတစ်ပါးလို ကျွန်မတို့ တစ်တွေကို စောင့်ရှောက် ပေးလာ ခဲ့လေသည်။

မေမေ ဆုံးပြီးသည့်နောက် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ဘယ်ကိုမျှ မသွားကြတော့ပေ။ ခါတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့်အတူ သူငယ်ချင်း ကျောင်းသူများ ပါလာတတ်ကြကာ ကျွန်မတို့အိမ်သည် မိန်းမငယ်တို့၏ ရယ်သံ မောသံ တို့ဖြင့် ညံညံစီနေတတ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ အင်းလေးကန်၊ ပင်းတယ လိုဏ်ဂူ စသည်တို့သို့ လည်းကောင်း၊ လိမ္မော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံများသို့ လည်းကောင်း လျှောက်လည် တတ်ကြ၏။ ယခုတော့ မေမေ မရှိတော့လေပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်မသည် ဘယ်ကိုမျှ မထွက်ဘဲ ခရုခွံ အောင်းသလို အိမ်တွင်းမှာသာ အောင်းနေခဲ့လေသည်။

ညနေ လမ်းလျှောက် ထွက်သည်မှ အပ မြို့ထဲကိုပင် မသွားဖြစ်တော့ပေ။ မြို့ထဲ ရောက်သည့် အခါမှာပင် လမ်းမတော်ရှိ စာနယ်ဇင်း ကိုယ်စားလှယ်၏ ဆိုင်များသို့သာ ရောက်ကာ နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း များကို ရွေးချယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ အိမ်သည် သုသာန် တစပြင်ကြီးလို တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ နေ၏။ ဧည့်သည် အဝင်အထွက်လည်း အရင်ကလောက် မများတော့ပေ။ လာသည့် ဧည့်သည် များကလည်း အရွယ်နှင့် သောက မမျှသည့် ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း ဟန်ဖြင့် မျက်နှာ မသာမယာ ရှိနေတတ်ကြသည်။ စကားပြောသည်က အစ ကျယ်ကျယ် မပြောဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်သာ ပြောကြတော့သည်။

မေမေသည် ကျွန်မတို့၏ အရွံ့ အကြောက်ကို ဖြေဆေးပေးမည့်သူ၊ ကျွန်မတို့၏ အစိုး အလန့်ကို မန်းမှုတ် ပေးမည့်သူ၊ ကျွန်မတို့၏ အဆွေးအပူကို မျှတယူမည့်သူ၊ ကျွန်မတို့၏ အနွံ့အဆိုးကို သည်းခံ နှစ်သိမ့် ပေးပေသူ။ သည်အကြောင်းတွေကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား၊ ဘယ်ကိုမျှလည်း မထွက်ချင်တော့ဘဲ အိမ်တွင်း အောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထားခင်မူ ကတော့ ခဏသာ ပူလောင်ကြေကွဲဟန် ရှိသော်လည်း ကြာတော့ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားဟန် တူလေသည်။

“ထားခင်အိ ရယ်၊ ဖြီးဖြီး လိမ်းလိမ်း ပြင်ပြင် ဆင်ဆင် ကလေးများ နေစမ်းပါဦး”

ထားခင်မူက ကျွန်မကို မကြာခဏ အပြစ်တင် တတ်၏။ ထားခင်မူသည် ကျွန်မကို ထားခင်အိဟုပင် ခေါ်တတ် လေသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းကို ယမ်းပြခဲ့သည်။

“နင် မသိဘူး ထားခင်မူ။ တို့ဘဝကို နင် ပြန်တွေးကြည့်စမ်း၊ တို့မှာ အဖေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အမေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဆွေမျိုး ဆိုတာလည်း တို့ကို အသိအမှတ် ပြုချင်ပုံ မရတော့ဘူး။ တို့ဟာ တစ်ကောင် ကြွက်မကလေး နှစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ နင်ကသာ ပျော်နေ၊ ငါတော့ ပျော်လည်း မပျော်ချင်တော့ဘူး။ ပျော်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ဒီအရွယ်မှာ ဒီသောကတွေ တောက်လောင် ဖုံးနေရင် ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ ငါ့မှာ ပျော်တာလည်း မရှိချင် တော့ဘူး၊ ဝမ်းနည်း တာလည်း မရှိချင် တော့ဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှလည်း မရှိတော့ဘူး။ အင်္ဂလိပ် ကဗျာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ (Stoicism) ဆိုတဲ့ ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ ဥပေက္ခာဝါဒီ တွေလိုပဲ နေချင်တော့တယ်။ သူတို့မှာ ငိုခြင်းလည်း မရှိဘူး၊ ရယ်ခြင်းလည်း မရှိဘူး”

ထားခင်မူက ပြောတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် သည် စကားလုံးများသည် အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် ထားခင်မူမှာ ကျွန်မထက် နုနယ် သူဖြစ်၍ ပိုမိုအားငယ်သွားမည် စိုးသဖြင့် ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်မအရွယ် သည်လည်း အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်ဆဲ အရွယ် ဖြစ်ပါ၏။ အစွမ်းကုန် ဝေဆာဆဲ အရွယ်ဖြစ်ပါ၏။ မေမေ့ကိစ္စသည် ရင်သန်ရန် အားပျိုးနေဆဲ ကျွန်မထံသို့ အရိုန်ပြင်းသော မုန်တိုင်းကြီးလို ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မဘဝ၏ အဖူးအပွင့် တို့သည် ညှိုးရော် နွမ်းရိသလို ဖြစ်သွား ပေသည်။

သည်အကြောင်းကို တွေးမိလျှင် ကျွန်မ မျက်ရည် ကျရ၏။ ရင်နာရ၏။ လောက အလယ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ပါလား ဆိုသည့် အသိက လာ၍ လွှမ်းမိုးတိုင်း ကျွန်မသည် ချောက်အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသလို လန့်ဖျပ်ကာ ရင်တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်မလို ဖူးပွင့်ဆဲ ပန်းပွင့်သည် မုန်တိုင်း ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပေ။

[၂]

ကျွန်မသည် ကျွန်မအတွေးနှင့် ကျွန်မ လျှောက်လာသည်မှာ အိမ်ဆင်ဝင် အောက် ရောက်သည် အထိ ဖြစ်၏။ ဆင်ဝင်အောက် ရောက်တော့မှ ကျွန်မ အတွေးများသည် ပင့်ကူအိမ်ကို သစ်ကိုင်းဖြင့် ရိုက်လိုက်သလို လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

"ဦးဇင်မောင် ရောက်ပြီလား မလုံး"

ကျွန်မ၏ ထီးကို မလုံးသို့ ကမ်းပေးပြီး ခေါင်းတွင် စည်းထားသည့် လက်ကိုင် ပဝါကြီးကို ဖြုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။ မိုးမိလာသဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းမှာ စိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပေသည်။

"မရောက်သေးဘူး မထား"

"ကြီးကြီးကော"

"မီးဖိုထဲမှာ ထင်ပါရဲ့"

ကျွန်မသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်မ၏ အခန်းသို့ တက်လာ ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်းမှာ အိမ်ပေါ်ထပ် အနောက်ဘက် လက်ဝဲစွန်း တွင်ရှိရာ ကျွန်မ အခန်းသို့ သွားတိုင်း မေမေ့ အခန်းကို ဖြတ်သွားရ၏။ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသော အခန်းကို မြင်တိုင်း ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်လာတတ် သဖြင့် အခန်းကို ဦးခွန်းထီးအား အလုံ ပိတ်ခိုင်းထားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မအခန်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အိမ်နောက်က တောင်ကမူနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများကို စီး၍ မြင်နေရ၏။ တောပန်းရိုင်းများ ပေါက်နေသော လျှိုကလေးများကို လည်းကောင်း၊ မြစိမ်းထည် ဆင်ထားသော ကမူကလေးများကို လည်းကောင်း၊ အဝေးဘက်တွင် စစ်တပ် ဂေါက်သီးကွင်းကို လည်းကောင်း၊ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကို လည်းကောင်း မြင်နေရ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ နီညိုညို အရောင်သည် ထင်းရှူးပင်များ၏ အစိမ်းရင့်ရင့် အရောင်တွေ ကြားထဲမှာ အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ အရောင် ရင့်ရင့်

မှိုင်းမှိုင်းများ ပိန်းနေအောင် မှုန်းထားသည့် ဆီဆေးကား တစ်ချပ်နှင့်ပင် တူပေ၏။

ကျွန်မသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို ဖြီးနေ မိသည်။ သူတို့ ပြောသလို ကျွန်မသည် အရင်တုန်းကလို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိတော့ လှသော်လည်း ကျွန်မအလှသည် ညှိုးနွမ်းနေသည့် ကြားထဲကပင် ဝင်းလက် နေတုန်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် အောက်ခံ အဖြူတွင် အပြာလုံး ကလေးများ ခပ်ကျဲကျဲ ဖောက်ထားသည့် ပိုးပျော့ အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်ပြီး အပြာပိန်းတွင် ရွက်လှေ အဖြူကလေးတွေ လွင့်နေသည့် တူတယ် လုံချည်ကို လဲဝတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးမည်ဟု စိတ်က ကူးသေးသော်လည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့်နေသဖြင့် မချိုးတော့ဘဲ မိုးရေစိုနေသည့် အဝတ်အစား များကိုသာ လဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့မှ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာကို ပခုံးပေါ်တွင် ခြုံလိုက်လေသည်။ အိစက် မို့မောက်သော ရင်၊ ဖြောင့်စင်း လုံးချောသော ပေါင်တံနှင့် ကားစွင့်သော တင်ပါး များသည် ပိုးပျော့ အင်္ကျီနှင့် တူတယ် လုံချည်ထဲတွင် ကောက်ကြောင်း ပန်းချီဟန် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေကြပေသည်။

ခဏကြာလျှင် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများနှင့် ဦးဇင်မောင်၏ ရယ်သံကို ကြား ရ၏။ ဦးဇင်မောင်မှာ အသက် ၄၀ လောက်ရှိ၍ ဖေဖေ့ထက် ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်၏။ ဖေဖေ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ဝတ်လုံ စာမေးပွဲ အောင်ပြီးနောက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် ဝတ်လုံ လိုက်သေး သော်လည်း နောက်နှစ် ကျန်းမာရေး မကောင်းဟု ဆိုကာ ဝတ်လုံ မလိုက်တော့ဘဲ ရွှေညောင်ဘက်တွင် မြေကွက်များ ဂရန်ခံကာ တောင်ယာ လုပ်နေလေသည်။ ဦးဇင်မောင်၏ ယာတောမှာ ကျွန်မတို့ ယာတောနှင့်လည်း နီးပေရာ မေမေသည် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ အဝဝကို သူ့ကိုပင် အပ်နှံ ထားလေသည်။ ဦးခွန်ထီးသည် မေမေ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ယာတောမှာ သွားနေလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ မေမေနှင့် ဦးဇင်မောင်သည် စီးပွားဖက်တွေလိုပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့ ရှစ်နှစ်သမီး အရွယ် ဖေဖေ ရှိစဉ်တုန်းကမူ ဦးဇင်မောင်သည် ရန်ကုန်မှ တောင်ကြီးသို့ မကြာခဏ ပေါက်လာတတ်၏။ သည်တုန်းက ဖေဖေမှာ အသက် ၃၀ အရွယ်၊ ဦးဇင်မောင်က ၂၅ နှစ်လောက်သာ ရှိသေး၏။ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း ဖျတ်လတ်ကြတုန်းမှာ ဦးဇင်မောင်နှင့် ဖေဖေ သေနတ် ကိုယ်စီဖြင့် အမဲပစ် ထွက်ကြပုံ၊ ချေသား၊ ဆတ်သား လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ရလာကြလျှင် တပျော်တပါး ချက်စားကြပုံ တို့ကို ကျွန်မ မြင်ယောင်သေး၏။ ကျွန်မတို့ အရွယ် ရောက်လာ သောအခါတွင်မူ ဦးဇင်မောင်နှင့် သိပ်မတွေ့ ကြတော့ပေ။ သူလည်း သူ့ယာတောမှာသာ အချိန်ကုန် တတ်၏။ နှစ်ကုန်၍ ယာလုပ်ငန်း အတွက် မေမေနှင့် နှစ်ချုပ် စာရင်း ရှင်းချိန်ကျမှသာ ကျွန်မတို့ဆီသို့ ပေါက်၍ လာတတ်ပေသည်။

မေမေသည် သူကိုယ်တိုင်က မော်လမြိုင် မော်တင်လိန်းမှ ထွက်လာသော ခေတ်ပညာတတ် တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ယာလုပ်ငန်း များကို ဦးစီးဦးကိုင် မလုပ်ချင်ပေ။ ဦးဇင်မောင်နှင့် ဦးခွန်ထီးတို့ကိုသာ လွှဲထားတတ် ပေသည်။

"ကိုဇင်မောင်ဟာ အင်မတန် ရိုးတယ် သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါ်မှာလည်း သစ္စာ ရှိတယ်"

မေမေသည် ကျွန်မတို့အား ဦးဇင်မောင့် အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောတတ်၏။ မေမေသည် သူ မဆုံးခင်ကတည်းက သနပ်ဖက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံ၊ ကော်ဖီခြံများနှင့် တကွ အိမ်ကြီးကို ဦးဇင်မောင်ထံ စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အပ်ထားခဲ့သည်။ မေမေသည် သေသာ သေသွားရော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အား အမွေတံတိုင်းကြီး ခြားထားသည့် အဖြစ်ကို နှစ်သက်ဟန် မတူပေ။ ထို့ကြောင့် အမွေ မခွဲသေးဘဲ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများကို ဦးဇင်မောင်ထံ အပ်နှံထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုမျှမက မေမေသည် ခရစ်ယာန်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သေတမ်းစာကိုလည်း ရေးပစ်ခဲ့ကာ ဦးဇင်မောင် ထံမှာပင် အပ်နှံခဲ့သည်။ မေမေသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုသော်လည်း ကျွန်မတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်ကား မေမေသည် သူ့ဘက်က ထိန်းအပ်သော ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ကျင့်ဝတ်များကို တိတိကျကျ စောင့်ထိန်းသူဖြစ်ပေသည်။

"ထားခင်အိရေ၊ အန်ကယ် ဦးဇင်မောင် လာတယ်ဟေ့"

အောက်ထပ်မှ ထားခင်မူ၏ ခေါ်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို မှန်ထဲတွင် အပြီးသတ် ကြည့်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် လှေကား တစ်ဝက် အရောက်တွင် အပေါ်မှ စီးကြည့်လိုက်၏။ ထားခင်မူက ကြိမ်ကုလားထိုင် ပုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိပြီး ဦးဇင်မောင်က ကုလားထိုင်များ ဘေးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေလေ၏။

လှေကားပေါ်မှ ကျွန်မ ဆင်းလာသော ခြေသံကို ကြားတော့မှ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို ကျောပေး လမ်းလျှောက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ မထား၊ အိမ်တွင်း အောင်းလှချည်လား"

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“မအောင်းပါဘူး ဦးဇင်မောင်၊ ခုတင် လမ်းလျှောက်က ပြန်လာတာပါ။ ဦးဇင်မောင် တောင်ကြီးကို တစ်နေ့က တက်လာသေးတယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်။ မထားတို့ဆီ ဝင်ဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အင်းလေး လိုက်ပို့စရာ ရှိတာနဲ့ အချိန်မရတော့လို့ မဝင်နိုင်ဘူး။ ယာထဲမှာ အလုပ်များ ရတဲ့အထဲကွာ၊ ဧည့်သည်တွေက တောင်ကြီးရောက်လာတော့ လိုက်မပို့လို့လည်း မကောင်းတာနဲ့ အချိန် လုပြီး လိုက်ပို့ရတာ”

ဦးဇင်မောင်သည် စားပွဲပေါ်က ပြာခံခွက် ဆီသို့ သွားကာ လက်ထဲတွင် တောင့်နေသော ဆေးပြင်းလိပ်ပြာများကို ခြွေချနေသည်။

“ဘယ်က ဧည့်သည်များ မို့လို့လဲ ဦးဇင်မောင်ရဲ့။ ဧည့်သည်ကလည်း ဦးဇင်မောင်လို တောကြီး ခေါင်ခေါင်ထဲ သွားနေတဲ့ လူဆီတောင် လာကြသေးသလား”

ထားခင်မူက ဝင်၍မေးလိုက်သည်။ ထားခင်မူသည် ကျွန်မလို မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မက နှုတ်ဆိတ်သလောက် ထားခင်မူသည် နှုတ်သွက်သူဖြစ်၏။ ကျွန်မက ဘာသိဘာသာ နေတတ်သလောက် ထားခင်မူသည် စပ်စုတတ်၏။ ကျွန်မကတော့ ဘာမျှ ဝင်မမေးဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ပေသည်။

“မန္တလေး ကောလိပ်က လက်ထောက်ကထိက မလှမြင့်တို့ပါကွယ်၊ လာတာ ကတော့ တောင်ကြီးကို လာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က တောင်သုံးလုံးမှာ ရှိနေမှန်း သိတော့ အင်းလေးကို လိုက်ပို့ရမယ်လို့ ကြိုတင်ပြီး စာရေးလိုက်လို့ အင်းလေး လိုက်ပြရတာပါ”

“ဪ… ဆရာမ ဒေါ်လှမြင့်တို့လား၊ ထားခင်မူ သိသားပဲ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှာတောင် နည်းပြ ဆရာမ လုပ်သွားသေးတယ်။ ထားခင်မူတို့ ဆရာမလည်း ဖြစ်ဖူး သေးတယ်”

ထားခင်မူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်ထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော သေးဘဲ ထားခင်မူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့ ပြောသမျှ ကိုသာ နားထောင်နေ၏။

“ဪ ဟုတ်လား၊ ထားခင်မူတို့ ဆရာမ ဖြစ်ဖူးသေးလား”

ဦးဇင်မောင်က စကားပြောနေရသည်ကို ငြီးငွေ့ ဟန်ဖြင့် စိတ်မပါ့တပါ ပြောကာ နံရံ အစွန်းမှ ပြန်လှည့်လာပြီး လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ့အသံသည် အေးစက်စက် ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်သည် ဟုလည်း ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

"ဦးဇင်မောင်တို့က လူပျိုကြီး လူပျိုကြီး ဆိုပေမဲ့ ဒီလိုကျတော့လည်း စွံသားပဲ၊ ထားခင်မူတို့ လက်ဖက်ရည်လေး မုန့်လေး ဘယ်တော့ စားရမှာလဲဟင် အန်ကယ်"

"ဟယ် ကောင်မလေးကလည်း"

ဦးဇင်မောင်၏ မျက်နှာမှာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ညိုမှောင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ မျက်နှာကဲကို ချက်ချင်းပင် သတိထားလိုက်မိကာ ထားခင်မူကို မျက်စောင်းဖြင့် လှမ်း၍ ကြိမ်းလိုက်၏။ ထားခင်မူက ရယ်နေပေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ရိုးရိုး တန်းတန်းပါ။ သူ့အဖေက ပင်စင်ယူပြီး တောင်ကြီးမှာ မြေတစ်ကွက်လောက် ဝယ်ချင်တယ် ဆိုပြီး လာကြည့်တာပါ။ အဘိုးကြီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ခင်တော့ လိုက်မပို့လို့လည်း မကောင်းဘူး မဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်က ဣန္ဒြေ ဆည်၍ ပြောလိုက်သည်။ မည်မျှပင် မူမှန်အောင် ကြိုးစား သော်လည်း သူ့အသံမှာ မူမမှန်ကြောင်းကို ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်၏။

"သိပါဘူး၊ ထားခင်မူတို့ကတော့ တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ ဦးဇင်မောင် တစ်ယောက်တည်း နေရတော့ မြန်မြန် စွံပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း နေမိတာပဲ။ ဒါမှ ယာတောမှာ အန်ကယ်လိုချင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာလေး တစ်ခု ဆောက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား"

ထားခင်မူသည် ကျွန်မက မျက်စောင်းနှင့် လှမ်းကြိမ်းသည်ကိုပင် တားမရတော့ဘဲ ဦးဇင်မောင်ကို စနေသည်။ ဦးဇင်မောင်ကမူ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရယ်သံမှာ ခြောက်ကပ်၍ မချိမဆံ့နှင့် ထွက်လာသော ရယ်သံမျှသာတည်း။

ကျွန်မသည် သည်တော့မှ ဦးဇင်မောင်ကို သတိထား၍ ကြည့်မိ၏။ ဦးဇင်မောင် အသက် မှာ ၄၀ လောက်ရှိပြီး၊ ကျွန်မထက် ၁၅ နှစ်လောက် ကြီး၏။ ၁၅ နှစ် ဆိုသော ကာလ အပိုင်းအခြားသည် တကယ်တော့ ဘာမျှကွာလှသော ကာလ မဟုတ်သော်လည်း ဦးဇင်မောင်သည် ဖေဖေနှင့်မှ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လေရာ

ကျွန်မတို့အဖို့ ဦးဇင်မောင်သည် ရောမ လူကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မတို့သည် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဦးဦးဇင်မောင်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကြီးလာတော့ ဦးဇင်မောင်ဟုပင် ခပ်လွယ်လွယ် ခေါ်လိုက်ကြပေသည်။ ဦးဇင်မောင်၏ တင်ပါးကြီး များသည် လေးထောင့် သဏ္ဍာန်ထွက်ကာ မဖြစ်စလောက် ဖိုက်ပူနေသဖြင့် ခါးသည် ပို၍ တုတ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေး ပေါက်နေသော နှုတ်ခမ်းတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲထားပုံမှာ ပို၍ လူကြီးဟန် ပေါက်နေ၏။ သို့ရာတွင် မေးရိုးကားကားနှင့် တောက်ပြောင်စူးရှသော မျက်လုံးများကြောင့် မျက်နှာမှာ သန့်ရှင်း၍ ကြည်လင် နေပေသည်။

“ထားခင်အိ၊ ဘီ အေ အီးဒီ အောင်ပြီးပြီနော်”

ဦးဇင်မောင်က သားရေဘူးထဲက ဆေးပြင်းလိပ် အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ညှို၍ ကျွန်မနှင့် မျက်စောင်းထိုး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ အနံ့ပြင်းသော ဆေးပြင်းလိပ်နံ့ကြီးသည် ကျွန်မ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးခနဲဝင်လာ၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မရှေ့သို့ လွင့်လာသော ဆေးပြင်းလိပ် မီးခိုးများကို မသိမသာ လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း လိုက်၏။ ဆေးပြင်းလိပ် အနံ့ကြီးကြောင့် ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် မူးဝေသွားကာ ရင်ထဲမှ ပျို့လာပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနှစ် မတ်လတုန်းက အောင်ပါတယ်”

“ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ၊ ကျောင်းဆရာမ မလျှောက်ဘူးလား”

“မလျှောက်ရသေးဘူး ဦးဇင်မောင်၊ ဘီအီးဒီ ဆက်သွားရမလား လို့လည်း စိတ်ကူး ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာလည်း သိပ်မကျက်ချင်တော့ဘူး။ လုပ်ဖြစ်ရင်တော့ ဆရာမပဲ လုပ်ဖြစ်မှာပါပဲ။ ရထားတဲ့ ဒီဂရီကလည်း ဒါပဲ လုပ်စရာရှိတော့တာပဲ”

ကျွန်မက ဦးဇင်မောင်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းလှည့် ပြီးနောက် လက်သည်းများကို အဓိပ္ပာယ် မရှိ ပွတ်နေမိသည်။

“အေးလေ ဘီအီးဒီ ဆက်တက် ချင်လည်း တက်ပေါ့၊ အချိန်ရှိသေးတာပဲ။ ဘီအီးဒီ မတက်ချင်လည်း ကျောင်းဆရာမအဖြစ် ဝင်လုပ်ရင်လည်း ကောင်းတာပါပဲ။ အိမ်မှာ အလကား နေရတာထက်တော့ အလုပ်တစ်ခုခု ရှိနေရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ အလုပ်ကလည်း တောင်ကြီးမှာရမှ ကောင်းမှာ။ တောင်ကြီးမှာ မရရင်လည်း တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည် တစ်နေရာရာမှာ ရရင် မဆိုးတော့မဆိုးဘူးပေါ့လေ”

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားခင်အီလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ဘယ်မှာပဲရရ သွားလုပ်ရ ကောင်းမလားလို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်"

ကျွန်မက ကျွန်မစိတ်ကူးဖြင့် ကျွန်မပြောလိုက်၏။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မသည် တောင်ကြီးက အိမ်တွင် မနေချင်တော့ပေ။ ရောက်ရာ ပေါက်ရာကိုသာ သွားနေ လိုက်ချင် ပေသည်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်မ၏ ရုပ်ဘဝသည် ဘာမျှ ပူပင်စရာ မရှိပေ။ မိဘများ ထားခဲ့သော အမွေပစ္စည်းများ၊ ခြံမြေများမှ ဝေစုများဖြင့်ပင် တင့်တောင့် တင့်တယ် နေနိုင်ပါ၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် ခြံလုပ်ငန်းများကိုလည်း ကျွန်မသည် ဘာမျှ စီမံခန့်ခွဲစရာ မလိုပေ။ ဦးဇင်မောင်သည် မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းကပင် ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်းများအားလုံးကို ဦးခွန်ထီးနှင့် တိုင်ပင်ကာ လုပ်ကိုင်ပေးလျက်ရှိသည်။ ယာတော အလုပ်သမားများကို စီမံခန့်ခွဲခြင်း၊ အလုပ်သမားများအား အခကြေးငွေပေးခြင်း၊ တောအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်း ကိရိယာများ ဝယ်ခြင်း၊ မျိုးစေ့များ သိုလှောင်ခြင်း စသည့် ကိစ္စအဝဝကို ဦးဇင်မောင် ပင်လျှင် ဦးခွန်ထီးနှင့် တိုင်ပင် လုပ်ကိုင်သွားခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ၏ နေထိုင်ရေးသည် ဘာမျှ ပူပင်စရာ မလိုပါပေ။ ခက်သည်မှာ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် မကြည်မလင် ရွာတော့မည့် မိုးကောင်းကင် အသွင် အုံ့မှိုင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားမှုကို သိ၍ နားလည် သွားသည့် ပမာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာ ဖွာနေလေသည်။

"ကဲ ကဲ လာကြဟေ့၊ ထမင်းစားကြရအောင်"

ကျွန်မတို့အားလုံး စကားစ ပြတ်သွားကြသည့် အခိုက် ထမင်းစားခန်း ဘက်ဆီမှ ကြီးကြီးညွန့်က လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်မအဖို့ ကိုယ့် ထမင်း ပန်းကန်ပင် ကိုယ်ဆေးစရာ မလိုပေ။ ပြင်ပြီးသား ထမင်းပွဲကို လက်ဆေး၍ စားရုံသာရှိပေသည်။

"လာဟေ့ မောင်ဇင်မောင်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်"

ထမင်းပွဲမှာ ဟင်းတွေ စုံလှ၏။ ကြီးကြီးညွန့်သည် မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းကပင် ထမင်းဟင်းကို ကျကျနနချက်ကာ ထမင်းဝိုင်းကို တခမ်းတနား ပြင်တတ်၏။ သူတစ်ယောက် တည်း စားလျှင်လည်း ကြီးကြီးညွန့်သည် ထမင်းဝိုင်းကို တခမ်းတနား ပြင်ကာ တစ်ယောက် တည်းပင် ထိုင်စား၏။ ပြီးလျှင် တခမ်းတနား

ပြင်ထားခဲ့သမျှ တို့ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် သိမ်းရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းပွဲမှာ ဟင်းတွေ စုံလှ၏။ မျှစ်ချဉ်နှင့် ဝက်သား သုံးထပ်သားက တစ်ခွက်၊ အင်းလေးငါးကို အကောင်လိုက် အချိုကြော်ကာ အပေါ်က နံနံပင်၊ ကြက်သွန်မြိတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီး တို့ဖြင့် နှပ်ထားသော ငါးကြော်က တစ်ခွက်၊ သားရေကြော်၊ ငါးပိတစ်ခွက်၊ သခွားသီးတို့စရာ၊ အင်းလေးငါး ခတ်သည့် ခဝဲသီးနှင့် ကြာဆံဟင်းချို။

"ရော့ ရော့ ဟောဒီ မျှစ်ချဉ်နဲ့ ဝက်သား စားစမ်း၊ မင်းယာတောမှာ မင်းကို ဘယ်သူမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချက်ပြုတ်ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး"

ကြီးကြီးညွန့်က ပြောပြောဆိုဆို ဟင်းဖတ်ကိုခပ်၍ ဦးဇင်မောင့် ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ထမင်းစားရင်း ယာတောမှာ ထမင်းဟင်း ချက်စား ကြပုံ တို့ကို ပြောပြနေ၏။ ကျွန်မနှင့် ထားခင်မူကတော့ ထမင်းဝိုင်းတွင် နားထောင်သူ များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

"ဩော် ဒါထက် မောင်ဇင်မောင် ကျန်းမာရေးကော ဘယ့်နှယ်နေသလဲ၊ တော်တော်ကောင်းပြီလား"

"တော်တော် ကောင်းလာတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ တောမှာနေတော့ ၊ လေကောင်းလေ သန့်လည်း ရတယ်၊ နေရောင်ခြည်လည်း ရတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းလည်း လုပ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဒီအလုပ်က တော်တော်ဟန်ကျနေတယ်။ ရန်ကုန်မှာသာ ရှေ့နေ လိုက်နေရင် ဒီလောက် ကျန်းမာချင်မှ ကျန်းမာမှာ"

ဦးဇင်မောင်က ထမင်းကို ဟင်းဖတ်များနှင့် လူးနယ်၍ စားနေသည်။ သူစားပုံမှာ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် အားရပါးရ ရှိပေ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့တော့ ရန်ကုန်ကို ပြောလို့သာ ပြောရတာ မနေချင်ပေါင်။ အသက်ရှူ ရတာလည်း မဝ၊ လမ်းထွက်လည်း ကားခတ်ဆီနံ့ မခံနိုင်၊ အသံ ဗလံတွေ ကလည်း ဆူနဲ့၊ စိတ်ညစ်စရာကြီး"

"အင်းလျား ကန်စောင်းမှာ မနေရ သေးလို့ပါ။ အင်းလျား ကန်စောင်းမှာ နေရရင် တောင်ကြီး ထက်တောင် သာယာသေးတယ်"

ထားခင်မူက တစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ပါးစပ်နား ရောက်ခါနီး ထမင်းလုတ်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီးမှ တဟားဟား ရယ်နေ၏။

“အင်းလျား ကန်စောင်းမှာ တိုက်ကြီးနဲ့ နေနိုင်ဖို့ ဆိုတာက ဒုလ္လဘ တရားကြီး ထားခင်မူ၊ တော်တော့် အရည်အချင်းနဲ့ မရဘူး”

“ဘာအရည်အချင်းများ လိုလို့လဲ၊ ဦးဇင်မောင်တို့လောက် ပညာအရည်အချင်း မရှိဘဲ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ခုနစ်တန်း အောင်တဲ့ လူတွေတောင် အင်းလျား ကန်စောင်းမှာ တိုက်ကြီး တာကြီးတွေ၊ မာစီဒီးကြီးတွေနဲ့ နေနေလိုက်ကြတာ ပြည့်လို့ပဲ”

ဦးဇင်မောင်သည် သည်တော့မှ ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်၏။

“အေး အဲဒါ အရည်အချင်းပဲ။ တို့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒီလူဟာ ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်သူလျှို လုပ်ဖူးတယ်။ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ ဝင်လာတော့ အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှာ ဝင်လုပ်တယ်၊ သူတို့မြို့ကို သူပုန်တွေ သိမ်းတော့ သူပုန် တွေက သတ်မယ်လို့ လိုက်ရှာနေတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းပြေးလာတယ်။ ဘာမှ မပါလာဘူး။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ။ နေတာတောင် သူများအိမ်မှာ ကပ်ရပ်နေရတယ်။ သူများအိမ်မှာ နေရင်း ဟိုလူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေး၊ ဒီလူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးနဲ့ သူ ဘာလုပ်သလဲ ဆိုတော့ မြင်းလောင်းတယ်၊ မြင်းလောင်းလို့ တစ်နေ့တော့ နိုင်လာတယ်။ နိုင်လာရာကနေပြီး သူ မော်တော်ကား တစ်စီး ဝယ်တယ်။ စားစရာကတော့ ဘာမှ မရှိဘူး။ သူ့မှာ မော်တော်ကားပဲရှိတယ်”

ဦးဇင်မောင်က ဟင်းချိုကို ခပ်၍ သောက်နေသည်။

“အဲဒီ မော်တော်ကား စီးပြီး မြင်းပွဲ သွားမြဲသွားတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကြွေးကိုမှလည်း ပြန်မဆပ်ဘူး၊ မြင်းပွဲသွားရင်း သူ ဘယ်သူတွေနဲ့ အသိဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ ဝန်ကြီးတွေ နဲ့ အသိဖြစ်တယ်။ ဝန်ကြီးတွေနဲ့အသိဖြစ်တော့ သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ယူနီယံ ကလပ်တက်တယ်။ ဝန်ကြီးများနဲ့ ဘိလိယက်ထိုးတယ်၊ မာကျောက်ကစားတယ်၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ သူဌေးကလေးပဲ။ ကားတစ်စီးနဲ့ မြင်းပွဲသွားလိုက်၊ ယူနီယံ ကလပ်တက်လိုက်နဲ့။ ဒီလို ကားတစ်စီးကို အရင်းပြုပြီး နေလိုက်တာ ဝန်ကြီးများနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးလာတော့ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် လိုင်စင်ရတယ်။ အဲဒီလိုင်စင်ကို ရောင်းစားတယ်။ နောက် အစိုးရကန် ထရိုက်တွေ ရတယ်။ ဒီလို အိုးတစ်လုံး၊ ဒီဖျာ တစ်ချပ်က ထပြီး ကြီးပွား လာလိုက်တာ။ ဟော ခုတော့ မာစီဒီး ထည်လဲနဲ့ အင်းလျားစောင်းမှာ တိုက်ကြီးက ဟိန်းလို့၊ အမေရိကန် သံအရာရှိ အိမ်ထက်တောင် ကောင်းသေး။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ အဲဒီလူရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟာ ဟိုအရင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ခေတ်စားခဲ့တဲ့ အညာသားလေးတစ်ယောက် ရန်ကုန် ဆင်းလာပြီး

သူဋ္ဌေးဖြစ်လာအောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ရေးပြထားတဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာရေး ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်များလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့များတော့ အားမကျဘူးဟေ့။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ကလည်း အရည်အချင်းလိုတယ်။ နင်တို့ ငါတို့မှာ အဲဒီအရည် အချင်း မရှိဘူး”

“သူ့အရည်အချင်းက ဘယ်လောက်များ ခက်လို့လဲ”

ထားခင်မူက မခံချင်ဇောဖြင့် မေး၏။

“အေး နင်တို့ ခက်နေတာ အဲဒါပဲ။ လောကမှာ အဲဒီအရည်အချင်းဟာ အခက်ဆုံးပဲ။ တက္ကသိုလ်ဒီဂရီဆိုတာ ကြိုးစားရင်၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ရတာပဲ။ ဘာမှမခက်ဘူး။ ခုအရည်အချင်းကတော့ မွေးပါအရည်အချင်းလို့ ငါပြောချင်တယ်။ ဒီအရည်အချင်းမျိုးဟာ ဒီဂရီ ရတာ၊ မရတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှိတဲ့လူကျတော့ ဒီဂရီရလည်း ရှိတာပဲ၊ မရလည်း ရှိတာပဲ။ နင်တို့ ငါတို့လိုလူ တော်တော်များများက ဒီအရည် အချင်းမျိုး မရှိဘူး။ ရှိလည်း မရှိရဲဘူး”

“ဘာလို့ မရှိရဲရမှာလဲ”

ထားခင်မူက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဆိုပြန်သည်။

“မရှိရဲလို့ပေါ့။ ဘာလို့ မရှိရဲရသလဲ သိချင်သေးသလား။ အဲဒီ အရည်အချင်းက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ လိမ်တတ် ကောက်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ သူတစ်ပါး မျက်ရည် ကျတဲ့ အချိန်မှာ ဟားတိုက်ရယ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း၊ သူများရဲ့ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကို ပေါင်းခံပြီး အင်မတန်မွေးတဲ့ ရေမွှေးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ ဝန်ကြီး ပုဆိုးစကို နောက်က ကိုင်ပြီးလိုက်တော့မတတ် မရှက်မကြောက်ဖားနိုင်တဲ့ အရည် အချင်း၊ ကလိမ်ကျရမှာ၊ ကောက်ကျစ်ရမှာကို မရှက်တတ်၊ မကြောက်တတ်တဲ့ အရည် အချင်း၊ အဲဒီ အရည်အချင်း လိုတယ်။ ဒီအရည်အချင်းဟာ ပညာတတ်ခြင်း၊ မတတ်ခြင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ရိုးသားခြင်း၊ မရိုးသားခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ မဖြောင့်မတ်ခြင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်။ ကဲ နင်ကော ဒီလို မဖြောင့်မတ်၊ မရိုးသားတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိနိုင်မလား။ ရှိကော ရှိရဲမလား”

ဦးဇင်မောင်က ထမင်းကို ဆက်စားနေ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ အယူအဆကို စိတ်ထဲက ထောက်ခံ၏။ ကျွန်မတို့ လူ့ဘောင်၊ ကျွန်မတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် ဦးဇင်မောင်ပြောသလိုပင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်တကား။

"ဟင် ဦးဇင်မောင်ကလည်း"

"မဟာင်ပါနဲ့လေ၊ အဲဒီလို အရည်အချင်းမျိုး မရှိရဲဘူး၊ ရှိလည်း မရှိချင်ဘူး။ ခုလို တောမှာ နေရတာဟာ လွတ်လပ်တယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်၊ အို လေကို ရှူရှိုက်ရတာက အစ သန့်ရှင်းတယ်၊ အသက်ရှူချောင်တယ်။ ကိုယ့်လုပ်အား၊ ကိုယ့်ချွေးနဲ့စာနဲ့ စိုက်တဲ့ အသီးအပင်က အသီးအပွင့်တွေ ထွက်လာတာကို ကြည့်ပြီး ပျော်တယ်။ အဲဒီအသီးတွေကို သူများ ခူးစားတာ၊ အပွင့်တွေကို သူများ ခူးပန်တာ မြင်ရတော့ သာ ပျော်စရာကောင်း သေးတယ်"

"ဦးဇင်မောင် ပြောလိုက်ရင် ပြောင်းပြန်ချည်းပဲ။ ကိုယ်စိုက်တဲ့ ပန်းပင်က ပန်းပွင့်ကို သူများ ခူးပန်တာ ကြည့်ပြီး ပျော်ရတယ် လို့ပဲ။ ကိုယ်စိုက်တဲ့ ပန်းပင်က ပန်းပွင့်ကို ကိုယ်ပဲ ပန်ရမှာပေါ့။ စိုက်တော့ ကိုယ်က စိုက်ထားရတယ်။ ခူးတော့ သူများက ခူးတယ် ဆိုတော့ ဘယ်သဘာဝကျမလဲ"

ကျွန်မက ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူတို့ 'ပန်းပွင့်ခူး အဘိဓမ္မာ' ငြင်းခုံကြပုံကို နားထောင်၍ ပြုံးနေ၏။

"သဘာဝကျတာ မကျတာတော့ မသိဘူး။ တို့များတော့ ပျော်တယ်"

"ဒါထက် မောင်ဇင်မောင့် ယာတောမှာ ဘာပန်းတွေ စိုက်သေးသလဲကွ"

ထမင်းပွဲ စကတည်းက စကား တစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောသေးသော ကြီးကြီးညွန့်က သူ စိတ်ဝင်စားရာကို လှမ်းမေး၏။

"စုံလို့ပဲ ဒေါ်ဒေါ်။ မေမြို့ပန်း၊ ဒေလီယာ၊ နှင်းဆီ၊ ခု စိန်ဒေလီယာ ပျိုးထားတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ နောက်ထပ်တော့ ဘာမျှမစိုက်သေးဘူး။ မျိုးစေ့တွေ မှာထားတာကတော့ ရောက်နေပြီ။ ခုတစ်လော ရင်ဘတ်က နည်းနည်း အောင့်နေတာနဲ့ သိပ်အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ နားနေရတယ်"

"မောင်ဇင်မောင် ရင်ဘတ်က အောင့်အောင့် နေပြန်ပြီလား"

ကြီးကြီးညွန့်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးညွန့်သည် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ဟန် ပေါက်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်ဟု ကျွန်မထင်၏။ ပြီးတော့ မေးပုံမှာလည်း ကြီးကြီးညွန့်သည် ဦးဇင်မောင် ရင်ဘတ်အောင့်သည့်ကိစ္စကို ရှေဦး မဆွကပင် သိရှိပြီးသားလို ဖြစ်နေသည်။

"ဪ ဒေါ်ဒေါ်၊ မထားတို့ ထားခင်မူ တို့ကိုလည်း တစ်ခါတလေ ယာတော ဘက် ခေါ်ရဦးမယ်။ ခု အပွင့်မျိုးစုံ၊ ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ထားတယ်။ သိပ်လှတာပဲ"

ဦးဇင်မောင်က စကား လမ်းကြောင်းကို လွှဲလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် မပြောချင်မှန်းကို သတိထား မိလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေးတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ပေသည်။

ထမင်းဝိုင်း သိမ်းပြီးလျှင် ကော်ဖီနှင့် ထောပတ် ငှက်ပျောများ၊ သစ်တော်သီး ပန်းကန်များ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မနှင့် ကြီးကြီးညွန့်က သစ်တော်သီးများကို အခွံသင်ကာ အစိတ်ကလေးတွေ စိတ်ပေးပြီး ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထည့်ပေး၏။ ဦးဇင်မောင်သည် သစ်တော်သီး တစ်စိတ်ကို တကျွတ်ကျွတ် မြည်အောင် ကောက်စား နေသည်။

"ကျွန်တော့် ယာတောမှာလည်း သစ်တော်ပင်တွေ ချထားတယ်၊ ရှေ့နှစ် လောက် ဆိုရင် သီးတော့မယ်။ မျိုးကတော့ အောင်ပန်း ပွဲစားညီုတို့ ပေးတဲ့ မျိုးပဲ"

ကျွန်မတို့သည် စကားစပ်မိရာ လျှောက်ပြောကြ၏။ အများဆုံး ပြောသူမှာ ဦးဇင်မောင်ဖြစ်၏။ တောင်သုံးလုံးက သစ်တစ်ပင် ယာတောအကြောင်း၊ သူ မှာထား သော ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယားပြည်လုပ် လယ်ထွန်စက်အကြောင်း၊ ဂမုန်းပင်များ အကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်မသည် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း အုံတုံတုံကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဦးဇင်မောင်ကား စကားပြောကောင်းတုန်း ရှိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားထဲတွင် ဦးဇင်မောင်သည် မေမေ့အကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ ထည့်သွင်းပြော ဆိုခြင်း မပြုသည်မှာကား ထူးဆန်းသည်ဟု ကျွန်မထင်၏။ အခြားဧည့်သည်များဆို လျှင် မေမေ့အကြောင်းကို မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ပြောတတ်ကြ၏။ စကားစပ်မိလျှင် မေမေ့အကြောင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် သိုင်းဝိုင်း ယူလာတတ်ကြ၏။ ကျွန်မ တို့ကို တရားချတတ်ကြ၏။ ဦးဇင်မောင်ကား တရားချဖို့ ဝေးစွ၊ မကြာသေးမီက ကွယ်လွန် လေပြီးသော မေမေ့ အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမျှ မဟပေ။ ဖေဖေ့အကြောင်း ကိုကား ပြောရန်ပင် မလိုတော့ပါ။

တကယ်ဆိုလျှင် ဦးဇင်မောင်သည် လောကအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်နှင့် ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအား အားပေးစကား ပြောသင့်ပါ၏၊ နှစ်သိမ့် သင့်ပါ၏။ ယခုသော် ဘာမျှ ပြောဖော်မရချေတကား။

ဦးဇင်မောင်မှာ သစ်ပင်ပန်းပင်နှင့် ယာတော အကြောင်းကို ပြောတုန်း ဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင်၏ ရင်ထဲက နှလုံးသားများသည် ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်နေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်မသည် ခေါင်းထဲက အုံတုံတုံ ရှိသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ သွားလှဲရန် လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကြီးကြီးညွန့်နှင့် စကားပြောနေရာမှ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"မထား ခဏ"

ဦးဇင်မောင်၏ အသံကြောင့် ကျွန်မ လှမ်းတော့မည့် ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဦးဇင်မောင်ကား ဆေးပြင်းလိပ်ပြာကို ခြွေလိုက်ရင်း...

"ခဏထိုင်ပါဦး၊ ထမင်းဝိုင်းမှာ လူစုံတုန်း မထားတို့ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ပြောသည့်အတိုင်း ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကြီးကြီးညွန့်နှင့် ထားခင်မူက စားလက်စ သစ်တော်သီးများကို အစသတ် နေကြသည်။

ဦးဇင်မောင်၏ မျက်နှာသည် စောစောက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ရှိသလောက် ယခု ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် လေးနက်တည်ငြိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ မျက်ခုံးထူထူကြီးအောက်မှ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများ ကလည်း ကျွန်မတို့ နှလုံးသားများကို ဖောက်ထွင်း၍ ကြည့်နေသလို ထင်ရ၏။

"ကိစ္စက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မထားတို့လည်း သိပြီးသားဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ။ မထားတို့ မေမေဆုံးတော့ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့တကွ သစ်တစ်ပင် ယာတောရော၊ တခြား သနပ်ဖက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံတွေရော အားလုံးကို မထားတို့ ညီအစ်မ နာမည်နဲ့ လွှဲပြီး ဦးဇင်မောင်ဆီမှာ အပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ခြံမြေတွေပေါ်က ရတဲ့ အကျိုးခံစားခွင့် ဟူသမျှ ကိုလည်း မထားတို့ ညီအစ်မပဲ သာအတူ နာအတူ ခံစားစေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ တယ်၊ ဆိုလိုတာကတော့...."

ဦးဇင်မောင်သည် ဘာမျှမပြောသေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလိုက်၏။ သူ့ဆေးပြင်း လိပ်မှာ မီးမရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်မောင်သည် ဆက်လက်

မီးညှိရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ဆေးလိပ် ပြာများကိုသာ ခြွေနေသည်။

"ဆိုလိုတာကတော့ မထားတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဟာ သူ မရှိတဲ့နောက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ထောင် မပြုသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီပစ္စည်း၊ ဒီခြံမြေတွေကို သူ့ပစ္စည်း၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုပြီး အမွေ မခွဲစေချင်သေးတဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီ သဘောကိုလည်း မထားတို့ နားလည် လိမ့်မယ်လို့ ဦးဇင်မောင် မျှော်လင့်တယ်။ မထား တို့မေမေဟာ အခက်အခဲတွေ ကြားထဲက ကြီးပြင်း လူလားမြောက်အောင် မွေးလာခဲ့ ရတဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ကြားထဲမှာ အမွေတံတိုင်းကြီး ကာဆီး မထားရစ် ခဲ့ချင်ဘူး။ အဲ တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ထောင် ပြုသွားပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့မှ ဒီအမွေကို ခွဲဖို့ မှာပစ်ခဲ့တယ်။ အဲသလို အမွေမခွဲမီ အတောအတွင်းမှာတော့ ဒီခြံမြေ လယ်ယာ ကိစ္စတွေကို မထားတို့နဲ့ သဘောတူညီမှုကိုယူ၊ ဦးခွန်ထီးနဲ့ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီး ဦးဇင်မောင် က စီမံခန့်ခွဲသွားဖို့ အပ်နှံထားခဲ့တယ်"

ကြီးကြီးညွန့်သည် သူ့ ညီမကို အမှတ်ရဟန်ဖြင့် မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မကမူ မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ ကျစရာမျက်ရည်လည်း ကုန်ခန်း လောက်ပြီဟု ကျွန်မ ထင်ပေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့နင့်နင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုသာ ပျေ့ပါးသွားအောင် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။

"နောက်တစ်ခုကတော့ မထားတို့ မေမေရဲ့ သေတမ်းစာပဲ။ မထားတို့မေမေ ဆုံးခါနီးတော့ သေတမ်းစာတစ်စောင် ရေးခဲ့တယ်။ ရေးပြီး ချိပ်ပိတ်ပြီးတော့ ဦးဇင်မောင်ဆီမှာပဲ အပ်နှံထားခဲ့တယ်။ ဒီသေတမ်းစာထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ ဆိုတာ ကိုတော့ ဦးဇင်မောင်မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသေတမ်းစာကို ထားခင်အိ အသက် ၂၅ နှစ်မြောက်တဲ့ နေ့မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သို့မဟုတ် ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့ နေ့မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ညီအစ်မ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ဖွင့်ဖတ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်တော့ ပါပါတယ်။ ဒီစည်းကမ်းချက်ကိုတော့ မထားတို့ လိုက်နာရ လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဦးဇင်မောင်ဟာ မထားတို့တစ်တွေ အိမ်ထောင်ရက်သား မကျမချင်း မထားတို့ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့တကွ လူမှုဆက်ဆံရေး ကိစ္စ အဝဝတွေကို ကြီးကြပ်စီမံ ဆောင်ရွက်ပါလို့ ပါတယ်။ ဦးဇင်မောင်ဟာ မထားတို့ရဲ့ တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူလို့ပဲ ဆိုပါစို့လေ။ ပြောစရာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

"မေမေ့ သေတမ်းစာက တရားဝင်သလား ဦးဇင်မောင်။ သေတမ်းစာ ထားခဲ့တဲ့ စနစ်ဟာ အနောက်နိုင်ငံရဲ့စနစ် မဟုတ်လား"

ကျွန်မက မေမေ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကြောင့် ဦးဇင်မောင်ကို လှမ်းမေး၏။ ဦးဇင်မောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး

"အနောက် နိုင်ငံတွေမှာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိတဲ့ စနစ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ မထား။ အမှန်ကတော့ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ သေတမ်းစာဟာ တရားမဝင်ဘူး၊ ထုံးစံလည်း မရှိဘူး။ မထားတို့မေမေဟာ တစ်ခါ တလေတော့ သိုးလေးလိုပဲ။ သိုးများဟာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကလေး နေတယ်၊ စိတ် သဘောထား သိမ်မွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခေါင်းမာတယ်၊ သတ္တိ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လုပ်ရာကိုင်ရာမှာ သိပ်ပြတ်သားတိကျတယ်။ ကြည့်လေ မော်တင်လိန်းကို ကျောင်းသွားနေရင်း ပြန်လာတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်လိုက်တာသာ ကြည့်၊ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သူ ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲ ဝင်တော့ အဖေကရော၊ အမေကရော ဘယ်သူကမှ သဘောမတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မှန်တယ် ထင်ရင် လူပုံကသာ အေးအေး ဆေးဆေးလေး နေပေမဲ့ အင်မတန် တိတိကျကျ လုပ်တယ်။ ဘယ်သူ့ မျက်နှာမှ မထောက်ဘူး။ စည်းကမ်းလည်း သိပ်ကြီးတယ်။ မထားတို့ ဖေဖေနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ"

ကျွန်မသည် ကွယ်လွန်လေပြီးသော ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို စိတ်ထဲတွင် ရမ်းဆ၍ ကြည့်မိ၏။ ဖေဖေမှာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဖေဖေ့ ရုပ်ပုံလွှာကိုတော့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရတော့ပါ။

"ကဲ ကဲ မောင်ဇင်မောင်လည်း တစ်နေ့လုံး ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ပို့ရတာနဲ့ ခရီးပန်း လှရော့မယ်။ အောက်ထပ်က အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ထားတယ်။ မိထားတို့ ညီအစ်မလည်း အိမ်ပေါ်တက်ကြတော့"

ကြီးကြီးညွန့်က ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ၏။ မလုံးမှာ ကျွန်မတို့အိပ်ရာများကို ပြင်ဆင်ပြီးပေပြီ။

[၃]

ကျွန်မသည် အသက်ရှုမဝသလို ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်လိုက်၏။ လဆန်းရက် ဖြစ်သော်လည်း မိုးတိမ်တို့ကြောင့် လရောင်သည် မှုန်ရီရီ ဖြာကျနေသည်။ မိုးတိမ် ဖြူဖြူများသည် ပိုးဇာပဝါစများလို လွင့်နေပေသည်။ လေသည် မိုးမှုန်ငွေ့ လေးများကြောင့် အေးမြကာ မိုးသက်နံ့ဖြင့် မွှေးနေပေသည်။ ပုရစ်များ အော်သံကို ကြားရလေသည်။

ကျွန်မ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော တောခင်တန်း တောင်ကမူများသည် ဘာကိုမှ ထင်ရှားစွာ ပုံဖမ်းမရဘဲ ရေးရေးရိပ်ရိပ်သာ ပေါ်နေကြ၏။ ကျွန်မသည် ရေးရေးမှုန်မှုန်သာ ပေါ်နေကြသော သစ်ပင် တောတောင်များကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ညနေတုန်းက တွေ့ ခဲ့ရသည့် ဆရာဝန် ကိုအောင်မျိုးကို သွား၍ အမှတ်ရပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးကို တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိသည်ဟု ထင်၏။ သို့ရာတွင် ပီပီသသ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ကျွန်မတို့ထက် အတန်းကြီးသူ ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့နှင့် ဝေးကွာသော ဆေးသိပ္ပံဘက်မှာ နေရသည့် အတွက် လည်းကောင်း ကျွန်မသည် မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးနေသော မျက်နှာ ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ သတိထားမိ၏။

မိုးနတ်သားသည် သူ၏ စစ်ပွဲအတွက် သေနင်္ဗျူဟာကို ခင်းကျင်းသော အခါတွင် မိုးခြိမ်းသံများသည် တဂျိမ့်ဂျိမ့် မြည်လာကြသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့ ပစ်ဖောက်၍လည်း စစ်သဘင် ဆင်ယင်တတ်ပါသေးသည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ မိုးနတ်သား မြူးသလောက် မမြူးနိုင်ပေ။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည် မိုးဦးကောင်းကင်လို အုံ့မှိုင်းလျက် ရှိ၏။ မိဘမရှိသော ဤဘဝတွင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသည် ခရီးကြမ်းကြီးကို ဘယ်ပုံ လျှောက်ကြမည်နည်း။ ဘယ်လောက်ပင် မီးလျှံဝိုင်းဝိုင်း၊ ဘယ်လောက်ပင် မုန်တိုင်း ထန်ထန်၊ ဘဝခရီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်မည် ဆိုသည့် စကားမှာ သီချင်းတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ ပါလေ့ရှိသော်လည်း တကယ့် ဘဝတွင်ကား ပြောသလောက် လွယ်ကူသော ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတုန်း အောက်ထပ်မှ စန္ဒရားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စန္ဒရားမှာ အတွဲအဖက်မရှိ တစ်လုံးချင်း ခေါက်နေသောအသံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပီပီသသတော့ ရှိပေသည်။

လျှပ်ပန်းခွေနဲ့ လေဘွဲ့ယူငင်

မြူမှုင်ထစ်ချုန်း စစ်ရှုံးအသူရာ

ကျွန်မသည် သည်သီချင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ရ၏။ ယိုးဒယားလား၊ ကာလ ပေါ်လားတော့ ကောင်းကောင်း မသိပေ။ စန္ဒရားမှာ ပတ္တလားခေါက်သလို ညာတစ်ချောင်း၊ ဘယ်တစ်ချောင်း တစ်လုံးချင်း ခေါက်နေရာ ဦးဇင်မောင်၏ လက်သံမှန်း သိလိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ဝါးပတ္တလားကို ကောင်းကောင်း တီးတတ်ပေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်လုံးချင်း တီးခတ်နေသော ဦးဇင်မောင်၏ စန္ဒရားသံကို နားထောင်ရင်း အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် သည်အချိန်၊ သည်ရာသီနှင့်လိုက်အောင် သည်သီချင်းကိုမှ တီးတတ်လေခြင်း။

သီချင်းမှာ မိုးသက်လေဝှေ့ရာသို့ ရွေလျားနေကြသော လျှပ်ပန်း၊ လျှပ်နွယ်များ မြူးကြပုံ၊ မင်ရောင်လို မည်းနက်သော တိမ်တိုက်များ အလိပ်လိုက် တက်ကာ လျှပ်နွယ်တို့ ထစ်ချုန်းကြပုံ။ စစ်ရှုံးအသုရာအား သိကြားမင်းက ဝက်ခေါင်းထိုး စစ်ဆင်ပုံ တို့ကို ဖွဲ့ထား၏။

ကျွန်မသည် မိုးပန်း လျှပ်နွယ်များနှင့် သည်သီချင်းကို ကြားတော့ စိတ်ထဲမှာ လှိုက်ဖို၍ လာလေသည်။ လွမ်းရမလို၊ ဆွေးရမလို၊ လှိုက်ဖိုခြင်းတစ်မျိုးဟု ကျွန်မ ဆိုချင်ပါ၏။ ကျွန်မသည် သီချင်းကို နားထောင်ရင်း တစိမ့်စိမ့် အေးလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူ၍လာသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ထားခင်မူမှာ အိပ်ပျော်နေပေပြီ။

ကျွန်မသည် ချမ်းချမ်းနှင့် စောင်ကို နှစ်ထပ် သုံးထပ် ခြုံကာ ကြိုးစား၍ အိပ်၏။ သို့ရာတွင် အိပ်၍ မရပါတကား။

တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက်ပူကာ ခေါင်းကလည်း ဦးနှောက် ပွင့်လုမတတ် ကိုက်ခဲနေသည်။ ခါးတွေ၊ အရိုးအဆစ်တွေကလည်း တစစ်စစ် ကိုက်နေသည်။ မျက်လုံးများကလည်း လေးလံကာ ကိုက်ခဲနေသည်။ ညနေ မိုးမိပြီးနောက် အအေးမိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"မလုံး မလုံး"

ကျွန်မသည် မနေနိုင်တော့သည့် အဆုံး မလုံးကို လှမ်း၍ခေါ်၏။ မလုံးသည်

ကျွန်မတို့ ခြေရင်းခန်းတွင် အိပ်နေရာမှ ထလာလေသည်။

"ဘာလဲ မထား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

မလုံးက မျက်လုံးများကို ပွတ်ကာ အလန့်တကြား မေး၏။ ကျွန်မသည် မလုံးကို ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ခေါ်ကာ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်ကို တက်အဖိခိုင်းရ၏။

"ဟင် ချစ်ချစ်တောက် လို့ပါလား။ မှန်းစမ်း ညနေတုန်းက မိုးမိပြီး ဖျားပြီထင်တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ မီးစနဲ့ ထိုးလိုက်သလိုပဲ ပူနေတာပဲ။ ဆေးမသောက်ဘူးလား"

ကျွန်မက ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်၏။

"နေဦး နေဦး၊ အေပီစီ ဆေးပြားလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါ သောက်လိုက်"

မလုံးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ပြန်လာတော့ ကြီးကြီးညွန့်ပါ ပါလာလေသည်။

"ဆေး အရမ်းတိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မလုံးရဲ့။ သွားစမ်း သွားစမ်း။ ထားခင်မူရဲ့ အခန်းထဲမှာ ပြဒါးတိုင် ရှိတယ်။ ပြဒါး တိုင်းကြည့်စမ်း"

ကြီးကြီးညွန့်သည် ကျွန်မ နဖူးကိုစမ်းကာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။ မလုံးအပြန်တွင် ထားခင်မူပါ ပါလာလေသည်။ မလုံး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ လူများကို လိုက်နှိုးနေသလား မပြောတတ်ပေ။

"လာစမ်း ထားခင်မူ၊ အပူတိုင်း ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ မသိဘူး"

ထားခင်မူက ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲသို့ ပြဒါးတိုင် ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မက မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရင်း ပြဒါးတိုင်ကို ငုံထားလိုက်၏။ အတန်ကြာတော့မှ ထားခင်မူက ပြဒါးတိုင်ကို ဆွဲနုတ်၍ မီးရောင်တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်ရင်း

"တစ်ရာ့လေးတောင် ရှိတယ်။ ဒေါက်တာ ပီလေးကို ခေါ်မှပဲထင်တယ်"

"ဟဲ့ တစ်ရာ့လေးဆိုတော့ အများကြီးပါလား။ ခေါ်မှပေါ့၊ မခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟဲ့ မလုံး မောင်ဇင်မောင် အိပ်ပြီလား၊ သွားနှိုးစမ်း။ ဒေါက်တာ ပီလေးကို ခေါ်ပေးစမ်းပါလို့"

ဒေါက်တာ ပီလေးမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်စု၏ ဆရာဝန်ဖြစ်၏။ ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ လက်ထက်ကတည်းကပင် ကျွန်မတို့ အားထားရသော လက်စွဲတော်ကြီး ပေတည်း။

"အို ကြီးကြီးကလည်း မခေါ်ပါနဲ့။ ထားခင်အိ မိုးမိလို့ အအေးမိတာပါ။ မနက်ကျရင် ပျောက်သွားမှာပဲ"

ကျွန်မသည် အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မကြောင့် ညကြီးသန်းခေါင်တွင် တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက်ခတ်ရသည်ကို မနှစ်သက်ပေ။ သို့ ရာတွင် ကြီးကြီးညွန့်ကို တားမရတော့ပါ။

ဦးဇင်မောင်သည် အိပ်ရာမှ ကျွန်မ အဖျားကို လာကြည့်၏။ အပူ တစ်ရာ့လေး ဆိုသောအခါ ဦးဇင်မောင်ကလည်း ခေါ်မှဖြစ်မည်ဆိုကာ ဖွတ်ထွက်သွားလေသည်။

ကြီးကြီးညွန့်သည် ဦးဇင်မောင် ဆရာဝန် သွားခေါ်နေတုန်းမှာ ကျွန်မ နားထင် နားရင်းများကို ပရုတ်ဆီများ လိမ်းကျံနှိပ်နယ်ပေးနေ၏။ ကျွန်မသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ သူတို့လုပ်သမျှကိုသာ ငြိမ်ခံနေလိုက်လေသည်။

ခဏကြာလျှင် လှေကားပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံများနှင့်အတူ ဦးဇင်မောင် ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို အားနာ၍ သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ယောကျ်ား ကြီးကြီးမားမားဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ အားလုံး မိန်းမသား တွေသာဖြစ်၏။ ဦးခွန်ထီးကလည်း အိမ်မှာမနေဘဲ ယာတောမှာသာ နေလေသည်။ ယခုလည်း ဦးဇင်မောင် ရောက်တုန်းနှင့် ကြုံကြိုက် နေသဖြင့်သာ အလွယ်တကူ ချောချောမောမော ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင်များ မရှိလျှင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသား တွေချည်း ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကိုပင် သိမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ အဖြစ်ကို တွေးမိကာ တစ်ချက်တည်း အားငယ် သွားမိလေသည်။

"ဒေါက်တာ ပီလေးတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကလော ဆင်းသွားတယ် ဆိုလို့ သူ့ အိမ်ဘေးက ဒေါက်တာကို နှိုးခေါ်လာခဲ့ရတယ်"

ဦးဇင်မောင်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း ကြီးကြီးညွန့်ကို ပြောနေသည်။

"လာပါ ဒေါက်တာ၊ လာပါ"

ကျွန်မသည် ပက်လက်လှန် မှိန်းနေရာမှ အခန်းပေါက်ဝသို့ စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်၏။ အစတော့ သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ မီးရောင်ထဲ ရောက်လာတော့မှ ကျွန်မသည် ဆရာဝန်ကို သဲကွဲစွာ မြင်ရတော့သည်။

ဒေါက်တာ အောင်မျိုး။

ကျွန်မက ယဲ့ယဲ့မျှပြုံး၍ ဒေါက်တာအောင်မျိုးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဒေါက်တာ အောင်မျိုးကလည်း ကျွန်မကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားဟန်တူသည်။

"ဩော် လက်စသတ်တော့ ဒီအိမ်ကကိုး"

ကြီးကြီးညွှန့်၊ ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူတို့သည် ကျွန်မနှင့် ဒေါက်တာ အောင်မျိုး ကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

"ညနေက မိုးမိတာနေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် လမ်းမှာ ကားနဲ့တွေ့ လို့ခေါ်တော့ ဒီနားတင်ပါ ဆိုပြီး မိုးရေထဲ ဖွတ်သွားတာကိုး"

ဒေါက်တာအောင်မျိုးက အပြစ်တင်သလို ကျွန်မကိုပြော၏။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့် အပြစ်နှင့် ကိုယ်မို့ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပေ။ ဒေါက်တာ အောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို ဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်ပါသည်။ ထားခင်မူက အပ်ပြုတ်ရန် ရေနွေးဇလုံ၊ ဆပ်ပြာ၊ လက်သုတ်ပဝါတို့ကို အဆင်သင့်လုပ်ပေးသည်။

"အဲဒီ ဆေးပြားကလေး တွေကိုတော့ တစ်နေ့သုံးခါ ရေနွေးနဲ့ တိုက်ပါ။ ခု မအိပ်ခင်တော့ တစ်ပြား တိုက်လိုက်ဦးနော်"

ဒေါက်တာ အောင်မျိုးက လက်ဆေး၍ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာသည် အစဉ်အမြဲလိုပင် ကြည်လင် လန်းဆတ်ကာ အသံမှာ ချိုမြ နေပေသည်။ သူ့ရုပ်လက္ခဏာနှင့် သူ ဝတ်စားထားပုံသည် လူနာမြင်လျှင် အားရှိစရာ ကောင်းလောက်သည့် ကျန်းမာသန့်ရှင်းသော ရုပ်လက္ခဏာ မျိုးပေတည်း။

ကျွန်မကို ဆေးထိုးပြီးနောက် ဒေါက်တာအောင်မျိုးသည် ကြီးကြီးညွှန့် စီစဉ် ပေးသော ကော်ဖီကို သောက်ရင်း အပြင်ဘက်ခန်းတွင် ဦးဇင်မောင်နှင့် စကား လက်ဆုံကျသံကို ကျွန်မ ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြင့် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် မှိန်းရင်း သူတို့စကားများကို နားထောင်မိသည်။

"ညနေ လမ်းလျှောက် ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီတော့ မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျနေပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မိုးမိပြီး ဖျားနေမှာ စိုးလို့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ခေါ်တော့ ဒီနားတင်ပါဆိုပြီး ဇွတ်နေရစ်ခဲ့တာပဲ"

ကျွန်မသည် ဖျားနေရင်း ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ကားနှင့်ခေါ်၍ မလိုက်မိခဲ့ခြင်း သည်ပင် ကျွန်မ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာ၍ ကျွန်မကို အပြစ်တင်စရာကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာပါပကော။

"ဒီမိန်းကလေးက ဒီလိုပဲ၊ အင်မတန်ခေါင်းမာတယ်"

ဦးဇင်မောင်၏ အသံဖြစ်၏။ သည်တစ်ခါတွင်လည်း ဦးဇင်မောင်၏ လူကြီး လေသံကြောင့် ကျွန်မ ပြုံးမိပြန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ကိုစောင်းကာ မှိန်းနေလိုက်သည်။ သူတို့ ပြောနေသံများကို မကြားရတော့ပေ။ နောက်တစ်ခါ နားစွင့်လိုက်သောအခါတွင် ဦးဇင်မောင်နှင့် ဒေါက်တာအောင်မျိုးတို့မှာ စကားကောင်းနေကြတုန်းပင်ဖြစ်၏။

နောက် ကျွန်မသည် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။ ထိုညက ဒေါက်တာအောင်မျိုး ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပေ။

[၄]

လေးငါးရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မ အဖျားပျောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း နာလန် မထတတ်သေးပေ။ အဖျား ပျောက်ပြီးနောက်တွင် မောပန်း အားနည်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထမင်း မစားရသေးဘဲ နွားနို့နှင့် ကွေကာအုတ်ကို ကျိုသောက်နေရ ပေသည်။

ကျွန်မသည် ရေနွေးနှင့် ရေဖတ်တိုက်ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေ၏။ ယနေ့နံနက်မှာ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်ကာ နေရောင်သည် ရွှေမှုန်လေးများလို ပျံ့ဝဲလျက် တောပန်းရိုင်းပွင့်များပေါ် သို့ ကျရောက်နေ၏။ လိပ်ပြာများ၊ ပုစဉ်းများသည် မြက်တောပေါ်တွင် လူးလာပျံ့ဝဲ လျက်ရှိသည်။ စိမ်းသော သစ်ပင်များသည် နေရောင်၏ ရွှေခြည်မှုန်များက ပက်ဖျန်း လိုက်သောအခါတွင် ဝင်း၍လာကြပေသည်။

ဒေါက်တာအောင်မျိုးသည် ဖျားသည့်နေ့ကစ၍ ကျွန်မကို တစ်ရက်တစ်ကြိမ်မှန်မှန် လာရောက် ဆေးထိုး ပေးနေသည်။ ဒေါက်တာ အောင်မျိုးက ကျွန်မမှာ အားနည်း နေသဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး အနားယူ နေရန်လည်း တိုက်တွန်းထားပေသည်။

ကျွန်မသည် စာအုပ်ဖတ်ရသည်ကို ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်များကို လှန်လှောကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘန်များသည် ကျွန်မဘဝ၏ မှတ်တမ်းတင် စာအုပ်များပင် ဖြစ်၏။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ပုံများ၊ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ပုံများနှင့်တကွ၊ ကျွန်မ တက္ကသိုလ် ရောက်သောအခါတွေ့ ရသည့် ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ၏ ပုံများကိုပါ ကျွန်မတွင် စုံစုံလင်လင် ရှိပေသည်။

ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းများ၏ ဓာတ်ပုံကို စုထည့်ထားသည့် အယ်လ်ဘန်ကို လှန်လှော ကြည့်လိုက်မိ၏။ အများအားဖြင့် အမိတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ချိန်မှ စွန့်ခွာခဲ့ချိန် အထိ ကျွန်မနှင့် အတူတူ နေထိုင်ခဲ့သော အေးအေးနှင့် ကျွန်မတို့ တွဲရိုက်ကြသော ပုံများကို တွေ့ရပါသည်။ ဘုတ်ကလပ်ဘက်က တံတားဖြူဖြူကလေး ပေါ်တွင် ရပ်နေကြပုံ၊ ကန်စပ်ရေထဲတွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ ကျောက်တုံး ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်နေကြပုံ၊ အင်းလျားကန်ထဲက လှေဝမ်းပြား

ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပုံ၊ တန်ဆောင်တိုင်တွင် စတုဒိသာနှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ မုန့်လုံးရေပေါ်ပွဲ ပြင်နေကြပုံ တို့ကို တွေ့ ရ၏။

တစ်ပုံမှာ အေးအေးနှင့် ကျွန်မ ဂျပ်ဆင်ဘက်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ကြီးပေါ်တွင် တက်ရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် သည်ပုံကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်၏။ နံနက်ခင်းနေရောင်သည် ကျွန်မတို့ မျက်နှာများပေါ်သို့ တောက်ပစွာ ထိုးရိုက်လျက်ရှိ၏။ ပုံမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျှော်စင်ပေါ်မှ နေ၍ အဝေးတွင် မြင်နေရသည့် ခွေဝိုက် စီးဆင်းနေသော လှိုင်မြစ်ကြီးကို ငေးကာ ကြည့်ရှုနေကြပုံဖြစ်၏။

"ကြည့်စမ်း အေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ လှိုင်မြစ်ကြီးလိုပဲနော်"

ကျွန်မက နေရောင်တွင် တသွင်သွင်စီးနေသော လှိုင်မြစ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပြောပြဖူး၏။

"အင်း အဘိဓမ္မာ ဆရာမက ဘာအဘိဓမ္မာတွေများ ထုတ်ဦးမလို့လဲ"

အေးအေးက ကျွန်မကိုကြည့်၍ မေး၏။ သည်တုန်းက ကျွန်မမှာ မေမေဆုံးပြီး၍ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲဖြေသည့် အချိန် ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ လှိုင်မြစ်ကြီးလိုပဲ။ အဝေးကနေပြီး ကြည့်ရင် အင်မတန် ငြိမ်သက်ပါတယ်လို့ ထင်နေရပေမဲ့ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြောင့် ရေဝဲတွေနဲ့ ကြုံကြရတယ်။ လှိုင်းတွေ တဝုန်းဝုန်းရိုက်လို့ ကမ်းပါးတွေ ပြိုခဲ့ရတယ်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို သယ်ခဲ့ရတယ်"

"စိတ်ကူးယဉ်ပါပေ့ မိန်းကလေးရယ်"

အေးအေးက ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ဆို၏။

"တကယ်ပဲ အေးရေ။ မြစ်ရိုးဟာ အကွေ့အကောက်တွေ များသလို ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း အကောက်အကွေ့ တွေကို ဖြတ်လာရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘဝရေစီးကြောင်းဟာ ဘယ်မှာများ ဖြောင့်တန်းလို့လဲ အေး၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဖေဖေဆုံးပြီးလို့ လူလားမြောက်လာတဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ဘဝရေစီးကြောင်းမှာ သောင်တွေ ထွန်းလိုထွန်း၊ ဝဲဂယက်တွေ ထလိုထနဲ့ ဟော ခု ရေ့လျှောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး စီးဆင်းတော့မယ်လို့ အားယူနေတုန်းမှာ မေမေဆုံးသွားပြန်ပြီ။

အရိုန်နဲ့ စီးလာတဲ့ ရေစီးကြောင်းကလေးဟာ တန့်သွားပြန်ပြီ။ ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်တတ် တော့ဘူး အေးရယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ငိုချင်းသည်ဘဝဟာ ဒီတစ်သက်မှာ စခန်းသိမ်းပါဦးမလား လို့တောင် တွေးမိတယ်”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ အေးအေးက အားငယ်တတ်ရန်ကော ဟု ကျွန်မကို အပြစ်တင်ပါသည်။

“မင်းဘဝကတော့ အေးဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးနဲ့ လိုက်အောင် စမ်းချောင်း ကလေးလို အေးချမ်းပေသကိုး အေးရဲ့။ ရေစီးပုံကလည်း ညင်ညင် သာသာ ကလေးရယ်၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးတွေ အောက်မှာ ပုန်းလျှိုး စီးဆင်း ရတော့ မုန်တိုင်းခတ် မှာလည်း မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ ချောင်းကလေး သယ်လာရမယ့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကလည်း မပြောပလောက်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံး သယ်ရရင် ရွက်ဝါ ကလေး တစ်ရွက်စ နှစ်ရွက်စပေါ့။ မြစ်ပြင်ကျယ်လို ပူလောင်ရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ စမ်းချောင်းကလေးလို အေးချမ်းတဲ့ မင်းဘဝဟာ ဘယ်လိုများလာပြီး ဆုံစည်း ကြသလဲ မသိဘူး”

“ဟော့ ထား တော်ကွာ၊ မင်း စာမေးပွဲနား နီးတုန်းမှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဘာမှမတွေးစမ်းနဲ့”

ကျွန်မအတွက် အေးအေးပါ စိတ်ညစ်လာသဖြင့် ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြော တော့ဘဲ အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ သည်ပုံသည် အေးအေးနှင့် ကျွန်မ နောက်ဆုံး ရိုက်ကြသောပုံ ဖြစ်၏။ အေးအေး အပျိုဘဝဖြင့် နောက်ဆုံးရိုက်သောပုံ ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။ သည်ဓာတ်ပုံမှာ အေးအေး၏ ချစ်သူ ကိုတင်မြင့် ရိုက်ပေးသော ဓာတ်ပုံ ဖြစ်လေသည်။ စာမေးပွဲပြီးတော့ ကိုတင်မြင့်နှင့် အေးအေးတို့သည် စထရင်း ဟိုတယ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ အေးရေ မင်းဘဝကတော့ ချမ်းမြေ့လှပါကလား။

ကျွန်မသည် အယ်လ်ဘန်ကို လှန်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ပုံမှာ လှော်ကားသို့ ကျွန်မတို့ ပျော်ပွဲစားထွက်စဉ် ရိုက်ထားသောပုံများဖြစ်၏။ ကျွန်မ သိသူတွေလည်း ပါ၍ မသိသူတွေလည်း ပါလေသည်။ ကျွန်မသည် လူစုတစ်ခုထဲတွင် ကိုအောင်မျိုးကို သွားတွေ့ လေသည်။ ကိုအောင်မျိုးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သည် လှော်ကားကန် ရေလွှတ်ဂိတ် စင်ပေါ်တွင် တက်၍ ရိုက်ထားကြပုံ ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် သည်တော့မှ ကိုအောင်မျိုးကို ပို၍ မှတ်မိလာပေသည်။

“မထား … ဆရာ ဆေးထိုးဖို့လာပြီ”

မလုံးသည် အခန်းဝမှ လာပြောသဖြင့် ကျွန်မသည် အယ်လ်ဘန်များကို ကိုင်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ တော်တော် နေကောင်းပြီနော်"

ကိုအောင်မျိုး၏အသံမှာ ကြည်လင်၍ မျက်နှာကလည်း ပြုံးချိုနေပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ကား ကိုအောင်မျိုးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း အားငယ်စိတ်တွေ ခေတ္တ မေ့ပျောက် သွားရတတ်ပါ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီ"

"ဒီနေ့တော့ အားဆေးထိုးရမယ်၊ နို့နဲ့ ကွေကာအုတ် သောက်တာလည်း တော်လောက် ပါပြီ။ ထမင်းစားချင်ရင် စားနိုင်ပြီ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်၏။ မလုံးက အပ်ပြုတ်ရန် ရေနွေး ဇလုံ၊ ရေခွက်၊ ဆပ်ပြာ၊ လက်သုတ်ပဝါ စသည်တို့ကို လာချလေသည်။

"ဘယ့်နှယ် ရှိစ၊ ကျွန်တော် မော်တော်ကားနဲ့ ခေါ်တာ လိုက်လာမိလို့ ရှိရင် ဒီလိုတောင် ဖျားမှာ မဟုတ်ဘူး"

ကိုအောင်မျိုးက အပ်ထဲသို့ ဆေးသွင်းရင်း ကျွန်မကို အပြစ်တင်ပါသည်။

"ဒါကတော့ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ ဒေါက်တာ"

"မထားဟာ ခေါင်းမာတယ်လို့ အစ်ကိုကြီးပြောသွားတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝဟာ အဲဒီ မတော်တဆလေးတွေ စုပေါင်းထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား မထားရဲ့။ မြင်းခွာကလေး တစ်ဖက် သံမရိုက် မိလို့ မြင်းအပြေး နောက်ကျရတယ်။ မြင်းအပြေး နောက်ကျလို့ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု အချိန်မီ မရောက်ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့သတင်း အချိန်မီမရောက်လို့ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ဆုံးရှုံးရတယ်။ ဒီတော့ စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံး ရှုံးရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ မြင်းခွာကလေး တစ်ဖက်ကို သံမရိုက် လိုက်တာက စတာပဲ မဟုတ်လား။ မထားပြောတဲ့ မတော်တဆလေးဆိုတာ တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ သီးခြားနေတာမဟုတ်ဘူး။ ပထမ မတော်တဆဟာ ဒုတိယ တစ်ခုနဲ့ဆက်၊ နောက် တတိယ တစ်ခုနဲ့ ဆက်။ အဲသလို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်ပြီးမှ အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရတာ"

တကယ်တော့လည်း ကျွန်မ အပြစ်နှင့် ကျွန်မဗို့ ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြော တော့ဘဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်ပါသည်။ ဆေးထိုးပြီးတော့မှ ကိုအောင်မျိုးသည် မလုံး လာချပေးသော ကော်ဖီကို သောက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေသည်။

"အစ်ကိုကြီးကော ပြန်သွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြန်သွားပြီ။ သူက သူ့ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေနဲ့ ကြာကြာ ခွဲနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ပန်းပင်နဲ့ သူ့ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေဟာ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုပဲ"

"သူကလည်း လူဆန်း တစ်ယောက်ပဲနော်။ ဒီဂရီတွေ ဘာတွေရပြီး သည့်ပြင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ တောကြီး မျက်မည်းထဲ လာပြီး လယ်ထွန် နေရတယ်လို့ပဲ။ သူ့ ကြည့်ရတာ လောကကြီးမှာ စိတ်နာစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ ရှောင်ပြေးနေတဲ့ပုံပဲ"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ တွေးပုံခေါ်ပုံကို သဘောကျကာ ပြုံးမိ၏။

"ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူ့မှာ ရောဂါ ရှိတယ်။ ဆရာဝန်က လေကောင်း လေသန့်နဲ့ နေရောင်ခြည်ရမယ့် နေရာမှာ နေရမယ်၊ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ပေး ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားတာနဲ့ ဒီမှာလာပြီး လယ်ထွန်နေတာပါ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ဦးဇင်မောင့် အကြောင်းကို ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း ကျွန်မချထားသော အယ်လ်ဘန်ကို ကောက်ကြည့်နေသည်။ အယ်လ်ဘန်ကို ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးများသည် ပြုံးသွားကြ၏။ ကျွန်မ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ အေးအေးနှင့် ကျွန်မတို့ ဂျပ်ဆင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ကြီး ပေါ် မှာ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

"ဟင် … မထားက အေးအေးနဲ့ သိသလား"

ကျွန်မက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"သော် လက်စသတ်တော့ အေးအေးနဲ့ သိတာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း သိတယ်။ ခု သူ အိမ်ထောင် ကျသွားပြီလေ။ စာမေးပွဲပြီးလို့ မကြာခင်ဘဲ လက်ထပ်လိုက်တယ် လို့ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နယ်ရောက်နေတာနဲ့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မရောက်တော့ဘူး။ သူ့ယောကျ်ား ကိုတင်မြင့်က ဘီ၊ အက်စ်-စီ အင်ဂျင်နီယာလေ။ ခု ဆည်မြောင်းဌာနမှာ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့

သူ့ယောက်ျားနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပဲ”

“အေးဟာ မထားရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်။ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် အတူတူပါပဲ။ ကျောင်းမှာ အရင်းနှီးဆုံးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျောင်းမှာတင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ အရင်းနှီးဆုံး ရှိတယ် ဆိုပါစို့”

“ဆုံမှ ဆုံစည်း တတ်ပလေနော်။ မထားကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်လို့တော့ စိတ်ထဲမှာ အထင်သား”

ကျွန်မက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ပျဉ်းမနား ခရိုင်အသင်း လော်ကားကို ပျော်ပွဲစား ထွက်တုန်းက ဒေါက်တာ ပါလာတာပဲ”

ကျွန်မက လော်ကားကန်တွင် ကိုအောင်မျိုးတို့ လူသိုက် စု၍ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို လှန်၍ ပြလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ကြည့်စမ်း၊ မထားတို့များ နေနိုင်လိုက်တာ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမပြဘူး”

“မထားလည်း ဟိုနေ့ ညနေက ကားနဲ့ ခေါ်တုန်းက မြင်ဖူးသလိုလို အရိပ်သားလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲလို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ကျောင်းမှာလား၊ အပြင်မှာလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ရောက်လို့ အယ်လ်ဘန် လှန်ကြည့်တော့မှ ဒီဓာတ်ပုံကို သွားတွေ့တာ”

“လက်စသတ်တော့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ လာဆုံကြတာကိုး”

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အားရှိသလို ခံစားရ၏။ ရင်ထဲမှာ နွေးလာသည်ဟုပင် ထင်ရပေသည်။ ကိုအောင်မျိုးနှင့် တွေ့သောအခါတွင် ကျွန်မသည် ညနေဆည်းဆာတွင် မြူးထူးသော ပျံလွှားငှက်ငယ်လို ရင်ထဲမှာ ကြည်အေး၍ နေပါသည်။ ကျောင်းတုန်းက မိတ်ဆွေများအကြောင်းကို ပြောကြ၏။ အေးအေးနှင့် ကိုတင်မြင့်အကြောင်းကို ပြောကြ၏။ ကျွန်မလည်းသိ၊ သူလည်းသိသော မိတ်ဆွေအကြောင်းဆိုလျှင် စကားလက်ဆုံကျပြန်သည်။

အမှန်ကတော့ ကိုအောင်မျိုးမှာ ကျွန်မတို့ထက် တက္ကသိုလ်သို့ စော၍

ရောက်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ ဘီအေအီးဒီ မအောင်ခင် တစ်နှစ်မှာ သူသည် ဆေးသိပ္ပံမှ အောင်၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်တန်းတည်း မဟုတ်သော်လည်း ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

မိုးစဲ၍ နေသာသော နေ့များတွင် ကျွန်မတို့သည် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြ၏။ တစ်ခါတလေတော့ ထားခင်မူလည်း ပါတတ်လေသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ပိုးအိမ်တို့ ဖွဲ့ရစ်ထားသော ထိကရုံးတောကို ဖြတ်၍လည်း လမ်းလျှောက်ကြ၏။ ငုနီလာ နှင့် ငုရွှေဝါတို့၏ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အပြာ ကြားထဲတွင်လည်း လမ်းလျှောက်ကြ၏။ တောပန်းရိုင်းပွင့်များ ပြန့်ကျဲအောင် ကြွေကျနေသော တောလမ်းကလေး တစ်လျှောက် တွင်လည်း လမ်းလျှောက် တတ်ကြသေး၏။ ပန်းခင်းသော လမ်းတွင် လျှောက်ရခြင်းမှာ ကြည်မော ဖွယ်ပါတကား။

"မထားက အိမ်ထဲမှာ ချည်းပဲ ကုပ်နေတာကိုး၊ လမ်းလျှောက်တာဟာ လူလည်း ကျန်းမာတယ်၊ စိတ်လည်း ကျန်းမာတယ်။ အိမ်ထဲမှာဆို ဒါချည်းပဲ မြင်နေရတယ်။ အရောင် ဆိုရင်လည်း ဒီအရောင်ပဲ မြင်နေရတယ်။ ခုကြည့်လေ ပန်းပွင့်တွေရဲ့ နီနီဝါဝါ အရောင်တွေ၊ စိမ်းစိမ်းမြမြသစ်ရွက်တွေ၊ မြေကြီးက နီကြန့်ကြန့် အရောင်တွေ မြင်ရတော့ အပြောင်းအလဲ ရလာတာပေါ့။ လေကလည်း တောပန်း တောင်ပန်း အနံ့တွေ သင်းပြီး မွှေးနေတာပဲ။ အားရပါးရ ရှူကြည့်စမ်း"

ကိုအောင်မျိုးသည် နှာခေါင်းမှ လေရှိုက်သွင်းကာ ပါးစပ်မှထုတ်၍ အားရပါးရ ရှူရှိုက်နေ၏။ ကျွန်မက သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တကယ် စိုပြည် ကြည်လင်၍ လာ၏။ ပန်းချီဆရာ စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်း ကစားထားသလို အသွေးစုံ တောက်ကာ ဝင်းထိန်နေ၏။ လေကလည်း ထင်းရှူးနံ့၊ ယူကလစ်ရနံ့တို့ဖြင့် ဆွတ်ပျံ့နေပေသည်။

"အစ်ကိုမျိုးဟာ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖြစ်၊ ကဗျာဆရာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား"

ကျွန်မက ကိုအောင်မျိုးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကိုယ်စိတ် ကြည်နူးနေတုန်းတွင် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မစကားထဲတွင် မူနွဲ့သံ အလိုလို ပါသွားသည်ကို ကျွန်မ ဘာသာ သတိထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို ထားခင်မူခေါ်သလို အစ်ကိုမျိုးဟု လိုက်၍ ခေါ်၏။ တကယ်တော့လည်း ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မထက် လေးငါးနှစ်လောက် ကြီးပေသည်။

"အမလေး မဖြစ်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခု အစ်ကိုမျိုး ဆရာဝန် ဖြစ်လာမိလို့

ဟိုတစ်လောက မထားကို အဖျားပျောက်အောင် ကုနိုင်ခဲ့တာ။ ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ ကဗျာဆရာဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် မထားကို အဖျား ပျောက်အောင် မကုနိုင်ဘဲ၊ မြင်းခွာ သံလေး တစ်ချက် မရိုက်ခဲ့မိလို့ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ရှုံးရသလို...”

ကိုအောင်မျိုးသည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ချင်ပါ၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ဤစကားကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပေသနည်း။ စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ရှုံးရသလို ဟု တင်စား ရလောက်အောင် ကိုအောင်မျိုး၏ ရင်ထဲတွင် ဘယ်လို စစ်ပွဲမျိုးများ ခင်းကျင်း နေပါသနည်း။ ကျွန်မသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၏ အနိုင်အရှုံးကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရသူ ဖြစ်ပါလျှင် ကိုအောင်မျိုးပင် အနိုင်ပေးလိုက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မျိုးသည် သူ့စကားကို အဆုံးမသတ် ချေတကား။

သည်လိုနှင့် တစ်နွေသစ်ပြန်လေပြီ။

ရွက်ကျင် ရွက်ဟောင်းတို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျကြပေရာ ရွှေတစ်ဝက်၊ မြတစ်ဝက်၊ နီတစ်ဝက်၊ မောင်းတစ်ဝက် အရောင်ချင်း တွဲဖက်လျက်ရှိသော သစ်ရွက်တို့သည် မြေပြင်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်မတို့ ခြံဝင်း တစ်ခုလုံးသည် ရွက်ကြွေတို့ ဖုံးလျက်ရှိ၏။ မြူမှုန်များက တောင်တန်း ပြာပြာကြီး များကို ရစ်ထွေးထား လိုက်သောအခါတွင် နွေသစ်ဦးသည် ပိုးဇာပဝါကို ဖြန့်လျှောချ လိုက်သလို ထင်ရပေသည်။ ပုရစ်ညွန့်တို့ကလည်း ဖူးကိုက်၍ လာပြန်ချေပြီ။

ကျွန်မသည် ကညင်ပင်ကြီး အောက်က ရွက်ကြွေ၊ ရွက်ဆွေးများကို အရှင်းခိုင်း လိုက်၏။ ကညင်ပင် ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်သားခုံတန်းတစ်ခုကို ပတ်ပတ်လည် ရိုက်ထားသည်။ နွေရောက်လျှင် ဦးခွန်ထီးသည် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအတွက် ကညင် ပင်ကြီး အောက်တွင် ကြိုးပုခက် တစ်ခုကို ဆင်ပေးမြဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသည် နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ခါးစောင်းနီးပါးမြင့်သော ကြိုးပုခက်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ စာဖတ်လေ့ ရှိကြ၏။ ဦးခွန်ထီးသည် အရင်တစ်ခေါက် သစ်တစ်ပင်ယာတော တက်လာ တုန်းက ထားခင်မူ ပူဆာသဖြင့် ကြိုးပုခက်ကို ဆင်ပေးသွားပေသည်။

ကျွန်မသည် ကြိုးပုခက်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်နေ၏။ ကျွန်မ စာမေးပွဲ အောင်သည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် ဘယ်မှာမှ အလုပ်မလုပ်သေးပေ။ ပြည်မ ကျောင်းများတွင် တန်းပြ ဆရာမ ရသော်လည်း ကြီးကြီးညွန့်က လည်းကောင်း၊ ဦးဇင်မောင်က လည်းကောင်း သဘောမတူသဖြင့် မလုပ်ခဲ့ရပေ။ မေမေဆုံးသည့် နှစ်ကမူ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကလည်း တစ်နေရာရာသို့ အပြောင်း အလဲအနေဖြင့် သွားချင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်ကျမှတော့ ကိုယ့်အိမ်နှင့် သိပ်မခွာ ချင်လှတော့ပေ။

တောင်ကြီးက ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာလေးတွင်လည်း ကိုအောင်မျိုး တစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် အရင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ စိုပြည်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။

ကျွန်မ စာဖတ်နေတုန်း မလုံးသည် စာတစ်စောင်ကို ယူ၍လာ၏။ စာမှာ ရန်ကုန်ရှိ အေးအေးက ပေးလိုက်သောစာ ဖြစ်ပေသည်။

ထားရေ

"ကိုယ်တို့ တောင်ကြီးကို ၂၄ ရက်နေ့ ရောက်မယ်။ မောင်လည်း နွေရာသီမှာ ခွင့် တစ်လရတယ်။ ထားဆီလည်း လာရင်း၊ ဟန်းနီးမွန်းလည်း ထွက်ရင်းပေါ့ကွာ။ လက်ထပ်ပြီးခါစ တုန်းက ခွင့်သိပ်မရလို့ ဝေးဝေးလံလံ ဟန်းနီးမွန်း မထွက်နိုင်ဘူးကွ။ တစ်ပတ်ပဲ ပေလီကို ရောက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်လလုံးလုံး လျှောက်လည် မယ်ဟေ့။ ကိုအောင်မျိုးဆီကိုကော ကိုယ်တို့လာမယ့်အကြောင်း စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်တယ်။ ရ မရတော့ မသိဘူး။ မရရင် မင်းကပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါ။

မင်းကော ခုထက်ထိ မစွံသေးဘူးလား၊ တော်တော်ကြာ ဟိုင်းသွားလိမ့် မယ်နော်၊ ခုခေတ်က အပျိုကြီးမမ စာရင်းထဲပါရင် သိပ်မစွံချင်တော့ဘူး။ မင်းရေးလိုက်တဲ့ အထဲမှာ တို့နှစ်ယောက် ဂျပ်ဆင်ဘက်က ချာပယ်လ်ကြီးပေါ် တက်ကြည့်တုန်းက မင်းပြောတဲ့ စကားကို မှတ်မိသေးသလားလို့ မေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလားကွယ်။ မင်းပြောတဲ့ စကားဆိုရင် ကိုယ် မမှတ်မိတာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက မင်းက မင်းဘဝကို မြစ် ပြင်ကျယ်ကြီးနဲ့ နှိုင်းပြီး ကိုယ့်ဘဝကို စမ်းချောင်းကလေးနဲ့ နှိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ မြစ်ပြင် ကျယ်ကြီးဟာ ကမ်းပြိုတာတွေ၊ မုန်တိုင်း တိုက်တာတွေ၊ သောင်ထွန်းတာတွေ၊ ဝဲဂယက် ထတာတွေ၊ ရေနောက်တာတွေ ရှိပြီး စမ်းချောင်းကလေး ကတော့ ကျောက်ခက်တွေကြားထဲမှာ စီးဆင်းနေရတဲ့အတွက် ကြည်လင်တယ်၊ အေးမြတယ်၊ ငြိမ်သက်တယ်လို့ မင်းပြောခဲ့တာတွေလေ။ မင်း ကဗျာ ဆန်ဆန်၊ အဘိဓမ္မာဆန်ဆန် ပြောခဲ့တာကို ဘယ်မေ့ပါ့မလဲကွယ်။ ဒီစကား လုံးတွေကို မောင့်ကိုတောင် ခဏခဏ ပြောပြပြီး မောင်က ရယ်သေးတယ်။ ဘာလဲ မင်း ခုထက်ထိ အရင်ကလို စိတ်ကူး ယဉ်တုန်း၊ ကဗျာ ဆန်တုန်းပဲလား။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ ရူးတုန်းပဲလား မိန်းကလေးရယ်။ ဒါတွေကို ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေ ပြောဖို့များ ချန်ပါဦး။

ခင်မေတင်လည်း မုံရွာမှာ အက်စ်အေတီရတယ်။ မခင်မေကြီးကတော့ စွံသွားပြီ။ ကိုယ်တော့ ကျောင်းတုန်းက ပွဲကြ၊ ပျော်ကြတာတွေကို လွမ်းနေတယ်။ ရန်ကင်းက ဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ပြီး မိုလ်ချုပ် ပန်းခြံထဲသွား ဓာတ်ပုံရိုက် ကြတာတွေ၊ ရီဂတ္တာ လုပ်တဲ့ ညမှာ ကိုယ်တို့ ပျော်ကြတာတွေ အားလုံးကို အမှတ် ရတယ်။

တောင်ကြီးမှာ မင်းတို့ဆီမှာပဲ တည်းရမှာပဲ။ တွေ့မှ အားရပါးရ စကား ပြောကြဦးစို့၊ တော်သေးပြီ"

ချစ်သော အေး

ကျွန်မသည် အေးအေး၏ခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားလိုက်ပြီး စဉ်းစားနေမိ၏။ ကညင်တွေ ဖူးရာမှ ပွင့်ကြပြန်လေပြီ။ ခြံစည်းရိုး ဝါးတောထဲတွင်ကား နွေသစ်ဦး၏ လေသည် မြူးထူးကစားလျက် ရှိ၏။ ဝါးတောထဲမှ ဝါးခက်ချင်း ထိပွတ်သံကို ကြား ရပေသည်။

ကျွန်မသည် အေးအေးက ကျွန်မ စကားများကို အမှတ်ရသေးသည် ဆိုတော့ ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဝမ်းနည်း သလိုလို ဖြစ်သွား၏။ တကယ်တော့ အေးအေး၏ ဘဝသည် ရိပ်ငြိမ် ချမ်းမြေ့လှပေသည်။ လောကကြီးသည် အေးအေးအဖို့ အမြဲတမ်း ပြေပြစ် နေအောင် လုပ်ပေးနေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရ၏။ အေးအေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိစုံဖစုံ၊ ဆွေမျိုးစုံနှင့် အေးချမ်းလှ၏။ မိစုံဖစုံ၏ အုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ကြီးပြင်း လူလား မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ့်ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် နွေးထွေးရသော ရိပ်ငြိမ် ချမ်းမြေ့မှုမျိုးထက် ဘယ်ရိပ်ငြိမ် ချမ်းမြေ့မှုတို့က ကောင်းဦးမည်နည်း။ အေးအေး၏ ဘဝရေစီးကြောင်းသည် ကျောက်တောင် ကျောက်ခက်များလို မိုးယှက်နေသော မိဘ၏ မေတ္တာရိပ် အောက်တွင် စီးဆင်းခဲ့ရသဖြင့် အေးမြ၏၊ ညင်သာ၏၊ ကြည်လင်၏။ ကျွန်မဘဝ မြစ်ပြင်ကျယ်ကား ဖေဖေ အလုပ်ပြုတ်သည့် အချိန်ကစ၍ ဝဲဂယက်ထကာ ဖေဖေဆုံးသည့် အချိန်တွင် မုန်တိုင်း တိုက်ခဲ့ပြီး မေမေဆုံးသည့် အချိန်တွင် ကမ်းပါး ပြိုခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝခရီးသည် ဘဝနေပူပူတွင် စီးဆင်းခဲ့ရသော မြစ် တစ်သွယ်၏ ခရီးသာတကား။

[၆]

နွေဦး တစ်ညနေတွင် ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းစားကြီး ရောက်လာသော ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်၍ အံ့သြနေကြသည်။

ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီး ခပ်အိုက်အိုက်ရှိသည်နှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် လက်ဝဲဘက် ဝရန်တာတွင် ထွက်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးစွေငုက်များသည် ပျံဝဲလျက် ရှိကြ၏။ ဝရန်တာနားတွင် ကပ်ပေါက်နေသည့် စံကားပွင့် ရနံ့ ကလည်း နွေဦးလေပြည်ထဲတွင် မွှေးစပြုလာပြီ ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက် တောင်တန်းများပေါ်မှ နေခြည်များသည် ရွှေမျှင်တန်းများလို လျှောကျ လာကြပေသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်မှာနေတုန်းမို့ နက်ပြာရောင်တွင် အဖြူအနားကွပ်ထားသော လက်ပြတ်အင်္ကျီ ရင်ဟိုက်ကို ဝတ်ထားပြီး အပြာတွင် ရွှေရောင်ကန့်လန့်စင်းထား သည့် ဗမာဖြစ် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ နေ့လယ်က ခေါင်းလျှော်ထား၍လည်း ဆံပင်များကို ကျောတွင် ဖြန့်ချထားလိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် စုချည်ထား လိုက်သည်။

"ဟောတော့ ဦးဇင်မောင်ကြီးပါလား"

ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖြတ်ကာ ကျွန်မတို့ရှိရာ ဝရန်တာဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာသော ဦးဇင်မောင်ကို အရင် မြင်လိုက်သဖြင့် ထားခင်မူက အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

"မင်းလာရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဘာသံမကြား၊ ညာသံမကြား၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား ကြီးကြီးက ဦးဇင်မောင်ကို လှမ်းအပြစ်တင်၏။

"ပြီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် မှာထားတဲ့ ထွန်စက်နှစ်လုံး ညောင်ရွှေဘူတာမှာ ရောက်နေလို့ လာယူတာ။ ထွန်စက်တွေကတော့ ကောင်လေးတွေ သစ်တစ်ပင်ကို မောင်းသွားကြပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တောင်ကြီးကို တက်လာတာ"

"အတော်ပဲ အထား သူငယ်ချင်းတွေ လာရင် သစ်တစ်ပင်ကို လိုက်ပို့မလို့

စိတ်ကူး ထားတာ။ ဦးဇင်မောင် ဆီကိုတောင် အကြောင်းကြား ခိုင်းမလို့”

ကျွန်မက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် လက်ပြတ်အကျီ လည်ဟိုက်၊ လက်ဝ ကျယ်ကျယ်ကြီး နှင့်မို့ ဦးဇင်မောင်ရှေ့တွင် ခပ်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေကာ အဝတ်အစား လဲရန်အတွက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ဝင်လိုက် သည်။ ဦးဇင်မောင်ကလည်း ဝရန်တာဘက်သို့ အထွက်လိုက်တွင် ကျွန်မနှင့် အပေါက်ဝတွင် ဆုံနေ ကြသည်။

“ဘယ်တော့ လာဖြစ်ကြမလဲ”

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို မိုးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပရွှန်းစိုကာ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် သွားသလို သိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက် ရသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ကျွန်မ မျက်လုံးများ ကို လွှဲကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး

“သူတို့ ၂၄ ရက်နေ့လောက် တောင်ကြီး ရောက်မယ် ပြောတာပဲ။ အဲဒီနောက် သစ်တစ်ပင်ကို လာမှာပဲ”

ကျွန်မသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အခန်း ထဲရောက်၍ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အဝတ်အစားကို လဲပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ကျွန်မရောက်တော့ ဦးဇင်မောင်သည် ကြီးကြီးညွှန့်နှင့် သစ်တစ်ပင် ယာတောမှ လိမ္မော်ခြံ၊ သစ်တော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံများ ကိစ္စကို ပြောပြနေသည်။ သူသည် စကားပြော နေရင်း ကျွန်မကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ကိုယ့်လက်ထဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြန်ရောက်ရင် ကျေနပ်တာ ပါပဲ။ ခု သနပ်ဖက် ပေါက်ဈေးထက် နည်းနည်းလျှော့ပြီး ရောင်းရပေမဲ့ ငွေစုပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ယူနိုင်မယ် ဆိုရင် ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကလေးတွေကလည်း ဘာမှ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မသည် သူတို့ပြောသည့် စကားတွေကို နားမလည်ဘဲ ကြီးကြီးညွှန့်နှင့် ဦးဇင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်ကလည်း ကျွန်မကို အကဲခတ်မိပုံ ရလေသည်။ ကျွန်မကို ခေတ္တ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ..

"မထားလည်း သိထားရအောင် ပြောပြရဦးမယ်။ ခု ဦးဇင်မောင်တို့ ခြံက ထွက်တဲ့ သနပ်ဖက်တွေကို ကျားပျံ မကောက် ကိုစိန်တင့်တို့က ငွေကြိုတင်ပေးပြီး အကုန်သိမ်းမယ်လို့ လာစကားပြောနေတယ်။ ငွေလက်ငင်းချေ၊ ထွက်သမျှ အကုန် သိမ်းဆိုတော့ ပေါက်ဈေးထက် နည်းနည်းတော့ လျှော့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ အိမ်ကြီး ကို ပြန်ရွေးမလို့"

"ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ရွေးမယ် ဟုတ်လား"

ကျွန်မက တအံ့တသြ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် အိမ်၏ စီးပွားရေး အခြေ အနေကို ဘာမျှမသိပေ။ မေမေကလည်း တစ်ခွန်းမျှမပြော။ မေမေသည် ကျွန်မတို့ စိတ်မညစ်တန်တာကို မညစ်ရလေအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့ဟန်တူသည်။

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟိုတစ်နှစ် သနပ်ဖက်တွေ ရှုံးတုန်းက ဒီအိမ်ကြီးကို တောင်ကြီးက တန်စိတ်ဟုတ် တို့ဆီ ပေါင်ထားရတယ်။ အိမ်တွင်မကဘူး၊ သစ်တစ်ပင်က ယာတော တချို့လည်း ပါသေးတယ်။ အဲဒါ ခု အိမ်ကို ပြန်ရွေးလိုက်မယ်။ ယာတောတွေကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းမှ ရွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ဦးခွန်ထီးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သဘောကျတယ်။ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်တို့၊ မထားတို့ သဘောက ဘယ်လိုလဲလို့ သိချင်တာနဲ့ပဲ"

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မ မသိတတ်လေ ခြင်းဟုလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် အစကသာ သိခဲ့ပါလျှင် မိဘစရိတ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ သွားမည် မဟုတ်ပေ။ စာမေးပွဲအောင်ပြီး ယခုထိလည်း ပေါ်ကြော့နေမည် မဟုတ်ပေ။ မေမေသည် ကျွန်မတို့အပေါ် ထိမ်ဝှက်လွန်းလှချေ ကလားဟုပင် ထင်မိပါသည်။

"ညည်း အမေကတော့ ညည်းတို့ ညီအစ်မသိရင် စိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ ဖုံးထားတာပဲ။ ခုတော့ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့လေ။ ပြန်ရွေးနိုင်မယ့် အခြေကို ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

ကြီးကြီးညွန့်က ကျွန်မကို ဝင်၍ ဖျောင်းဖျ၏။

"မထား အစကသာ သိရင် အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ပါတယ် ကြီးကြီးညွန့်ရယ်"

ဦးဇင်မောင်က တဟားဟားရယ်ကာ..

"ကဲ ကဲ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့၊ အလုပ် ဆိုတာကလည်း အခန့်သင့် ဦးမှကိုး။ ကိုယ်က လုပ်ချင်တိုင်း ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ ဦးဇင်မောင်ပြောသလို သနပ်ဖက်တွေကို အကုန် ထိုးအပ်လိုက်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ဒါတော့ ဦးဇင်မောင် သဘောပါ။ တကယ်တော့ မထားတို့ဟာ ဘာမှ လုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးကြီးညွန့် သဘောတူတယ်ဆိုရင် တို့ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်"

ထားခင်မူ သီချင်းလေး တအေးအေးနှင့် ဝင်လာသဖြင့် ဦးဇင်မောင်၊ ကြီးကြီးညွန့် နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ကိစ္စကို စကား ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

"ဘာပဲပြောပြောဟေ့၊ ထားခင်မူတို့ပဲ အေးတယ်။ တို့များတော့ ထားခင်မူကို မြင်လိုက်ရရင် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်လာတာပဲ"

"မပျော်ရအောင် ဦးဇင်မောင်မှာ ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာများ တွေ့နေလို့လဲ"

ထားခင်မူက ချက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထားခင်မူသည် ကျွန်မလို မဟုတ်၊ အင်မတန် နှုတ်သွက်သူ ဖြစ်ပေသည်။

"စိတ်ညစ်စရာ ရယ်လို့တော့ မရှိဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝမှာ စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ နေဖို့၊ ထိုင်ဖို့ ရှန်းကန်ရသေးတယ် မဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ် ပြာကို ခြွေရင်း ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘက်သို့ လွင့်လာသော ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ များကို မသိမသာ ယပ်ခတ်လိုက်ရသည်။

"အမယ်လေး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးက ဒီလောက် ညည်းနေရသလား၊ သည့်ပြင်လူတွေ ညည်းဖို့များ ချန်ပါဦး"

ကြီးကြီးညွန့်နှင့် ကျွန်မက ထားခင်မူ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

"လူပျိုကြီးမလဲ လူပျိုကြီး အလျောက် ရုန်းကန်ရတာတွေ ရှိတာပေါ့ ထားခင်မူ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ ထိုင်နေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝကြီးဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေတယ်။ သူ့ကို မီအောင်လည်း လိုက်ရသေးတယ်"

"ဟာ ဟ"

ထားခင်မူ၏ လှောင်ပြောင် ရယ်လိုက်သံ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို အားတုံ့ အားနာကြီး ဖြစ်သွားကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်မှာ ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိပေ။

"ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ၊ ဦးဇင်မောင်ပြောတာ မယုံဘူးလား"

"မယုံလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်မောင်က အပြောနဲ့ အလုပ်မှ မညီဘဲ"

"ဘာဖြစ်လို့"

"လူ့ဘဝကြီးဟာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေတယ်။ ဒါကြောင့် အမီလိုက်ရမယ် ပြောပေမဲ့ ဦးဇင်မောင် လိုက်မမီတော့ဘူး။ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် နောက်ကျ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ"

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"ပါးစပ်ကသာ အမီလိုက်မယ်လို့ ပြောနေတာ၊ အလုပ်ကမှ မပါဘဲကိုး။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာဟာ တရွေ့ရွေ့သွားနေတဲ့ လူ့ဘဝကြီးကို မမီဘဲ ထိုင်ကျန်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား"

ထားခင်မူက ဦးဇင်မောင်၏ "ပျော့ကွက်" ကို ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။ ကျွန်မက ထားခင်မူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

"အဲဒါပဲ မောင်ဇင်မောင်၊ မင်းတူမ ပြောလိုက်မှ ရှင်းတော့တာပဲ၊ မင်းဘာသာ မင်း ပြေလည်အောင် ရှင်းပေတော့။ ဒေါ်ဒေါ် လိမ္မော်ရည် သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်"

ကြီးကြီးညွန့်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဦးဇင်မောင်က ရက်ပြုံးပြုံးလိုက်

ပြီးမှ...

“ဒါတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ကိုး ထားခင်မူရဲ့၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်မှ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သိပ်ပြီး အပေါက်အလမ်း မတည့် တော့ဘူး မဟုတ်လား။ လူတွေကလည်း ဦးဇင်မောင်တို့ အရွယ်ကို အရွယ်လွန်ပြီလို့ ယူဆထားကြဟန် တူပါရဲ့ ပြီးတော့”

“အံမာလေး ဦးဇင်မောင်က အရွယ်လွန်ရအောင် ဘယ်လောက်များ အသက်ကြီးသေးလို့လဲ။ ခုမှ လေးဆယ်တွင်း ရှိသေးတာ”

ထားခင်မူက မဲ့ရွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

“အကြောင်းကြောင်းတွေ ရှိတာပေါ့ဟာ၊ နင် မသိပါဘူး။ အကြောင်းတွေမှ အများကြီးပဲ”

ဦးဇင်မောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သည်အကြောင်းကို ရှောင်ကွင်းသွားလိုပုံ ရပေသည်။ ထားခင်မူက ဦးဇင်မောင် ထသွားရာသို့ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

“အဲဒီအကြောင်းတွေ အများကြီးထဲမှာ မိန်းမတွေကို စိတ်နာတဲ့ အကြောင်းလည်း တစ်ကြောင်း အပါအဝင် မဟုတ်လား။ ထားခင်မူ သိပါတယ်၊ မသိဘူးများ အောက်မေ့နေလို့လား”

ကျွန်မက ထားခင်မူ၏ ပေါင်ကို လှမ်းဆိတ် လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့ကို ကျောပေး လမ်းလျှောက်နေရာက ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင် နင် ငါ့အကြောင်း ဘာတွေကြားထားသလဲ ထားခင်မူ”

“အို စုံလို့ စုံလို့”

ထားခင်မူက အနိုင်ယူသော လေသံဖြင့် ဆို၏။ ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ပြောသောစကားကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။

“ဘာတွေလဲဟ၊ တော်တော်ကြာ တလွဲတချော်တွေ ကြားနေရင်”

“အို မလွဲပါဘူး၊ ဦးဇင်မောင်ဟာ မိန်းမတွေကို စိတ်နာတဲ့ အကြောင်း၊

ပြီးတော့...”

ထားခင်မူသည် ပြုံးဖြဲ့ဖြဲ့ လုပ်၍ နေလေသည်။ ဦးဇင်မောင်ကမူ ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိပါ။

“မိန်းမတွေကို စိတ်နာတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မိန်းမတွေကို စိတ်နာတယ် ဆိုတာထက် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို စိတ်နာတယ် ဆိုတာက ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်”

ဘယ့်နှယ်ရှိစဟူသော အကြည့်ဖြင့် ထားခင်မူက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေသော ဦးဇင်မောင်ကို ငေးကြည့် နေမိသည်။

“ကိုယ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့ရဖူးပြီ။ နောက်ထပ် မကွဲချင်တော့ဘူး။ တစ်ခါ သေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုး နားလည်ပြီးပြီ”

ဦးဇင်မောင်က အက်ကွဲ ဆွေးမြည့် သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ထားခင်မူသည် ဦးဇင်မောင်ကို အားနာသွားဟန်ဖြင့် လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်နေသည်။

“အဲဒီမိန်းမဟာ ကိုယ့်ကို သင်ခန်းစာတွေ ပေးသွားခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒီမိန်းမကော ခု ဘယ်မှာလဲ ဦးဇင်မောင်”

“အဲဒီ မိန်းမက ခု သေပြီလေ၊ သေပြီးလို့ ယောကျ်ား ရနေပြီ”

ကျွန်မနှင့် ထားခင်မူသည် ဦးဇင်မောင်၏ ထူးဆန်းသော စကားများကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကြ၏။

“ကိုယ့် အသည်းနှလုံးထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲမှာ ခု သူ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အဖို့တော့ သူဟာ သေပြီလို့ပဲ ယူဆထားလိုက်တယ်။ ခုတော့ သူ့ ယောကျ်ားနဲ့ သူလေ၊ ပျော်လို့ ဟင်း ဟင်း”

ဦးဇင်မောင်က ရယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မချိသော ရယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ဟာ အချစ်ဆိုတာမျိုးကို သိပ်မယုံချင်တော့ဘူး။ အချစ်ကို မယုံတာနဲ့ ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း နေရုံအပြင် တခြား ဘာရှိသေးတော့လို့လဲ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ချစ်ချစ်၊ မချစ်ချစ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူဖို့ဆိုတာလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလို စွန့်စားရမယ့် အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ အချစ်စွန့်စားခန်း ဖွင့်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်လို့ ဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက်ပြီး အိမ်ထောင် ပြုတော့ကော ဒီလို အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘာများ သာယာနိုင်ဦးမှာလဲ။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အနံ့မရှိတဲ့ ပန်းပွင့်လိုပဲ။ အပြင်ပန်းသာလှပြီး အတွင်းမှာ ဘာမှ တန်ဖိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အစ ပထမတုန်းကတော့ ထားခင်မူက ကပြက်ကချော်နှင့် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင်ကမူ သူ့ ရင်ထဲ ရှိသမျှကို ဖွင့်အန်နေလေပြီ။ ကျွန်မသည် ထားခင်မူကိုသာ အပြစ်တင်သော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်ရ၏။ ယခုတော့ ထားခင်မူလည်း နောက်ပြောင် မနေအားတော့ပေ။ အငေးသား နှင့်သာ ဦးဇင်မောင်ပြောသမျှကို နားထောင်ရုံ မှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။

“အိမ်ထောင်ရေး သာယာဖို့ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်လောက်ချစ်ကြမလဲ ဆိုတာပေါ်မှာ တည်တယ်။ တကယ်တော့လည်း အချစ်ဆိုတာဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ယောကျာ်း တစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ သီးခြား ကင်းလွတ်ပြီး သူ့ ဘာသာ သူ ရပ်တည်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနစ်နာ ခံကြတယ်။ အပြန်အလှန် နားလည် တတ်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ထား တူညီတယ်။ အဲဒါတွေမှာ အခြေတည်ပြီးမှ အချစ်ဆိုတဲ့၊ အင်မတန် မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးဟာ အသည်းနှလုံးထဲမှာ သန္ဓေတည်လာတယ်။ ဒါတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီယမင်းရုပ် ကလေးဟာ သန္ဓေ မတည်နိုင်တော့ဘူး။ အချစ်ဆိုတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေး အစား အမုန်း ဆိုတဲ့ ဘီလူးကလေးသာ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရောက်လာတယ်။ စကတည်းက အချစ်ပေါ်မှာ မတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကြာလာတာနဲ့အမျှ အမုန်းဘီလူးဟာ အစွယ်ငေါငေါနဲ့ ဇာတိ ပြလာတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဦးဇင်မောင် ခပ်အေးအေးပဲ နေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကိုယ့်ဆန္ဒပါလေ။ တကယ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူ ကြိုတင်ပြောနိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ဦးဇင်မောင်က အစဉ်းစား လွန်လွန်းအားမကြီးဘူးလား”

ကျွန်မက ဦးဇင်မောင်ကို ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

"စဥ်းစားရတယ် မထား၊ စဥ်းစားရတယ်။ ဒီအရွယ် ဒီအတွေ့အကြုံနဲ့ ဒီလိုပဲ စဥ်းစားရမှာပဲ။ အသည်းနှလုံးကချည်း စကားမပြောတော့ဘူး။ အရွယ်ကလည်း စကားပြောလာပြီ"

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ မောင်ဇင်မောင် ပြေလည်ပြီလား"

ကြီးကြီးညွှန့်က လိမ္မော်ရည်များကို ဗန်းတစ်ချပ်တွင် ထည့်၍ ဝင်လာသည်။

"သူတို့က ငယ်သေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သူတို့ကို အရွယ်က ဆုံးမလိမ့်မယ်"

ဦးဇင်မောင်က ရယ်၍ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး စကားစ ပြတ်သွားကာ တိတ်ဆိတ် သွားကြ၏။ ခဏကြာမှ ကြီးကြီးညွှန့်က လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ဦးဇင်မောင် ဘက်သို့ လှမ်းပေးရင်း

"မောင်ဇင်မောင် ရင်ဘတ် အောင့်တာ ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ"

ကြီးကြီးညွှန့်သည် မေးပြီးပြီးချင်း ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် စကားမှားသွားသလို ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

"နည်းနည်းတော့ အောင့်သေးတာပဲ ဒေါ်ဒေါ်"

ဦးဇင်မောင်က လိမ္မော်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်၏။ ဆရာဝန် လုပ်မည်ဟု အားခဲထားသော ထားခင်မူက…

"ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်ပါလား ဦးဇင်မောင်"

"ကြည့်ပြီးပြီ ထားခင်မူ၊ ကြည့်ပြီးလို့ ဆရာဝန်က လေကောင်း လေသန့်နဲ့ နေရောင်ခြည်ရတဲ့ နေရာမှာ နေရမယ်၊ အလုပ်ကြမ်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ပေးရမယ် ဆိုလို့ ရန်ကုန်မှာတောင် မနေဘဲ ဒီကို ရောက်လာတာပဲ"

"ဘာရောဂါနဲ့လဲ"

ကျွန်မက ဝင်၍ မေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးညွှန့်ရော ဦးဇင်မောင်ပါ မျက်နှာပျက် သွားသလို ကျွန်မထင်လိုက်မိ၏။

"ဟင့်အင်း ဦးဇင်မောင်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး။ ကျန်းတော့ ကျန်းမာသားပဲ ဟဲ ဟဲ"

ဦးဇင်မောင်က ရယ်၏။ သူ့ရယ်သံမှာ လုပ်ယူရသော ရယ်သံမျိုး ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိထား မိပါသည်။ ရင်ထဲက အောင့်သည်ဟုလည်း ဆိုသေး၏။ ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်အရ ဟုလည်း ဆိုသေး၏။ သို့တိုင်အောင် ဦးဇင်မောင်သည် ကျန်းမာပါသည်ဟု ပြောနေပြန်ချေပြီ။

ကျွန်မနှင့် ထားခင်မူသည် ဦးဇင်မောင်၏ စကားများကို နားမလည်သလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

"တကယ်ပါ၊ ကျန်းမာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့"

ဦးဇင်မောင်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ကြီးကြီးညွန့် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကြီးကြီးညွန့်သည် မသာယာသော မျက်နှာထားဖြင့် အဝေးသို့ ငေးကြည့် နေသည်။

"ဦးဇင်မောင်ရဲ့ညာဘက် အဆုတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ဝင်နေတယ်"

"ဟယ်"

ကျွန်မနှင့် ထားခင်မူသည် သံပြိုင် အော်လိုက်ကြ၏။ အဆုတ်တွင် ကျည်ဆန်ကြီး တစ်တောင့်လုံး ဝင်နေသူကို ကျွန်မ တစ်သက်တွင် သည်တစ်ခါသာ ကြားဖူး၊ မြင်ဖူးသေး၏။ ကျွန်မသည် ရုံသွင်းပြသော လူထူးကို ကြည့်သလို ဦးဇင်မောင်ကို အံ့သြကရုဏာ သက်စွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

"အဆုတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်လုံး ဝင်နေလျက်နဲ့ ဦးဇင်မောင် ဒီလို နေနိုင်တယ် ဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဦးဇင်မောင် မသေဘူး ဟုတ်လား"

ထားခင်မူက တကျွတ်ကျွတ် မြည်အောင် စုတ်ထိုးရင်း ဦးဇင်မောင်ကို အထူး

အဆန်းသဖွယ် ကြည့်ပြန်သည်။ ကြီးကြီးညွှန့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ ဘာမျှတော့ မမေးပေ။ အံ့ဩပြဟန်လည်း မရှိပေ။

"ဩော် ခက်ပါဘိတော့၊ ခု မသေလို့ ဒီလို ထိုင်စကားပြောနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်"

ဦးဇင်မောင်က ငေးနေသော ကြီးကြီးညွှန့်ဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်တော့မှ ကြီးကြီးညွှန့်သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသူလို အနိုင်နိုင် ပြုံးကာ ခေါင်းကို သုံးလေးခါ ဆက်၍ ညိတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်တုန်းကလဲ ဦးဇင်မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ထားခင်မူက မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက် မေးလိုက်၏။ သည်မေးခွန်းကို မေးလိုက်သော အခါတွင်မူကား ဦးဇင်မောင်ရော ကြီးကြီးပါ သိသိသာသာကြီး မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို သတိထားမိ၏။

"ကြာပါပြီကွယ်၊ တောပစ်ရင်း သေနတ် မှန်တာပါ။ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးက သံမဏိထိပ်ဖူး ဆိုတော့ အဆုတ်ကို လျှောက်မစားဘူး။ ခဲသား ထိပ်ဖူးကမှ အဆုတ်တို့၊ အသားတို့ကို စားတာ။ ဒါကြောင့် ခွဲမထုတ်သေးဘဲ ထားတာပါ။ ကဲ ပြန်ဦးမှပဲ။ ဒီနေ့ည ကျားပျံမကောက် ဆေးလိပ်ပိုင်ရှင် ကိုစိန်တင့်တို့နဲ့ သနပ်ဖက် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ ချိန်းထားတယ်။ မနက်အစောကြီး သစ်တစ်ပင်ကို ပြန်မယ်၊ အားလုံး နှုတ်ဆက် ပြီးသားပဲ။ မထားတို့တစ်တွေ လာခါနီးတော့ ဦးဇင်မောင်ဆီ စာရေး လိုက်ပေါ့၊ ဦးဇင်မောင် တောင်သုံးလုံး လမ်းခွဲက လာကြိုမယ်"

ဦးဇင်မောင် ပြန်သွားတော့ မှောင်နေပေပြီ။ နေရောင် ရွှေခြည်မျှင်များကလည်း တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ စံကားပွင့်များ၏ ရနံ့ကလည်း ပို၍ သင်းပျံ့လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ညဥ့်ငှက်ကလေးများပင် အစာရှာ ထွက်လာစ ပြုပြီဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် မှုန်ပြာရီဝေသော ဆည်းဆာထဲတွင် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာ သွားသော ဦးဇင်မောင်ကို မျှော်ငေးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ပေသည်။

[၇]

ကျွန်မနှင့် ထားခင်မူသည် အေးအေးတို့ လင်မယားကို ညောင်ရွှေ ဘူတာသို့ ဆင်းကြိုကြ၏။ ကိုအောင်မျိုးလည်း ပါပေသည်။ ကိုအောင်မျိုးတွင် မော်တော်ကား ပါသဖြင့် ကျွန်မတို့ သွားရေး လာရေး အတွက် အထူး မစီစဉ်ရတော့ပေ။

ကျွန်မသည် အေးအေးနှင့် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောကြ၏။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ သတင်းကို အလဲအလှယ် လုပ်ကြ၏။ ရောက်သည့်ညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကား ပြောကြသည်မှာ မိုးထိန်ထိန်လင်းသည် အထိ ဖြစ်လေသည်။ အေးအေးတို့ ရောက်နေသည့် အတောအတွင်းတွင် ကိုအောင်မျိုးလည်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လိုလိုချည်း ဖြစ်၏။ သူ့ရုံးသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားပြီး ကျွန်မတို့ဆီမှာပင် အချိန်ကုန်လေသည်။ တောင်ကြီးတွင် အေးအေးတို့ နှစ်ရက် အနားယူသည့် အခိုက် အိမ်ခံ လူများဖြစ်သော ကိုအောင်မျိုးနှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေက ကြည့်စရာ ရှုစရာများကို လိုက်ပြကြသည်။

တောင်ကြီးတွင် နှစ်ရက်နေပြီး အေးအေးတို့ လင်မယားကို အင်းလေးသို့ လိုက်ပို့ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ အေးအေးတို့ လင်မယား၊ ကိုအောင်မျိုး၊ ထားခင်မူနှင့် ကျွန်မတို့ ပေါင်းငါးယောက် ဖြစ်၏။ ညောင်ရွှေအထိ ကိုအောင်မျိုး မော်တော်ကားနှင့် လာကြပြီး ညောင်ရွှေဟော်ကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ဟော်ကြီးမှာ အိုမင်းနေပေပြီ။ အတွင်းတွင်မူ တောက်ပ ပြောင်လက်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ထီးဖြူမိုးထားသော ရာဇပလ္လင်၊ လူတစ်ရပ်လောက်ရှိသည့် ရှမ်းအိုးစည်ကြီး၊ ရှေးဟောင်း ပန်းချီကားများ စသည်တို့ကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ဟော်ကြီးသည် ယင်ပျားအပေါင်းတို့ ပျံလေပြီးသော မစုတ်ပျားအုံကြီး ကဲ့သို့ပင် တကား။

ညောင်ရွှေဆိပ်ကမ်းတွင် ဂွန်ဆန် ပွဲချိတ်စက် တပ်ထားသော လှေတစ်စင်းကို ငှား၍ အင်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ချောင်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် ပွဲချိတ် စက်ကလေးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ချောင်းထဲတွင် မြက်ရှည်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်လျက်ရှိသည်။ မြက်ရှည်ပင် များသည် ပွဲချိတ်စက် တပ်ထားသော လှေကလေး နောက်တွင် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ချောင်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် ပွဲချိတ်စက်လှေ တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း

ရောင်ကြသည့်မှာ အသည်းယားစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ကိုင်းပင်၊ မြက်ပင်တွေ ကာရံ ထားသော ချောင်းကျဉ်း ကလေးထဲမှ ထွက်လိုက် သောအခါ အင်းကြီးထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းများ၊ အနောက်ဘက်တွင်လည်း ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းများ၊ တောင်တန်း ပြာပြာကြီးများ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အင်းလေးကန်ကြီးသည် မေးမှိတ် အိပ်စက်နေ သလားဟု ထင်ရပေသည်။

အင်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မစိတ်သည် ကြည်လင် လန်းဆတ် လာတော့သည်။ တောင်တန်းအပြာ၊ ကောင်းကင်အပြာ၊ ရေအပြာ။

"အင်းလေး ကန်သာ ရေလျှာကပြာ ငွေဇာပွင့်ခြုံလွှာ"

ထားခင်မူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလိုက်လာ၏။ ကိုတင်မြင့်နှင့် ကိုအောင်မျိုးမှာ ဦးကထိုင်၍ ထားခင်မူက အလယ်မှထိုင်ကာ ကျွန်မနှင့် အေးအေး တို့က နောက်ကထိုင်၏။

"မခင်ဝေကြီးတော့ စွံသွားပြီ ဆရာ၊ မင်းကော မစွံသေးဘူးလား"

အေးအေးက ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်၍ မေး၏။ ကျွန်မက ခေါင်းကိုယမ်းကာ

"ကြိုက်မယ့်သူမှ မရှိသေးဘဲ၊ ဘယ်စွံဦးမလဲကွ"

အေးအေးက ပြုံး၍ ရေပြင်ကို ကုန်းကုန်းကြီး စိုက်ကြည့်လာသော ကိုအောင်မျိုးကို မေးငေါ့ ပြ၏။ ကျွန်မသည် ရှက်ရှက်နှင့် အေးအေး၏ ပေါင်ကို ဆိတ်ဆွဲလိုက် သည်။

"တကယ်ပြောတာ။ သား တစ်ယောက်တည်း ရယ်ကွာ၊ လူအေးကွာ၊ ရိုးလည်း ရိုးတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ မင်းကို သဘောကျတယ်ကွာ။ မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကိုယ့်ဆီကို ပေးတဲ့ စာထဲမှာ ထည့်ရေးထားတယ်"

"ဘုရားရေ ကိုယ့်ကို ချစ်တာကို မင်းဆီ သူ ဘာဖြစ်လို့ လှမ်းစာရေးရတာလဲ"

ကျွန်မက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။

"အတိအလင်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်းကို ခင်တဲ့ အကြောင်း၊ မင်းနဲ့

ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင် သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး သာယာစိုပြည်လာတယ် ထင်ရတဲ့ အကြောင်း စသဖြင့် ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ကွာ၊ မိန္ဒြေအေး တို့ကလည်း ပျိုရာက အိုလာတာပါ။ ဒီလောက် ထည့်ရေးရင် မရိပ်မိဘဲ နေပါ့မလား။ ကိုယ်အကဲခတ်ကြည့်တော့ မင်းကလည်း”

“အိုကွယ် အေး၊ မင်း ဒီလို မဟုတ်တရုတ် မစွပ်စွဲနဲ့”

“ဟောဒီမှာ မင်း ကိုယ့်ကို ညာမနေနဲ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မူပျက်နေတာ ကိုယ်သိတယ်။ ရွှေညောင်ဘူတာကို လာကြိုတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်တာ”

“ကြည့်ပါလား၊ မပြောနဲ့လို့ ဆိုနေ ကဲ ကဲ”

ကျွန်မက ရက်ရက်ဖြင့် အော်၍ အေးအေး၏ ပေါင်ကို ဆိတ်ဆွဲလိုက်သည်။ အေးအေးက ရယ်နေ၏။ ကျွန်မသည် မပြောနဲ့ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း နားထောင်ချင် နေပါသည်။ တောင်ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်ကြတုန်း ကတည်းက ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးထံမှ လက်အကမ်းကို စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အသက်အရွယ်တွင် ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး ယောကျ်ားအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားဖူးသော အကြိမ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပိုင်းတွင် အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းပြီမို့ မနည်း ဟန်လုပ်၍ ထားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပုံကြောင့် လှေဦးမှ ကိုတင်မြင့်နှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့က လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ရက်ပြုံးပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့ထားကာ အေးအေး၏ ပေါင်ကိုသာ ရက်ရက်နှင့် ဆိတ်ဆွဲ နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်ထား၊ နှစ်ယောက်စလုံး ရေထဲ လိမ့်ကျ နေဦးမယ်နော်”

“အို အလကားပါ”

ကျွန်မက ပြုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ထားကို စစ်နေတာ မောင်ရဲ့ ခု အလိမ်ပေါ်လို့ ခက်နေတယ်”

အေးအေးက ကိုတင့်မြင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးမှာ ပြုံးနေ ပေသည်။

ကျွန်မတို့ လှေကလေးသည် ခြေထောက်ဖြင့် လှော်သော လှေကလေးများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကျွန်းမျောတွေကြားထဲက ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းမျောများ ပေါ်တွင် စိမ်းလန်းနေသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို မြင်ရ၏။ ကျွန်းမျောများ ကြားထဲတွင် ဆွမ်းခံပြန်လာသော ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းက ပြန်လာသော ကျောင်းသားကလေးများ၏ လှေကလေးများကို တွေ့ရ၏။ အေးအေးသည် ရေတွင် ကျွမ်းကျင်ကြသော အင်းသားကလေးများကို ကြည့်ကာ အံ့ဩ နေသည်။

ကျွန်မသည် အင်းပေါခုံမှ ရက်ကန်းစင်များကို လျှောက်ကြည့်ကြပြီး ဖောင်တော်ဦးဘုရားကို တက်ဖူးကြသည်။ ဖောင်တော်ဦးဘုရား တန်ဆောင်းတွင် ရောင်းနေသော လက်ကိုင်အိတ် ကလေးများကို ဝယ်ပြီး ဝင်၍ ဘုရားဖူးကြသည်။ ကျွန်မ ဘုရားဖူးပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မနောက်တွင် အေးအေးတို့ မရှိတော့ပေ။ ကိုအောင်မျိုး တစ်ယောက်တည်း ရပ်၍ စောင့်နေ သည်ကို တွေ့ ရသည်။

“အေးအေးတို့ ဟိုဘက်ကမ်းက ဈေးကလေးကို ဈေးဝယ်သွားကြတယ်”

ဖောင်တော်ဦး စေတီကမ်းဘက်နှင့် ဝါးနှစ်ရိုက်ကျော် သုံးရိုက်လောက် ကျွန်းမျော ကလေးများ ပေါ်တွင် ဈေးကလေးရှိ၏။ အေးအေးသည် ရေထဲက ပွဲချိတ်စက်လှေ ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်မကို လက်ကိုင် ပဝါ ဝှေ့ယမ်း ပြနေသည်။ ကေန္တ မိရွှေအေး လက်ချက် ဟု ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။

“ခု ပြန်လာမှာပါ၊ မထား ဘုရားဝတ်ပြုနေတာနဲ့”

ကိုအောင်မျိုးသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေ၏။ ဘုရား တန်ဆောင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ အင်းကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေကြောင့် ကျွန်မ ဆံပင်များသည် နဖူးပေါ်သို့ ဖွာကျဲကျလာသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုအောင်မျိုး၏ မျက်နှာပင် စေ့စေ့ မကြည့်ရဲဘဲ ငုံ့နေသည်။

“ထား”

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ အသံကြောင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ ခါတိုင်း မထားဟု ခေါ်နေကျ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို ထားဟု တစ်လုံးတည်း အဖျားဆွတ် ခေါ်လိုက်သည်ကို ကျွန်မ သတိထား လိုက်မိ၏။ သူ့ အသံကလည်း အနည်းငယ်

တုန်နေလေသည်။ ကျွန်မ ရင်ကလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်ရှိပါသည်။

"လေ့ပေါ်တုန်းက အေးအေးက ထားကို ဘာတွေ ပြောသလဲဟင်"

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မအား အေးအေးက ဘာတွေ ပြန်ပြောသည်ကို သိချင်ဟန် တူ၏။ ကျွန်မကလည်း အေးအေးထံ ကိုအောင်မျိုး ဘာတွေ ရေးလိုက်သည်ကို သိလိုလှပါသည်။

"အစ်ကိုမျိုးကော အေးအေးဆီ ဘာတွေ ရေးလိုက်သလဲ"

ကျွန်မ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွား ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် စီးကရက်တိုကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် မီးခိုးတလူလူ ဖြစ်နေသော စီးကရက်တို ကလေးကိုသာ စိုက်ကြည့် နေမိ၏။ သည်အချိန်က ကျွန်မ ရင်သည် ပူလောင် လွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မရင်ကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်လျှင် မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေလိမ့်မည်လားဟု ထင်ရလေသည်။

"ခုမှတော့ မထူးပါဘူး ထားရယ်၊ အစ်ကိုမျိုး ဖွင့်ပြောပါ့မယ်။ အစ်ကိုမျိုး ထားကို ချစ်တယ်။ ချစ်ပေမဲ့ ဖွင့်မပြောရဲဘူး။ အစ်ကိုမျိုး ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ထားကများ ပြန်မချစ်ခဲ့ရင် ခင်မင်ရင်းစွဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆုံးရှုံးပြီး သူစိမ်းပြင်ပြင်ကြီး ပြန်ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်။ အစ်ကိုမျိုး ပြောခြင်းဟာ နှောင်းသော ပြောခြင်းဖြစ်လို့ ထားက ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းလိုက်လို့ ရှိရင်လည်း အစ်ကိုမျိုး ရင်ကွဲ ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုမျိုး ထားရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ အမှန်ကတော့ ဟိုတစ်ခါ ငုနီလာပင်တွေ အောက်မှာ လမ်းလျှောက် ကြကတည်းက ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမျိုး ပါးစပ်က မထွက်ဘူး။ အေးအေးဆီ ရေးတဲ့စာကတော့ ထားမှာ ချစ်သူ ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုတာကို သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် စုံစမ်း မေးမြန်းတဲ့ စာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ထား၊ အစ်ကိုမျိုး အလာ မနှောင်း သေးပါဘူး ထင်ပါတယ်နော်၊ အလာ နှောင်းသွားပြီလား ဟင်"

ကျွန်မသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားသဖြင့် ကိုအောင်မျိုး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း သူ့ မျက်လုံးများက ကျွန်မထံ စူးစိုက် ကြည့်နေခြင်း ကိုမူ ကျွန်မ ခံစားသိရှိပါ သည်။

ကျွန်မက ခေါင်းငုံ့ထားရင်းကိုပင် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းလိုက်သည်။

"ဝမ်းသာ လိုက်တာ ထားရယ်၊ အစ်ကိုမျိုး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားရပါးရကြီး ပြောချ နေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးထံမှ စကားကို မျှော်လင့် နေခဲ့သည်မှာ ငုနီလာပင်တွေ အောက် လမ်းလျှောက် ကတည်းကပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ရင်ထဲက လှိုက်ဖိုလာကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ဝမ်းသာခြင်း ကြောင့်လား၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ကြောင့်လားဟုပင် မပြောတတ်ပေ။

“ဟင် ထား ငိုနေတယ်”

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မ မေးစေ့ကို ဆွဲယူကာ မျက်နှာကိုမော့လိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့ ထားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ”

“ထား အားငယ်လွန်းလို့”

ကျွန်မသည် လေသံကလေးဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

“အစ်ကိုမျိုး သိတယ် ထား၊ ထားကို စတွေ့ကတည်းက အစ်ကိုမျိုး သိထားခဲ့ မိတယ်။ အားငယ် တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့လည်း အစ်ကိုမျိုး ထားကို အသနားပိုခဲ့ရတယ်။ ထားနဲ့ အစ်ကိုမျိုး တောင်ကြီးမှာ ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့နေ့က ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ပြိုကျတော့မလို မိုးတိမ်တွေ အုံ့ပြီး မိုးရွာကြီးထဲမှာ ထား တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေပုံဟာ ထားရဲ့ဘဝကို ပုံဖော်ပေးလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း ကလေးတစ်ခုပဲ။ အစ်ကိုမျိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ထားရဲ့ဘဝဟာ အဲဒီနေ့က မိုးကောင်းကင် ကြီးလို အုံ့မှိုင်း ပြီး အဲဒီအုံ့မှိုင်းနေတဲ့ ဘဝလမ်းမှာ ထား တစ်ယောက်တည်း တစမ်းစမ်း လျှောက် နေရတယ်လို့ မြင်တယ်။ အဲဒီနေ့က ထားကို အစ်ကိုမျိုးက ကားနဲ့ ခေါ်တော့ ထားက မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ ဒီလိုမျိုး ငြင်းလိုက်ရင် ဒုက္ခပဲဆိုပြီး အစ်ကိုမျိုး ဖွင့်ပြောဖို့ ဝန်လေးခဲ့တာပဲ။ မငိုပါနဲ့တော့ ထားရယ်၊ ခု ထား တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ထားဘေးမှာ အစ်ကိုမျိုး ရှိတယ်။ အစ်ကိုမျိုး တစ်သက်လုံး ထားကို စောင့်ရှောက်သွားမယ်။ ဟော အေးအေးတို့တောင် ဒီဘက်ကမ်း ကူးလာနေကြပြီ။ တိတ် တိတ်”

ကျွန်မသည် ကိုမျိုး၏ စကားလုံး လှလှကလေး များကြောင့် ရင်ထဲတွင် သွားပါ၏။ အသည်း နှလုံးတွင် မေတ္တာ၏ စောင်းကြိုးတို့ တီးခတ်မိသောအခါတွင် တေးသားများသည် လှပ နွဲ့နှောင်း လှပါတကား။

အင်းထဲမှ ပဲ့ချိတ်သံကို ကြားရသည်။ အေးအေးတို့ လင်မယားနှင့် ထားခင်မူက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်မသည် မျက်ရည်များကို သိမ်းကာ ကမ်းသို့ ပြေးဆင်း လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကမ်းစပ်နား ရောက်တော့ ပဲ့ချိတ် စက်လှေသည် ကမ်းသို့ မရောက်သေးပေ။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မနောက်က လိုက်လာပြီး ကျွန်မဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

အင်းလေးကို ဖြတ်ကျော် တိုက်လာသော လေသည် ကျွန်မတို့ မျက်နှာကို နမ်းရှုပ် ထွက်ပြေး သွား၏။ လေသည် အေးမြကာ ရေမှုန် ရေငွေ့ ကလေးတွေ ပါလာသလားဟုပင် အောက်မေ့ရသည်။ ကျွန်မ ဆံပင်များသည် နဖူးပေါ်တွင် ဝဲကျကာ ထဘီစသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို ကြည့်လိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးကလည်း ကျွန်မကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အကြည့်ကို ကြာကြာ ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ပြုံး၍ ခေါင်းကို ငုံ့ထား လိုက်သည်။

ပဲ့ချိတ် စက်လှေကလေး ထိုးဆိုက် လိုက်တော့မှ ကျွန်မတို့သည် လှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ကိုတင်မြင့်က ကင်မရာမှ ဖလင်လိပ်များကို လှည့်ရင်း

“အေးရေ ဒီပုံ သိပ်ကောင်းမယ်ကွ၊ ကောင်းကင်ကြီး နောက်ခံထားပြီး ရပ်နေတဲ့ပုံ ရလိုက်တယ်။ မထား ထဘီစက လွင့်နေတော့ ပိုပြီး အသက်ပါတယ်”

ကိုတင်မြင့်သည် ကမ်းသို့ အကပ်တွင် ပဲ့ချိတ်စက်လှေပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ရပ်ကြသည့် ပုံကို ရိုက်ယူထားလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်ကို မသိလိုက်ကြပေ။

[၈]

ကျွန်မတို့သည် နောက်တစ်ရက်တွင် ပင်းတယသို့ သွားပြီး အိမ်မှာ တစ်ရက် နားကြ၏။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့လာမည့် အကြောင်းကို ဦးဇင်မောင်ထံ စာရေး လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မတို့ သစ်တစ်ပင်သို့ ဆင်းလာကြ သောအခါ ဦးဇင်မောင်သည် တောင်သုံးလုံး လမ်းခွဲမှ ကြိုနေလေသည်။ တောင်သုံးလုံး လမ်းခွဲမှာ ရွှေညောင် ကလောသွားလမ်း လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိပေသည်။ ရွာဆိုသော်လည်း ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ဝါးခြံစည်းရိုးကလေးတွင် ခနော်ခနဲ့ဖြင့် အိမ်ကလေး အလုံး သုံးလေးဆယ်လောက် တန်းစီ ဆောက်ထားသော အိမ်စုကလေးသာ ဖြစ်သည်။

တောင်သုံးလုံးသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသောအခါ ဦးဇင်မောင်သည် တောင် သုံးလုံးတွင် နေသည့် ယာအလုပ်သမား တစ်ယောက်၏ အိမ်ကလေးထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခေါင်းတွင် စစ်သုံးအဝတ် ဦးထုပ် အစိမ်းကို ဆောင်းထားပြီး အစိမ်းပုပ်ရောင် စစ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကြီးကို ဝတ်၍ ခါးတွင် ချည်လုံချည်ကြမ်းကြီးကို စည်းထား၏။ ခြေထောက်တွင်ကား လယ်သမားများ စီးလေ့ရှိသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို စီးထားသည်။ တကယ်တော့ ဦးဇင်မောင်သည် ယာတော အလုပ်သမားတွေ ကြားထဲတွင် တကယ့် ယာသမားကြီး ဂိုက် ပေါက်နေပေသည်။ အေးအေးတို့လင်မယားနှင့် ဦးဇင်မောင်ကို ကျွန်မက မိတ်ဆက်ပေး၏။

"အမယ်လေး၊ ထားခင်မူဖြင့် ဦးဇင်မောင်ကို လူတောင်မှားလို့၊ ဝတ်စားထား လိုက်တာကလည်း"

ထားခင်မူက ဦးဇင်မောင် ဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်၍ ဆို၏။

"ဟ လယ်တောမှာ လယ်လုပ်ရင် လယ်သမားလိုပဲ ဝတ်ရမှာပေါ့။ ဘန်ကောက် လုံချည်နဲ့ သက္ကလတ် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ပြီး လယ်ထဲ ဆင်းနေရမှာလား။ အဲဒီလို ဝတ်တာက လယ်သမား အကြောင်း ရေးမယ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာတွေမှ ဝတ်ကြတာ"

ဦးဇင်မောင်သည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျကာ

တဟားဟားရယ်နေသည်။

"ယာတော မှာတော့ သူတို့မှ ကိုက်တယ်။ အညစ်လည်း ခံတယ်။ နေရောင်လည်း ခံတယ်။ ထားခင်အိတို့ ဝတ်စားထားပုံက ကောင်းလွန်း အားကြီးတယ်။ ယာတောနဲ့ မကိုက်ဘူး၊ ဆူးလေ ဘုရား လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မှန်ကားထဲ ထိုင်လိုက်ရင်း ဝတ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်"

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားများသည် သည်လောက် မကောင်းလှပေ။ ကျွန်မ တို့သည် သင့်တင့် လျှောက်ပတ်ရုံသာ ဝတ်စားလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထားခင်မူမှာ ဦးဇင်မောင်၏ စကားကို မကျေနပ်သဖြင့် မျက်စောင်း တခဲခဲနှင့် ဖြစ်နေ ပေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကိုအောင်မျိုး၏ လင်းရိဗာ ကားကလေးဖြင့် သစ်တစ်ပင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ ယာခင်းဘေးမှ လှည်းလမ်းကလေး ဖြစ်သည်။ မြေနီမှုန့် များသည် အလိပ်လိုက်ကာ ကားနောက်မြီးတွင် တလုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။ လမ်းကြား ကလေးထဲတွင် နာရီဝက်ခန့် မောင်းမိလျှင် ကုန်းမိုဆိုသော ရွာကလေးသို့ ရောက်ကြ သည်။ ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာ လောက်ရှိပြီး ရှမ်းယာသမားများ၏ ရွာကလေး ဖြစ်၏။

"ဒီရွာကလေးက ကျုပ်တို့ ဈေးရွာကလေးပေါ့။ သကြား၊ နို့ဆီ၊ ဘိလပ်ရည်၊ လိမ္မော်ရည် စတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ရတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်း၊ ခဲတံ၊ ဗလာစာအုပ် စတဲ့ စာရေးကိရိယာ လေးတွေလည်း ရတယ်။ နောက်ပြီး အပ်ချည်တို့၊ အပ်တို့၊ ကြိုးတို့ စတဲ့ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေလည်း ရတယ်။ သစ်တစ်ပင် တစ်ဝိုက်က ယာသမား တွေဟာ ရွှေညောင်အထိ သွားချိန်မရရင် ဒီရွာကလေးမှာပဲ လာပြီး ဝယ်ကြရတာပဲ"

ရွာလယ် လမ်းကလေး တစ်လျှောက် ကျွန်မတို့ကား လျှောက်မောင်းသွားသော အခါ ကလေးတွေက နောက်က အော်ဟစ်၍ လိုက်ကြ၏။ ယာသမားကြီးများကား ဦးဇင်မောင်ကို အော်ဟစ် နှုတ်ဆက် ကြလေသည်။ ကျွန်မတို့ ကားသည် ရွာလယ် ကုန်စုံ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် ရပ်လိုက်၏။

"ဒါ ဒီရွာက သမဝါယမ ဆိုင်ကလေးပဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ဖို့ ဘိလပ်ရည်ကလေး နဲ့ လိမ္မော်ရည် ဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဦးဇင်မောင်သည် သမဝါယမ ဆိုင်ထိုင်သူ ရှမ်းလူရွယ်ကလေးများနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး နေပေသည်။ တွေ့သမျှ လူတွေနှင့် နှုတ်ဆက် ရသည်မှာလည်း ပါးစပ် မအားရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဪ... သူ့လူတွေနဲ့ သူတော့ ဟန်ကျလို့ ပါကလားဟုပင် အောက်မေ့ရ သေးသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကျမှ ဦးဇင်မောင်သည် ဘိလပ်ရည် သေတ္တာကို ကိုယ်တိုင် မ ၍ ကားနားသို့ ရောက်လာသည်။

"ကဲ သွားကြမယ်။ သိပ် မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီ ကုန်းမိုရွာဟာ ခရီးတစ်ဝက်ပဲ"

"ဟင် ခုမှ ခရီး တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား"

ထားခင်မူက မကျေနပ် သံဖြင့် မေး၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ထားခင်မူကို ကြည့်၍ ရယ်နေ လေသည်။

"သစ်တစ်ပင်နဲ့ တောင်သုံးလုံးက ၁၀ မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတာပါ။ ကုန်းမိုက ခရီးတစ်ဝက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းကြမ်းတော့ ၁၀ မိုင်ကို တစ်နာရီ နီးပါးလောက် မောင်းရတာပေါ့။ ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ"

ထားခင်မူ တစ်ယောက်သာ ဖုန်တွေ တလုံးလုံး ထနေသော ခရီးကို သွားရသဖြင့် စိတ်ညစ် နေဟန် တူပါ၏။ ကျွန်မနှင့် အေးအေးတို့ တစ်တွေကား တောလမ်းကလေးကို ခရီးသွားရသဖြင့် မြူးနေကြလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် တော၏ လန်းဆတ်သော အလှကို ကြည့်၍ ပျော်လာကြသည်။ သစ်ပင်များ ကြားတွင် ရက်သွယ်နေကြသော တောင်ခိုးနှင့် နှင်းမြူများပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်များ ကျဆင်း လာသောအခါတွင် ငွေခြည်တန်းများ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများသည် ချုံကြား ထဲမှ တစီစီ အော်မြည်နေကြသည်။ နံနက်ခင်းတွင် ချိုးကူသံကို ကြားရသည်မှာလည်း စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ သည်။

"ဟောဒါ သစ်တစ်ပင် ယာတောရဲ့နယ်နိမိတ်ပဲ"

ကျွန်မတို့သည် ရေစပ်စပ်သာရှိသော ရိုးကလေးကို ကူးထားသည့် သစ်သား တံတား ကလေးပေါ်မှ ဖြတ်မောင်းခဲ့ကြသည်။ သည်တံတားမှာ လယ်ထွန်စက်များ ဖြတ်မောင်းနိုင်အောင် မကြာသေးမီက ခင်းထားသော တံတားလေး ဖြစ်၏။ တံတား ကလေးထိပ်တွင် သစ်တို ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို မြင်ရသည်။ သစ်တစ်ပင် ယာတော၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ ကမူကလေးများ ဝိုင်းရံထားပြီး တောအုပ်ခင်တန်းကလေးများ

ကာဆီးထားကြ၏။

"သစ်တစ်ပင် ယာတောဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးက သိပ်ကဗျာဆန်တာပဲ"

အေးအေးက ကျွန်မကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ခုနက ရိုးကူး တံတားကလေး ထိပ်မှာ သစ်တိုပင်ကြီး တစ်ပင် မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ သစ်တိုပင်ကြီးကို အစွဲပြုပြီး ဒီနားတစ်ဝိုက်ကို သစ်တစ်ပင် ယာတော လို့ ခေါ်ကြတာပဲ။ ဒီဘက်က တောကို ဣန္ဒာပူဂနိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ ယာတောရဲ့ ဟို လက်ဝဲဘက်ဘေးမှာ စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီစမ်းချောင်းကလေးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ အင်ကြင်းတော လေးတောရှိတယ်။ တပေါင်းလ ရောက်ပြီ ဆိုရင် အင်ကြင်း ပွင့်တွေဟာ ရဲနေတာပဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် သူ၏ သစ်တစ်ပင် ယာတော သာယာပုံကို ကျွန်မတို့အား "ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း" ဖွင့်လာ၏။ ကျွန်မတို့သည် ဦးဇင်မောင်ပြရာသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပါ လာကြသည်။ ကိုအောင်မျိုးနှင့် အေးအေး၏ ယောက်ျားကလည်း ဦးဇင်မောင်၏ စကားများကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်လာ၏။

"အဲဒီ အင်ကြင်းတောကို ဒီနားတစ်ဝိုက်က ခေါ်ကြတာတော့ လွမ်းတာရှည်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ကလေးက သာပြီး ကဗျာဆန်သေးတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မထား"

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မက ခေါင်းညိတ် လိုက်ရ၏။

"လွမ်းတာရှည် တောတဲ့ ဟုတ်လား"

ထားခင်မူကပါ နာမည်ကို သဘောကျဟန်တူပါသည်။

"လွမ်းတာရှည်တော ... လွမ်းတာရှည်တော"

အေးအေးသည် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်၍ လိုက်လာလေသည်။ ကြာလျှင် ကျွန်မတို့သည် လွမ်းတာရှည် တောအနီးရှိ စမ်းချောင်းကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဦးဇင်မောင်နှင့် အလုပ်သမားများ နေထိုင်ရာ တဲတန်းလျား ရှေ့သို့ မော်တော်ကားကို ရပ်ကာ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

တဲတန်းကြီးမှာ ၁၀ ခန်းလောက် ရှိသည်။ ထိပ်ဆုံးအခန်း၌ ဦးဇင်မောင်နေပြီး ဒုတိယ အခန်းသည် ဧည့်ခန်း ဖြစ်၏။ နောက် စတိုခန်းနှင့် ကျန်အခန်းများမှာ ယာ အလုပ်သမားများနေသည့် အခန်းများ ဖြစ်လေသည်။ ခြေရင်း အစွန်ဆုံး အခန်း၏ ဘေးတွင်မူ တစ်ဖက်ယပ် အမိုးထိုးထားသည့် တဲကြီး တစ်လုံးရှိပြီး တဲထဲတွင် မကြာမီကမှ ရောက်လာသော လယ်ထွန်စက်ကြီး နှစ်လုံးကို ထိုးထားလေသည်။

“ကဲ ခဏနားကြဦး၊ ခဏနားပြီး ယာတောကို လျှောက်ကြည့်ရင်း လွမ်းတာရှည် တောစပ် နားက စမ်းချောင်းကလေးထဲ သွားရေချိုးကြမယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားကြ မယ်”

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့ နံနက်စာအတွက် ယာအလုပ်သမားများကို စီမံ ခန့်ခွဲနေ၏။ တစ်ယောက်ကမူ နွားနို့ပူပူ တစ်ခွက်စီနှင့် ကြက်ဥ မကျက်တကျက် ကြော်များနှင့် သစ်တော်သီးများကို ယူလာလေသည်။

“ကဲ စားကြ၊ ဒါ ယာတောက ထွက်တာတွေ ချည်းပဲ။ ကျုပ် နို့စား နွားမခြံက ထွက်တဲ့ နွားနို့ရယ်၊ ကြက်ခြံကထွက်တဲ့ ကြက်ဥရယ်၊ သစ်တော်ခြံက ထွက်တဲ့ သစ်တော်သီးရယ်”

ဦးဇင်မောင်သည် သစ်တော်သီး တစ်လုံးကို ကောက်ဝါးကာ ကျွန်မတို့ကို တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ လိုက်ဝေပေးသည်။ အဆာပြေ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ဦးဇင်မောင်အခန်းကို ဝင်ကြည့်ကြ၏။ ဦးဇင်မောင် အခန်းထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အာလာဒင် မှန်အိမ် တစ်လုံး၊ ဓာတ်ခဲဖြင့် သုံးသော ဂျီအီးစီ ရေဒီယို တစ်လုံးနှင့် စာအုပ်များ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရုက္ခဗေဒစာအုပ်များ၊ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်များနှင့် ကြက်၊ ငှက် မွေးမြူရေး စာအုပ်များကို ထင်းရှူးသေတ္တာ အခွံများဖြင့် ထောင်၍ စီထားသည်။ ပွိုင့် ၂၂ သေနတ် တစ်လက်နှင့် နှစ်လုံးပြူး သေနတ်နှစ်လက်မှာ နံရံတွင် ကြက်ခြေခတ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ ကမ္ဘာလေးပဲ။ စိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်တွေရယ်၊ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေရယ်၊ နွားတွေ၊ ကြက်တွေရယ်၊ ပြီးတော့ ယာအလုပ်သမားတွေရယ်”

ကျွန်မတို့သည် သည်မျှလောက် သေးငယ်လှသော တောကလေးထဲတွင် ပျော်မွေ့နေသည့် ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩကြ၏။ တောင်ကြီးမှာပင်လျှင် ကျဉ်းမြောင်း သည်ဟု ထင်နေသော ကျွန်မတို့အဖို့ ဦးဇင်မောင်၏

တောကလေးသည် အတိုင်းမသိ အောင် ကျဉ်းမြောင်းနေပေသည်။

"ဒီမှာ ကျုပ်တို့လို လူတွေ နေတာထက် ကိုအောင်မျိုးတို့လို ဆရာဝန်တွေ နေရင် ပိုအကျိုး ရှိမယ်"

ဦးဇင်မောင်က နွားနို့ပူပူကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်ရင်း ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဇင်မောင်"

ကျွန်မပါးစပ်က အလိုလို ထွက်သွား၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ကိုအောင်မျိုး ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်

"ငှက်ဖျား ရောဂါကြောင့် လူတွေ အသေအပျောက် သိပ်များတာပဲ။ ကျန်းမာရေး အသိအမြင် ကလည်း နည်းပါးတယ်။ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်း ကလည်း ရှားတယ်။ အစားအသောက် ကလည်း ဆင်းရဲတယ်။ ဒီတော့ လူတွေဟာ မသေသင့်ဘဲ သေကြရတာပေါ့။ ခု ငှက်ဖျားဖျားရင် သူတို့ သည့်ပြင် ဘာဆေးမှ မစားကြဘူး။ ကျပ်ခိုးရယ်၊ ငရုတ်သီးတောင့်ရယ်၊ ခရမ်းကစော့သီးရယ်၊ ဆားရယ် ကျိုပြီး သောက်ကြတာပဲ။ သူတို့အဆိုကတော့ ရှေးဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက သုံးလာတဲ့ ဆေးလို့ ဆိုတယ်။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ပျောက်တာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သေတာက များတာပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့လို ဆရာဝန်တွေ ဒီလိုတောအုံကနား ရောက်ဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် ပြောပြီး လက်ချောင်း ကလေးများကို တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်အောင် ချိုးနေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဇင်မောင်၊ အစိုးရ ကျန်းမာရေး ဌာနကလည်း အခုတော့ စလုပ် နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းစိတ် နည်းပါး နေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ တောကြို တောင်ကြားမှာ ဆိုတော့ အဆက် အသွယ် ကလည်း ပြတ်၊ ခရီးလမ်းပန်း ကလည်း မကောင်း၊ ရတဲ့လခ ကလည်း နည်းတော့ သိပ်သွားချင်ဟန် မတူပါဘူး။ မြို့ကြီး ပြကြီးတွေမှာသာ နေချင်ကြတာပါပဲ။ ဒီပြင်လူတွေ မပြောနဲ့လေ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလောက်စွန့်စားရဲတဲ့သတ္တိ ရှိလာအောင် အတော်မွေးယူရဦးမယ်"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ ရိုးသားပွင့်လင်းပုံကို စိတ်ထဲမှ

ချီးကျူးနေမိသည်။

"လုပ်ကြစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့လို လူငယ် ဆရာဝန်တွေကမှ မလုပ်ကြရင် ဘယ်သူ လုပ်တော့မလဲ။ ကဲ အားလုံး စားသောက် ပြီးကြရင် ကျွန်တော် ယာတောကို လျှောက်ပြမယ်"

ကျွန်မတို့အားလုံး ဦးဇင်မောင်ခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ နေတော်တော်မြင့်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှင်းထုသည် ကွဲစ မပြုသေးပေ။ နှင်းမြူနှင့် တောင်ခိုးတို့သည် သစ်တစ်ပင် ယာတောကို ဖုံးအုပ် ထားကြဆဲပင် ရှိပေသေးသည်။ ကျွန်မတို့သည် ရိုးပြတ်များကို ဖြတ်၍ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ရိုးပြတ်ကလေးများသည် ကျွန်မတို့ ခြေထောက် အောက်မှာ ယိုင်လဲ ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်။ ဂျုံများ ရိတ်သိမ်းပြီးဖြစ်၍ အနက်ရောင် မြေစေး၏ မျက်နှာပြင်သည် ယခုမှ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်ကို ရပေတော့သည်။

"ခုတော့ ဧ တစ်ရာလောက်ပဲ စမ်းလုပ်ကြည့် နေသေးတယ်။ ဣန္ဒာပူဂနိုင် ဘက်က မြေတွေက မြေစေးဆိုတော့ ဂျုံစိုက်လို့ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဣန္ဒာပူဂနိုင် အစပ်ကနေပြီး ဒီဘက် ဧငါးဆယ်လောက် အထိကို ဂျုံစိုက်တယ်။ ဒီနှစ်တော့ ထွန်စက်နှစ်လုံးလည်း ရောက်လာလို့ တိုးချဲ့စိုက်မယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ သီးထပ် စိုက်ဖို့လည်း စီစဉ်ထားတယ်။ လာ လာ၊ ကြက်ခြံနဲ့ နွားခြံကိုလည်း လိုက်ပြရဦးမယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် ယာတော အစပ်နားတွင် ဆောက်ထားသည့် တဲများဆီသို့ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွား၏။ နွားခြံနှင့် ကြက်ခြံမှာ ခေတ်မီ သန့်ရှင်းစွာ ပြုပြင်ထားလေသည်။ ကြက်ခြံမှာ သံဆန်ခါ ကလေးတွေ ကာထားသဖြင့် နေရောင်ကောင်းစွာ ရပေသည်။ ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မတို့အား ကြက်ကလေးများ ဖောက်ပုံနှင့် တကွ ကြက် အမျိုးအမည်များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

"ဟိုဘက်က တဲတွေက ဘာတွေလဲ ဦးဇင်မောင်"

အေးအေး၏ ယောက်ျားက ခပ်လှမ်းလှမ်းက တဲကလေးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြသည်။

"သြော် အဲဒါက ပျားမွေးတယ်။ ကျုပ် ပျား အစမ်း မွေးကြည့်နေတယ်။ ဘယ်လောက် အောင်မြင် မလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ် ရရှားက ထုတ်တဲ့ ပျားမွေးမြူနည်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီး သဘောကျတာနဲ့ စလုပ်ကြည့်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီက အေးတဲ့ တိုင်းပြည် ဖြစ်တော့ သူတို့ နည်းတွေကိုချည်း အကုန် လိုက်လုပ်ဖို့တော့ မလိုဘူးဗျ။ သူ့နည်းကို အခြေခံပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ရာသီဥတုနဲ့ လိုက်လျောအောင် စမ်းကြည့်ထားတာပဲ။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ပျားရည်ရဲ့ အာနိသင်တွေ၊ ဆေးဖက်ဝင်ပုံတွေကိုပါ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားလို့ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ မွေး ကြည့်တာ”

ကျွန်မတို့သည် လူလုပ် ပျားအုံများနှင့် ပျား ကောင်ပေါက် ကလေးများကို ကြည့် ကြသည်။

“ပျားကောင်ကလေးတွေ ပေါက်လာတာတွေ၊ ဥခွံထဲက ကြက်ကလေးတွေ ပေါက်လာတာ တွေကို ကြည့်ရတာဟာ တော်တော် စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်။ လောကကြီးထဲကို အသစ် မွေးဖွားလာတဲ့ သတ္တဝါ ကလေးတွေကို ကြည့်ရတာလောက် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့အရာ မရှိဘူး ထင်တယ်”

ဦးဇင်မောင်သည် တကယ် ကြည်နူးသံဖြင့် ပျားကောင် ပေါက်စကလေးများကို ကြည့်၍ ပြောနေသည်။

“ဟေ့ ထား၊ ဦးဇင်မောင် ကလည်း အဘိဓမ္မာ အဆန်သားပါကလားကွဲ့”

အေးအေးက ကျွန်မနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဟယ် ပန်းပွင့်ကြီးတွေက လှလိုက်တာ”

ထားခင်မူက အလန့်တကြား အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပန်းခင်းများကို တွေ့ရပေသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ တို့ကို ပန်းခင်းများ ဘက်ဆီသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ ပန်းခင်းတွင် ဒေလီယာ ပန်းမျိုးစုံ၊ နှင်းဆီမျိုးစုံ၊ ဂန္ဓမာမျိုးစုံနှင့် မေမြို့ပန်းများကို တွေ့ ရသည်။

ဦးဇင်မောင်သည် ပန်းများကိုခူးကာ ကျွန်မတို့ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟင် ပန်းပွင့်ကြီးတွေ နမြောစရာကြီးတွေ ဦးဇင်မောင်ရယ်”

အေးအေးက ဒေလီယာ ပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ကို ခေါင်းတွင် ထိုးစိုက်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ ဦးဇင်မောင်က ရယ်လျက်...

“ယူပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီပန်းပွင့်တွေဟာ မခူးလည်း ကြာတော့ ပန်းပင်ပေါ်မှာတင် ညှိုးသွားကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကို သူများတကာ ခူးပြီး အမြတ်တနိုး ပန်ရင် သိပ်ကြည်နူးတာပဲ။ ရွာထဲက ရှမ်းမကလေးတွေ တစ်ခါတစ်ခါ လာရင် ဒီလိုပဲ အုပ်နဲ့ ချီလာပြီး ခူးကြ၊ ပန်ကြတာပဲ။ သူတို့ ခုံခုံ မင်မင် ခူးကြ၊ ပန်ကြတာကို ကြည့်ရတာကိုက ပျော်စရာကြီး”

ဦးဇင်မောင်က သူ့ ရဲ့ ပန်းပွင့်ခူးအဘိဓမ္မာကို ပြောပြန်ပြီ။

“ကဲ ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ ပန်းစည်းတွေ ယူသွားရမယ်”

ထားခင်မူက ပန်းပွင့်များကို ခူးနေသည်။

“နေဦးလေ ထားခင်မူ၊ ခု ခူးထားရင် ညှိုးသွားမှာပေါ့။ ပြန်ခါနီး ကျတော့ ခူးပေးပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ။ လာ စမ်းချောင်းဘက် ဆင်းကြရအောင်”

ကျွန်မတို့သည် ကျောက်တုံးများဖြင့် မညီမညာ ဖြစ်နေသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီ စမ်းချောင်းနားက မြေတွေမှာတော့ ပြောင်းရယ်၊ လူးရယ်၊ ဆတ်ရယ် နည်းနည်းစီ စိုက်ထားတယ်။ ခရမ်းချဉ်၊ ပဲပုပ်၊ ရုံးပတီ၊ ဂေါ်ဖီ စတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေက ဟိုဘက်မှာ စိုက်တယ်။ အဲဒီ ဟိုဘက်က မြေတွေကတော့ အာလူးစိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရာမီဆိုတဲ့ ဂျပန် ပိုးစာပင် မျိုးစေ့တွေ ရလို့လည်း ပိုးစာပင်လေး စိုက်ကြည့်ထားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ စိတ်ကူး တည့်ရာတွေ လုပ်နေတာပဲ။ ဘယ်လို နေမလဲတော့ မသိဘူး”

ကျွန်မတို့သည် စမ်းချောင်းစပ်ကလေး နားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကမ်းပါးမှာ အနည်းငယ်မြင့်၍ မညီညာသော ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေး တစ်လျှောက်အတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် စမ်းချောင်းသို့ ရောက်ပေသည်။ စမ်းချောင်းထဲတွင် ရေရဟတ်ကလေးများ လည်ပတ် နေကြသည်။ ဤရေရဟတ် ကလေးများက ပန်းခင်းများ၊ ဂေါ်ဖီခင်းများ ကို ရေဖျန်းရန် ရေတင်ပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကမ်းပါးထိပ်ကလေးအရောက်တွင် ဦးဇင်မောင်က ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့လည်း ရပ်လိုက် ကြသည်။ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ဖက်တွင် အင်ကြင်းပင်တို့ အုပ်ဆိုင်း မှိုင်းဝေနေသော လွမ်းတာရှည်တောကို မြင်ရ၏။

"အဲဒီ လွမ်းတာရှည်တောက ပုံပြင်ကလေး ရှိတယ်"

ဦးဇင်မောင်က ကမ်းပါးထိပ်မှ ကျောက်တုံးကလေး တစ်တုံးပေါ်သို့ လှမ်းခုန် ရပ်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဦးဇင်မောင်"

ကိုအောင်မျိုးက မေးလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြီးနောက်

"တစ်ခါတုန်းက ဒီနားက ရှမ်းရွာကလေး တစ်ရွာမှာ အိုက်နွမ်းဆိုတဲ့ ရှမ်းမ ချောချောလေး တစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အိုက်နွမ်းဟာ သူတို့ရွာက ယာခုတ်သားကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေကြ သတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဒီနယ်မှာရှိတဲ့ စော်ဘွားဟာ တောကစား ထွက်လာရင်း အိုက်နွမ်းကို တွေ့ပြီး တော်ကောက် သွားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိုက်နွမ်းဟာ မပျော်ဘူး။ သူ့ ချစ်သူကိုသာ အောက်မေ့ပြီး တငိုင်ငိုင် တမှိုင်မှိုင် ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ စော်ဘွားရဲ့ဟော်နန်းက ထွက်ပြေးလာ သတဲ့"

ထားခင်မူသည် မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ နားထောင်နေကာ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ရှမ်းမလေး အိုက်နွမ်း၏ ပုံပြင်ကလေးတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

"သူ့ချစ်သူ ယာခုတ်သမား ကလေးကလည်း အိုက်နွမ်း ဟာဖြင့် သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး စော်ဘွား ကတော်ကြီး အနေနဲ့ ရွှေဘုံကြီးပေါ်မှာ စံစားပျော်ပါးလို့ နေတယ်ထင်ပြီး ဒီတောစပ် ကလေးနား လာလာပြီး တမှိုင်မှိုင် တငိုင်ငိုင်နဲ့ပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ယာခုတ်သမားလေးဟာ တောစပ်နား ရောက်လာတုန်း၊ အိုက်နွမ်းကို လိုက်ရှာဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ စော်ဘွားရဲ့ ပါးကွက် အာဏာသားတွေနဲ့ သွားတွေ့သတဲ့။ ဒီတော့ ပါးကွက် အာဏာသားတွေက ယာခုတ်သမားလေးကို အိုက်နွမ်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ ဝှက်ထား သလဲလို့ မေးတော့ သူ့ခမျာလည်း မသိတော့ မဖြေနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီတွင် ပါးကွက်အာဏာ သားတွေက ယာခုတ် သမားလေးကို သတ်ပစ်မယ် ဆိုပြီး ခြေတွေ၊ လက်တွေကို တုပ်နှောင် ထားကြသတဲ့။ အဲဒီလို တုပ်နှောင်ပြီး သတ်ခါနီးမှာ ယာခုတ်သမားလေးက ဆုတောင်း သတဲ့။ အိုက်နွမ်းဟာ သူ့ကို သစ္စာဖောက်ရင် ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း အိုက်နွမ်းကို လက်စားချေနိုင်သော ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းသတဲ့။ ဒီလို ဆုတောင်းပြီး ယာခုတ် သမားလေးကို သတ်ပစ်ပြီး ပါးကွက် အာဏာသားတွေ

ပြန်သွားကြရောတဲ့”

ထားခင်မူသည် သနားသလို မျက်နှာကလေးနှင့် နားထောင်နေသည်။

“တောထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတဲ့ အိုက်နွမ်းဟာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ချစ်သူ ယာခုတ် သမားလေးနဲ့ တွေ့နေကျ နေရာကို ရောက်လာတဲ့အခါ ကျတော့ ချစ်သူရဲ့ အလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့တယ်။ အိုက်နွမ်းဟာ သူ့ချစ်သူက သူ့ကို အထင်လွဲပြီး အသတ်ခံသွားရတာ သိတဲ့အခါ ကျတော့၊ သူဟာ သူ့ချစ်သူကို သစ္စာ မဖောက်ရိုး မှန်ရင် ဘဝ ဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း သူ့ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းရပါစေသားလို့ ဆုတောင်းပြီး ဒီနေရာမှာ တင်ပဲ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေသွားရောတဲ့။ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ လွန်းကြင် ငှက်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး အဲဒီအင်ကြင်းတောမှာ အသက် ထက်ဆုံး နေကြရောတဲ့။ ဒါကြောင့် အင်ကြင်းတောကို လွမ်းတာရည်တောလို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ ပုံပြင်ကတော့ ဒါပါပဲ။ ဘယ်လောက် အထိ မှန်မလဲတော့ မပြော တတ်ဘူး”

ကျွန်မတို့သည် လွမ်းတာရည်တောမှ အိုက်နွမ်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပုံပြင်ကို နားထောင် ပြီးနောက် ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေး အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေး တစ်လျှောက် ကျောက်တုံးများ ပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အားလုံး ဆင်းပြီး၍ ကျွန်မအလှည့် အရောက် စမ်းချောင်း အစပ်နား ရောက်ခါနီးတွင် ကျွန်မမှာ ချော်လဲ ကျသွား လေသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

ကျွန်မသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အော်လိုက်သည်။ အေးအေးနှင့် ထားခင်မူ တို့ကလည်း ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မလက်မောင်းကို ဆွဲထား လိုက်သဖြင့် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဦးဇင်မောင်တော့ ဘယ်လို နေတယ်မသိ၊ ကျွန်မမှာမူ ရှက်စိတ်ရော၊ ကြောက်စိတ်ရော မွှန်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားကာ ဘာကိုမျှ မမြင်တော့ပေ။ ကျွန်မသည် ခဏနေတော့မှ ဦးဇင်မောင်၏ ရင်ခွင်ကြားမှ ရုန်းထွက် လိုက်ကာ စမ်းချောင်း ကလေးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒီလမ်းကလေးကို ကျောက်တုံး ကလေးတွေ စီပြီး လှေကားထစ် ကလေးတွေ လုပ်မလို့ဟာ။ ကြာလှပြီ မအားတာနဲ့ကို မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ လုပ်ရဦးမယ်”

ဦးဇင်မောင်က လက်က လွတ်ကျသွားသော ဆေးပြင်းလိပ် တိုကလေးကို ကောက်ရင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်မမှာ ကျွန်မတို့ အဖြစ်ကို ကိုအောင်မျိုးနှင့် အေးအေး တို့တစ်တွေ မြင်သွားလေ သလားဟု တွေးမိကာ ခေါင်းကိုပင် မဖော်ရဲတော့ပေ။

[၉]

ကျွန်မသည် စာအုပ်ကိုကိုင်ကာ အိမ်ဘေးခြံထဲရှိ ကညင်ပင်ကြီးအောက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ နေသည် ကျဲကျဲတောက်ပူကာ လေတိတ် နေသဖြင့် အိုက်စပ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မတို့ ခြံနောက်ဘက် တောင်ကမ်းပါးယံစောင်းတွင် စူးထိုးစိုက်သည့် ယာတောမှ မီးခိုးများသည် တဝေ့ဝေ့ လွင့်နေကြ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျွန်းထဲမှ ထင်းခုတ်ရင်း သီချင်းဆိုသံကို ကြားရလေသည်။ စိမ်းမြသော တောအုပ်များသည် နေရောင် အောက်၌ မှိုင်းနေကြလေ၏။ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် သနပ်ဖက်ပိုများ တင်လာသော လှည်းများသည် တကျွီကျွီမြည်၍ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

အေးအေးတို့ လင်မယား တောင်ကြီးသို့ အလည်တစ်ခေါက် လာလိုက်ခြင်း သည် ကျွန်မ ဘဝတွင် ရွက်သစ် လဲပစ်လိုက်သလို ဝေဆာလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ အရင်ကလို အထီးကျန် ခံစားချက်များ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ် လွင့်စဉ် သွားကြသည်။ မေမေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့သော နှလုံးအိမ်တွင် ကိုအောင်မျိုး သည် အစားဝင်ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပိုင်းသို့ ရောက်စပြုပြီ ဖြစ်၍ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းပြီဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မဘဝတွင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်က သူ၏ အသည်းနှလုံးကို ဖွင့်ပြကာ ကျွန်မထံ အချစ်ကို လာရောက် တောင်းခံခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်၏။ လောက၌ ယောကျ်ားပျို တစ်ယောက်၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသော မိန်းမပျို တစ်ယောက်ထက် ပျော်စရာကောင်းသူသည် အဘယ်မှာ ရှိပါဦးမည်နည်း။ သူသည် ကံတရား၏ မျက်နှာသာ ပေးခံရသူ ဖြစ်၍ ဧကရာဇ် ဘုရင် တစ်ပါးထက် ချမ်းသာသူဖြစ်လေသည်။

အေးအေးတို့ ပြန်သွားပြီး မကြာမီတွင်ပင် ကျွန်မသည် တောင်ကြီး အလွတ်ပညာသင် ကောလိပ်၌ ကျောင်းဆရာမ အလုပ် ဝင်လုပ်ရ၏။ ကျောင်းတက်ချိန်မှာ နံနက် ၈ နာရီမှ ၁၂ နာရီ ဖြစ်လေရာ၊ တစ်မနက်လုံး စာသင်ခန်းမှာသာ အချိန်ကုန် ရလေသည်။ ထားခင်မူ ကလည်း ကျောင်းပြန်ဖွင့်သဖြင့် ကျောင်းပြန်တက်သောအခါ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ဆိုလျှင် ယခုလို ကညင်ပင်ကြီးအောက် လာ၍ စာဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်း ရသည်။ ကျွန်မသည် ကညင်ပင်အောက်က ခုံတန်းလျားတွင်

ထိုင်ကာ စာအုပ် ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအုပ်မှာ ပေးရှင့်စထရောင်း၏ စာညွှန့်ကလေးများဖြစ်၍ ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာညွှန့်ကလေး များမှာ ခပ်တိုတို ကလေးများသာ ဖြစ်၏။ အချို့ စာပုဒ်များအား ခဲတံအပြာဖြင့် မျဉ်းသား ထားသည်ကို တွေ့ရလေရာ ဦးဇင်မောင်၏ လက်ရာများပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ ခဲတံပြာဖြင့် တားထားသော စာပုဒ် များကို ရွေး၍ အရင်ဖတ် လိုက်သည်။

ဖွင့်ထားသောတံခါး

ခရီးသည်တို့အတွက် သင့် အသည်းနှလုံး၏တံခါးကို

ဖွင့်ထားလိုက်ပါ။

ငွေကြယ်ပွင့်တို့ ကင်းမဲ့သော ကောင်းကင်ဝယ်

များစွာသော ခရီးသည်တို့သည်

နေးကွေးစွာ သွားကြလျက်၊ အချစ်ကို မွတ်သိပ်လျက်၊

အကူအညီကို တောင့်တလျက်၊

နှစ်သိမ့်မည့်သူကို စောင့်မျှော်နေကြသည်တကား။ ။

သင့်တံခါးကို ဖွင့်ထားလိုက်ပါ။

တစ်နေ့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည်

ပျော်ရွှင်ခြင်း အသစ်ကိုလည်းကောင်း၊

သင် မမျှော်လင့်သော ချစ်မေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊

သင့်ထံသို့ ယူဆောင်လာလိမ့်မည်တကား။ ။

သင် ပိတ်ထားသော သင်၏တံခါးကို

မင်းတုပ် မထိုးပါနှင့်တော့။

လူယောင်ဖန်ဆင်းထားသော နတ်သားတစ်ပါးသည်

သင့်တံခါးကို လာ၍ ခေါက်ကာ

သင့်နှလုံးအိမ်ထဲတွင် မှီတင်းနေထိုင်လိမ့်မည်တကား။ ။

ကျွန်မသည် လှပသော စာလုံးကလေးများကို တွေ့ကာ စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခဲတံပြာဖြင့် သားထားသော နောက်တစ်ပုဒ် ဖတ်ကြည့်ပြန် သည်။

အချစ်၏ အဘိဓမ္မာ

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သာ အတူရှိအံ့၊

အန္တရာယ်တို့ကို မမှုလိုပြီ၊

ဤအခါတွင် လူ့ဘဝသည်

မျှော်လင့်ချက်အသစ်များကို

ယူဆောင်လာလိမ့်မည်တကား။ ။

အထီးကျန်ဘဝ၌ ကိုယ်သည်

လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊

အသေကဲ့သို့ ငြိမ်လျက်ရှိသည်တကား။ ။

သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်အတူ သွားလျှင်မူကား

ခရီးမည်မျှ ဝေးဝေးသွားကြပါအံ့၊

ဤခရီး၌ အချစ်သည်

ကိုယ်တို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ

နေဝင်ချိန်တွင် ထိန်ထိန်ထွန်းညှိသော ဖန်မီးအိမ်၊

မိုးသောက်တွင် ပြုံးထွက်သော

ငါတို့၏ ကြယ်နီသာတကား။ ။

ဦးဇင်မောင်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ပေး၍ အဖတ်ခိုင်းပေသနည်း။ ဘာကြောင့် ခဲတံပြာဖြင့် သားထားပေးသနည်း။ ကျွန်မသည် စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်မ လက်ချောင်းများကမူ ခဲတံပြာဖြင့် သားထားသော စာပုဒ်များကိုသာ လိုက်ရှာနေမိသည်။ နောက်တစ်ပုဒ်ကို တွေ့ပြန်ပေပြီ။ နောက်တစ်ပုဒ်မှာ “အချစ်” ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ထားသည်။ ဦးဇင်မောင်လို လူတစ်ယောက်က အချစ် အကြောင်း ရေးထားသော စာပုဒ်ကလေးများကို ခဲတံပြာဖြင့် မျဉ်းသားထားသည်မှာ တကယ်တော့ အံ့သြစရာကောင်းပေသည်။

ကျွန်မသည် ဆက်၍ မတွေးနိုင်သေးဘဲ စာပုဒ်ကလေးကို ဆက်ဖတ်နေသည်။

လူ့ဘဝနှင့် အသက်ရှင်ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊

ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊

ရယူခြင်းနှင့် ပေးဆပ်ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊

ဘာအဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ကြပေသနည်း။

အချစ်သည် အဖြေဖြစ်၏။

အချစ်သည် တန်ဖိုးဖြစ်၏။

အချစ်သည် ဂုဏ်ကျက်သရေဖြစ်၏။

အချစ်မရှိသော ဘဝသည်

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ပုံပြင်သာတည်း။

အချစ်သည် တောသာခေါင်လို

မှောင်သော လမ်းတွင်

အလင်းရောင်တည်း။ မျှော်လင့်ချက်တည်း၊

ထွက်ရပ်လမ်းတည်း၊ အသည်းနှလုံး၏ စံအိမ်ပေတည်း။

ကျွန်မသည် အသက် လေးဆယ်ကျော်ခါစ လူပျိုကြီး ဦးဇင်မောင်နှင့် အချစ်စာညွှန့်များကို ဆက်စပ်၍ တွေးနေမိသည်။ ကျောက်ခဲလို မာကျောနေလောက်ပြီ ဖြစ်သော သူ့နှလုံးသားတွင် အချစ်ဆိုတာ ရှိသေးသလားဟုလည်း တွေးမိပါသည်။

"ထား"

မည်မျှ ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည် မသိ၊ အသံကို ကြားတော့မှ ကျွန်မသည် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ကညင်ပင်ကြီး၏ တစ်ဖက်မှ ကျွန်မဆီသို့ လာနေသော ကိုအောင်မျိုးကို တွေ့ ရ၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ဂျူတီကုတ်ကို ဝတ်ထားကာ နားကြပ်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလေသည်။

"ရှာလိုက်ရတာ ထားရယ်၊ မော်တော်ကား သံကိုတောင် မကြားလောက်အောင် ဘာတွေများ တွေးနေလို့လဲ"

"ဟင့်အင်း ဘာမှ မတွေးပါဘူး၊ အိမ်ထဲက ပူလွန်းလို့ သစ်ပင်အောက်မှာ စာဖတ်မလို့ ထလာတာ၊ အစ်ကိုမျိုးကော ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဆေးရုံက တန်းလာတာလား"

ကျွန်မက ကိုအောင်မျိုးအား ထိုင်ခုံကို ပုတ်ပြ၍ အထိုင်ခိုင်းသည်။ ကိုအောင်မျိုး မှာ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးဌာနမှ ဖြစ်သော်လည်း နံနက်ပိုင်းတွင်

ဆေးရုံသို့ သွားရ တတ်ပေသည်။

"ဟုတ်တယ် ထား၊ ဆေးရုံက တစ်ခါတည်း တန်းလာတာပဲ။ ထားကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောချင်လို့"

ကျွန်မသည် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စို့နေသော ကိုအောင်မျိုး၏ နဖူးပြင်ကို ငေးကြည့် နေမိသည်။

"ဘာလဲ အစ်ကိုမျိုး"

"အစ်ကိုမျိုး ဘိလပ်ကို သွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့ပဲ ကျန်းမာရေးဌာနက စာရောက်လာတယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာမှာတဲ့လဲ"

ကျွန်မသည် မေးခွန်း နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း မေးချလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးက ရေ့လောတကြီး ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို ကြည့်၍ပြုံးကာ

"အဲဒီ မေးခွန်း နှစ်ခုစလုံးကို အတိအကျ ပြောလို့ မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရက်ကလည်း ခြောက်လ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တစ်နှစ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်တဲ့"

ကြီးကြီးက လက်ဖက်ရည်သောက် ခေါ်နေ၍ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးသည် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

"မင်းညီမတော့ ခု ဆရာမ အလုပ်ရမှ ဟန်ကျနေတယ် မောင်အောင်မျိုးရေ့ သူ့မှာ အားလပ်ချိန်ရယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး။ မနက် ကျောင်းသွားရ၊ နေ့လယ် ကျရင် ကျောင်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ရ၊ ညကျတော့လည်း လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဖတ်ရနဲ့ အချိန်ကုန်တော့တာပဲ။ ကြီးကြီးတော့ သူဒီလို အလုပ်လုပ်တာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာလှပြီ"

ကြီးကြီးက ကျွန်မ လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ဦးဇင်မောင် ပေးထားသည့် စာအုပ်ကို ကျောင်းစာအုပ် အမှတ်ဖြင့် ပြော၏။

"ကောင်းတယ် ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်သဘောကျတယ်။ လူဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်နေမှ တော်ရုံကျတယ်။ နို့မို့ရင် အာရုံက အများကြီး မဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ဇင်မောင် ကလည်း သူအလုပ်လုပ်တယ် ကြားတော့ ဝမ်းသာ လွန်းလို့တဲ့၊ သူလည်း သစ်တစ်ပင်မှာ အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ တောင်ကြီး ကိုတောင် မပေါ်လာတော့ဘူး”

“သူ့ အလုပ်နဲ့သူ ပျော်နေပုံလည်း ရတယ်နော် ကြီးကြီး”

ကျွန်မက ဝင်၍ မေးလိုက်ပါသည်။ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မတို့အတွက် ကော်ဖီကို ငှဲ့ပေးနေသည်။

“ပျော်တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ သူကလည်း သူ့ စိတ်ကူး နဲ့သူ မဟုတ်လား။ သူ့မှာ သားတွက် မယားတွက်လည်း ပူစရာ မရှိဆိုတော့ သူဝါသနာပါရာ သူလုပ်နေတာပဲ ထင်ပါရဲ့ အင်း မောင်ဇင်မောင်ဟာ လူရိုး သလောက် စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းတယ်၊ အစွဲအလမ်းလည်း ကြီးတယ်။ သူ စိတ်ဓာတ် ပြင်းပုံနဲ့ အစွဲလမ်းကြီးပုံကြောင့် ခုထိ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

ကြီးကြီးသည် သေနပ်ဖက် ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို ကောက်၍ မီးညှိ နေသည်။

“သူငယ်ငယ် ကောလိပ် ကျောင်းတုန်းက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ဖူး ကြတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက လွတ်လပ်ရေး ရမယ့်နှစ်မှာ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် သွားပြီးကတည်းက အိမ်ထောင်ရေးတွေကို စိတ်ပျက်ပြီး နေလာလိုက်တာ ကနေ့ထက်ထိ ရောပဲ။ ခုတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကောလိပ် ကျောင်းမှာ ဆရာမကြီး ဆိုလား ဘာလားပဲ။ တစ်လောတုန်းကတောင် တောင်ကြီး လာလို့ သူ လိုက်ပို့လိုက်ရပါ သေးကလား”

“ဘာ … တစ်လောက တောင်ကြီးလာလို့ လိုက်ပို့တာ အဲဒီမိန်းမတဲ့လား”

ကျွန်မက ဝင်၍ မေးလိုက်သည်။

“သူပြောတာပဲ၊ အဲဒီ မိန်းမက သူ ခု သူ့ယောကျ်ားနဲ့ ကွဲနေသတဲ့။ တောင်ကြီး မှာ မောင်ဇင်မောင် ရှိတယ်ကြားတော့ သူတို့ လာမယ့် အကြောင်း စာရေး လိုက်သတဲ့။ မောင်ဇင်မောင်လည်း မနေသာတော့ အိမ်သည် ဝတ္တရားဆိုပြီး လိုက်ပို့ ရတော့တာပေါ့။ မိန်းမကလည်းတော် ကန်တုန်းက ကန်သွားပြီး ခုမှ

မျက်နှာပြောင်တိုက် လိုက်အပို့ခိုင်းရ သေးတယ်”

ကျွန်မတို့သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောကြတော့ဘဲ ကြီးကြီး၏ ဝေဖန်ချက်ကို အသာပင် နားထောင် နေလိုက်ကြ၏။ ကြီးကြီးသည် ဦးဇင်မောင်ဘက်က နေ၍ ခံပြင်း နေပုံရပေသည်။

“ကဲ ကဲ ကော်ဖီ သောက်ရင်း စကား ပြောရစ်ကြဦး။ ကြီးကြီး နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ကြီးကြီး ထသွားသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“အင်း … အစ်ကိုမျိုးလည်း တစ်နေ့မှာ ဦးဇင်မောင်လို စွန့်ပစ်ခံရမှဖြင့်”

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မကို ကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်း သွားပါသည်။ အထင်သေးလေခြင်း ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်း သွားမိပါသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုမျိုး၊ ထားးကို ဒီလောက်တောင် အထင်သေး သလားဟင်၊ အစ်ကိုမျိုးဟာ ထားရဲ့ အချစ်ဦးပါ အစ်ကိုမျိုး။ ထားဘဝမှာ အစ်ကိုမျိုးဟာ ပထမဆုံး နဲ့ နောက်ဆုံး ချစ်သူပါ။ လောကမှာ တစ်သက်တစ်ခါသာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ တစ်သက်မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးတွေ ရှိကြတဲ့အနက် ထားဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပါ အစ်ကိုမျိုး။ ထားဟာ ထားရဲ့ အသည်းနှလုံးကို အစ်ကိုမျိုးထံမှာ ပုံအပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အစ်ကိုမျိုးက စွန့်ပစ် သွားတောင်မှ ထားမှာ တခြားလူကို ပုံအပ်စရာ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ပါဘူး။ ထားကို ဒီလောက် လည်း အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့”

ကျွန်မသည် စကားပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်၍ လာပါသည်။ မျက်ရည်ကို ဘယ်လိုပင် ကြိုးစား၍ ထိန်းသော်လည်း မရပေ။ သည်တော့မှ ကိုအောင်မျိုးသည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မ အနားသို့ တိုးလာသည်။

“ဆောရီး ထား၊ အစ်ကိုမျိုးက အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါ။ ထားကို အထင်သေးလို့ ပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုမျိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ ငိုမနေနဲ့ တိတ်ပါ”

“စကား အဖြစ်လည်း မပြောနဲ့၊ တကယ်လည်း မပြောနဲ့ အစ်ကိုမျိုး၊ အစ်ကိုမျိုး ဒီလိုပြောရင် ထား ငိုချင်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီစကားဟာ အစ်ကိုမျိုးက ပြောရမယ့် စကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောချင်းပြောရင် ထားကသာ ပြောရမှာပါ။ အစ်ကိုမျိုး ဘီလပ်ရောက်လို့ အင်္ဂလိပ်မ တစ်ယောက်ကို ဆွဲယူလာတယ်ဆိုရင် ထား ရင်ကွဲရချည့်ရဲ့လို့ကော ထားဘက်က မတွေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘာ … အစ်ကိုမျိုးက အင်္ဂလိပ်မ တစ်ယောက်ကို ယူလာရင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုခေတ် ပညာတော်သင် သွားကြတဲ့ လူတွေဟာ ရောက်လေ ရာမှာ မိန်းမ ယူကြတာချည်းပဲ။ တချို့လည်း ဟိုမှာတင်ယူပြီး ပြန်တော့ ကွာပစ် ခဲ့ကြတယ်။ တချို့လည်း ဒီအထိခေါ်လာတယ်။ အစ်ကိုမျိုးကော မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံ ရဲမလဲ”

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မကို ကြည့်၍ ရယ်နေသည်။

“အစိုးရိမ် လွန်ရန်ကော ထားရယ်”

“အို ထား အစိုးရိမ်လွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာပါ”

“ဒီမှာ ထား၊ အစ်ကိုမျိုး ထားနဲ့ အတူတူ နေချင်လှပြီ၊ အတူတူ နေရမှလည်း ဒီပြဿနာတွေ အားလုံး ရှင်းသွားမှာပဲ။ အစ်ကိုမျိုး ထားဆီကို ဒီနေ့ လာတာ ဟာလည်း ဒီအကြောင်း ပြောချင်လို့ပဲ။ အစ်ကိုမျိုး ဒီလို ကြာကြာကြီး မနေချင်တော့ဘူး။ လက်ထပ် လိုက်ချင်ပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုမျိုး ဘီလပ်ကို မသွားခင် လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘာ”

ကျွန်မက အလန့်တကြား အော်၍ မေးလိုက်မိ၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ နံရံကို ငေးကြည့် နေလေသည်။ နံရံပေါ်မှ မေမေ၏ ဓာတ်ပုံသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသလို ထင်ရ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုမျိုး ဘီလပ်ကိုမသွားခင် လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် တလှပ်လှပ် ခုန်လာကာ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာပါသည်။ စိတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း ကြောင့်လား၊ ဝမ်းသာခြင်း ကြောင့်လား ကျွန်မ ဝေခွဲမရပေ။ နှစ်ခုစလုံး ကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ချက်ချင်း အဖြေ မပေးနိုင်သေးဘဲ မေမေ၏ ဓာတ်ပုံကိုသာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ မေမေသာရှိလျှင် ကျွန်မဘဝ၏ နောင်ရေးသည် မေမေနှင့် တိုင်ပင်၍ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေ လိမ့်မည်။ မေမေသည် သူ့သမီးကြီး၏ အနာဂတ်ကို ပြေပြစ်အောင် စီမံ ပေးပေလိမ့်မည်။

"မမြန်လွန်းဘူးလား အစ်ကိုမျိုးရယ်"

ကျွန်မက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ခပ်မြန်မြန်ပဲ စီစဉ်ချင်တယ် ထား၊ အစ်ကိုမျိုးတို့ ထားတို့ အရွယ်တွေ ဆိုတာ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား။ အစ်ကိုမျိုး ဆိုရင် အသက် ၂၈ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ထားဆိုရင်လည်း ၂၅ နှစ်ထဲ ဝင်ရောက် တော့မယ်။ ဒီတော့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်တွေဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရင့်ကျက်ကြပြီလို့ အစ်ကိုမျိုး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ထား ဒါကို မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့"

ကျွန်မသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပြီး မေမေ့ဓာတ်ပုံ ကိုသာ ငေးကြည့် နေမိပြန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ထား၊ ဆက်ပါဦး"

"ထားဟာ မိဘမဲ့ ဖြစ်ပေမဲ့ ထားမှာ အုပ်ထိန်းသူ မကင်းသေးဘူး အစ်ကိုမျိုး။ ထားတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ထားတို့ ခြံမြေကိစ္စတွေကို မေမေ ဆုံးပြီး ကတည်းက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ပေးလာခဲ့ရတဲ့ ဦးဇင်မောင် ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကြီးကြီး ရှိသေးတယ်။ ထားဟာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရွေးယူနိုင်မယ့် အခွင့်အရေး ရှိပေမဲ့ ဘယ်အခါ ဘယ်အချိန်မှာ လက်ထပ် သင့်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကျတော့ ထား တစ်ယောက်တည်း မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ ကြီးကြီးဟာ အမေရဲ့ အစ်မအရင်း၊ ဦးဇင်မောင်ဟာ ထားတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးလို အစ်ကိုလို ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း ယူဖို့ ကောင်းမယ်လို့ ထား ထင်တယ်။ ပြီးတော့ မေမေရဲ့ သေတမ်းစာလည်း ရှိတယ်။ မေမေ့ သေတမ်းစာထဲမှာ ထားတို့ရဲ့ နောင်ရေးနဲ့

ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို စီမံခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ထားတို့မှာ သိပိုင်ခွင့် ရှိသေးတယ်လို့ ထင်တယ်”

ကျွန်မသည် တကယ်ပင် စဉ်းစား၍ လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ထားတို့ မေမေရဲ့သေတမ်းစာကို ဖွင့် မဖတ်ရသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မဖတ် ရသေးဘူး။ ဦးဇင်မောင်ဆီမှာ ချိပ်ပိတ်ပြီး အပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ထား အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်မှ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်မှ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စာဖွင့်ဖတ်ပါလို့ ဆိုတာပဲ”

“ခု ဖွင့်ဖတ်လိုက်ကော မဖြစ်ဘူးလား ထားရယ်၊ ဘယ်ဥပဒေနဲ့ ဘာဖြစ်နိုင်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ထား ဥပဒေရေးရာတွေကို ထည့်မစဉ်းစားပါဘူး။ နားလည်း မလည် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထားဟာ သေသွားတဲ့ အမေရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားချင်တယ်။ သေသွားတဲ့ အမေ မှာသွားတဲ့ စကားကိုတော့ ထား မဖျက်ချင်ဘူး”

ကိုအောင်မျိုးသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ငိုင်ကျသွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ငိုင်၍ နေမိကြသည်။

“ဒီလို လုပ်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား ထား”

ကိုအောင်မျိုးက အကြံရသလို မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်မကို မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ထား အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်ဖို့ ဆိုတာကတော့ တစ်နှစ် နီးပါးလောက် စောင့်ရဦးမယ်။ ထားခင်မူက ဒီအတော အတွင်းမှာ အသက် ၂၀ ပြည့်တော့မှာ မဟုတ်လား။ အလွန်ဆုံး စောင့်ရရင် ခြောက်လပဲ ရှိမှာပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီ ခြောက်လ ပြည့်လို့ ဖွင့်ဖတ်တဲ့ အချိန်မှာ အစ်ကိုမျိုးကလည်း ပြန်ရောက်ချင် ရောက်လာတော့မှာပါ။ အဲဒီလို ဆိုရင်ကော”

ကိုအောင်မျိုးမှာ စိတ်အား ထက်သန် နေပါသည်။ သူ့ မျက်နှာထား၊ သူ့မျက်လုံး များသည် စိတ်အား တက်ကြွခြင်းဖြင့် ဝင်းထိန်လျက် ရှိသည်ဟု ကျွန်မ

ထင်ပေသည်။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထားထင်တာပဲ၊ ထားခင်မူ အပေါ် မှာလည်း တည်သေးတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ထားခင်မူကလည်း ထား ပြောရင်တော့ သဘောမတူ စရာ မရှိပါဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း အစ်ကိုမျိုး သွားနေတုန်း ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်မယ့် နေ့မှာပဲ ဒီစာကို ဖွင့်ခိုင်းပါ ထားရယ်၊ အစ်ကိုမျိုး ကတော့ မြန်မြန် အတူ နေချင်တာပဲ။ ကဲ အစ်ကိုမျိုးကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် စန္ဒရားတီးပြစမ်းပါဦး၊ တစ်မနက်လုံး ခေါင်း ရှုပ်လာရတာ"

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ဧည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မမှာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် အနုပညာ အသင်းတွင် အသင်းဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ မတောက် တခေါက်တော့ တီးတတ်လေသည်။ ကျွန်မသည် စန္ဒရားခုံတွင်ထိုင်ကာ အသံစမ်း လိုက်ပြီး 'ပန်းတသင်းသင်း' ပတ်ပျိုးကို ကောက်၍ တီးလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် စန္ဒရားဘေးတွင် ရပ်ကာ စည်း မလိုက်တတ် လိုက်တတ်နှင့် လိုက်နေသည်။

"ပန်းတသင်းသင်း ရဂုံမြိုင်တွင်း သံသာလေညှင်း ဆော်လို့ထူးထွေ ကျူးဝေ သည့် ငှက်သံသာ ဒေဝါလေ မိုးကလောင်း ရွှေညှာလေ ကြိုင်သင်းပေါင်း" သည် သီချင်းမှာ မြန်မာ့အသံမှ 'လက်ျာမင်းထင်' အသံလွှင့် ပြဇာတ်ကို မကြာခဏ လွှင့်ရာ၌ ဒေါ်မေရှင်ကြီး သီဆိုလေ့ ရှိ၍ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း ရနေလေသည်။ ကျွန်မသည် စန္ဒရားတီးရုံသာ မဟုတ်၊ ပါးစပ်ကလည်း ခပ်တိုးတိုး ညည်းမိ လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

"ထား ကျွန်မလင် မြင်ပါလှည့်လား တည့်ျိုးညှိုး ငယ်ငယ်နှင့် လလယ်မှာ ယုန်ရုပ်ကို ပုံလုပ်လို့ထား"

ကျွန်မသည် သဖြန်ကို ချလိုက်ပြီး ကိုယ်တွင် တောင့်ထားသော အကြော အခြင်များကို လျှော့ချလိုက်သည်။

"ထားကျွန်မလင်တဲ့ ဟုတ်လား"

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မမျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"ထား ဒီသဖြန်လေးကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ လမင်းကြီးအလယ်က ယုန်ရုပ်ကလေးဟာ ကမ္ဘာတည် သရွေ့ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိသလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နေရရှာတဲ့ မိန်းကလေး အပေါ်မှာလည်း သစ္စာမပျက်ဖို့ အကြောင်း ဖွဲ့ထားတဲ့ သစ္စာတိုင် သဖြန်ကလေးပဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အားနဲ့ သံနဲ့ တောင်းပန်နေတဲ့ဟန်ကလေး မျက်စိထဲမှာ အထင်းသား ပေါ်လာတယ်"

"အစ်ကိုမျိုးကိုတော့ အားနဲ့ သံနဲ့ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး ထင်ပါတယ် ထားရယ်"

ကိုအောင်မျိုးက ပြောပြီး ကျွန်မ ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ကာ အချစ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ကိုအောင်မျိုး၏ ရင်ခွင်တွင် ပါးအပ်၍ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ နောက် ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မမေးကို ဆွဲယူကာ ကျွန်မမျက်လုံးများကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး ကြည့်နေသည်။

"အဟမ်း အဟမ်း"

ချောင်းဟန့်သံ ကြားသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ကြွေဆည်ကာ တံခါးပေါက် ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် တံခါးဝတွင် မားမားကြီး ရပ်နေလေသည်။ ဦးဇင်မောင်၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာလျက် နီရဲနေသည်။

"ဟင် ဦးဇင်မောင်"

ကျွန်မသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖိန်းရှိန်းသွားကာ ခေါင်းကိုပြန်၍ ငုံ့ထားလိုက်မိ၏။ ဦးဇင်မောင်ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အားမရနိုင်အောင် ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး ကြည့်နေချိန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့၏ အမူအရာများသည် မသင့်တော်စရာကြီး ဖြစ်နေလေမလားဟု မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိပါသည်။

"သြော် သီချင်း ဆိုနေကြသလား၊ ဆိုကြပါ ဆိုကြပါ။ ဦးဇင်မောင် ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာ။ ဒေါ်ဒေါ် ထမင်းစားခန်း ထဲမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်မျှ သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ပြီး အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ တစ်ဆက်တည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ခုမှ တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးနိုင် ကြတော့သည်။

"ဒီလူကြီး ဝင်လာတာ နည်းနည်း နောက်ကျပေလို့၊ စောစောကများ ဝင်လာမိရင် ဒုက္ခ"

အစ်ကိုမျိုးက ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဘာမျှ မပြောဘဲ အစ်ကိုမျိုးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မနှင့် နောက်ထပ် အတန်ကြာ စကားပြောပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကြီးကြီးသည် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဂေါ်ရခါးသီး များကို အတုံး ကလေးများလှီးနေသည်။

"ကြီးကြီး ဦးဇင်မောင် မလာဘူးလား"

ကျွန်မက ကြီးကြီး အနားတွင် သစ်သား ဖင်ထိုင်ခုံကလေး တစ်ခုကို ယူ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"လာတယ်၊ အလုပ်တွေ များလို့ ဆိုပြီး ခုနကပဲ ပြန်သွားတယ်"

"ဦးဇင်မောင် လာလိုက်ရင် ဒီလို ချည်းပဲနော်။ ဘယ်တော့မှ အေးအေး ဆေးဆေး မရှိဘူး။ ဖုတ်ပူ မီးတိုက် ချည်းပဲ။ သူ့မှာ ဘာတွေများ ဒီလောက် အလုပ်များ နေသလဲ မသိဘူး"

ကြီးကြီးက လှီးပြီးသား ဂေါ်ရခါးသီးတုံး ကလေးများကို ဓားဖြင့် ဇလုံထဲသို့ ယက် ထည့်နေသည်။

"အင်း ဒီသူငယ်လည်း ဝဋ်ပဲ ထားခင်အိရေ၊ သူ့ခမျာ သူ့ အလုပ်ကနည်းနည်း၊ သူများတွေ အလုပ် လုပ်ပေးနေရတာနဲ့ပဲ ဒီတစ်သက် အချိန်ကုန်ရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့"

"သူ့မှာ ဘယ်သူတွေရဲ့ အလုပ်တွေများ ရှုပ်နေရလို့လဲ ကြီးကြီး"

ကျွန်မက ဂေါ်ရခါးသီးတုံး ကလေးများကို လက်ဖြင့် ဆိတ်ဆွရင်း မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့ အလုပ်ရမလဲ၊ ညည်းတို့ အလုပ်တွေပေါ့။ သူ့ခများ ဝင်မလာခံရတာ ခုထက်ထိ မကျွတ်နိုင်ဘူး"

"ဘုရားရေ၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်တွေကို ဘာတွေများ သူ လုပ်နေရလို့လဲ"

ကြီးကြီးသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ သနပ်ဖက်လိပ်တိုကို ကောက်၍ မီးညှိနေသည်။

"ဘာတွေရမလဲ၊ သစ်တစ်ပင် တစ်ဝိုက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ညည်းတို့မြေတွေ၊ သနပ်ဖက်ခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေ သူပဲ ဦးစီး လုပ်နေရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ညည်းဖေဖေ မောင်ဘမောင် ရှိတုန်းကတည်းက သစ်တစ်ပင် ယာတောကို သူနဲ့ မောင်ဘမောင် တစ်ဝက်စီ ဂရန်ခံပြီး လုပ်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ညည်းအဖေ မောင်ဘမောင်က ဘာလုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာ မှတ်လို့။ ဒီအခြေရောက်အောင် သူပဲ ဦးစီးပြီး လုပ်လာခဲ့ရတာပဲ။ အရင်တုန်းကဆိုရင် အိမ်ကြီးရော၊ သနပ်ဖက်ခြံ တွေရော၊ လိမ္မော်ခြံတွေရော အားလုံး ပေါင်နှံထားရတာပဲ။ မောင်ဘမောင် ဆုံးတော့ မသိန်းမှာ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ အိမ်ပေါ်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းရတဲ့ အခြေထိ ရောက်ခဲ့ရ ပါပကောလား။ ဒီတော့မှ မောင်ဇင်မောင်က မသိန်းကို အားပေးပြီး ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီခြံတွေကို ပြန်ရွေးယူခဲ့ရတာပဲ။ ညည်းတို့တစ်တွေ ကွန်ဗင့် ကစပြီး ကောလိပ်ကျောင်း နှစ်ကုန်အောင် မသိန်းက ထားသွားပေးနိုင်ခဲ့တာလည်း မောင်ဇင်မောင့် ကျေးဇူးကြောင့် ပေါ့။ သူသာ လုပ်မပေးရင်"

ကြီးကြီးသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ကို ချကာ ဂေါ်ရခါး သီးတုံးကလေးများကို လှီးနေပြန်သည်။

"ခုလည်း ကိုခွန်ထီးက ငှက်ဖျားထပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေလို့ သနပ်ဖက် အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတွေ ကိုယ်တိုင် လာလုပ်ရတာ။ ဝယ်မယ့်လူက စောစောက အကုန်သိမ်း ပါ့မယ်ဆိုပြီး ပေါက်ဈေးနဲ့ စကားပြောပြီးသား၊ ခု သနပ်ဖက်ဈေးတွေ မြုန်းခနဲ ထိုးကျတော့ ကျန်တာကို မသိမ်းချင်တော့သလို အင်တင်တင် လုပ်နေပြီး ငွေကို မချေသေး ဘဲထားလို့ ဝယ်တဲ့လူနဲ့ စကားများပြီး ရှုံ့ရှုံ့ရှားရှား ဖြစ်လာလို့။ လက်ကျန် သနပ်ဖက် ပိုတွေက သစ်တစ်ပင်မှာလည်း ထားစရာ မရှိတော့ဘူး၊ တောင်ကြီးက ဂိုဒေါင်မှာလည်း ထားစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ခုပေါက်ဈေး နဲ့ပဲ တခြားလူကို ရောင်းတော့မယ် ဆိုပြီး ကြီးကြီးကို လာတိုင်ပင်တာ။ ပြီးတော့ ကြက်သွန်နဲ့ နာနတ် စိုက်ဦးမလို့တဲ့။ ငွေရင်းကတော့ နည်းနည်း ကုန်မယ်တဲ့။ အောင်မြင်ရင်လည်း နောက်ထပ် တိုးချဲ့စိုက် မယ်ပေါ့လေ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်အပင်တွေကို ဘယ်လိုစိုက်မယ်၊ အောင်မြင်ရင် ဘယ်လို တိုးချဲ့မယ် ဆိုတာ

တွေပဲ ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့ အဲဒါ ကြီးကြီးကို လာတိုင်ပင်တာ”

ကျွန်မသည် ကြီးကြီး စကားများကို နားထောင်ပြီး ငိုင်နေမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဒီအသက် ဒီအရွယ်သို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဘာမျှ မသိတတ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါတကား။

အိမ်နောက်ဖေးက လျှိုထဲတွင် ရွှေရောင် နေခြည်တို့ မရှိကြတော့ပေ။ တောတန်းမှ အစိမ်းရောင်သည် နေခြည်တို့ မရှိသောအခါတွင် ပိုမိုမှိုင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ လျှိုတစ်ဖက် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရပေသည်။

“မောင်အောင်မျိုး ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ ကြီးကြီး၊ သူလည်း မကြာခင် ဘိလပ်သွားရမယ်တဲ့”

“ဩော် ဩော် ကောင်းတာပေါ့။ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ကြိုးစားမှ၊ ကြီးမှဆိုရင် လွယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် မထား ကြီးကြီးကို ချစ်တယ်နော်”

ကျွန်မသည် ကြီးကြီး၏ ထူးဆန်းသော စကားများကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကြီးကြီးသည် ဘာမျှ ထူးခြားဟန်မရှိဘဲ လှီးပြီးသား ဂေါ်ရခါး သီးတုံးကလေးများကို ဇလုံထဲတွင် ထည့်၍ ရေဆေးနေသည်။

“ကြီးကြီးစကားကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ကြီးကြီးသည် ပြုံးလိုက်၏။

“မသိန်းမရှိတဲ့ နောက်မှာ ကြီးကြီးဟာ မထားတို့ အမေပဲ၊ ကြီးကြီးအဖို့လည်း မထားတို့ ညီအစ်မဟာ သမီးတွေပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကြီးကြီးက မေးမိတာပါ”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် ကြီးကြီးရာ၊ ကြီးကြီးကို မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား”

“အေး ဒီလိုကြားရတာပဲ ကြီးကြီး ဝမ်းသာပါပြီ။ လောကမှာ ကြီးကြီး အဖို့လည်း တွယ်တာ ခင်မင်စရာ ဆိုလို့ မထားတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ဒီ တူဝရီးတွေရဲ့ ကြားမှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားတာ

မရှိစေချင်ဘူး”

“ဘုရား ဘုရား” ဟု ကျွန်မသည် စိတ်ထဲက ရွတ်လိုက်မိသည်။ ကြီးကြီးသည် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သည်စကားတွေကို ပြောနေလေသနည်း။ ကျွန်မသည် ကြီးကြီး၏ ထူးဆန်းသော စကားများကြောင့် ရင်တလှပ်လှပ် ခုန်လာသည်ဟုပင် ထင်ရ သည်။

“ဘာမှ ဖုံးကွယ် ထားတာ မရှိပါလား ကြီးကြီး။ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲဟင် ကြီးကြီး၊ ဦးဇင်မောင်က ကြီးကြီးကို ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ”

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကြီးကြီးကို ဆက်တိုက် မေးခွန်း ထုတ်နေမိသည်။ ကြီးကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မောင်ဇင်မောင် ကလည်း ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး။ မထားလည်း မငယ်တော့ဘူးနော်။ ၂၅ နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ ဒီတော့ ဘာပဲ လုပ်လုပ် စဉ်းစဉ်း စားစား ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကြီးကြီးထင်တယ်။ ကဲကဲ သွားသွား၊ ရေလေးမိုးလေး ချိုးချေဦး။ ကြီးကြီး ငါးရခါးသီးကြော်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်၊ မောင်ဇင်မောင်ကတော့ ဒီနေ့ပဲ ပြန်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒီမှာ စားတော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ မလုံးရေ မလုံး”

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မနှင့် စကားဖြတ်ကာ မလုံးကို ခေါ်ပြီး ချက်ရေးပြုတ်ရေး

ကိစ္စများကို စီမံနေသည်။ ကျွန်မသည် ကြီးကြီးအပါးမှ ထလာကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး မှန်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဆံနွယ် ဆံလိပ်များ သရဖူ ဆောင်းထားသည့် ကျွန်မ မျက်နှာသည် မှန်ထဲတွင် ဝင်းပလျက် ရှိ၏။ မျက်လုံးများသည် အရည်လဲ့ကာ ရွှန်းစို တောက်ပ နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ မျက်လုံး ထဲတွင်ကား မှန်ထဲက ကျွန်မ၏ရုပ်သွင်ကို မမြင်ပါ။ အစ်ကိုမျိုး၏ ချိုသာသော မျက်နှာသည်သာ ပြုံးလျက် ပေါ်လာ သည်တကား။

[၁၀]

နွေနှောင်း သွားလျှင်ပင် မိုးမှုန်ကလေးများ ကျစပြုလာကြလေသည်။ မုတ်သုံလေသည် တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ တိုက်ခတ်စပြုလာ၏။ လေသည် မိုးသက်နံ့ဖြင့် မွှေးကာ ရှူရှိုက် လိုက်ရလျှင်ပင် စိတ်ကို လန်းဆတ်လာစေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ ကုန်ဆုံး၍ ကျောင်းများပင် ပြန်ဖွင့်ကြပေတော့မည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကလည်း သည်နှစ်နွေတွင် ဘယ်ကိုမျှ မသွားကြတော့ဘဲ အိမ်မှာပင် နေကြ၏။ အစ်ကိုမျိုးသည် မျှော်လင့် ထားသည်ထက် စော၍ ဘိလပ်သို့ ထွက်ခွာ သွားသဖြင့် ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာလေးသည် ခြောက်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အစ်ကိုမျိုးမှာ ဧပြီလဆန်းစတွင် ဘိလပ်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်သွားရလေရာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်လကျော်လောက်ပင် ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ အစ်ကိုမျိုးထံမှ စာများသည် တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ကျ မှန်မှန်ကြီး ရောက်လာကြလေသည်။ အစ်ကိုမျိုး ဘိလပ်တွင် နေရမည့် ကာလ မှာလည်း ထင်သလောက် မကြာတော့ဘဲ ရှစ်လလောက်သာ နေရမည် ဖြစ်ပေသည်။ စာများထဲတွင် သူရောက်သော မြို့များ၏ ရှုခင်းရှုကွက်များမှ စ၍ တော်တော်ရှည်ရှည် ရေးထားတတ်ပေသည်။ သူအပြန်တွင် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုကား စာတိုင်းတွင် လိုလိုပင် ပါတတ်၏။ ကျွန်မကား အစ်ကိုမျိုး၏ စာများကို ဖတ်၍သာ အလွမ်းဖြေရပါသည်။

အစ်ကိုမျိုး ဘိလပ်မသွားခင် လက်ထပ်ရေး ကိစ္စကို ပြောတုန်းကတော့ ကျွန်မသည် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် လက်ထပ်ရေး ကိစ္စကို သိပ်အချိန် မဆွဲချင်တော့ပေ။ ကျွန်မမှာ ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် အသက် ၂၅ နှစ် ပြည့်မည် ဖြစ်ရာ အစ်ကိုမျိုး ပြန်ရောက်သည်နှင့် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည်ဟု စိတ်တုံးတုံး ချလိုက်ပါသည်။ သည်အတွင်း ကျွန်မတို့ ကိစ္စကိုလည်း ကြီးကြီးနှင့် ဦးဇင်မောင်အား နားသွင်းထားကာ မေမေ၏ စာကိုလည်း ကျွန်မ အသက် ၂၅ နှစ် ပြည့်အောင်ထိ မစောင့်တော့ဘဲ ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်သည့်နေ့တွင် ဖွင့်ဖောက်ရန် တိုက်တွန်းမည်ဟု စိတ်ကူး ထားလိုက်သည်။ ထားခင်မူမှာ ဇူလိုင်လထဲတွင် အသက် ၂၀ ပြည့်ပေတော့မည်။

ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သင်ခန်းစာများကို ပြင်ဆင်နေ၏။ ထားခင်မူမှာလည်း ကျောင်း ပြန်သွားရတော့

မည်မို့ အပေါ်ထပ်တွင် သိမ်းဆည်းစရာများကို မလုံးနှင့်အတူ သိမ်းဆည်းလျက် ရှိသည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား မထား"

ကျွန်မသည် မျက်နှာကို စာအုပ်မှခွာ၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ပင်နီ အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ချည်ချော လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် စစ်ဖိနပ်ကြီးကို စီးထားပြီး မိုးကာအင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ်မှာ တင်ထားလေသည်။ ကျွန်မသည် မေမေ၏စာ ကိစ္စကို သိချင်နေတုန်း ဦးဇင်မောင် အခန့်သင့် ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးဇင်မောင်၊ တောင်ကြီးကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေသလဲ"

"မနက်က တက်လာတာပဲ။ အစတုန်းကတော့ ရွှေညောင် စာတိုက်ကို ငွေလာ ထုတ်ရင်း လယ်ထွန်စက် ထည့်ဖို့ ဆီကုန်နေတာလည်း ဝယ်ရင်းဆိုပြီး ထွန်စက်နဲ့ မောင်း ထွက်လာတာ။ ရွှေညောင်ရောက်တော့မှ မထူးပါဘူးလေဆိုပြီး တောင်ကြီး အရောက် တက်လာခဲ့တာပဲ"

ဦးဇင်မောင်က ဆေးပြင်းလိပ်ပြာများကို ပြာခွက်ထဲသို့ ခြွေထည့်ရင်း ဝင်ထိုင် လိုက်၏။

"ဟင် ဦးဇင်မောင်က လယ်ထွန်စက်တောင် ကိုယ်တိုင် မောင်းတတ်နေပြီ ဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ခု သစ်တစ်ပင်မှာ သုံးနေတာက ဇီတာ ၅၀ လို့ခေါ်တဲ့ ချက်ကို စလိုဗားကီးယား ထွန်စက်တွေလေ၊ အဲဒီ ထွန်စက်တွေတော့ မောင်းတတ်တာပဲ။ ဂျပန်လယ်ထွန် စက်တော့ မမောင်းဖူးသေးလို့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး"

ဦးဇင်မောင်သည် သစ်တစ်ပင်မှ တောင်သုံးလုံး လမ်းထဲ အထိ ထွန်စက် မောင်းလာပြီး လမ်းဆုံကျမှ တက္ကစီ ကားကြုံကို စီးလာဟန် တူလေသည်။

"သစ်တစ်ပင်က တောင်သုံးလုံး လမ်းဆုံအထိ ဆိုတော့ ထွန်စက်ပေါ် ထိုင်လိုက်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မမေးခွန်းကို သဘောကျကာ ရယ်နေသည်။

"မပင်ပန်းပါဘူး။ ဒီလောက် ခရီးလောက်ကတော့ ရိုးနေပြီ။ အလုပ်ကြမ်းသမား ဆိုတာ ဒီလောက်တော့လည်း အပင်ပန်းခံမှပေါ့"

"အင်း ဦးဇင်မောင်မှာလည်း သစ်တစ်ပင်နဲ့ တောင်ကြီးကို ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ဖောက်နေတာပဲနော်။ ရက်ကန်းစင်က လွန်းလေးများလို ကူးချည်သန်းချည်ပဲ"

ကျွန်မက ချွေးသီးများ စို့နေသော ဦးဇင်မောင်၏ နဖူးကို လှမ်းကြည့်၍ ညည်းသလို ပြောလိုက်သည်။

"ရက်ကန်းစင်က လွန်းကလေးဆိုတဲ့ ဥပမာက လှလွန်းပါတယ် မထားရယ်၊ တကယ်တော့ ချည်တိုင်နဲ့ စားကျက် ကူးနေတဲ့ ခိုင်းနွားလိုပါပဲ။ ဘယ်စားကျက် ရောက်ရောက် ခိုင်းနွားများဟာ နောက်ဆုံးတော့ ချည်တိုင်ကို ပြန်ရောက်တာပဲ။ မထားတို့ မေမေ လက်ထက်ကတည်းက ဦးဇင်မောင်ဟာ တောင်ကြီးက ခွာလို့ မရဘူး။ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား နောက်ဆုံး တောင်ကြီးကိုတော့ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့တာပဲ"

"ယာတောမှာကော ခု ဘာတွေ စိုက်နေသေးသလဲ ဦးဇင်မောင်"

"စုံလို့ပဲ၊ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်စိုက်တာပဲ။ နောက်ထပ် စိုက်တာကတော့ ကြက်ဆူပင်တွေ အစမ်း စိုက်ထားတယ်။ ဘယ်လောက် အောင်မြင်မယ်လို့တော့ မသိဘူး။ ရာသီနဲ့ မြေနဲ့ကိုက်ရင်တော့ ဟန်ကျပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ အားကြိုးမာန်တက် အကုန် စမ်းစိုက် ကြည့်နေတာပဲ မထားရေ၊ အင်း တကယ်တော့ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ကလည်း ကြိုးပမ်း စမ်းသပ်ချက် တွေကို စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖြစ်စဉ် တစ်ခုပဲ ထင်ပါရဲ့။ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ ကြိုးစားကြတဲ့အခါ အောင်မြင်တဲ့လူက ပျော်ကြ ဝမ်းသာကြ၊ ဆုံးရှုံးတဲ့ လူကျတော့လည်း စိတ်ညစ်ကြ၊ ဝမ်းနည်းကြနဲ့ သံသရာ လည်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးဖူးတဲ့လူဟာ တစ်ခါရှုံးလို့ သူ့ မျှော်မှန်းချက် ကလေး ပြိုကွဲပျက်စီး သွားပေမဲ့လည်း အငြိမ် မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ မျှော်မှန်းချက် အသစ်ကလေး တစ်ခု ထပ်တည်ဆောက်ပြီး အဲဒီ မျှော်မှန်းချက် ကလေးပေါ်မှာ အသက်ရှင် နေရပြန်တယ်။ လူ့ဘဝဟာ တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှူလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ အဘိဓမ္မာဆန်လှသော စကားများကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ပေ။

“ဦးဇင်မောင် ဘာကို ဆိုလိုမှန်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး ဦးဇင်မောင်”

ဦးဇင်မောင်က ပြုံးလိုက်၏။

“တစ်မြန်နှစ် လောက်တုန်းက သစ်တစ်ပင်မှာ ရာမီဆိုတဲ့ ဂျပန် ပိုးမျှင်ပင်တွေကို ဦးဇင်မောင် အစမ်းစိုက်ကြည့်တယ်။ မြေဩဇာ ကောင်းအောင်၊ ရေရအောင်၊ ပိုးမကျအောင် လူအားဆိုလည်း လိုလေသေးမရှိ စိုက်တာပဲ။ ကိုခွန်ထီးဆို ဖျားယူတာပဲ။ စိုက်စ ပျိုးစတုန်းကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အနန္တပဲ။ အောင်မြင်ရင်တော့ ဗမာပြည် မှာ ပထမဆုံး ပိုးမျှင်တွေ ထုတ်နိုင်တော့မှာဆိုပြီး စိတ်ကူးနန်းတော်ကြီး ဆောက်လိုက်တာ၊ မကြာဘူး ပိုးကျပြီး တဖြုတ်ဖြုတ် သေကုန်တော့မှ စိတ်ကူး နန်းတော်ကြီးလည်း ပြိုကျတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အငြိမ် မနေနိုင်သေးဘူး။ ခု ကြက်ဆူပင်တွေ ပျိုးပြီး စိတ်ကူး နန်းတော်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်ပြန်ပြီ။ အောင်မြင်ရင် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် ဘီပီအိုင်ကို ဘယ်လို သွင်းမယ်၊ အစိုးရကပါ ခွင့်ပြုရင် နိုင်ငံခြားထိ ပို့မယ်လို့ မျှော်မှန်းပြီး ခု ဦးဇင်မောင်နဲ့ ဦးခွန်ထီးတော့ အားတိုက်ခွန်တိုက် လုပ်နေကြတာပဲ။ ခုထိတော့ သိပ်မဆိုးသေးဘူး။ ဆိုလိုတာကတော့ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်ပေါ်မှာ အသက် ရှင်ပြီး နေကြတာပဲ။ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရင် နောက်မျှော်လင့်ချက် အသစ် တစ်ခု ထပ်ပြီး တည်ဆောက်ကြတာပဲ။ မျှော်လင့်ချက်အသစ် နောက်ထပ် မထားနိုင်တဲ့ နေ့ဟာ အဲဒီလူအဖို့ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်လျက်သားနဲ့ ဇီဝိန် ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နေ့ပဲ။ အေးလေ ဒါတွေ မထား ကောင်းကောင်း နားလည်ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နားမလည် သေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဦးဇင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာကာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်မ တင်ထားသည့် ပေးရင့်စထရောင်း၏ စာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီစာအုပ်ကို မထား ဖတ်ကြည့်သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ကြည့်ပါတယ် ဦးဇင်မောင်။ စာလေးတွေက တော်တော်လှတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထား အဓိပ္ပာယ် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး”

ဦးဇင်မောင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီး စာရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ် လှန်နေသည်။ ကျွန်မသည် မေမေ့စာကိစ္စကို ပြောရမလားဟု ဝေခွဲ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဦးဇင်မောင်”

သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် မျက်လုံးများကို စာအုပ်မှခွာလိုက်ကာ ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်

“မေမေ့ စာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မထား ဦးဇင်မောင်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“မေမေ့ စာကိစ္စ”

ဦးဇင်မောင်သည် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ နံရံပေါ်ရှိ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့် နေသည်။ ကျွန်မရှေ့တွင်မူ မေမေ့ဓာတ်ပုံ မရှိတော့သော်လည်း မေမေ့ ရုပ်သွင်ကို ကျွန်မ မြင်ယောင်နေပါသည်။ ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင် မေမေ၏ ရုပ်သွင်သည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ကြီးစိုးလျက်ရှိ၏။ အခန်းထောင့်တွင် လည်းကောင်း၊ မျက်နှာကြက်တွင်လည်းကောင်း၊ ကြည့်လေရာ၌ မေမေ၏ ပန်းပွင့်လိုမျက်နှာသည် ပြုံးလျက် ပေါ်လာပါသည်။

“ဦးဇင်မောင် တစ်ခါက ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မေမေ့စာကို မထား အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့အချိန် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖွင့်ဖတ်နိုင်တယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ မထားက ဖွင့်ဖတ်ချင်ပြီလား၊ မထား အသက်ဟာ ၂၅ နှစ် မပြည့်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ မထား အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်မယ်။ ထားခင်မူက ဇူလိုင်လ ထဲမှာ အသက် ၂၀ ပြည့်မယ်။ ဒီတော့ မထား သဘောကတော့ ဒီဇင်ဘာလအထိ မစောင့်တော့ဘဲ ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဖွင့်ချင်တယ်”

“ဦးဇင်မောင် ကတော့ မထား ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့ ဒီဇင်ဘာလအထိ စောင့် ချင်တယ်။ ခု လောလောဆယ် မဖွင့်ချင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မထားတို့ သဘောပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မထား ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုပေမဲ့ ထားခင်မူသဘောက ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး။ ဦးဇင်မောင်ကတော့ သေတမ်းစာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ထားခင်မူ သဘောကို မေးရလိမ့်ဦးမယ်”

“ထားခင်မူကိုလည်း မထား ပြောပြီးပါပြီ ဦးဇင်မောင်။ သူကလည်း သဘောတူ ပါတယ်”

"ဘာ မထားက ထားခင်မူကို သွားပြောတယ် ဟုတ်လား"

ဦးဇင်မောင်က တအံ့တသြဖြင့် မေးလိုက်၏။ ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မထားဟာ ထားခင်မူအပေါ် သြဇာမသုံးသင့်ဘူး ထင်တယ်။ သူ့သဘောနဲ့သူသာ ဖြစ်စေသင့်တယ်"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ စကားလုံးများကြောင့်လည်းကောင်း၊ လေယူလေသိမ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မျက်နှာ အမူအရာကြောင့် လည်းကောင်း အံ့အားသင့် သွား၏။ သူ့အသံသည် အနည်းငယ် တင်းမာကာ မျက်နှာလည်း ကြည်သာခြင်း မရှိလှပေ။

"သြဇာသုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးဇင်မောင်။ ထားမှာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဆိုလို့ သူပဲရှိတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက သူနဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေတော့ ထား သူ့ကို ဖွင့်ပြောတာဟာ မလွန်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်၏။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၍ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်ဘက်မှ ငှက်ကလေးများ၏ အော်သံကိုသာ ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် အသက်ရှူရကျပ်လာကာ အသက်ကို ဝဝရှူကြည့်ရ၏။ ဦးဇင်မောင်က ဆေးပြင်းလိပ်ပြာကို ခြွေကာ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

"တကယ်တမ်းပြောရရင် ဒီကိစ္စဟာ တရားဥပဒေကိစ္စ ဖြစ်တယ် မထား။ သေတမ်းစာထဲမှာ မထားရဲ့ မေမေဟာ မထားတို့ရဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စတဲ့ နောင်ရေး တစ်ခုလုံးကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပုံသွန်းပေးခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ စာကို မထား ဖွင့်ချင်တာနဲ့ ကလေးမလေးကို သွားပြီး သွေးဆောင်တယ် ဆိုရင်တော့"

"ဘုရား ဘုရား" ဦးဇင်မောင်၏ စကားများမှာ ရင့်သီးလွန်းလှပါကလား။ သူ၏ ဝတ်လုံ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းနှင့် လိုက်လျောညီစွာပင် တရားဥပဒေသံ ပါလွန်းလှပါကလား။

"ဒီမှာ ဦးဇင်မောင်၊ ထားခင်မူဟာ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ဒီတော့ မထားဟာ ထားခင်မူကို ဘာမှ သွေးဆောင်စရာ မလိုပါဘူး။ မေမေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် မထားတို့မှာ ဒီညီအစ်မပဲ

ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး သူတွေ ဖြစ်လို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိမယ်လို့လည်း မထား ယူဆပါတယ်။ မထားတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အသည်းနှလုံးနဲ့ပဲ စကား ပြောပါရစေ။ ဦးဇင်မောင် တို့ရဲ့တရားဥပဒေတွေနဲ့ စကားမပြောပါရစေနဲ့”

ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ရှိုက်လိုက်၏။ မျက်ရည်များ သည် ကျွန်မ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာပေသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ရုတ်တရက် ထကာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“စဉ်းစားပါ မထား၊ မထားတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အရွယ်ရောက် ပြီဆိုတာ ဦးဇင်မောင် မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မထားတို့မှာ အရွယ်သာ ကြီးပေမဲ့ အသိဟာ ငယ်သေးတယ်။ လောကအကြောင်းကို မထားတို့ သိပ်နားမလည် သေးဘူး။ မထားတို့ မေမေဟာ မထားတို့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထား တို့ဟာ မထားတို့ မေမေကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြသေးဘူး။ မထားတို့ မေမေ ဟာ ခေတ်ပညာတတ်တယ်၊ စိတ်ထက်တယ်၊ စေ့စပ်တယ်၊ အမြော်အမြင် ကြီးတယ်။ လောကကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ ခါးသီးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ရလိုက်လို့လည်း လောကကြီး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသွားခဲ့တယ်။ မထားတို့ဖေဖေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်းကို ခံပြီး ဒီသမီး နှစ်ယောက် တင့်တောင့် တင့်တယ် ဖြစ်ဖို့ မနိုင်မနင်းနဲ့ ရုန်းလိုက်ကန်လိုက်ရတာ မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်တော့မှပဲ အနားရတော့တယ်။ အေးလေ ဒါတွေကို ပြန်ပြော နေလို့လည်း သိပ်မထူးတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာကို ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုရင် မထား စဉ်းစားပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးက သဘောတူကြတယ် ဆိုရင် ဦးဇင်မောင်က ဖွင့်ပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီစာကို ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး ဘဏ်မှာ ချိပ်ပိတ်ပြီး အပ်ထားတယ်။ ဦးဇင်မောင်ကတော့ နည်းနည်း စောသေးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပဲ”

ဦးဇင်မောင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်ကာ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့် နေပြီး ထမင်းစား ခန်းဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် ထမင်း စားခန်းဘက်တွင် ထားခင်မူနှင့် စကားပြောနေသံကို ကြားရ၏။

မေမေသည် သမီး နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ထားခဲ့လေ သနည်း။ ကျွန်မ ကြာကြာ ဆက်မတွေးချင်တော့ပေ။ ကျွန်မသည် စိတ်ပင်ပန်း စွာဖြင့် ထကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“စာကို ဖွင့်ဖတ်ဖို့ မထားက ပြောတော့ ထားခင်မူက သဘောတူ လိုက်တယ်ဆို။ ဟုတ်လား”

ထမင်းစားခန်း ဘက်ဆီမှ ဦးဇင်မောင်၏အသံကို ကြားသဖြင့် ကျွန်မသည် လေ့ကားထစ်ပေါ်သို့ လှမ်းထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို တန့်ကာ နားစွင့် လိုက်မိသည်။

"ဟုတ်တယ် ဦးဇင်မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မထားက ဖွင့်ချင်လို့လား၊ နင်က ဖွင့်ချင်လို့လား"

"ဟင့်အင်း ထားခင်မူကတော့ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ထားခင်အိက အထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ ဖွင့်ဖတ်ချင်တယ် ပြောလို့ ထားခင်မူ ကတော့ သဘော တူလိုက်တာပဲ"

ထားခင်မူမှာ ဘာမျှ အရေးမကြီးသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသည်။ ထားခင်မူက ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထား၍ ပြောနေသလောက် မေမေ့စာသည် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မ အတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ နောင်ရေးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် စီရင်ချက်ဟု သဘောထားပါသည်။

"ဒါဖြင့် နင်က မဖွင့်ချင်သေးဘူးပေါ့"

တတ် လိုက်လေခြင်း၊ ရှေ့နေပီပီ နိမိတ်ပြမေးခွန်းကို မေးတတ်လေခြင်း။ ကျွန်မ သည် ခန်းဆီးကို ဖယ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်မည် လုပ်ပြီးမှ ရှေ့လျှောက် ဘာတွေပြောဦးမလဲဟု သိချင်သဖြင့် လေ့ကား ပေါ်မှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

"ထားခင်မူကတော့ ဖွင့်ချင်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မဖွင့်ချင်ဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူလာပြောတော့ ခေါင်းညိတ် လိုက်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဇင်မောင်"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီစာကို ဘယ်အချိန်မှာ ဖွင့်ရမယ်ဆိုတာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီစာဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တစ်ယောက်ရဲ့ စာဖြစ်တဲ့ အတွက် တရားဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်မရှိရင် ဦးဇင်မောင် အနေနဲ့ သူ့မှာတမ်းအရပဲ ဖွင့်ပေးချင်တယ်"

"ဒါကတော့ ဦးဇင်မောင် သဘောပေါ့။ ထားခင်မူကတော့ ဒီလောက် စိတ် မဝင်စားလှပါဘူး"

"အေး ဦးဇင်မောင်လည်း ခု မဖွင့်ချင်သေးဘူး။ သိမ်းထားချင်သေးတယ်။ ခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖွင့်လောက်အောင်လည်း အကြောင်း မပေါ်ပေါက်

သေးဘူး။ တရားဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်တာကို တရားဥပဒေအရပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ဒီတော့ မထားကို ခု မဖွင့်ပါနဲ့ဦးလို့ပြော ဟုတ်လား။ ဒေါ်ဒေါ်ကော ဘယ်မှာလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့”

ထားခင်မူ ခေါ်ပေးသဖြင့် ကြီးကြီးသည် အိပ်ရာကနိုး၍ ရေမိုးချိုးပြီး နောက်ဖေးဆောင်မှ ထွက်လာ၏။ ကျွန်မသည် လေ့ကားထစ်များကို အပြေး တက်လာကာ အခန်းထဲက အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချပြီး မျက်ရည်များကို သွန်ချ လိုက်မိသည်။

မေမေသည် ဘယ်သဘောနှင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအား အသည်းနှလုံးကင်းမဲ့ သော ဤပါးကွက် အာဏာသား ထံတွင် အပ်ခဲ့လေသနည်း။ ကျွန်မတို့နှင့် မေမေ ကြားတွင် ဘာ လျှို့ဝှက်ချက် တို့ကို ထားခဲ့လေသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပစ္စည်းအတွက် သွေးကွဲစေရန် အကြောင်းကို ဖန်တီး ထားခဲ့လေသနည်း။ ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ကို သွေးခွဲနေ ပါပကော။

ပစ္စည်း အတွက် ညီအစ်မချင်း သွေးကွဲရမည် ဆိုလျှင် ဤအဖြစ်ထက် ရင်နာစရာ ရှိမည် မထင်တော့ပါ။ သည် အကြောင်းကြောင့်သာ ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ကျွန်မရှိသမျှ ပစ္စည်းကို သစ်တစ်ရွက် မြက်တစ်ပင်လောက်မျှ သဘောထားကာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် အဆင်သင့်ပင် ရှိပါသည်။

[၁၁]

မိုးပေါက်များ ဖြိုင်ဖြိုင်သွန်းကျလာသည်နှင့် ကျောင်းများလည်း ပြန်ဖွင့်ကြသည်။ ထားခင်မူလည်း ကျောင်းသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင် ကျွန်မ၊ ကြီးကြီးနှင့် မလုံး ပေါင်းမိန်းမသားသုံးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တိတ်ဆိတ် လှသော အိမ်ကြီးတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေချည်း နေရသည်မှာ ချောက်ချားစရာ ကောင်းပေသည်။ ဦးဇင်မောင်က သစ်တစ်ပင်မှနေ၍ အိုက်စံဆိုသည့် လူငယ် ကလေး တစ်ယောက်ကို ပို့လိုက် သည်။ ဦးခွန်ထီးမှာ နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါ တောင်ကြီးသို့ ရောက်လာတတ် သည်။ ဦးဇင်မောင်ကား တစ်ခေါက်မျှ မပေါ်လာတော့ပေ။ ဦးဇင်မောင်သည် ခါတိုင်း သူကိုယ်တိုင်လာ၍ လုပ်နေကျ ကိစ္စများကို ဦးခွန်ထီးကိုသာ လွှဲထားပေသည်။

ကျောင်းက ပြန်လာ၍ အဝတ်အစား လဲပြီးသော် ကျွန်မသည် ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကို ဆက်ထိုးရန် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲတွင် ကျွန်မနာမည်နှင့် စာတစ်စောင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ရေးမှာ အေးအေး၏ လက်ရေး ဖြစ်ပေသည်။ သူ့စာထဲတွင် ကျွန်မတို့ အကြောင်းကို ရေးထား ၏။

ထားရေ

ကိုအောင်မျိုးဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်။ သူလည်း ဒီဇင်ဘာလကုန်မှာ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်းကော သူ့ဆီကစာ မှန်မှန်ရတယ် မဟုတ်လား။ သူ့စာထဲမှာ မင်းနဲ့ သူ့ကိစ္စကို မြန်မြန် ပြီးပြတ်ချင်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါ ကိုယ်ကလည်း အချိန်မဆွဲအောင် မင်းကို တိုက်တွန်းပေးဖို့အကြောင်း အရှည်ကြီး ရေးလိုက်တယ်။ သူ့အိမ်ကလည်း သူ ဘီလပ်က ပြန်ရင် မိန်းမ ပေးစားချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကတော့ မယူချင်သေးဘူးလို့ အကြောင်း ပြန်လိုက်တယ် ပြောတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ နှစ်ယောက် ချစ်ကြတဲ့ ကိစ္စမှာ ဒီလောက်လည်း သိပ် အချိန်ဆွဲ မနေပါနဲ့။ တို့တစ်တွေလည်း ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရွယ်တွေ ရောက်ကြပြီ မဟုတ်လား။ မင်းဆိုရင် အပျိုပေါက်၊ လူပျိုပေါက် ကလေးတွေရဲ့ ဆရာမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သေတစ်ပန် သက်ဆုံး ခရီး သွားရမယ့်

အဖော်ကို ရွေးတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တို့ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုတဲ့ သီးခြား လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကျောင်းမှာ နေတုန်းကတည်းက ယုံကြည် ခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်လား။ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် အိမ်က ပေးစား တဲ့လူကို ယူမယ်ဆိုတဲ့ မခင်ဝေကြီးတို့ အုပ်စုနဲ့တောင် အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ကြ သေးတယ်လေ။

ကိုယ်တော့ ဒီအယူအဆကို လက်ကိုင်ပြုပြီး မောင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ မေမေဆိုတာ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်လို့ပေါ့။ နောက်ကျတော့လည်း လူကြီးဆိုတော့ ပြီးသွားတာပါပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးယူလိုက်ရတော့ကော အဆင်မပြေတာတွေ မရှိဘူးလားလို့ မင်းက မေးချင်မေးမယ်။ နည်းနည်း ပါးပါး တော့ ရှိကြတာပဲ ထား။ သေသွားကြတဲ့ အချိန်ထိ ဘာမှ မတော်စပ်ကြတဲ့ လူစိမ်း နှစ်ယောက် အတူတကွ နေသွားကြတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်လုံးမှာ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာကလေးတွေဟာ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါတော့ တွေ့ကြရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလေးတွေဟာ ဖြေရှင်းလို့ မရလောက်အောင် ကြီးကျယ်မယ့် ကိစ္စကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန် သိပ်မဆွဲနေပါနဲ့ ထားရာ။ စမ်းချောင်းလေးလို ငြိမ်သက်တယ်လို့ မင်းပြောဖူးတဲ့ ကိုယ့်လိုဘဝမျိုးမှာ တောင် အကာအကွယ်ဆိုတာမျိုး လိုအပ်နေသေးလို့ရှိရင် လှိုင်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးလို ရေစီးကသန်၊ လှိုင်းကထန်တဲ့ မင်းဘဝမျိုးမှာ အစောင့်အရှောက် မလို ပေဘူးလား။

ကိုယ်တော့ မင်းတို့ကိစ္စကို မြန်မြန် ပြီးစေချင်တယ်။ မောင်ကရော သိပ် ဝမ်းသာနေတယ်။

ရှင်လန်းပါစေ...

မင်းရဲ့အေးအေး

ကျွန်မသည် သူ့စာကို ပါးတွင် အပ်ထားလိုက်၏။ တကယ်တော့ အေးအေး၏ စာသည် ‘လင်ယူရန်’ တိုက်တွန်းသည့် စာပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းမှာတုန်းက ကျွန်မတို့ အသိုက် ရေ့နေလိုက်ခဲ့ကြသော ‘လွတ်လပ်စွာ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရေး ပြဿနာ’ သည် ထိပ်သို့ ပြန်၍ တက်လာပါပကော။

မလုံးသည် အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထကာ မွှေးနေသော ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို ကျွန်မအနားသို့ လာချ၏။

“ဦးခွန်ထီး ဘယ်တော့ သစ်တစ်ပင်ကို ပြန်မတဲ့လဲ မလုံး”

ကျွန်မက မလုံးကို မေး၏။

"နည်းနည်းကြာဦးမယ် ပြောတယ် မထား။ တောင်ကြီးက အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွေ အားလုံး ပြီးပြတ်မှ ပြန်ခဲ့လို့ ဦးဇင်မောင်က မှာလိုက်တယ် ပြောပါတယ်"
"ခါတိုင်း ဦးဇင်မောင် ကိုယ်တိုင် လာလုပ်နေကျ မဟုတ်လား။ ခုတစ်လော မလာတာ ကြာပြီနော်"

ကျွန်မက မသိမသာ မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် တောင်ကြီးက ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ကိုခွန်ထီးပဲ လုပ်ချည်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ ကိုခွန်ထီးလည်း ထမင်းစားပြီး ကတည်းက ထွက်သွားတာပဲ"

"နေထိုင်မျှား မကောင်းလို့လား မလုံးရယ်"

"နေလို့တော့ ကောင်းတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်လော ဦးဇင်မောင် ကြည့်ရတာ သိပ်မျက်နှာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်။ ယာတောမှာလည်း သိပ်မနေဘူးတဲ့။ ကုန်းမိုက မြင်းတစ်စီး ဝယ်ပြီးတော့ မြင်းတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်လိုက်၊ သေနတ် တစ်လက်နဲ့ တောပစ်ထွက်လိုက်နဲ့ တထွက်တည်း ထွက်နေတာပဲလို့ ပြောတာပဲ"

မလုံးသည် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်ကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက် ကွယ်သွား၏။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် သတင်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်း လှပေ။ ဦးဇင်မောင်ကို ပြောလိုက်သည့် စကားများမှာ လွန်သွားလေပြီလားဟု ကျွန်မ ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် မေမေ မဆုံးခင်ကတည်းက ကျွန်မတို့ အသိုက် အမြုံလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည် မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မေမေ မရှိတော့သည့် နောက် ကျွန်မတို့ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပုံမှာ သံကွန်ချာကြီး အုပ်မိုးထားသလို တင်းကျပ် လုံခြုံလွန်းလှပါတကား။

ဤအတိုင်းသာ သံကွန်ချာကြီး အုပ်မိုးထားမည်ဆိုပါက ကျွန်မတို့ဘဝ၌ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘာများ ရှိပါသေးသနည်း။ ကျွန်မတို့၏ စီးပွားရေး ဘဝ တစ်ခုလုံး တွင်လည်း လွတ်လပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဘာရှိတော့သနည်း။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သံကွန်ချာကြီးသည် ကျဉ်း၍ ကျဉ်း၍ အိ၍ အိ၍ ဆင်းလာကာ နောက်ဆုံးတွင် မွန်းကျပ်ကာ သံကွန်ချာ အောက်မှာပင်

အသက်ပျောက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လူ့ဘဝစောင်းကြိုးကို လွတ်လပ်စွာ တီးခတ်လိုပါသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းများဖြင့် တီးခတ်လိုက်သော ဘဝစောင်းကြိုး၏ အသံကိုသာ ကြားလိုပါသည်။ ကျွန်မတီးခတ်လိုက်သော ဘဝစောင်းကြိုးမှ အသံသည် နာပျော်ဖွယ်သော ပုလဲပေါက်သံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမည်၊ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသော ငိုချင်းရှည် တစ်ပုဒ် ထွက်ချင်လည်း ထွက်လာပါမည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်အသံပဲထွက်ထွက်၊ ဘယ်တေးကွက်ပဲ မြည်မြည် ကျွန်မဘဝ စောင်းကြိုး ကိုမူ ကျွန်မလက်ချောင်းများဖြင့်သာ တီးခတ်လိုပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်မ ဘဝ စောင်းကြိုးသည် ဦးဇင်မောင် တီးခတ်မှ မြည်ရတော့မည့်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

[၁၂]

“ဟော မောင်ဇင်မောင်၊ ဘယ့်နှယ် ဒီတစ်ခါလာပုံက ထူးဆန်းလှချည်လား”

အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှ ကြီးကြီး၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကြီးကြီး၏ အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခြံထဲက ကျောက်စရစ် လမ်းလေးပေါ်မှ တဖြောက်ဖြောက် မြည်သော မြင်းခွာသံကိုလည်း ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက် ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အစိမ်းရောင် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသော ဦးဇင်မောင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။ မြင်းကြီးမှာ မန်ကျည်းစေ့ရောင် ဂရစ်ဖင် မြင်းမျိုးကြီး ဖြစ်သည်။ အမွေးအမှင် ကောင်း၍ အသွေးအမွေး ပြောင်လက်လျက်ရှိပေ၏။ ဦးဇင်မောင် မြင်းစီးသည်ကို သည် တစ်ကြိမ်သာ ကျွန်မ မြင်ဖူးပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ လာပုံကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ လာတဲ့ အကြောင်း ကလည်း ထူးဆန်းတယ်”

ရယ်သံနှင့်အတူ ဦးဇင်မောင်၏ ဖြေသံကို ကြားရသည်။

“သိပါဘူးကွယ်။ ခါတိုင်းတော့ တောင်သုံးလုံး လမ်းဆုံက တက္ကစီနဲ့ လာတတ်လို့”

“ဒီမြင်းကို တောင်ကြီး မြူနီစပယ် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုသန်းဌေးက လိုချင်တယ်ပြောလို့ သူ့ကိုလာပြတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ကုန်းမိုက ကျွန်တော်ဝယ်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ တစ်လောက တောင်သုံးလုံး လမ်းဆုံမှာ ကိုသန်းဌေးနဲ့ တွေ့တော့ လိုချင်တယ်လို့ ဖွတ်ပြောနေတာနဲ့ သူ့ကိုပြရင်း ဒီအရောက် စီးလာခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လည်း ရန်ကုန်သွားမလို့”

ကြီးကြီးနှင့် ဦးဇင်မောင်သည် ဝရန်တာဘက်တွင် အတန်ကြာ စကားပြော နေကြ၏။ ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

“ကဲ ကဲ မင်းတူမနဲ့ စကား ပြောရစ်ကြဦး။ ဒေါ်ဒေါ် ကော်ဖီ သွားဖျော်လိုက် ဦးမယ်”

ကြီးကြီးသည် နောက်ဖေးသို့ တစ်ဆက်တည်း ထွက်သွားလေသည်။

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို မြင်လိုက်တော့ တုံ့သွားကာ ရပ်နေပြီးမှ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်မကလည်း ပြုံးလိုက်ပါ၏။

ဦးဇင်မောင်မှာ အသား အနည်းငယ် ညိုသွားကာ မျက်နှာ ချောင်သွားသည်ဟု ထင်၏။ ကိုယ်ရေလည်း စစ်သွားပုံရပေသည်။ ကြီးကြီး ထွက်သွားတော့ ဦးဇင်မောင် သည် ကျာပွတ်အဖျား နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မအနားသို့ လျှောက်လာသည်။

"ဦးဇင်မောင် ရန်ကုန် သွားမလို့၊ မထား ဘာမှာဦးမလဲ"

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို မိုး၍ ရပ်နေရင်း မေးလိုက်၏။

"ဩော် ဟုတ်ကဲ့၊ မှာစရာ အထူးအထွေမရှိပါဘူး ဦးဇင်မောင်"

ကျွန်မက သူ့ကို တစ်ချက်မျှ မျက်လွှာလှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုးလက်စ သိုးမွေးဆွယ်တာကို ဆက်ထိုးနေသည်။ ဦးဇင်မောင်မှာ ရပ်မြဲ ရပ်နေ၏။ ကျွန်မသည် ခေါင်းငုံ့ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို မမြင်ရပေ။ ရဲကား၍ ရပ်နေသော အဝတ် ဖိနပ်ဖြူ စီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်အစုံကိုသာ လှမ်းကြည့်မိ၏။ သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်မ မမြင်ရသော်လည်း သူ့မျက်လုံး များသည် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ ထားကာ ကျွန်မနှလုံးသားထဲသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက် ကြည့်နေသလို ကျွန်မ ခံစားရ ပါသည်။ နံရံတွင် တချက်ချက် မြည်နေသော တိုင်ကပ်နာရီ ချိန်သီးများနှင့် ပြိုင်လျက် ကျွန်မ နှလုံးသား များသည် ပြင်းစွာ ခုန်နေကြပေသည်။

"ထားခင်မူဆီကိုရော ဘာမှ မမှာလိုက်တော့ဘူးလား"

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ခြေအစုံကို စူးစိုက်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း အထက်သို့ ရောက်သွားကာ သူ့မျက်လုံးများနှင့် သွား၍ ဆိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ကြွေ့ ဆည်ကာ မျက်လွှာကို ချလိုက်ရ၏။

"မမှာတော့ပါဘူး ဦးဇင်မောင်၊ ဦးဇင်မောင်ကိစ္စတွေနဲ့ ဦးဇင်မောင် အလုပ်ရှုပ် ရတဲ့အထဲမှာ မထားအတွက် အနှောင့်အယှက်လည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး"

"ဦးဇင်မောင် ရန်ကုန် သွားတာဟာ ဘာကိစ္စမှ မပါဘူး။ ဒီမှာ မနေချင်လို့

သွားတာ။ ဒီမှာ မနေချင်တော့လို့ သိပြီလား”

ကျွန်မသည် ဘာကို ပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ ပြောလည်း မပြောလိုပေ။

မလုံးသည် ဦးဇင်မောင်အတွက် ကော်ဖီခွက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ လာချကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မထား”

ကျွန်မသည် သူ့ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသော အပြင် ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးပေါက်များသည် ငွေစက်ငွေမှုန်များကို လူပ်ခါချလိုက်သလို တဖွဲဖွဲကျနေကြသည်။ လေဝှေ့လိုက်သည့် အခါတွင် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ခပ်ကိုင်းကိုင်းပေါက်နေသော စံကားပင်မှ စံကားပွင့် များသည် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေကြသည်။

“မထားကို ဦးဇင်မောင် ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်။ နားလည်မှ နားလည်ပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မထား နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြောမယ်။ အဲဒါ တစ်ဆိတ် နားထောင်စေချင်တယ်”

“ပြောပါ ဦးဇင်မောင်၊ မထားလည်း နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီး နားထောင်ပါ့မယ်”

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောမလဲဟု နားစွင့်နေသည်။ ဘာသံမျှ မကြားသဖြင့် လှည့်လိုက်သောအခါ ဦးဇင်မောင်သည် နံရံပေါ်ရှိ မေမေ့ဓာတ်ပုံအား ငေးကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ နောက် ဦးဇင်မောင်က သက်ပြင်းရှူလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဦးဖြူ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မစိမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဦးဖြူက အသက်နည်းနည်း ကြီးပြီး လောကကြီးနဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို သိတန် သလောက်လည်း သိခဲ့ပြီးပြီ။ မစိမ်းက အသက်ငယ်တယ်၊ နုပျိုတယ်။ လောကကြီးနဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိသေးဘူး။ သူတို့နှစ် ယောက်ဟာ ဒီလိုနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖြူဟာ မစိမ်းအပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်ထက် ပိုမိုတဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဝင်လာ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲ ထွက်လာရင်

မိတ်ဆွေ ဘဝနဲ့တောင် မနေရတော့မှာ စိုးလို့ ဦးဖြူဟာ အဝေးကို ထွက်သွားတယ်”

“တော်ပါတော့ ဦးဇင်မောင်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ”

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို လှမ်းပြောကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်သွား၏။ မွန်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော လေကို အားရပါးရ ရှုကြည့်ရ၏။ လေသည် မိုးနံ့ဖြင့် မွှေးနေပေသည်။

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါ မထား။ ပြီးတော့မယ်။ ဒီပုံပြင်လေးမှာ အဆုံးသတ်ပုံ နှစ်မျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ပထမ အဆုံးသတ်ကတော့ မစိမ်းမှာ ချစ်သူ ရှိနေမှန်း သိရတဲ့အတွက် ဦးဖြူဟာ နောက်ဆုတ် ပေးသွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ထက်ဆုံး မိတ်ဆွေလို နေသွားကြသတဲ့။ ဒုတိယ အဆုံးသတ်ပုံ တစ်မျိုးကတော့ မစိမ်း ဟာ ဦးဖြူကို မချစ်သော်လည်း သနားတဲ့ အတွက် ဦးဖြူရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်လို့ တချို့က ဆိုကြတယ်။ ဒီအဆုံးသတ်ပုံ နှစ်မျိုးအနက် မထား ဘယ်သင်းကို ကြိုက်သလဲ”

မေးရက်လေခြင်း၊ ဦးဇင်မောင် ပြောမည့်စကားသည် မေမေ့ကိစ္စ ထင်၍ ကျွန်မ နားထောင် ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အရှယ်ကိုမှ မစာနာဘဲ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို ပြောရက်လေခြင်း၊ ကျွန်မသည် တွေးရင်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာပါသည်။ ကျွန်မ နှလုံးသားသည် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ ခုန်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

“ဘယ် အဆုံးသတ်ပုံ ကိုမှ မထား မကြိုက်ဘူး။ ဒါတွေကို မထား မကြားချင်ဘူး”

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က အော်ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အသံထွက်မလာပါ။ ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ရှိုက်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်၏ မျက်နှာကို မကြည့်လို၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နားက ကြားနေရပါသေးသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ရုပ်သွင်နှင့် သူ့စကားများကို မမြင်ရ၊ မကြား ရအောင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကာဆီးသော်လည်း ကျွန်မ လက်ဝါး နှစ်ဖက်သည် တအိအိ ပြိုကျ နိမ့်ဆင်းလာသော သံကွန်ချာကြီးကို ကာဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းပါတကား။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မအနားသို့ လျှောက်လာကာ ကျွန်မ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မသည် ငိုရှိုက်ခြင်းကို ရပ်၍ မျက်ရည်စများ စိုစွတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံး

များဖြင့် ပြတင်းအပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အပြင်သို့ ကိုင်းညွတ်ကျနေသော စကား စိမ်းပင်သည် မိုးသက်လေ ဝှေ့သောအခါတွင် ပန်းညွန့်တို့ကို ခြွေချလျက် ရှိ၏။ ကျွန်မသည် ပန်းညွန့် ညှာကြွေတို့ မိုးရေစီးကြောင်း တစ်လျှောက် မျောပါ သွားကြသည်ကို ငေးကြည့်နေမိပေသည်။

"အင်း ကျုပ်ကတော့ ဒုတိယ အဆုံးသတ်ပုံကို ကြိုက်တယ်။ ပထမ အဆုံး သတ်ပုံမျိုးဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးတော့ နောက်ထပ် အရှုံးသမား မဖြစ်ချင်တော့ဘူး"

ဦးဇင်မောင်သည် အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှိုက်လိုက်၏။

"ဦးဇင်မောင် မထားကို ဒါတွေ မပြောပါနဲ့၊ မထား တောင်းပန်ပါတယ်"

"မထား တစ်ဆိတ် နားထောင်ပါ။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ် ဒီစကား တွေကို မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ထားခဲ့ရတာဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ခု ဟောဒီ စံကားပင်နဲ့ စံကားပွင့်တွေမြင်တော့ ကျုပ် ပိုပြီး ပြောချင်လာတယ်"

ကျွန်မသည် သူ့စကား များကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ သူ့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် စံကား ရွှေပွင့်တို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

"ကျုပ်အသက် လေးဆယ် ကျော်ပါပြီ မထား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အသက် နှစ်ဆယ် လောက်တုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးကြတယ်။ စံကားပင်နဲ့ စံကားပွင့်တွေ ဟာ ကျုပ်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ အမှတ်အသားတွေပဲ။ နောက်တော့ ဒီမိန်းမ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အချစ်ကို စွန့်လွှတ် လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ မိတ်ဆွေလိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့ရတယ်။ ဒီလို အရှုံးသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ကျုပ်ဟာ ခုနက ပုံပြင်ကလေးထဲက ပထမ အဆုံးသတ်ကို မကြိုက် တော့ဘူး။ နောက်တစ်ခါ အရှုံး မခံနိုင်တော့ဘူး"

ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောမိဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ စံကားပင် ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

"အဲဒီကတည်းက ကျုပ်ဘဝဟာ အမှောင်ကြီးကျခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာဟာ အလင်းရောင်ကို တောင့်တစမြဲပဲ မထား။ လူတွေမပြောနဲ့ သစ်ပင် တွေတောင် အလင်းရောင်ကို တောင့်တကြစမြဲပဲ။ မထားလည်း သိချင်သိမှာပဲ။ ရုက္ခဗေဒ သဘောမှာ Response to Stimuli ဆိုတဲ့ ပင်စည်များ၏ တုံ့ပြန်မှု

သဘောတရား ဆိုတာ ရှိတယ်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မကြည့်ပါနဲ့လေ။ ဒီစံကားပင်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ စံကားပင်ဟာ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို မညွတ်ဘဲ အလင်းရောင်ရှိရာကို ညွတ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် မထား။ သစ်ပင်ရဲ့ပင်စည်တွေဟာ အလင်းရောင် ရှိရာကို တုံ့ပြန်ကြ စမြဲပဲ”

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်နေသော စံကား ပင်စည်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ စံကား ပင်စည်သည် အဖြူနှင့် အနက် အကျား အစင်းတွေ ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီလို တစ်ခါရှုံးခဲ့လို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် လုံးလုံး အမှောင်ကြီး ဖုံးခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ဘဝဟာ မထားနဲ့ တွေ့လိုက်တော့ အလင်းရောင်ရပြီး စိုပြည်လာတယ်။ မထားဟာ ကျုပ်အဖို့ အလင်းရောင်ပဲ။ သစ်ပင်တွေရဲ့ ပင်စည်တောင် အလင်းရောင် ရှိရာဘက်ကို ညွတ်သေးလို့ရှိရင် မထားအပေါ်မှာ ကျုပ် အသက် အရွယ်ကြီးနဲ့ တိမ်းညွတ် မိတာဟာ ကျုပ် မရိုင်းဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အမှောင်ထဲကို ပြန်အရောက် မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် မထားကို အဆုံးမခံနိုင်ဘူး သိလား”

ဦးဇင်မောင်သည် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ သံကြီးနှင့်ပြောကာ ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှည့် လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ တက်ပြေးရန် လှမ်းလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်က ရှေ့မှ ဆီးရပ် လိုက်၏။

“မပြေးပါနဲ့ မထား၊ အရင် တစ်ယောက်တုန်းက ကျုပ် အရှုံးပေးခဲ့ရပြီ။ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် အရှုံးမပေးနိုင်တော့ဘူး။ မထား ပြေးရင်လည်း အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဟိုဘက်ခြံကို ကူးသွားတယ်။ မလုံး ကိုလည်း ပွဲရုံမှာ ကိုခွန်ထီးဆီ ကိစ္စရှိလို့ ကျုပ်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ မထား ကျုပ်လက်ထဲက ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး။ မထားကို ကျုပ် ချစ်တယ်။ ကျုပ် ယူမယ်သိလား”

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပါးပြင်၊ နှုတ်ခမ်းတို့ကို မိုးသီးမိုးပေါက် ရွာချသလို တရစပ်နမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် ရှင် သိပ်ယုတ်မာတယ်။ ကဲ ကဲ”

ကျွန်မသည် သူ့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ကာ ဦးဇင်မောင်၏ ပါးကို ရိုက်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်မိသည်။

အစော်ကား ခံရလေခြင်းဟူသော အသိကြောင့် ဖြစ်သော ဒေါသ၊ ဘာမျှ မသိဘဲ တစ်ရွာစီနေ၊ တစ်ပြည်စီခြားနေသော အစ်ကိုမျိုးအား သနားသည့် ကရုဏာ တို့သည် ကျွန်မ အသည်းနှလုံးကို ညှပ်ကြီးဖြင့် ဖိညှပ်ထားသလိုပင် ရှိပါသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသီး မိုးပေါက် များသည် သဲသဲကြီး သွန်ကျလာကြ၏။ ကိုယ်စွမ်းအားလည်း တတ်နိုင်၍ ရင်၌ ခံစားရသော ဝေဒနာများလည်း ပျောက်မည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်မသည် မိုးနတ်သားနှင့် ပြိုင်၍ပင် ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုတော့ သည်တကား။

[၁၃]

မိုးတွေ တဖြိုင်ဖြိုင် သွန်းချနေသော ဇူလိုင်လ တစ်နေ့ ကျွန်မ ကျောင်းကပြန်လာသော အချိန်တွင် ကြီးကြီးသည် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်မအား ထိုး၍ပြ၏။ ကျွန်မသည် စာကိုယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။ စာမှာ ဦးဇင်မောင်ထံမှ စာဖြစ်၏။ စာထဲတွင် သစ်တစ်ပင်ယာတောကိစ္စများကိုလည်း ထည့်ရေးထားသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျား

ရန်ကုန်တွင် လုပ်စရာကိစ္စများ အားလုံး ပြီးစီးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မကြာမီ တောင်ကြီးသို့ ပြန်လာနိုင်ပါလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါတွင် ထားခင်မှုကိုလည်း ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါမည်။ ဤအတော အတွင်း မထားက ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်အောင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်က တစ်ဆင့် တောင်းပန်ပေးစေလိုပါသည်။ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ဒေါ်ဒေါ်ပဲ ကြည့်စီစဉ်ပါခင်ဗျား။

လေးစားစွာဖြင့်

ဇင်မောင်

ကျွန်မသည် စာရွက်ကို ကြီးကြီးသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ပွေ့လာသည့် စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီစာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကြီးကြီး။ မထား နားမလည်ဘူး”

ကြီးကြီးသည် သစ်ကနက်သား စိပ်ပုတီးကို တဂျောက်ဂျောက်စိပ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေ၏။

“မောင်ဇင်မောင် ရန်ကုန်ထွက်သွားတာကို မထားသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ၊ သူ့ဘာသာသူ သွားတာနဲ့ မထားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်မအသံသည် အနည်းငယ် တင်းမာသွား၏။ လေယူလေသိမ်းကလည်း

ပြတ်ပြတ်ပင်ဖြစ်သည်။

"သိပ်လည်း စိတ်မတိုပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်"

ကြီးကြီး၏အသံမှာ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်း နေ၏။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိသူမို့ စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်မိသည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကာ ကြီးကြီးကို သနားသွားသည်။

"ဒီစာကို မထား ပြတာရော၊ ထားခင်မူကို ပြန်ခေါ်လာမယ်ဆိုတာတွေရော၊ မထား ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး။ ကြီးကြီးတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ။ မထားကို လည်း ပြောပြကြဦးမှပေါ့"

"ပြောမှာပါ မထားရယ်။ ဒါကြောင့် မထားကို ဒီစာပြတာပေါ့။ မထားကို ကြီးကြီး တစ်ခုမေးမယ်"

ကြီးကြီးသည် စိပ်ပြီးသား ပုတီးစေ့များကို ချလိုက်ပြီး စိပ်ပုတီးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

"မောင်ဇင်မောင်နဲ့ မထား စိတ်ဆိုးကြတယ်လို့ ကြီးကြီးကို မောင်ဇင်မောင်က ပြောပြသွားတယ်။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း တောင်းပန်ပေးပါလို့ ကြီးကြီးကို မှာသွား တယ်။ ဒီတော့ မထား မောင်ဇင်မောင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မောင်ဇင်မောင့် စေတနာကို မိန်းကလေး အထင်မလွဲပါနဲ့"

"သူ့စေတနာက ဘာစေတနာလဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် ကြီးကြီးကို ဘာတွေ ပြောပြသွားမှန်း မသိပေ။ ကြီးကြီး သည် ဦးဇင်မောင်၏ စကားကို နားယောင်နေချေပြီတကား။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ အား ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသွားသည်ကို ကြီးကြီး သိဟန်လည်း မတူပေ။

"မထားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသွားတာကို ကြီးကြီးတို့ကပါ စေတနာလို့ ထင်သလား။ ဒါ စေတနာမဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်မာတာ၊ ယုတ်မာတာ သိရဲ့ လား"

စကားလုံးများသည် ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်က ထွက်မလာပါ။

ဦးဇင်မောင်သည် တတ်နိုင်လေခြင်း၊ ကြောက်စရာကောင်းလေခြင်း။ ကျွန်မအား ရည်းစား စကား ပြောမည့် အရေးတွင် ပေးရှင့်စထရောင်း၏ ကဗျာစာအုပ်ရော၊ တရားဥပဒေ စကားရော၊ ရက္ခဗေဒရော၊ စံကားပွင့်ရော ရှိသမျှ လက်နက်တွေနှင့် သိုင်းဝိုင်း ရစ်ပတ်လာကာ ကျွန်မကို 'တိုက်စစ်'ဆင်သွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသွား၏။ ယခု သူ၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားခြင်းကိုပင် စေတနာဟု အထင်ရောက်အောင် ကြီးကြီးတို့ကို လှည့်စား သွားပြန်ပါ ပကော။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် အပလီတစ်ရာ၊ အခရာတစ်ထောင်၊ အယောင်ဆောင်တစ်သောင်း၊ ဖြားယောင်းမှု တစ်သိန်း၊ အပလိန်း အနန္တ မာယာတွေ ကြွယ်လှသည်ဟု ယောကျ်ားတို့၏ ရှေ့နေများက ဆိုခဲ့ကြ၏။ ယခု ယောကျ်ားရှင့်မာကြီး ဦးဇင်မောင်၏ ပရိယာယ်ဝေဝုစ်များကိုကော ယောကျ်ား တို့၏ ရှေ့နေများသည် ဘယ်လို ချေပကြဦးမည်နည်း။

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မအား နားမလည်သလို မျက်လုံး ပြူးကြီးများဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

"ဟဲ့ မိန်းကလေး မထား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင်။ မောင်ဇင်မောင်ကို မထား စိတ်ဆိုးမပြေချင် မပြေဘဲနေနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စေတနာကို မထား အထင်မလွှဲပါနဲ့"

ကြီးကြီးသည် ရိုးအ လိုက်လေခြင်းဟု ကျွန်မ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက်လုံးကို ဗလက္ကာရ လုပ်သွားသော ကြောင်သူတော်ကို သူတော်ကောင်း ဟု ထင်လောက်အောင် ရိုးအ နုံချာသည့် မိန်းမသည် လောကတွင် ကြီးကြီး တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟုပင် ကျွန်မ ထင်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ယုတ်မာပုံများကို ကြီးကြီးအား ပြောပြလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဗြဟ္မာများ၏ လျှာကြီးတွေ ကုဋေ ကုဋာကို ငှား၍ ပြောဦးတော့ ကြီးကြီးလို ရိုးအ နုံချာလှသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယခုအချိန်တွင် နားလည် နိုင်မည် မဟုတ်သေးဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"ထားခင်မှုကို ဘာကိစ္စ ပြန်ခေါ်လာမှာတဲ့လဲ။ ဟိုမှာ ကျောင်းလည်း ပိတ်သေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကြီးကြီးတို့ဟာ မထားတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို စစ်တုရင် ခုံပေါ်က အရုပ်ကလေးတွေလို ရွှေ့ချင်ရာ ရွှေ့၊ ပြောင်းချင်ရာပြောင်း လုပ်နေရာ မရောက်ဘူး လား"

“ခက်ပါဘိ မထားရယ်၊ ငါ့တူမဟာ သိပ်အပြောရ ခက်တယ်။ ထားခင်မူကို ခဏ ပြန်ခေါ်တာပါ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်း လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။ လာမယ့် ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့ဟာ ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့နေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နေပါဦး ကြီးကြီး ပြောပြပါဦးမယ်။ နားထောင်စမ်းပါဦး။ ဒီတော့ ထားခင်မူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မထားတို့ မေမေရဲ့စာကို ဖွင့်ဖတ်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထားခင်မူကို ခဏပြန်ခေါ်ခဲ့တာ”

“ဘာရယ်၊ မေမေ့စာကို ဖွင့်ဖတ်မယ် ဟုတ်လား”

ကြီးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း အစတုန်းက မထားက ဖွင့်ဖတ်ဖို့ ပြောတော့ မဖတ်ပါနဲ့ဦးလို့ သူပဲ ဖွတ်တားခဲ့တယ်။ ခုကျတော့လည်း ဖွင့်ဖတ်မယ်ဆိုပြီး သူပဲ ထားခင်မူကို ရန်ကုန် လိုက်ပြီး တကူးတကန့် သွားခေါ်တယ်”

တတ်နိုင်သော ယောက်ျားများ ပါတကား။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ ရှေ့နောက် မညီညွတ်သော စကားများကို ဘယ်လို ယုံရပါမည်နည်း။ ပုတ်သင်ညိုလို မကြာခဏ အရောင်ပြောင်းတတ်သော သူ့စေတနာကို ဘယ်လို ယုံရမည်နည်း။

“မဖွင့်ချင်တော့လည်း သူပဲ၊ ဖွင့်ချင်တယ် ဆိုတော့လည်း သူပဲ။ ဒီလောက် အပြောင်းအလဲ မြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာကို မထား ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“မထား နောက်တော့ သိလိမ့်မယ်။ မထားတို့ မေမေရဲ့စာကို ခုဖွင့်ဖတ်ဖို့ လုပ်ရတာကတော့ မောင်ဇင်မောင်မှာ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကြီးကြီး ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

ယောက်ျားတို့သည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများထက် ယထာဘူတကျကျ တွေး ခေါ်တတ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ယထာဘူတကျကျ တွေးခေါ်တတ် ခြင်း ဆိုသည်ကို ကျွန်မတို့ ဘာနှင့်တိုင်းထွာ၍ လက်ခံရမည်နည်း။ သူတို့သည် သူတို့လုပ်ချင်သော အလုပ်ကို အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးပြကာ လုပ်တတ်ကြပြီး သူတို့ မလုပ်ချင်သော အလုပ်တစ်ခုကို အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးပြကာ ရှောင်လွှဲတတ်ကြ ၏။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေကတော့မှ သူတို့လို ရှည်ဝေးသော

အကြောင်းများကို ရှာဖွေမပြတတ်ပါ။ ရင်ထဲရှိတာကို ခပ်ရိုးရိုးသာ ပြောတတ်ကြ၏။ အသည်းနှလုံး ဖြင့် စကားပြောခြင်းကို ယထာဘူတကျကျ မတွေးတတ်ခြင်းဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုကြ ပါတော့။ ကျွန်မတို့ကမူ အသည်းနှလုံးဖြင့်သာ စကား ပြောချင်ပါသည်။

ကြီးကြီးသည် မေမေ့ဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် ရောယောင် ကာ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မေမေ့ဓာတ်ပုံမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ရိုက်ထားသည့်ပုံ ဖြစ်၍ ခေတ်အလျောက် အဆင်အပြင် ခြားနားသည်မှ အပ ကျွန်မနှင့် တော်တော်တူပါသည်။

"အဲဒီအကြောင်းတွေထဲမှာ အရေးကြီးဆုံး အကြောင်းကတော့ မထားကို မောင်ဇင်မောင်နဲ့ မြန်မြန် နေရာချထားချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုမြန်မြန်လုပ်ရတာ ပဲ"

"ဘာ ဒီလောက်ထိကို စီစဉ်နေကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး ကလည်း ဒီအထဲမှာ ကြံရာပါပေါ့လေ။ ထားခင်အိကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး ကြီးကြီး။ မယူဘူး။ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ့်အဖေလောက်ရှိတဲ့ လူကို လင်လုပ်ရမယ်လို့ ကြီးကြီးတို့ပဲ မစာမနာ လုပ်ရက်ကြတယ်"

ကျွန်မသည် ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မျက်ရည် ထွက်မလာတော့ ပါ။

"မေမေ့ ... သမီးကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား မေမေ"

ကျွန်မသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပြုံးနေသော မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုမိပါသည်။ မေမေသာရှိလျှင် သူ့သမီးဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ ဤကိစ္စကို နည်းနည်း မျှ သဘောတူမည် မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ မေမေ မရှိ၍ ကျွန်မ ခံရလေခြင်းဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

"ကြီးကြီးဟာ အုပ်ထိန်းသူပဲ မထား၊ ကြီးကြီးစကားကို နားထောင်ပါ"

"အို ထားခင်အိ မယူဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ့် သီလား။ ဒီလို အတင်းလုပ်လို့ မရဘူး။ ကြီးကြီးဟာ အုပ်ထိန်းသူပေမဲ့ ထားခင်အိ အသက် ၂၆ နှစ် ကျော်ပြီ၊ အရွယ်ရောက်ပြီ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဖွတ်တော့ မလုပ်ကြနဲ့၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့ ထားခင်အိမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ။ ထားခင်အိ ဘယ်နည်း

နဲ့မှ မယူနိုင်ဘူး”

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မထားမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးသိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီစဉ်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ထားခင်အိ သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကြီးကြီး ဇွတ်မလုပ်ပါဘူး။ မောင်ဇင်မောင်ကလည်း မထား သဘောမတူဘူးဆိုရင် ဇွတ်လုပ်မယ့် လူစားမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ မထား မေမေ့စာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီး မထားဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ စာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ မထား ချစ်သူနဲ့ပဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင်လည်း နေကြပေါ့။ မထားသဘောပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့ စာလည်း ဖွင့်ဖတ်ပြီးသားဖြစ်တော့ ပစ္စည်းကိစ္စတွေ ဘာတွေလည်း အားလုံး ရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေမှာပဲ။ ကြီးကြီး သိသလောက်တော့ သစ်တစ်ပင်က ခြံတွေ မြေတွေကိစ္စလည်း စာမှာ ထည့်ရေးထားမှာပဲ။ အဲဒီတော့သာ မထားတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် သဘော အတိုင်း ခွဲဝေယူကြပေါ့။ ကြီးကြီး ကတော့ မထားတို့တစ်တွေ အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ အတည်တကျ မဖြစ်မချင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတာပါပဲ။ ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားကြလို့ ပစ္စည်းတွေ၊ မြေတွေ ကိစ္စလည်း ရှင်းပြီးသား ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ကြီးကြီးအဖို့လည်း တာဝန်လျော့သွားတာပါပဲ။ ဒီတော့ မောင်ဇင်မောင်တို့ ရောက်လာလို့ စာဖွင့်ဖတ်ပြီးရင် မထားလည်း ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

ကြီးကြီးသည် စိပ်ပုတီးကို ကောက်၍ နောက်ဖေးသို့ ထွက်သွား၏။ ကျွန်မသည် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ချက်ချင်း အစ်ကိုမျိုးထံ စာတစ်စောင် ကောက်၍ ရေးလိုက်သည်။ စာထဲတွင် အစ်ကိုမျိုး ပြန်လာလျှင်လာချင်း လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရန် ကိုလည်း အကျယ်တဝင့် ရေးသားလိုက်၏။ နောက် စာတစ်စောင်မှာ အေးအေးထံသို့ ပေးသောစာဖြစ်၏။

အေး

ကိုယ်တော့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ၊ အစ်ကိုမျိုး ဘိလပ်မသွားခင် လက်ထပ်ဖို့ ပြောတုန်းက ကိုယ် အချိန်ဆွဲလိုက်မိတာ မှားတာပဲ။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချထားဖို့ ကြီးကြီးတို့က စီစဉ်နေကြတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ကြီးကြီးက ကိုယ့်ကို နားသွင်းလို့ ကိုယ်တော့ ခပ်ပြောင်ပြောင် ငြင်းလိုက်တယ်။ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်တဲ့ကိစ္စမှာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ရေးဆိုတဲ့ ကိုယ်တို့မူ ကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး အေး။ ဒါဟာ မူပြဿနာပဲ။ ကိုယ်က မူကို ဆုပ်ကိုင် ထားတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ

ဆုပ်ကိုင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို အေးလည်း အသိသားပဲ။ အစ်ကိုမျိုးနဲ့ ချစ်နေကြတဲ့ကြားထဲက ကိုယ်ဟာ ကြီးကြီးတို့စကားကို လက်ခံလိုက်ရင် ကိုယ်ဟာ မူကိုလည်း စွန့်ပစ်ရာ ရောက်တယ်။ ချစ်သူကိုလည်း စွန့်ပစ်ရာကျတယ်။ အစ်ကိုမျိုးဟာ သူ့မိဘတွေ သဘောကျ ပေးစားမယ့် မိန်းမကို စွန့်ပစ်ပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာ စောင့်လျက်သားနဲ့ ကိုယ်ကျတော့ သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး ကြီးကြီးတို့စကားကို လက်ခံ လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လောက် သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ လောကမှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ အစ်ကိုမျိုးဆီကိုလည်း ကိုယ် စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီကိုတော့ အကြောင်းစုံ ထည့်မရေးပါဘူး။ သူ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လက်ထပ်မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလောက်ပဲ ရေးလိုက်တယ်။ မင်း မောင်တော်လည်း အမှတ်ရ ကြောင်း ပြောပြပါ။

ရှင်လန်းပါစေ

မင်းရဲ့ထား

"ကဲ ဒီစာပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ သိပ်မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် မဖတ်ပါရစေနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ပဲ ဖွင့်ဖတ်ကြပါ"

ဦးဇင်မောင်သည် ချိပ်ဖြင့် ပိတ်ထားသော စာအိတ်ရှည်ကြီးကို ဖွင့်ဖောက်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ကြီးကြီး၊ ထားခင်မူနှင့် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ပစ်ချလိုက်သော စာရွက်ထပ်များကို ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သူ နောက်ဆုံးတွေ့ပြီးနောက် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်၏။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည် အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ တိမ်ရည်များသည် တောင်တန်းများပေါ်မှ တအိအိ ပြိုကျလာကြသည်။ ကျွန်မရှေ့ စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ရေတကောင်းထဲတွင် ဖွေးဖွေးဖြူသော စံကားပွင့်များသည် လန်းစွင့်နေကြ၏။ စံကားပန်း၏ ရနံ့သည် အခန်းထဲတွင် မွှေးကြိုင်နေပေသည်။

"ကဲ မထား ဖတ်စမ်း၊ ကြီးကြီးက မျက်စိမှုန်တယ်။ အင်း သိန်းသိန်းဟာ အလုပ်လုပ်ရင် သိပ်သေသပ်တယ်"

ကြီးကြီးက မေမေ့ကို တမ်းတဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကော်ဖီ ခွက်ထဲမှ အကျန်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့လိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ကောက် ကာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ တူဝရီး သုံး ယောက်သာ ကျန်ရစ်ပေသည်။

ကျွန်မသည် စာရွက်ထပ်ကြီးကို တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ကောက်ကိုင်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးများသည် စာလုံးများကို မမြင်ရဘဲ မေမေ၏ မျက်နှာကိုသာ မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရ၏။ အတန်ကြာတော့မှ မေမေ၏ လက်ရေးကို မြင်ရ၏။ မေမေ၏ လက်ရေးများမှာ ဝိုင်းစက်လှပကာ သေသပ်၏။

"သမီး ထားနှင့် သမီး မူသို့"

ကျွန်မသည် ရှေ့ဆက်၍ မဖတ်နိုင်သေးဘဲ စာလုံးကလေးများကို ငေးကြည့်

နေမိသည်။ ကျွန်မနားတွင် မေမေ၏အသံကို ကြားယောင်လာ၏။ မေမေသည် ကျွန်မကို အမြဲတမ်း သမီးထားဟု ခေါ်တတ်ပြီး ထားခင်မူကို သမီးမူဟု ခေါ်တတ်၏။

မကြားရတာ ကြာလေပြီဖြစ်သော သမီး ထားဟူသော စကားလုံးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မသည် ရင်ဆို့၍ လာ၏။ ကျွန်မ၏ ရင်အုံတစ်ခုလုံးသည် ပြိုကျတော့မည့်ပုံ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

"သမီး ထားနဲ့ သမီး မူတို့ ဒီစာကို ဖတ်နေမယ့်အချိန်မှာ မေမေဟာ လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီစာကို ဖတ်တဲ့နေ့ဟာ သမီးထားရဲ့မွေးနေ့ သို့မဟုတ် သမီးမူရဲ့မွေးနေ့ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ထင် တယ်။ ဘယ်သူ့မွေးနေ့မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီစာဟာ မေမေရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲလို့ ယူဆကြပါ"

မေမေ စာရေးပုံ၊ စာကို ဖွင့်ဖတ်ရန် အချိန်ကိုက် ပေးပုံတို့သည် ကျွန်မ နားမလည်နိုင်သော ပဟေဠိကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

"မေမေဟာ ဒီစာကို သမီးတို့ဖတ်ဖို့ ရေးမထားခဲ့ချင်ပါဘူး။ ဘုရားသခင် ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ပုခက်တွင်းကနေ သင်္ချိုင်းဝအထိ လူ့ဘဝမှာ တစ်ဘဝ နေခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အဟောင်းကို အသစ် ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးတို့ သိသင့်သလောက် သိပြီး၊ မသိတာတွေ ကျန်သေး တယ်လို့ ယူဆလို့ မေမေ ဒီစာကို ရေးခဲ့တာပဲ။ မေမေဟာ သမီးတို့မေးတိုင်း မေမေ့ရဲ့ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်တတ်လွန်းလို့ သမီးတို့က မေမေ့ကို စိတ်ကောက်ကြ တာ မှတ်မိ သေးရဲ့လား။ မပွင့်လင်းလို့ မေမေဟာ လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့ အမေ၊ နားလည်ရခက်တဲ့ အမေလို့ သမီးတို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့တာကို မေမေ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေမေဟာ သမီးတို့ထင်သလို မပွင့်လင်း ခဲ့ဘူး။ လျှို့ဝှက်တတ်တယ်။ ဒါဟာ မေမေ့အကျင့်ပဲ။ ဒီအကျင့်ဟာ မေမေ လုပ်ယူရတဲ့အကျင့် မဟုတ်ပါဘူး။ လောကကြီးက သင်ပေးလိုက်တဲ့ အတတ် ပညာတစ်ခုပါ။ အစတုန်းက ပွင့်လင်း လွန်းလို့ အသည်းနှလုံးမှာ ရှိတာကို ဝှက်မထားတတ်ဘဲ ပြောတတ် လွန်းလို့ ခံခဲ့ရတာတွေ များခဲ့လှပြီ။ အဲဒီ အတွေ့ အကြုံတွေက သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ မေမေဟာ လျှို့ဝှက်ထားတတ်တဲ့ အတတ်ပညာကို ရလာတော့တာပဲ။ ဒီအတတ်ပညာကို ရတော့လည်း မေမေဟာ ဘယ်လောက် အတတ်ကြူး သွားသလဲ ဆိုရင် ပွင့်လင်းရမယ့် ကိုယ့်သမီးတွေ အပေါ်မှာတောင် မပွင့်လင်း တော့ဘူး။ အားလုံး မျိုသိပ် ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက သမီးတို့ အပေါ်မှာ မပွင့်လင်းခဲ့တဲ့ မေမေဟာ ခုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ သမီးတို့ကို ပြောတန်

သလောက် ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးလို့ရှိရင် မေမေ့အပေါ်မှာ အထင်လွဲမှုတွေဟာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မေမေ မျှော်လင့်တယ်။ အမုန်းကတော့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး မေမေ့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရလေတော့ မပွင့်လင်း ချင်လို့လည်း မရတော့ပေဘူး။

ကျွန်မသည် စာကိုဖတ်ရင်း မေမေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။ မေမေ့အသံကိုလည်း ကြားယောင်လာပေသည်။

"မေမေ့ရဲ့ ဘဝဟာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြည့်ရင် အေးချမ်းမယ်လို့ သမီးတို့က ထင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ဘဝဟာ မအေးချမ်းဘူး။ ဘဝတစ် လျှောက်လုံးမှာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ခုမှ ပြန်ပြောရတဲ့အတွက် မေမေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မေမေ့ နှလုံးသားထဲမှာ ဝှက်ပြီး သေရွာကို ယူသွားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရတာ ကြာတော့လည်း မနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောရခြင်းဖြစ်တယ်။ မေမေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့လို့ အလိုလိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီခေတ်က ဗိုလ်ကျောင်းကို သွားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သိပ်ပြီး အရေအတွက်နည်းတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက မေမေ့ကို ဗိုလ်ကျောင်းမှာ ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မေမေ ၁၂ နှစ်သမီးလောက်မှာ မေမေ ဆုံးသွားတယ်။ အမေဆုံးသွားတော့ မေမေ့စိတ် ထဲမှာ ပူလောင် လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ သမီးတို့ကို မေမေ အထူးပြောနေစရာ လိုမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာကို ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ သမီးတို့ဟာ အသည်းနှလုံး ကွဲအက်မတတ် ခံစားပြီး ဖြစ်နေမှာမို့ သမီးတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မသည် စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။ ကြီးကြီးသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကြီးကို ဖွာနေသည်။ ထားခင်မူမှာ ခေါင်းငုံ့၍ စားပွဲခုံကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်နေ၏။

"ဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ မကြာပါဘူး။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြု လိုက်တယ်။ မိထွေးဟာ မေမေ့အပေါ်မှာ တော်တော် နှိပ်စက်တယ်။ ဒီတော့မှ မေမေဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲက စုန်းမအို မိထွေးလို မိထွေးဆိုတာမျိုးဟာ ကြင်နာ တရား ကင်းမဲ့ပါကလားလို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာပဲ။ တစ်သက်လုံး ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင် နေခဲ့ရတဲ့ မေမေဟာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်စား၊ ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်ဆေးပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရတယ်။ ဒါတင် မကဘူး။ နောက်ဆုံး မိထွေးထဘီကို လျှော်ပေးရတဲ့အထိ ငြိုငြိုငြင်ငြင်နဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖေဖေ သေသွား တဲ့အထိ တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မေမေ့ကို အိမ်မှာ မထားတော့ဘဲ မော်လမြိုင် မော်တင်လိမ်းကို

ပို့လိုက်တော့တာပဲ။ သမီးတို့ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ပါလေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရတဲ့ သမီးဟာ အမေဆုံးလို့ တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေချိန်မှာ မိထွေးရဲ့ အနှိပ်အစက် ခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး အားကိုး အားထား ဖြစ်တဲ့ အဖေနဲ့လည်း ရင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရတယ်။ အဲဒီက တည်းက မေမေဟာ ဖေဖေ့ကိုပါ ရောပြီး စိတ်နာလာခဲ့တယ်။ မိထွေးဆိုတာ ကိုတော့ မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ သူငယ်ချင်း အိမ်တွေကို တစ်လှည့်စီ လိုက်နေတော့တာပဲ။ မော်တင်လိန်းမှာ နေရတာ မေမေ့အဖို့ သိပ်အေးချမ်းတယ်။ မာသာကလည်း မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မာသာရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ နေရတာ မေမေ့မှာ ချမ်းမြေ့လှပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက မေမေဟာ ဖေဖေနဲ့ တစ်ခေါက်သာ တွေ့ပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ကြတော့ဘူး။ မေမေကလည်း ဖေဖေဟာ နောက်မိန်းမရဲ့သြဇာကို ဒီလောက် ခံရမလားဆိုပြီး စိတ်နာတယ်။ ဖေဖေကလည်း မေမေ ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲ ဝင်လိုက်လို့ မေမေ့ကို စိတ်နာတယ်။ အမှန်ကတော့ အဖေဟာ အင်မတန် ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရိုးသားလွန်းတော့ မိန်းမ ခြယ်လှယ်ရာကို ခေါင်းငုံ့ ခံရပြီး နောက်ဆုံး မေမေ ခရစ်ယာန်ထဲ ဝင်လိုက်တဲ့အခါမှာ မေမေ့ကို သမီး အဖြစ်က စွန့်လွှတ် လိုက်တော့တာပဲ။ ဆွေတွေ မျိုးတွေ အားလုံးကလည်း မေမေ့ကို သိပ် ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြတော့ဘူး။ သမီးတို့ ကြီးကြီးညွှန့်လောက်ပဲ ညီမဝမ်းကွဲရဲ့ဘဝကို စာနာဖော်ရတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မေမေဟာ လောကကြီး အလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရတာပဲ။

ကျွန်မသည် မေမေ့ဘဝကို တွေးကာ ရင်နာလာ၏။ ဘဝ၏ ထုထောင်းချက်တွေကြောင့် မေမေသည် မဟုတ်မခံချင်သော စိတ်၊ မမှန်တာကို တော်လှန်လိုသော စိတ်တို့ မွေးဖွား လာလေရသလားဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘဝမှာ အထီးကျန် ဘဝနှင့် စာလျှင် တံလျှပ်နေပူနှင့် အရိပ်လို ကွာခြားလှပါသည်။

“မော်တင်လိန်းက ထွက်တော့ မေမေ မော်လမြိုင်မှာပဲ ကျောင်းဆရာမ ၂ နှစ် လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဟာ အရှေ့ဘက် တစ်လွှားကိုရောက် လာတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ ပေါ်လာတာပဲ။ သမီးတို့ကို မေမေ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို ပြောတာဟာ မေမေ အများကြီး အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ အချိန်ယူစဉ်းစားပြီး ပြောသင့် တယ်ထင်လို့ မေမေပြောတာပဲ။ မေမေ မော်လမြိုင်မှာနေတုန်းက မေမေဟာ ယောကျ်ား နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ တစ်ယောက် ကတော့ သမီးတို့ဖေဖေ ကိုဘမောင်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ခုထက်ထိ အသက် ထင်ရှား ရှိနေသေးတော့ သူ့နာမည်ကို မေမေ ဖော်ထုတ် မရေးချင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ သမီးတို့ သိဖို့ လိုမယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေ မရေးတော့ဘူး။ မေမေဟာ ငယ်ရွယ်သူတို့ဘဝ ကိုဘမောင် သူငယ်ချင်းနဲ့ အရင်စတွေ့ ကြတယ်။

သူဟာ စိတ်သဘော ကောင်းတယ်။ ရိုးတယ်၊ တည်ကြည်တယ်။ ခပ်အေးအေးပဲ နေတတ်တယ်။ ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်မှာ ရှိအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ တိုတိုပြောရရင် မေမေနဲ့သူ ချစ်သွားကြတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း သမီးတို့ဖေဖေ ကိုဘမောင်ကို မေမေ တွေ့ရ တော့တာပဲ။ မေမေဟာ သမီးတို့ ဖေဖေကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံ ခဲ့တယ်။ သမီးတို့ဖေဖေဟာ စကားပြော ကောင်းတယ်၊ ပါးနပ်တယ်၊ လူ ပေါင်း သူပေါင်းဆံ့တယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်သဘောကို နားလည်တယ်။ ဒီလို နေလာရင်း ခရစ္စမတ် တစ်ညမှာ သမီးတို့ဖေဖေ ကိုဘမောင်ဟာ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြော တော့တာပါပဲ။ မေမေဟာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ သမီးတို့ ဖေဖေရဲ့စကားတွေကို သာယာမိတယ်။ သမီးတို့ ဖေဖေရဲ့ပါးနပ်ပုံကို သဘောကျ မိတယ်။ သူတစ်ဖက်သား အကြိုက်ဆောင် တတ်ပုံတွေကို နှစ်သက်မိတယ်။ မိန်းမတွေဟာ ဒီလို အယုအယ၊ အသိမ်အငွေ့ ၊ အချော့အမြှူတွေကို ကြိုက်တတ်ကြတယ်လို့ပဲ မေမေ ယူဆလိုက်ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် မေမေဟာ အဲဒီညကစပြီး မေမေ့ ဘဝကို သမီးတို့ ဖေဖေကို ပုံအပ်လိုက်တာပဲ။ မေမေ့ ချစ်သူကတော့ မေမေ့ကို တသသ စွဲလမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မေမေ့ကိုရဖို့ သူ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူက ရိုးလွန်းတော့ မအောင်မြင်ရှာဘူး။ တစ်ဖက်ကလည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတော့ သူကပဲ နောက်ဆုတ် ပေးခဲ့ပြီး မေမေနဲ့ရော သမီးတို့ ဖေဖေ ကိုဘမောင်နဲ့ရော မိတ်ဆွေအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင်ဘဲ မေမေဟာ သမီးတို့ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီး သူ့အလုပ်ရှိရာ တောင်ကြီးကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတာပဲ။

ကြီးကြီးသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထည့်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်၏။ တစ်သက်လုံးက မပွင့်လင်းခဲ့သော မေမေသည် ပွင့်လင်းမယ့် ပွင့်လင်း တော့လည်း သူ့အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို အမြစ်ကစ၍ တူးပြသွားပေသည်။

“တောင်ကြီး ပြောင်းလို့ မကြာခင်မှာပဲ သမီးတို့ဖေဖေဟာ ဇာတိတွေ ပြလာတော့တာပဲ။ မေမေဟာ ကွယ်လွန်လေပြီ ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်လင်ရဲ့ အဆိုး အကောင်းကို သိပ်မပြောချင်ပါဘူး။ မေ့လို့ပဲ ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ သိသင့်တယ် ထင်လို့ပဲ။ မေမေ ရေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးတို့ ဖေဖေ ဟာ လက်ထပ်ပြီးမှ မူပြောင်းလာတယ်။ အရက်ကလည်း မိုးမလင်းသောက်၊ ထားလိုက်တဲ့ အငယ်အနှောင်း တွေကလည်း လက်ချိုးပြီးတော့တောင် ရေတွက်လို့ ရမယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ သမီးတို့ဖေဖေက ပိုက်ဆံကလည်း ပေါပေသကိုး။ အခြေအရံ အသင်းအပင်း တွေကလည်း မနည်းပါဘူး။ နယ်စပ် တစ်လျှောက်မှာ ဘုရင်ကလေး တစ်ဆူလို နေလာတာပဲ။ အဲဒါတွေထက် စိတ် အဆင်းရဲဆုံး၊ မေမေ မခံနိုင်ဆုံးကတော့ သူ အရက်မူးလာရင် မေမေနဲ့ အရင်လူ

အကြောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မေမေ့ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ရန်စတဲ့ကိစ္စ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ကျိတ်မှိတ် သည်းခံခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်က ချစ်လို့ အရင်ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အထိ စွန့်စား ယူခဲ့ရတဲ့ လင်ကို ပစ်ပြီး နောက်လင် တစ်ယောက်ကို ထပ်ယူဦးမယ်ဆိုရင် လောကမှာ မေမေ့လောက် သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ ရှိပါဦးမလား။ ဒါတွေဟာ ဘုရားသခင် အလိုတော်ကျ ဖြစ်ရတာ တွေချည်းပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး စိတ်ဖြေရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မေမေ အောင့်အည်းပြီး သည်းခံခဲ့ပါတယ်။ သမီး ထားကို မွေးပြီးလို့ မကြာခင်ဘဲ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာတယ်။ စစ်အတွင်းမှာဆိုတော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြ တာပါပဲ။ သမီးတို့ဖေဖေ ကိုဘမောင်ကတော့ ဘယ်သူဒုက္ခရောက်ရောက် သူ မရောက်ဘူး။ အရင်တုန်းကလို အရက် မိုးမလင်းသောက်၊ အငယ်အနှောင်း တွေယူ၊ ဂျပန်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ စစ်ဆိုတာ သည့်ပြင်လူတွေအဖို့ ငရဲဘုံကြီး ဖြစ်နေပေမဲ့ သူ့အဖို့တော့ ဟန်ကျနေလိုက်တာ။ တကယ့် နိဗ္ဗာန်ဘုံကြီးကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလိုပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သူ ပေတေနေလာလိုက်တာ စစ်ကြီးပြီးလို့ လွတ်လပ်ရေးမရခင် တစ်နှစ်ကျတော့ အလုပ်က ပြုတ်လာ တော့တာပဲ။ သူ အလုပ်ပြုတ် လာတာကော ဘာ စီမံကြောင့်လဲ သိကြရဲ့လား သမီး၊ လူဆိုး သူခိုးတွေ မွေးပြီး ဘိန်းချတယ် သမီး၊ ဘိန်းချတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ အဲဒီ လူဆိုး သူဆိုးတွေကို သူက ခန့်ခွဲပြီး ဓားပြဂိုဏ်းကြီး ဖွဲ့သတဲ့။ သမီးတို့အဖေဟာ လူဆိုး သူဆိုးတွေကို မိုလ်လုပ်နေတဲ့ လူဆိုးဗိုလ်ကြီးလေ၊ လူဆိုးဗိုလ်ကြီး သိကြရဲ့လား။

ကျွန်မသည် ရှိုက်လိုက်၏။ ထားခင်မူသည် အသံ မထွက်အောင် ကျိတ်၍ ငိုနေသည်။ ကြီးကြီးကမူ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်ပါ၏။

“လက်စသတ်တော့ ငွေကို ရေလိုဖြုန်းပြီး အငယ်အနှောင်းတွေ ထား လိုထား၊ အရက်ကို မိုးမလင်းသောက်လိုသောက် လုပ်နေတာတွေဟာ ဒီငွေ တွေနဲ့ သူဖြုန်းနေတာ သမီး၊ မေမေလည်း ဒီတော့မှ သိတော့တာပဲ။ အလုပ် ပြုတ်ရုံတင် မကဘူး ထောင်ကျမယ် လုပ်လို့ ငွေကို ရေလိုသုံး လာဘ်ထိုးခဲ့ရတယ်။ လာဘ်ထိုး နိုင်လွန်းလို့ သမီးတို့ဟာ ထောင်ထွက်ကြီးရဲ့ သမီးတွေ မဖြစ်ခဲ့တာဘဲ။ မေမေ ကတော့ ထူးပြီး မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူး။ သမီးတို့ ဖေဖေနဲ့ ရကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရလွန်းလို့ အရေထူနေပါပြီ။ တကယ်တော့ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲ ရမယ့် ဘဝရောက်အောင် မေမေကလည်း သမီးတို့ဖေဖေကို လက်ထပ် ခဲ့မိပေသကိုး။ မေမေဟာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အမှုအတွက် ကိုယ်ပဲခံရမှာပေါ့။ ဒါတွေကို တုန်လှုပ်နေလို့ကော မေမေ ဒီအချိန်ကျမှ ဘာ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ “လေကို စိုက်ပျိုးသူဟာ လေမုန်တိုင်းကိုလည်း ရိတ်သိမ်း ရလိမ့်မယ်” ဆိုတဲ့ သမ္မာ ကျမ်းစာထဲက စာကို အဲဒီတော့မှ မေမေ သဘော ပေါက်တော့တယ်။ ဟုတ်တယ်

သမီး၊ မေမေဟာ လေညင်းကလေးတွေ တိုက်ခတ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လေကို လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေဟာ လေရှိရင် လေမုန်တိုင်း ကိုလည်း တွေ့ရတတ်တယ် ဆိုတာကို သတိမထားခဲ့မိဘူး။ ဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့ လေကို စိုက်ပျိုးမိတဲ့ မေမေဟာ လေ မုန်တိုင်းကြီး သီးပွင့်လာတဲ့ အခါကျတော့ ရှောင်ပြေးလို့ မရတော့ဘူး။ ရိတ် သိမ်းရတော့မှာပဲ။

ကျွန်မသည် မေမေ၏ စာကိုဖတ်ရင်း မောဟိုက် ပန်းလျလျက် ရှိ၏။ မေမေသည် သူပြုခဲ့သော အမှားအတွက် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ကောင်းကောင်း သိသူဟု ကျွန်မ ဆိုချင်ပါသည်။ ရင်ဆိုင်လောက်အောင်လည်း သတ္တိကောင်းခဲ့ သဖြင့် ကျွန်မသည် မေမေ့ကို ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးလို့ လေးစားကြည်ညို ရပြန်ပါသည်။

“မေမေတို့ တောင်ကြီးရောက်တော့ ကိုဇင်မောင်နဲ့ တွေ့တာပဲ။ ကိုဇင်မောင် ဟာ သမီးတို့ဖေဖေနဲ့ရော မေမေနဲ့ရော ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပဲ။ မေမေ တို့ကို အစစအရာရာ ကူညီပြီး၊ ဒုက္ခရောက်ရင် ပေါ်လာတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးတို့ဖေဖေ ပေပုံ တောပုံနဲ့ သမီးတို့ တွေကို မျက်နှာ မငယ်ရအောင်ဆိုပြီး မေမေဟာ သမီးတို့ဖေဖေ မသိအောင် ငွေစုပြီး ကိုဇင်မောင် ဝယ်ထားတဲ့ သစ်တစ်ပင် ယာတောနဲ့ ကပ်လျက် မြေတွေကို ဝယ်ထားခဲ့တယ်။ လိမ္မော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံတွေ စိုက်ခဲ့တယ်။ သမီးတို့ ဖေဖေသိရင် မေမေ့ကို ရန်ရှာမှာ စိုးလို့ မေမေ့နာမည်နဲ့တော့ အမည်ခံရုံ တစ်ကွက် နှစ်ကွက်လောက်သာ ထားပြီး၊ ကျန်တဲ့မြေတွေကိုတော့ ကိုဇင်မောင့် နာမည်နဲ့ပဲ ထားခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သမီးဖေဖေဟာ ငွေကို ရလွယ်သလောက် ဖြုန်းလွန်းလို့ မေမေက သူ ဖြုံဖြုံ စင်စင်နဲ့ လခထဲကရတဲ့ ငွေကလေးတွေကို ဖွဲ့စုပြီး ခြံမြေတွေကို ဝယ်ရတာပဲ။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မိဘတွေ မျက်စိမှိတ်သွားတဲ့ အခါမှာ မေမေ့သမီးတွေ ညှိုးညှိုး ငယ်ငယ် နေရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နေရမယ့်ဘဝဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းရတယ်ဆိုတာ မေမေ သိခဲ့လို့ သမီးတို့ကို မေမေ့လို အဖြစ် မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါတောင် မေမေ့နာမည်နဲ့ထားတဲ့ မြေကွက်ကလေးကို သမီးတို့ ဖေဖေယူပြီး ပေါင်နှံပစ်၊ ဒီအိမ်ကိုကော ပေါင်နှံပစ်လို့ သူ ဆုံးသွားပြီးမှ မေမေ ပြန်ရွေးထားရတယ်။ သမီးတို့ ဖေဖေ ဆုံးသွားတဲ့နောက် သမီးတို့ကို ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ကျန်ရစ်အောင်၊ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ထားနိုင်ခဲ့တာဟာ တကယ်တော့ ကိုဇင်မောင့် ကျေးဇူးတွေပါပဲ။

မေမေ့ တစ်သက်တာမှာတော့ ကိုဇင်မောင်လို ရိုးသားတဲ့ မိတ်ဆွေ ကောင်းဟာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။

ကျွန်မသည် အခန်းထဲတွင် ဦးဇင်မောင်များ ရှိလေမလားဟု လှမ်းကြည့်

လိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရောက်ရှိနေဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဘာသံမျှ မကြားရပေ။

"လောကမှာ လူတိုင်းအဖို့ မိုးရွာသောနေ့နဲ့ နေသာသောနေ့လို့ ရှိကြ စမြဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ဘဝမှာတော့ နေသာသောနေ့ရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ နေရောင်လေး တစ်ချက် ပြက်တာကိုပဲ မြင်လိုက်ရတာပဲ။ ဒီတော့ သမီးတို့အဖို့ နေသာတဲ့ နေ့များနဲ့ တွေ့ ပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်။ ခုဆိုရင် မေမေ့ရဲ့ အိမ်မြေဂရန် စာချုပ်တွေ၊ ခြံမြေဂရန် စာချုပ်တွေကို ကိုဇင်မောင့်ထံမှာပဲ ဒီစာနဲ့အတူ ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန် ပြည်ထောင်စု ဘဏ်မှာ ရှိတဲ့ ငွေတစ်သိန်း လောက်ကိုလည်း ကိုဇင်မောင်ကိုပဲ အပ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သမီးတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ အနာဂတ် နေရေးထိုင်ရေးဟာ ဘာမှ ညှိုးငယ်စရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ မေမေ ညှိုးငယ်ခဲ့သမျှကို သမီးတို့ အလှည့်ကျမှ ပြန်ပြီး အတိုးကျနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေရစ်ကြပါ။ သားသမီးကို ကြင်နာတတ်တဲ့ မိဘများဟာ သူတို့ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သားသမီး တွေကို အောင်မြင်စေချင် ကြစမြဲပဲ။

မေမေ့မေတ္တာသည် ကြီးစွတကား၊ မေမေသည် သူ မဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ အားလုံး ကိုသမီးတွေ အလှည့်ကျတော့ ဖြစ်စေချင်လွန်းလှသည်တကား။ ကျွန်မသည် စာရွက်ကို ကိုင်၍ တွေးမိ၏။

"ဒီတော့ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီးတို့ရဲ့ နောင်ရေးကို မေမေ ဒီအတိုင်း စီမံခဲ့ပြီ။ ဒါကို သမီးတို့လည်း နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ နောက်တစ်ချက် ကတော့ သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာပဲ"

ကျွန်မသည် စာကို ဆက်မဖတ်သေးဘဲ စာရွက်ကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားလိုက် မိ၏။ ထားခင်မူက ကျွန်မကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မ သည် ဣန္ဒြေဆည်ကာ စာကို ဆက်ဖတ်ရ၏။

"ဒီစာကို ဖွင့်ဖတ်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးထား အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးမူ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့အချိန် တစ်ချိန်ချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ယူဆတယ်။ ဒီတော့ သမီးနှစ်ယောက်လုံးဟာ အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။ အရွယ် ရောက်တဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို အိပ်ရာပေါ်လဲနေတဲ့ မေမေက နောင်ရေး အတွက် မှာကြားသွားတယ်ဆိုတော့ ပူပန်တတ်လှပါကလားလို့ သမီးတို့က ထင်ကောင်း ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ပူရတယ် သမီး၊ ပူရတယ်။ မေမေဟာ လေကို စိုက်ပျိုးမိခဲ့လို့ လေမုန်တိုင်းကိုလည်း ရိတ်သိမ်းခဲ့ရပြီ။ ဒီတော့ မေမေ့ သမီးတွေ ကိုလည်း မေမေ့လို လေမုန်တိုင်းကို မရိတ်သိမ်းမိရလေအောင် လေကို မစိုက်ပျိုးမိဖို့ မေမေ

ပြောချင်တယ်။ မေမေ့သမီးတွေ မေမေ့လို လေမုန်တိုင်း အသီးအပွင့် တွေကို ရိတ်သိမ်းမိမှာကို မေမေ အပူဆုံးပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ သမီးကြီးထားအတွက်ပဲ”

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ဆက်မဖတ်နိုင်သေးပေ။ မေမေသည် ကျွန်မ အတွက် ဘာတွေကိုများ ပူပင်ရပါလိမ့်။ ကျွန်မအတွက် မေမေသည် ဘယ်လိုများ စိုးရိမ်ရ ပါလိမ့်။

“မေမေဟာ မေမေတို့ ခေတ်နဲ့တော့ မေမေ ခေတ်မီတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ။ ခေတ်ပညာတတ်တယ်။ ရှေးမိရိုးဖလာ အယူအဆတွေကို လက်မခံဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဘုရားသခင် အလိုတော်ကျ မေမေဟာ လောက အလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတော့ ပြဿနာအားလုံးကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ တိုးတိုးဖော်လေးတောင် မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အခါမှာ အိမ်ထောင်ရေးကျတော့ အကြီး အကျယ် ခံလိုက်ရတာပဲ။ သမီးတို့ဖေဖေဟာ နောက်ဆုံး သေသွားတဲ့အထိ မေမေ့ကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း လုပ်သွားခဲ့တယ်။ သမီးတို့ဖေဖေကို သတ်တဲ့ လူဆိုး တွေဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ သူမွေးထားတဲ့ သူ့တပည့်တွေ၊ မကျေနပ်လို့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။ မေမေ့မှာဖြင့် ဒီကိစ္စကြီး မပေါ်အောင် ဖုံးလိုက် ဖိလိုက်ရတာ၊ ဒီလို မေမေ ခံလိုက်ရတာတွေဟာ တကယ်ကျ တော့ မေမေ့အမှားပဲ။ မေမေကိုယ်တိုင်က အဟောင်းကို ပစ်ပြီး အသစ်ကို ချစ်ခဲ့မိပေသကိုး။ ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ အရင်းစစ်တော့ မေမေ ရှုးရှုးမိုက်မိုက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိလို့ ပေါ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေပဲ။ ဒီတော့ သမီးတို့လည်း ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ရှုးရှုး မိုက်မိုက် မဆုံးဖြတ်ဘဲ မေမေ့စကားကို နားထောင်စေချင်တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိတဲ့ အစဉ်အလာဟာ သမီးတို့ လက်ထက်မှာ ဆက်မရှိပါစေနဲ့ တော့လို့ မေမေ ပြောချင်တယ်”

မေမေ၏စာသည် ကျွန်မတို့ ခေတ်လူငယ်များ၏ လွတ်လပ်စွာ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရေးမှုကို ဖြိုချနေပါပကော။

“သမီးကြီး ထားဟာ ပွင့်ချိန်တန်ပြီမို့ သမီးကြီးထားအတွက် မေမေ ရည်မှန်း ခဲ့သူကို ပြောခဲ့ပါရစေ။ ဒါကို သမီးကြီး ထား စဉ်းစားပါ၊ လက်ခံပါ။ မေမေ အသေ ဖြောင့်အောင် မေမေ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပါ။ အဲဒီလူဟာ ရိုးသားတယ်၊ ဖြောင့်မတ်တယ်။ တစ်ဖက်သားကို သနားကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ သူတစ်ဖက်သား ကို ကျေးဇူးပြုတတ်တယ်။ မတရားတာကို ရွံမုန်းတယ်။ အို သူဟာ လောကကြီး ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းတွေကို စုပေါင်းထားတဲ့

လူတစ်ယောက်ပဲလို့ မေမေ ယူဆတယ်။ သူကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ကိုဇင်မောင်ပဲ”

“ဟင်”

ကျွန်မသည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ နောက် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ငိုရှိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်ပြေးလာခဲ့သည်။ စာကို ဆက်၍လည်း မဖတ်ချင်တော့ပါ။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်ရင်း ငိုရှိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် မျက်ရည်မထွက်တော့ပေ။ မေမေ၏အသံကိုသာ ကြားယောင်လျက်ရှိသည်။

“သူကတော့ တခြားလူမဟုတ်ဘူး ကိုဇင်မောင်ပဲ”

ကဲ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ဦးဇင်မောင်သည် သေနင်္ဂဗျူဟာအမျိုးမျိုးဆင်၍ ကျွန်မကို အနိုင်ယူသွား၏။ စောစောပိုင်းတုန်းက ဦးဇင်မောင်သည် သာမန် သုံးရိုးသုံးစဉ် လက်နက်ငယ်ကလေးများဖြင့် ကျွန်မကို တိုက်စစ်ဆင်၏။ ကြီးကြီးကို လည်းကောင်း၊ ထားခင်မူကိုလည်းကောင်း ကျွန်မဘက်မှ သူ့ဘက်သို့ ပါလာအောင် တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းဖွဲ့ယူသွား၏။ နောက် ကြီးကြီးနှင့် ကျွန်မကို လှည့်တိုက်၏။ ထားခင်မူနှင့် ကျွန်မကို သွေးကွဲအောင် လုပ်၏။ ရက္ခဗေဒရော၊ ပေးရှင်းစထရောင်း ကဗျာရော၊ ဦးဖြူနှင့် မစိမ်းပုံပြင်ရော ရှိသမျှ လက်နက်အသေးစားကလေးများကို သုံး၍ တိုက်၏။ ကျွန်မက မေမေ့စာကို ဖွင့်အဖတ်ခိုင်းတုန်းက ဖွင့်မပေးဘူးဟု ပြောကာ ထားခင်မူကိုလည်း သဘောမတူရန်ဆွဲဆောင်လျက် စစ်ကို ရေရှည်ဆွဲ၍ တိုက်သွား၏။ မေမေ့စာကို လက်တွင်ကိုင်၍ နျူကလီးယား ခြိမ်းခြောက်မှု နည်းပရိယာယ်ကို သုံး၏။ သုံးရိုးသုံးစဉ် အသေးစား လက်နက် ကလေးများဖြင့် မရသော အခါ ထားခင်မူကို ရန်ကုန်အထိ သွားခေါ်လာပြီး မေမေ့စာကို ဖွင့်ဖောက် ချလိုက်လေသည်။ မေမေ့စာသည် နျူကလီးယား ဗုံးပေါက်သလို ကျွန်မအနားတွင် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲလာ၏။ သုံးရိုးသုံးစဉ် အသေးစား လက်နက်ကလေးများကို သုံးသော သေနင်္ဂ ဗျူဟာကို ကျွန်မကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော်လည်း နျူကလီးယားလက်နက် သေနင်္ဂဗျူဟာကိုမူ ကျွန်မမခံနိုင်တော့ပါ။

ယောကျ်ားတို့ ပရိယာယ်သည် များစွတကား။ ယောကျ်ားတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ နည်းကိုပင် သုံးရစေတော့ သူတို့၏ အဆုံးစွန်သော ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ရေး ဆိုလျှင် အကြောက်အရွက်မရှိ သုံးတတ်ကြသည်တကား။

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ မျက်ရည်များကို ဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် သွန်ချနေသော အချိန်၌ အောင်မြင်စွာ ပြုံးလျက်ရှိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွင် သူ အောင်ပွဲရသဖြင့် အောင်နိုင်သူတို့၏ မာနဖြင့် မြူးကြွနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ သည်။

သို့ရာတွင် လောကတွင် အောင်နိုင်သူတို့၌ မိုးထိမြင့်မားသော မာနရှိသလို အရှုံးသမားများ၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင်လည်း ချိုးနှိမ်ဝှက်ထားရသည့် မာန်ရှိပါ သည်။ အောင်နိုင်သူသည် အရှုံးသမား ထား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင်ရလိုက်သော် လည်း အားမတန်၍ ကွယ်ဝှက်နေလိုက်ရသော အရှုံးသမား၏ မာန်ကိုမူ ဘယ်တော့မျှ အနိုင်ရမည်မဟုတ်ပါ။

[၁၅]

သီတင်းကျွတ်လျှင်ပင် မိုးပါးသွားပြီးနောက် ကောင်းကင်သည် ပြာလွင်၍ လာသည်။ တိမ်စတို့သည် ကောင်းကင်တွင် တအိအိလွင့်ကာ စွန်များလည်း ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲစပြုလာကြသည်။ ဝါတွင်းတစ်တွင်းလုံး ပျောက်နေသော သပိတ်လွယ် ငှက်များသည် သီတင်းကျွတ်သည်နှင့် လူ့ရပ်သို့ ပြန်လည် ချဉ်းကပ် လာကြပြန်လေသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော ကြီးကြီးညွန့်၏ ပုံပြင် ထဲတွင်မူ သပိတ် လွယ်ငှက်များသည် ဝါတွင်းတွင် ဟိမဝန္တာသို့ ပျံသွားကြသည်ဟု ဆိုပေသည်။ ကျွန်မ သည် သပိတ်လွယ် ငှက်ကလေးများလို ဟိမဝန္တာသို့ မဟုတ်သော်လည်း လူသူကင်း ရှင်းရာ တစ်နေရာသို့မူ ပြန်မလာတမ်း ထွက်သွား လိုက်ချင်ပေသည်။

ယခုတော့ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ အသည်းနှလုံး၏အလိုကို လိုက်မည်ဟု ဆိုကာ လွတ်လပ်သော အိမ်ထောင်ရေးကို ရှေ့နေလိုက်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ဘာလုပ် နိုင်ဦးမည်နည်း။ အစ်ကိုမျိုးနှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မဘဝ ရေစီးကြောင်းသည် ညင်သာ အေးချမ်းစွာ စီးဆင်း သွားခဲ့တော့မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲတွင် လုံးဝ ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း မခံခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို ပရိယာယ်အမျိုးမျိုး သုံးကာ အနိုင်ယူသွားပေပြီ။

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သီတင်းကျွတ်ပြီးနောက်တွင် ပြုလုပ်ရန် ရက် ကန့်သတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းထဲတွင် ထည့် မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။ ကြီးကြီးညွန့်နှင့် ဦးဇင်မောင်တို့ စီမံသမျှကို အသာပင် ကြည့်နေ လိုက်သည်။

အစ်ကိုမျိုးထံမှ စာများမှာ အချိန်မှန်မှန်ပင် ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် အစ်ကိုမျိုးထံ အကြောင်းစုံဖွင့်၍ ရေးလိုက်ရမည်လားဟု စိတ်ကူးမိပြန်သည်။ ကျွန်မ တို့အကြောင်းကို အစ်ကိုမျိုးထံ ဖွင့်ရေးလိုက်လျှင် အစ်ကိုမျိုး ဘယ်လို တုံ့ပြန်လေမည်နည်း။ ကျွန်မအား သစ္စာမဲ့သူ၊ အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့သူ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် များစွာကို ပေးအပ်မည်လော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မအား ဦးဇင်မောင်၏ ပိုက်ကွန်တွင်းမှ ဖြစ်သည့် နည်းဖြင့် ရုန်းထွက်ရန် လက်ယပ်ခေါ်လေမည်လော။ သစ္စာမဲ့သူ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် များကို အပ်နှင်းလျှင် ကျွန်မ ခံနိုင်ပါမည်လော။

သို့မဟုတ် ဦးဇင်မောင်၏ ပိုက်ကွန် တွင်းမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ရန် လက်ယက် ခေါ်လျှင်လည်း ကျွန်မသည် အလွယ်တကူ ထွက်နိုင်ပါမည်လော။ မေးခွန်းများသည် ကျွန်မ ဦးနှောက်ကို လာ၍ တီးခေါက်နေကြ ၏။

ကိုယ်က သစ္စာ စောင့်ထိန်းပါလျက်နှင့် သစ္စာမဲ့သူဟု စွပ်စွဲခံနေရခြင်းထက် နာကြည်းစရာ ကောင်းသည့် အရာတို့သည် ဘယ်မှာရှိသေးသနည်း။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ စက်ကွင်းမှ ရုန်းကန် ထွက်ပြေးရမည်လော။ ကျွန်မလို တက္ကသိုလ် ကျောင်းကြီးထွက် ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေး ၍ကော တင့်တယ်ပါမည်လော။ ကျွန်မသည် ကိုယ်မချစ် မနှစ်သက်သူ တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ငြင်းဆိုကာ ထွက်ပြေး ရဲလောက်အောင် သတ္တိကောင်း ပါသလော။ ဤမျှထိ သတ္တိမကောင်းလျှင် ကျွန်မသည် ကိုယ်က အနိုင်မရတော့သည့် အတူတူ အကောင်းဆုံး အရှုံးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ဖို့ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မသည် မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ပြေလည်အောင် မဖြေနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး လက်မြှောက် အရှုံးပေး လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုမျိုးပေးသော စာများ ကိုလည်း တစ်စောင်မှ မပြန်တော့ဘဲ နေလိုက်သည်။

အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်များ ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင် လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မသည် အေးအေးထံသို့ ဖိတ်စာ တစ်စောင် ကိုသာ ပို့လိုက်၏။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းချက်တွေကို မရေးလိုက်တော့ပေ။

ကျွန်မတို့သည် နံနက်ပိုင်းတွင် ရုံးတက်၍ လက်မှတ် ထိုးလိုက်ကြပြီး ညနေ ပိုင်း၌ အိမ်တွင် ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပ၏။ ကျွန်မ၏ တပည့်မ ကျောင်းသူများက လာရောက် ကူညီကြသည်။ ကျွန်မ တပည့်မများသည် သူတို့ဆရာမကိုကြည့်ကာ ကြည်နူး နေကြပုံရပေသည်။ ကျွန်မကား မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သူ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် မေမေ့ကို အမှတ်ရကာ မျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရကာ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်း နေလိုက်သည်။ ကြီးကြီးညွန့်၊ ထားခင်မူနှင့် ကျွန်မ၏ တပည့်များက ညနေ ဧည့်ခံပွဲအတွက် အောက်ထပ်တွင် ပြင်ဆင် နေကြသည်။

နေ့လယ် လောက်တွင် ထားခင်မူ တက်လာကာ ကျွန်မကို စာတစ်စောင် လာပေး၏။ စာမှာ အေးအေးထံမှ စာဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ ဖောင်တော်ဦးဘုရား အဆင်း ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ကာ ရပ်နေကြပုံ ဖြစ်သည်။ သည်ဓာတ်ပုံကို အေးအေးတို့နှင့် အင်းလေးထဲ သွားလည် ကြတုန်းက အေးအေးယောက်ျား ကိုတင်မြင့် ရိုက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ဓာတ်ပုံကို အေးအေးထံ မကြာခဏ တောင်းခဲ့ဖူးသော်လည်း အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် နှောင့်နှေး နေခဲ့ကာ ယခုမှ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တိုက်ဆိုင် လေခြင်းဟုပင် ကျွန်မ အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

အေးအေးသည် ဘယ်သဘောနှင့် ဤဓာတ်ပုံကို ယခုမှ ပေးလိုက်သနည်း။ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာကို ရလျှင် အေးအေးသည် တောင်ကြီးသို့ တကူးတက ပေါက်လာမည် စိုးသဖြင့် တမင် နောက်ကျ၍ ပေးလိုက်ခါမှ မရွှေအေးသည် တမင် အရွဲ့တိုက်ကာ ကျွန်မနှင့် အစ်ကိုမျိုးတို့၏ ဓာတ်ပုံကို ပေးလိုက် လေသလော။

ကျွန်မသည် စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ထား

မင်း တောင်းတောင်းနေတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပေးလိုက်တယ်၊ အားရပါးရ ရှုစား ပေတော့၊ မင်းဆီရေးတဲ့ စာတွေလည်း ပြန်စာမရလို့ ကိုအောင်မျိုးဆီက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုပြီး လှမ်းလှမ်းမေးနေတယ်။ နေထိုင်လို့များ မကောင်းလို့ လားကွယ်၊ နေထိုင် ကောင်းရင်လည်း ကိုအောင်မျိုးဆီ စာပြန်လိုက်ပါဦး၊ သူ့ခမျာ လည်ပင်း ရှည်လှ ရော့မယ်။

ချစ်လှစွာသော

အေး

ကျွန်မသည် အေးအေး၏ စာနေ့စွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ နေ့စွဲမှာ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ မပို့ခင် တစ်ရက်က နေ့စွဲဖြစ်သည်။ သည်တော့မှ အေးအေး သည် ကျွန်မကိစ္စကို ဘာမှမသိသေးဘဲ ရိုးရိုးသားသား ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

“စာပြန်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ရွှေအေးရေ၊ ထားခင်အိဟာ ကိုအောင်မျိုးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ မင်းစာရောက်တဲ့နေ့မှာ ထားခင်အိဟာ ဟိုလူကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်ရတော့မယ်”

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲက ရေရွတ်ကာ အေးအေး၏ စာနှင့် ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကို အံဆွဲထဲသို့ သွား၍ သိမ်းထားလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်သာ ခွေနေမိသည်။

အောက်ထပ်မှ ကြီးကြီးညွန့်၏ အသံ၊ ထားခင်မူ၏ အသံနှင့် ကျွန်မ တပည့်များ၏ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများကို ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တွင်လည်း ဦးဇင်မောင်၏ စကားပြောသံ၊ ရယ်သံကို ကြားရ၏။ သူ့ရယ်သံကို ကြားရလျှင် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေကြသော ဘဝနှစ်ခုကို တွေးမိ၏။ ကျွန်မနှင့် အစ်ကိုမျိုးတို့နှစ်ယောက် ပန်းခင်းသော လမ်းတွင် လျှောက်နေကြတုန်းကတော့ ကျွန်မသည် ရယ်သူဖြစ်၍၊ ဦးဇင်မောင်သည် မဲ့ငိုသူ ဖြစ်၏။ ယခု သူက ရယ်ကာနေချိန်တွင်မူ ကျွန်မသည် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင် ကြီးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့နေရပေပြီ။ သည်လောက် ခြားနားကြသော ဘဝနှစ်ခုသည် ဘယ်လိုပေါင်းစပ်ရမည်နည်း။

“ထားခင်အိ”

ကျွန်မသည် အသံကိုကြားလိုက်တော့မှ တစ်ဖက်သို့ ခွေစောင်း၍ အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ကာ အခန်းပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထားခင်မူသည် ကျွန်မထံသို့ လျှောက်လာနေလေသည်။ ထားခင်မူမှာ ရေချိုးပြီး၍ ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ သူသည် ပဝါကို လက်မောင်းကွေးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး နောက်ဘက်တွင်မူ တင်ပါးအထက် ခါးကို ရစ်ပတ်ထား၏။

“ထားခင်အိ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ထားခင်မူက ခုတင်နားတွင် လာရပ်၍ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သတို့သမီး ရှုံးလောက်အောင် ဝတ်စားထားသော ထားခင်မူကို မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကျွန်မက သူ့ကို အေးစက်စက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ထားခင်မူသည် ပို၍ ဒေါပွလာပုံရကာ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“လေးနာရီ ထိုးပြီးပြီ၊ ညနေ့ခံပွဲက ငါးနာရီခွဲ စမှာ၊ ခုထက်ထိ ဘာမှမလုပ်ရ သေးဘူးလား”

ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မဖြေသေးဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လိပ်ပြာများသည် ရွှေရောင်တောက်သော ညနေခင်း နေခြည်ထဲတွင် မြူးပျံနေကြသည်။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားများ တလှပ်လှပ် ခုန်နေကြပုံသည် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"လုပ်လေ၊ ရေမိုးချိုးပါတော့လား။ ပြင်ရဆင်ရ ဖြီးရလိမ်းရဦးမှာနဲ့"

ထားခင်မူက စိတ်မရှည်သလိုပြောကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်မနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"ငါ ဘာမှမပြင်ချင်တော့ဘူး ထားခင်မူ"

ထားခင်မူသည် ကျွန်မကို အလန့်တကြားကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင် မပြင်လို့ဖြစ်မလား ထားခင်အိ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ရှင်ရှင်ပျပျ ဧည့်ခံရမယ့် ပွဲမှာ ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ ဆင်းလာလို့ ဖြစ်မှာလား"

"ငါ့ဘဝက ရုပ်သေးရုပ်နဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ ထားခင်မူ။ ဒီလူကို ယူဆိုယူလိုက်ရတာပဲ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန် မင်္ဂလာဆောင်ဆိုလည်း ဆောင်လိုက်ရတာပဲ။ သူတို့ပဲ စီစဉ်ပြီး သူတို့ပဲ အခါတော်ရွေးကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ ဘာသိလိုက်ရလို့လဲ။ ငါ့ အသိ၊ ငါ့စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ လုပ်ရတာရယ်လို့ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ။ သူတို့က ဒီလို ငါ့ကို ရုပ်သေးနေရာမှာထားရင် ငါကလည်း ရုပ်သေးနေရာမှာ နေလိုက်ရုံပေါ့ ထားခင်မူ။ အချိန်ကျလို့ ဆင်းခဲ့ဆိုတော့လည်း ဆင်းလိုက်သွားရုံပဲ ရှိတာပေါ့"

"ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ထားခင်အိ။ ဒါ သက်သက် ခွလုပ်တာလား၊ ဟုတ်လား"

ထားခင်မူက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ် ထားခင်မူ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငါ ထွက်ပြေးချင်တယ်။ မဖြစ်နိုင်လို့သာ ခုလို ကျိတ်မှိတ်ပြီး နေလိုက်ရတာ၊ ငါ့အဖို့တော့ ကိုယ်မချစ်တဲ့သူကို ယူရတဲ့ ဒုက္ခလောက် ဘယ်ဒုက္ခမှ မကြီးဘူးထင်တယ်။ တကယ်ပဲ။ ဝမ်းထဲမှာ ကြိမ်မီးအုံးသလို ဆွေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပူရုပ်ကြီးကို ဟန်လုပ်ပြီး ထားလို့ကော ရမှာတဲ့လား။ ပရိသတ်တွေ အလယ်ကောင်မှာ သူနဲ့ငါ အတူ

လူတွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်ကြတဲ့ အခါမှာကော ငါ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ပြုံးနေရမှာလား၊ မဲ့နေရမှာလား။ ငါ မပြုံးချင်ဘူး၊ ပြုံးလည်း မပြုံးနိုင်ဘူး။ သူက လူရိုင်းခေတ်က လူရိုင်းဘုရင်၊ ငါ့အသားတွေ ယဇ်ပူဇော်သလို ငါ့အသည်းကိုစား၊ ငါ့အရေကိုဆုတ်ဝတ်၊ ငါ့အရိုးကို ဆံထိုးလုပ်ပြီး အောင်သေအောင်သား စားနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါက ပြုံးနေရမှာလား ထားခင်မူ။ ပရိသတ်တွေက တို့နှစ်ယောက်ကို ဩဘာပေးနေတဲ့ အချိန်မှာကော ဒီဩဘာ စကားတွေဟာ ငါ့နားမှာ ပျားသကာလို ချိုမယ်ထင်သလား၊ ဝေးသေးတယ် ထားခင်မူ။ သူ့နားမှာသာ ဩဘာစကား တွေဟာ ပျားသကာလိုချိုပေမဲ့ ငါ့နားမှာတော့ ပွက်ပွက်ဆူ နေတဲ့ ဆီပူတွေကို လောင်းချနေသလို နေမှာပဲ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ထားခင်အိရာ၊ ဦးဇင်မောင်ဟာ မင်းပြောသလို အောင်သေ အောင်သားစားတဲ့ လူရိုင်းဘုရင်ကြီးလောက်လည်း မဆိုးသေးပါဘူး”

ကျွန်မသည် ထားခင်မူကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထားခင်မူ၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ခြင်း မရှိလှပေ။

“အို အတူတူပါပဲ။ ဘာထူးသေးသလဲ။ ဟိုတစ်ခါ ယာတောမှာတုန်းက သူ ပြောတဲ့ လွမ်းတာရည်တော ပုံပြင်ထဲက ရှမ်းမလေးကို စော်ဘွားက တော်ကောက် သွားသလို ငါ့ကိုလည်း ဖွတ်အနိုင်ကျင့်ပြီး ယူသွားတာပဲ။ အတိုင်းအတာချင်းသာ ကွာတာပါ။ အဖြစ်ချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ ငါ အောက်မဆင်းချင်ဘူး ထားခင်မူ ဒါပဲ။ နေရာတကာမှာ ငါမပါဘဲလုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါလည်း ငါမပါဘဲ မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပကြပေါ့။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ငါ့လို အမင်္ဂလာကောင်ကို မြင်ရတာ ကျက်သရေတုံးပါတယ်”

ထားခင်မူသည် ကျွန်မကို နောက်ထပ်ခေါ်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ စိတ်မသက် မသာကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရင်နာရ လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုသာ ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ငိုရှိုက်ခြင်း မပြုလိုတော့ပါ။

“မထား”

ကျွန်မသည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေ သော ဦးဇင်မောင်ကို တွေ့ ရသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ဘန်ကောက်လုံချည် ရေညှိ ရောင်၊ ရပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် သမင်ရောင် သက္ကလတ်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ် ထား၏။ စက္ကူအိတ်များကို လက်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားလေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့သာ လှည့်၍ ငေး

ကြည့်နေလေသည်။

"ဦးဇင်မောင် မထားဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ရန်ကုန်က ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ရော့ ရော့ ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဦး"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ ဝတ်ရန်အတွက် အဝတ်အစားများကို တစ်ခုစီ ဆွဲထုတ် ပြနေသည်။ ကျွန်မသည် မကောင်းတတ်လွန်းလှသဖြင့် မသိမသာပင် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ခဏနေရင် ဧည့်သည်တွေ ရောက်ကြတော့မယ် မထား၊ ရေမိုးချိုးပြီး ဝတ်စား ထားပါတော့လား ဟင်"

ဦးဇင်မောင်၏ အသံသည် ချိုသာလျက် ရှိ၏။ ကျွန်မသည် သူ၏ ချိုသာ လှသော အသံကြောင့် အံ့အား သင့်သွားမိသည်။ ထားခင်မူသည် သူ ခေါ်၍ မရသဖြင့် ဦးဇင်မောင်ကို လက်တို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် ဦးဇင်မောင်က တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် ဖြန့်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပုံထားသော အဝတ်အစားပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

"ငါးနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ သိပ် အချိန်မရှိတော့ဘူး"

ဦးဇင်မောင်က သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ရှိပါတယ်၊ မထား ပြင်တာဆင်တာ ဘာမှမကြာပါဘူး။ ဒီအဝတ်အစား တွေလည်း မလိုပါဘူး။ မထားမှာ ရှိပါတယ်"

ကျွန်မက စကား မြန်မြန် ဖြတ်၍ သူမြန်မြန် ထွက်သွားရန် ပြီးလွယ် စီးလွယ် ပြောလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

"ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ မထား၊ မင်္ဂလာပွဲမှာ မထား ဝတ်ရအောင် ဆိုပြီး ရန်ကုန်က တမင် ဝယ်လာခဲ့တာတွေပါ၊ ဝတ်ကြည့်ပါ"

ကျွန်မသည် ဆတ်ခနဲ ဦးဇင်မောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသည် ပြင်းစွာခုန်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

"ဪ ရန်ကုန် သွားကတည်းက စီမံကိန်းနဲ့ အပိုင် လုပ်ထားတာကိုး

ဟုတ်လား။ ပလိုင်းထဲက ဖားလို အချိန်မရွေး ထုတ်ရိုက်ပြီး ချက်စားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီမှာ ဦးဇင်မောင်၊ မထားဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီခရီး ဒီထီးနဲ့ တော်တယ်၊ ဒီအချိန် ဒီထဘီနဲ့ တော်တယ်ဆိုပြီး အဝတ်အစား ဝတ်တာကအစ လိုက်သွန်သင် နေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ နေရာတကာမှာ သူများ အကြိုက်ကိုချည်း စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လုပ်နေရတော့မှာလား”

ကျွန်မသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ ရှောင်လွှဲမရမှန်းသိ၍ သူ့စီမံကိန်း သူဆွဲကာ ကျွန်မကို အပိုင်တွက်ထားဟန်တူပေသည်။ သည့်လိုဆိုလျှင် ကျွန်မ ဘဝသည် ခြင်းတောင်းထဲက ကြက်တစ်ကောင်နှင့် ဘာထူးသေးသနည်း။ ပလိုင်းထဲက ဖားနှင့်ကော ဘာခြားသေးသနည်း။

“မဟုတ်ပါဘူး မထား၊ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မထား ဝတ်စေချင်လို့ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ထားခင်မူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်လာတာပါ။ မထားကို ဒီအဝတ်အစားပဲ ဝတ်ရ မယ်လို့ ဦးဇင်မောင်က အတင်းအကျပ် စေခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မထား ဝတ်ချင်တဲ့ အဝတ်အစားပဲ ဝတ်၊ ဝတ်ပြီးတော့သာ အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ပါ။ အချိန်နီး နေပြီ”

“မဝတ်ဘူး၊ အောက်ထပ်လည်း မဆင်းဘူး”

ကျွန်မ စိတ်ထဲက ရေရွတ် လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်က ထွက်မလာပါ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဦးဇင်မောင်နှင့် တွေ့သောအခါတွင် ကျွန်မသည် ထိုစကားလုံးများကို ပါးစပ်က ထွက်၍ မရပေ။ ဦးဇင်မောင်သည် အဝတ်အစားများကို ကျွန်မ ဘေးတွင်ပုံကာ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်၍ ဆင်းသွားသည်။

ခဏကြာလျှင် ကြီးကြီးညွန့်နှင့် ကျွန်မ တပည့်မများ တက်လာကြ၏။ ကျွန်မသည် သူတို့ရှေ့တွင် မနည်းကြီး ဟန်ဆောင်ထားရသည်။

“ဟဲ့ နေမကောင်းဘူးဆို၊ အိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲနေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်နေရတာလဲ”

ကြီးကြီးညွန့်က ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဟန်ဖြင့် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မသည် ကြီးကြီးညွန့်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို နားမလည်သလို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

"ညည်းတို့ ဆရာမက ဒီလိုပဲကွဲ့ ၊ မကြာမကြာ ခေါင်းမူးတတ်တယ်။ ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ ခေါင်းထဲမှာ အုံတုံတုံ ဖြစ်နေတာပါ။ ကဲ ကဲ ရေထချိုးလိုက်၊ ရေချိုးလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ"

ကျွန်မသည် တကယ်တော့ လူနေမကောင်းခြင်း မဟုတ်ပေ။ စိတ်နေမကောင်း ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

"ဆရာမ နေမကောင်းဘူးဆို ဟုတ်လား။ အော်ဒီကလုံး ရှုလိုက်ပါလား ဟင်"

ကျွန်မ ဘာမျှ ပြန်ပြောချိန်မရမီ ကျွန်မ တပည့်မများက ပျာပျာသလဲ ဝိုင်းမေးကြသည်။

"ဆရာမ ကောင်း ကောင်း"

ကျွန်မသည် ဆွံ့အသူလို စကားထစ်နေ၏။ ကြီးကြီးညွန့်က ကျောင်းသူတွေ မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူးကွဲ့ ။ ရေချိုးလိုက်ရင် လန်းသွားမှာပါ။ ကဲ ကဲ ညည်းတို့ ဆရာမကို ညည်းတို့ပဲ ပြင်ဆင်ပေးပြီး အောက်ခေါ်ခဲ့ကြ၊ မြန်မြန် လုပ်ကြနော်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး"

ကြီးကြီးညွန့်သည် ကျွန်မအား ကျွန်မတပည့်မများလက်တွင် ဝကွက်အပ်ထားခဲ့ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွား၏။ ကြီးကြီးညွန့် လုပ်ပုံမှာ သေသပ်လှပေ၏။ သေသပ်လွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မသည် ဘာမျှ မပြောသာတော့ဘဲ ကျောင်းသူများနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ တပည့်မများကမူ ကျွန်မကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲခိုင်းထားပြီး ကျွန်မ ရေချိုးရန် အဆင်သင့် ပြင်ပေးကြသည်။ ကျွန်မ ဝတ်ရန်အတွက် အံဆွဲထဲက ကောင်းနိုးရာရာ အဝတ်အစားများကိုလည်း ရွေးပေးကြပေသည်။

"နေပါစေကွယ်၊ ဆရာမဘာသာ ဆရာမ ပြင်ပါ့မယ်"

ကျွန်မသည် ကျွန်မအဖြစ်ကို ကျွန်မတွေးကာ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ကြီးကြီးညွန့်တို့ ဥာဏ်များ လိုက်သည်မှာ ကျောင်းသူများရှေ့တွင် ကျွန်မသည် တစ်ချက်တည်း အကောင်းပကတိက လူမမာကြီး ဖြစ်သွားရသည်

အထိပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် မျက်နှာကို ကြည်လင်အောင် ကြိုးစား၍ထားကာ ရေမိုးချိုး၊ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ အဝတ်အစားလဲရ၏။ ကျွန်မတပည့်များ ထုတ်ပေးသော လုံချည် မှာ အစ်ကိုမျိုးက လူကြုံနှင့် ပေးလိုက်သော ပြင်သစ် ဘရိုကိတ် လုံချည်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သူတို့ထုတ်ပေးသော အဝတ်အစားများကိုသာ လဲလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မပြတ်သားသော စိတ်ကို တွေ့ ရပေ သည်။ ကျွန်မသည် မင်္ဂလာဆောင်ခံပွဲသို့ မဆင်းဘူးဟုဆိုလျှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းရမည်ဖြစ်ပါလျက် ကြီးကြီးညွန့်က ကျွန်မ တပည့်မများကို ခေါ်လာသော အခါ၌ကား ကျွန်မသည် မငြင်းရဲတော့ပေ။ ကိုယ့်တပည့်မများရှေ့တွင် ကိုယ့်ဇာတ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း မကရဲတော့ဘဲ သူတို့ခင်းသည့်ဇာတ်ကို လူမြင်ကောင်းအောင် ကရသည် အထိ လက်လျှော့လိုက်ရပေသည်။

[၁၆]

"ဟိုတောင်ပေါ် တောင်ပေါ်ရိုးဆီက မြူခိုးတွေလွင့်၊ မိုးရွာမယ်မထင်မိ ပါလို့ ပါလာသည့် ရှန်တာဘက်ကလေး ခေါင်းပေါ် တင်မိရင်ပဲ သဲသဲမဲမဲ ရွာပြန်တော့ ခမျာကလေး ကင်းပွန်းချုံစွယ်နံဘေးမှာ ပြေးကာ ဝင်သွားရှာ သည်။ မင်းဂံဘုတ်ရွာသူများ အသားတော် ဝင်းဝင်းလို့ ဝါဝါရီရွှင် ကြည် ကြည်လင်လင်"

ညနေရီ ရွှေခြည်တန်းများ တောင်တန်းကြီးများ၏ နောက်ကွယ်သို့ ရုပ်သိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်နှင့် ကျွန်မတို့ခြံထဲတွင် စိမ်းစိမ်း၊ ဝါဝါ၊ နီနီ မီးပွင့်များ သည် ဝင်းလက်၍ လာကြ၏။ မြောက်လေအေးကလေး တိုက်ခတ်သောအခါတွင် ဆောင်းရာသီတော်ဦး၏ မြူနှင်းမှုန်မှုန်များသည် လေတွင် ဇာပဝါလွင့်သလို လွင့် နေကြပေသည်။

အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းကွက်လပ် ပတ်ပတ်လည်ကို မီးပွင့်များ သွယ်တန်းထွန်းညှိ ထားပြီး အလယ်တွင် စားပွဲများကို စီ၍ချထားလေသည်။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင် သည် စားပွဲတန်းများ၏ ထိပ်ဆုံးတွင် သားရေအုပ်ထားသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ၏။ ကျွန်မတို့ ဆိုဖာဘေးတွင် တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ တစ်လုံးစီ ချထား၏။ ဦးဇင်မောင်ဘက်က ကုလားထိုင်တွင် သူ့မိတ်ဆွေ ကိုစိန်တင့် ထိုင်၍ ကျွန်မ ဘေးဘက်က ကုလားထိုင်တွင် ထားခင်မူ ထိုင်နေသည်။

ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာချိန်တွင် အသံသွင်းစက်မှ ကိုအံ့ကြီး၏ ရွှေမင်းဂံ သီချင်းသံသည် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်မသည် မင်းဂံရွာ သူတို့၏ အလှကို မမြင်ဖူး၍ ဘယ်လောက်လှသည်ကို မသိသော်လည်း သီချင်းသံ သည် ရေး ဝေးသောအတိတ်က ပုံပြင်တစ်ခုကို နားထောင်ရသလို လွမ်းဆွတ်ကြည်နူး ဖွယ် ကောင်းပေသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဧည့်ခံပွဲတွင် တောင်ကြီးမှ မြို့မျက်နှာဖုံးများ စုံလင်လှပေသည်။ ကျွန်မသည် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်လာသည့် မော်တော်ကားများပေါ်မှ ဆင်းလာကြ သော လင်မယားများကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူတို့ကား အရွယ် ငယ်ငယ်နှင့် ရေ့သွားနောက်လိုက်ညီကြ၏။ သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်မသည် ဇူစကာနှင့် အမိတ္တာပုံလို အရွယ်ကွာခြားလှသော ကျွန်မတို့အဖြစ်ကို သတိရလာကာ မျက်ရည်တွေ လည်ကာ ကံအကြောင်းတရား၏ ကမောက်ကမ

နိုင်တတ်ပုံကို တွေး မိသည်။

မေမေ့တုန်းကတော့ မေမေသည် လူကြီးများ သဘောကျသော အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရေးမှုကို စွန့်လွှတ်ကာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောကျ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ကိုယ်နှင့် သေတစ်ပန်သက်ဆုံး ပေါင်းဖော် သွားရမည့် ဘဝအဖော်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးချယ်ရလျှင် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမည်ဟု မေမေ ယူဆခဲ့ဟန် တူပါသည်။ သို့ရာတွင် မေမေသည် သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသော အခါ၌ သူ့မှု မှားပြီဟု တစ်ချက်တည်း အသည်းခိုက်အောင် စွဲသွားဟန်တူ၏။ ထို့ ကြောင့် မေမေသည် သူ့အမှားမျိုး သမီးတွေ မကြုံစေရန် သူ့စိတ်သဘောကျ စီမံခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်မအဖြစ်မှာ မေမေနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့် သဘောကျ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်ရေးမှုကို စွန့်လွှတ်ကာ မေမေသဘောကျ စီမံ ပေးခဲ့သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။ မေမေ့ တွက်ကိန်းကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ တွက်သည့် နည်းဖြင့် တွက်ရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် စင်းလုံးချောနေမည် သာ ဖြစ်ပေသည်။

"မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ဒီအချိန်ဟာဖြင့် ဦးဇင်မောင်နှင့် ဒေါ်ထားခင်အိတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအခါတော်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာအခါတော်ကြီးဖြစ်သလို သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ မင်္ဂလာအခါတော် ကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွင် တောင်ကြီးမြို့နီစီပယ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းဒွေးက သြဘာစကား ပြောလေသည်။ ကျွန်မသည် ဦးသန်းဒွေး၏စကားများကို ကြားနေရ သော်လည်း ဝမ်းထဲက မချိတော့ပါ။

"မင်္ဂလာ အခါတော်ကြီး၊ မင်္ဂလာ အခါတော်ကြီး"

ကျွန်မသည် ခေါင်းငုံ့ထားရင်း စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ ဦးသန်းဒွေး ပြောသလိုပင် ဤအချိန်သည် သူတို့အဖို့တော့ မင်္ဂလာအခါတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုမျိုးနှင့် ကျွန်မအတွက်တော့ မင်္ဂလာအခါတော်ကြီး မဟုတ်ဘဲ အမင်္ဂလာ အချိန်သာတကား။

"အိမ်ထောင်ခြင်းအမှု ဆိုတာဟာ လူ့အနွယ်နှင့်အမျှ အိုမင်းတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်ထောင်ခြင်းအမှုဟာ ဓလေ့ ထုံးစံကြီး

တစ်ခု မကတော့ဘဲ လူမှုအဆောက်အအုံကြီးကို ကျားကန်ပေးထားတဲ့ ဒေါက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဒီဒေါက်ကြီးတစ်ခု ယိုင်လဲ ပျက်စီးသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ လူမှု အဆောက်အအုံကြီး ဟာလည်း မရပ်တည်နိုင်ဘဲ ယိုင်လဲပျက်စီး ရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဃရာဝါသအမှုဟာ လူ့အဆောက်အအုံ ကြီးနှင့် ခွဲမရတဲ့ စနစ် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်”

ကျွန်မသည် ဦးသန်းဋ္ဌေး၏ ခေတ်ဆန်လှသော မင်္ဂလာစကားကို နားထောင် နေမိ၏။ ဦးဇင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူလည်း ဂရုတစိုက် နားထောင်နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် အိမ်ထောင်ခြင်းအမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ သူ့ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာလဲဆိုတာ စိစစ်ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ အိမ်ထောင်ခြင်း အမှုဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမနှင့် ယောကျ်ား ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းပါပဲ”

ပရိသတ်က ဝေါခနဲ ရယ်လိုက်၏။ အထူးအဆန်းကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြတုန်း ဘာမျှ မထူးဆန်းသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရယ်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ခြင်းအမှု ဆိုတာဟာ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ ပေါင်း သင်းနေထိုင်ခြင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦးတည်း ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရုံနဲ့ အိမ်ထောင် ခြင်းအမှုရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသလားဆိုတော့ မပြည့်စုံသေးပါဘူး။ သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြသလို နှစ်ဖက်မိဘ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး၊ နှစ်ဖက် မိတ်သင်္ဂဟ တွေပါ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖို့ လိုပါတယ်။ ထိုနှစ်ဖက်နှင့်တကွ နှစ်ဖက်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းများ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြခြင်းဖြင့် လူ့အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးထဲမှာ လူမှုဆက်ဆံရေး အဖွဲ့အစည်းကလေး တစ်ခု ဖြစ်လာရပါတယ်။ ဒီလို လူမှု အဖွဲ့အစည်း ကလေးတွေကို စုစည်းပေးလိုက်တော့မှ လူမှု အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက်နှင့် ယောကျ်ားပျို တစ်ယောက် တွေ့ပြီး ချစ်ကြတယ်။ ချစ်ရုံနဲ့ အိမ်ထောင်ခြင်းအမှု မပြီးသေးပါဘူး။ အဲဒီအချစ်ကို လူမှုတာဝန်ဝတ္တရားတွေနှင့် ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ လိုပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့် အမြင်မှာဖြင့် အိမ်ထောင်ခြင်းအမှု ဆိုတာဟာ ချစ်မေတ္တာ တရားကို လူမှုတာဝန်များနှင့် ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်ခြင်းပါပဲ”

ကျွန်မသည် ဦးသန်းဋ္ဌေး၏စကားများကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဦးသန်းဋ္ဌေးက အိမ်ထောင်ခြင်းအမှုဆိုသည်မှာ အချစ်နှင့် လူမှုတာဝန်များကို ပေါင်းစပ်ပေးခြင်းဟု ဆို၏။ သို့မှသာ အိမ်ထောင်ရေး၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ပြည့်ဝမည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်တို့သည် လူမှုရေးရာအမြင်တွင် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင် မယား ဖြစ်ကြပေတော့မည်။ ကျွန်မတို့သည် လင်နှင့် မယားတို့ စောင့်စည်း အပ်သော လူမှုစည်းကမ်းများကို လိုက်နာကာ လူမှုတာဝန်များကို ထမ်းဆောင် ရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ခြင်းအမှု၌ လူမှုတာဝန် ထမ်းဆောင်ခြင်းသာ ရှိ၍ တစ်ဦးကို တစ်ဦး တုံ့ပြန်သော အချစ် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် အချစ်နှင့် လူမှုတာဝန်ကို ပေါင်းစပ်ပေးခြင်းဟု ဦးသန်းဋ္ဌေး ဖွင့်ဆိုသော အိမ်ထောင်ရေး၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် တိုင်းထွာကြည့်လျှင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင် ပြုခြင်းသည် အရည်မမီသော အိမ်ထောင် ပြုခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"အဲဒီနေရာမှာ ယောကျ်ားတွေ မကြာခဏ တွေ့ ရတတ်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်"

ကျွန်မသည် အတွေးမျှင်များကို ဖြတ်ကာ ဦးသန်းဋ္ဌေးစကားများကို နားစွင့် လိုက်၏။

"ယောကျ်ား တော်တော်များများဟာ မိန်းမရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီမိန်းမဟာ ငါပိုင်ပြီဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ နေချင်ကြတယ်။ မရခင်တုန်းကတော့ ပိုးလိုက် ပန်းလိုက် ကြတာ၊ အဲ... ရလည်းပြီးရော မိန်းမကို အိမ်က ကြက်မကြီးလို့ပဲ သဘောထားလိုက် ကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒါဟာ ယောကျ်ား တွေရဲ့ အကြီးဆုံးသော မဟာအမှားကြီးပဲလို့ မြင်တယ်။ အမှန်ကတော့ ယောကျ်ား တွေဟာ ကိုယ့်မိန်းမကို အရင်ကထက် ဆတက်ထမ်းပိုး ပိုပြီး ပိုးရမယ်။ အပျိုတုန်းက တစ်ကျပ်ဖိုး ပိုးရင် ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ သည့်ထက်မက ပိုးပြုရမယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် မိန်းမဖြစ်ပြီး အပိုးမလျော့ကြပါနဲ့၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ပြန်ပိုးကြပါ"

ပရိသတ်က သဘောကျ၍ ရယ်ကြ၏။

"တကယ်ပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောကျ်ား တစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ သွေးသား တော်စပ်ခြင်း မရှိကြဘဲနဲ့ ပေါင်းသင်းလိုက်ကြတယ်။ လင်မယား ပေါင်းသင်းတယ် ဆိုတာ မိတ်ဆွေလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေပြီး ပေါင်းသင်းကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့မှ တစ်ခါတွေ့ကြတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နာရီနဲ့အမျှ မိနစ် နဲ့အမျှ တွေ့ဆုံနေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါတလေ တွေ့ မယ့် မိတ်ဆွေချင်း ညီအစ်ကိုချင်းတောင် စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာတွေ တွေ့ ရရင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နာရီနဲ့အမျှ မိနစ်နဲ့အမျှ တစ်သက်လုံး သေသည်အထိ တွေ့သွားရမယ့် လင်မယားဟာ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာကလေးတွေတော့ တွေ့မှာပဲ"

ဦးသန်းဋ္ဌေးသည် ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်ကို ပြုံး၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ဒီအခက်အခဲဟာ သိပ်မပြော ပလောက်ပါဘူး။ ဒီလိုနေပြီး သေသည့်အထိ ပေါင်းသွားကြတဲ့ လင်မယားတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာအောင် ကျွန်တော် မြင်ထားတဲ့ နည်းကလေးတွေကို လက်ဆောင်ပေးချင် ပါတယ်"

ဦးသန်းဋ္ဌေးသည် စကားကိုရပ်ကာ ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ပရိသတ်ကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ သူ့ကို နားစွင့်နေကြသည်။

"အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်အချက် အနေနဲ့ လင်နဲ့မယား ညီတူညီမျှ အခွင့်အရေးရရှိဖို့ လိုပါတယ်။ နှစ်အချက်က လင်နဲ့မယားဟာ နှစ်ဦးသဘောတူညီ အသိအမှတ်ပြုထားကြတဲ့ တစ်ယောက်စီရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုသင့်ဘူး။ သုံးအချက်က ကာယကံ အားဖြင့်ရော၊ မနောကံမြောက်အား ဖြင့်ရော တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြည့်ဝတဲ့ ရင်းနှီးဆက်ဆံမှုရှိရမယ်။ လေးအချက် ကတော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ယုံကြည်မှုရှိရမယ်။ ငါးအချက်ကတော့ တန်ဖိုးထားတာ ချင်းမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အနည်းဆုံး တူညီမှုတွေရှိရမယ်။ ဆိုလိုတာ ကတော့ လင်က အေးအေးဆေးဆေး နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ကြိုက်ပြီး၊ မယားက ပလွှားတတ်တဲ့ ဘဝမျိုး ကို ကြိုက်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း ကွဲပြားနေတာမျိုး မဖြစ်စေသင့်ဘူး။ ကျွန်တော့်မူကတော့ မူကြီးငါးချက်လို့ ခေါ်ချင် ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အဆင် မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်တွေကို လိုက်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ ဒီမူတွေအနက်က တစ်ခုခုရင်လည်း ချွတ်ယွင်းနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးရင်လည်း ချွတ်ယွင်းနေတာကို တွေ့ရတတ် ပါတယ်။ လင်နဲ့မယားဟာ အိုဗာဝိတ် တင်လာတဲ့ ကုန်တင်ကားကို ယာဉ်ထိန်းရဲ ချောင်းသလို တစ်ယောက်အမှားကို တစ်ယောက် ချောင်းနေကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ ပြေပြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ဦးသန်းဋ္ဌေးသည် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ပရိသတ်များက လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာ ပေးကြသည်။ ဦးသန်းဋ္ဌေး စကားပြောပြီးလျှင် ပရိသတ်များအား လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ ကိုစိန်တင့်သည် မင်္ဂလာ ဧည့်ခံကိစ္စ အဝဝကို စီစဉ်သွားလေသည်။

"ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီး အရပ်ဆိုး ယောကျ်ားများကို ယူပြန်ရင်လည်းကွယ်ကောင်းရင် တော်ပါရဲ့ မကောင်းရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းလိမ့်မယ်"

ဧည့်ပရိသတ်များ စားသောက်နေကြစဉ်တွင် အသံသွင်းကြိုးခွေမှ ပြဇာတ်မင်းသား ခင်မောင်မြင့်၏ သီချင်းသံကို ကြားရ၏။ သည်သီချင်းသည် သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်သွင်းထားသော အသံသွင်း ကြိုးခွေထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေကြသဖြင့် ပြဇာတ်မင်း သား ခင်မောင်မြင့်၏ သီချင်းသံကိုလည်းကောင်း၊ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကောင်း ဘယ်သူကမျှ သတိထားလိုက်မိပုံ မပေါ်ကြပါ။ ကျွန်မအတွက်မူ ပြဇာတ် မင်းသား ခင်မောင်မြင့်၏ သီချင်းသံသည် အနားတွင် တန်ဖိုးကြီး ကပ်၍ ပေါက်ကွဲ သွားသလို အလန့်တကြား ဖြစ်သွား စေပါသည်။

စားသောက်ပြီးကြသည့် ပရိသတ်သည် စားပွဲထိပ်၌ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တွဲထိုင်နေကြရာသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ လာရောက်၍ ကျွန်မတို့ကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဦးဇင်မောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။

"ဆရာမရဲ့လူက ခန့်သားပဲ ဆရာမရဲ့"

ကျွန်မတို့ကျောင်းက ဆရာမ ညွှန့်ညွှန့်ရီက ကျွန်မ နားနားသို့ ကပ်ကာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ရောယောင်၍ ဟန်ဆောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်ရ၏။ ကျွန်မ၏ တပည့်မများ၊ မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာ ဆရာမများ၊ ဦးဇင်မောင်၏ မိတ်ဆွေကုန်သည်များ၊ ရှမ်းပြည်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၊ စစ်ဘက်အရာရှိများ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများကလည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်မသည် လာရောက် နှုတ်ဆက်သူ အားလုံးကို ဟန်ဆောင်ပြုံး ပြုံးကာ ခေါင်းလည်း ညိတ်လျက် နှုတ်ဆက် ရသည်မှာလည်း အမောပင်။

ယောကျာ်းပရိသတ်များက ဦးဇင်မောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီး မိန်းမ ပရိသတ်များက ကျွန်မကို လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်မသည် လူနည်းနည်း စဲသွားသဖြင့် ဆိုဖာကိုမှီ၍ ခေတ္တ ထိုင်နေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာ မထိုင်ရပါ။ နောက်ထပ် ပရိသတ် တစ်အုပ် ကျွန်မတို့အနားသို့ လျှောက်လာကြကာ လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သူတို့ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ရန် ထလိုက် ရသည်။

"ဟင်"

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က ရုတ်တရက် ထွက်သွားကာ မြင်လိုက်ရသော ရှုခင်း တစ်ကွက်ကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာသွား သည်။ ဆိုဖာလက်တင်ကိုလည်း လက်ဖြင့်ဖမ်း၍ ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဆိုဖာ

လက်တင်ကို မကိုင်မိလျှင် ကျွန်မသည် ဤနေရာတွင်ပင် ယိုင်လဲကျသွားလိမ့်မည်လားဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။

"အစ်ကိုမျိုး"

ကျွန်မသည် ကျွန်မရှေ့တွင် ရောက်လာသော မိန်းမမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ကမ်းပေးသည်ကို လှမ်း၍ နှုတ်မဆက်နိုင်သေးဘဲ ကိုအောင်မျိုးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကြီးကြီးညွန့်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

"ဆရာမ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်"

အနားက နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရတော့မှ ကျွန်မသည် သတိပြန်ရလာကာ နှုတ်ဆက်နေသူကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်မျက်စိများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သေးဘဲ ကြီးကြီးညွန့်နှင့်အတူ စားပွဲတန်းများ အလယ်မှ ကျွန်မတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသူကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုပင် ကြည့်ကြည့် မမှားနိုင်ပါ။ ကိုအောင်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ဘယ်တုန်းက ဘိလပ်မှ ပြန်လာ၍ ဘယ်တုန်းက တောင်ကြီးသို့ ရောက်နေပေသနည်း။ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲသို့ ဘယ်သဘောနှင့် ရောက်လာ ပေသနည်း။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုအောင်မျိုးနှင့် ကြီးကြီးညွန့်သည် ကျွန်မတို့အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် ထွက်ပြေးရမည်လား၊ မျက်နှာ လွှဲထားရမည်လား၊ ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် မသိတော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် မျက်လွှာကို ချထားလိုက်ပါသည်။

"မနေ့က ပို့လိုက်တဲ့ ဖိတ်စာ ရတယ်နော် ကိုအောင်မျိုး။ တချို့လည်း ဖိတ်စာ မလောက်လို့ မပို့ရဘူးဗျာ၊ သိပ် အားနာစရာကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ဘိလပ်က ပြန်လာတော့ အသားတွေ ဖြူပြီး တော်တော်ဝလာသားပဲ"

ဦးဇင်မောင်နှင့် ကိုအောင်မျိုးသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်များသည် လှုပ်ရှားသာ လှုပ်နေခြင်းလား၊ အားရပါးရ ဖျစ်ညှစ် ထားကြခြင်းလားတော့ ကျွန်မ မသိပါ။

"ကဲ ကဲ မထားကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး"

နောက်ထပ်ဧည့်သည်များ ဦးဇင်မောင်အနားသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ဦးဇင်မောင်က ကိုအောင်မျိုးကို ကျွန်မဘက်သို့ လွှတ်လိုက်၏။ ကြီးကြီးညွန့်မှာ ဦးဇင်မောင် အနား နောက်ထပ် ရောက်လာသော ဧည့်သည်များနှင့် စကား ပြောနေလေသည်။ ကျွန်မ အနားမှ အမျိုးသမီး ဧည့်သည် တစ်သိုက် ထွက်သွားပြီး သူ ရောက်လာပါသည်။

"နေကောင်းတယ်နော် မထား"

ကျွန်မသည် ခေါင်းကို ငုံ့၍ထားလိုက်ပြီး မျက်လွှာကိုလည်း ချထားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မသည် အစ်ကိုမျိုး၏ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ကျွန်မတို့ မျက်လုံးနှစ်စုံ ဆိုင်မိကြလျှင် ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ရသည့် ခံစားချက်များကို သည်မျက်လုံးများက ပြန်ပြောပြမှာ စိုးရိမ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ကျွန်မအဖို့တော့မူ သည်တစ်ခဏ သည် တစ်ကမ္ဘာ လောက် ကြာသည်ဟု ထင်ပေသည်။

"နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား မထား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်း ကောင်းပါတယ်"

ကျွန်မသည် ဣန္ဒြေကို အနိုင်နိုင်ဆည်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်ရ၏။ ကျွန်မအသံ သည် တုန်ယင်နေသည်ကို ကျွန်မဘာသာ သတိထားလိုက်မိသည်။

သည်အတွင်း ထားခင်မူ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မ သည် အသက်ရှူချောင်သလိုလို အနေရသက်သာသွား၏။ ထားခင်မူသာ မရောက် လာလျှင် ကျွန်မသည် ဤဒုက္ခဝေဒနာကို ဘယ်မျှလောက် ကြာရှည်စွာ ခံစား နေရမည် မသိပေ။

"အစ်ကိုမျိုးကြီး သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဘိလပ်က ပြန်ရောက်လာတာ ထားခင်မူတို့ တောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ဘာ လက်ဆောင်တွေ ပါသလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက် တာလဲ ဟင်"

နှုတ်သွက် အာသွက် ထားခင်မူက ထုံးစံအတိုင်း ဆက်တိုက် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည်။

"ဘိလပ်က ပြန်ရောက်တာတော့ ငါးရက်လောက် ရှိသွားပြီ။ ရန်ကုန်ရောက်

ရောက်ချင်း ကျန်းမာရေးဌာန သွားပြီး ပို့စတင်သွား မေးတော့ တောင်ကြီးပဲ ပြန်ကျလို့ တခြားနေရာ ပြောင်းရအောင် ကြိုးစားတာနဲ့ ကြာသွားတာ။ မရပါဘူး ထားခင်မူရာ၊ နောက်ဆုံး တောင်ကြီးပဲ ပြန်ရောက်တာပဲ"

"တောင်ကြီးကို ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ"

"မနေ့က ရောက်တယ်၊ ဆေးရုံကို ဂျူတီ ရီပို့လုပ်ပြီး ကလောပြန်ဆင်းသွားတယ်။ ဒီနေ့မှတစ်ခါ ကလောက ပြန်တက်လာတာ။ အရင်နေတဲ့အိမ်က ပြန်အပ်ထားတော့ အိမ်မရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဟို ကလောက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာပဲ နေသေးတယ်"

ကျွန်မသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပြောနေကြသည်ကို အကုန်ကြားနေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ ဧည့်သည်များ လာရောက် နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် သူတို့ စကားများကို မကြားရပေ။

"ထားခင်အိတ့် ကိစ္စကို တောင်ကြီးရောက်မှ သိတာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ အေးအေးတို့ဆီ ရောက်တော့ သိတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တောင်ကြီးကို ပို့စတင်မကျအောင် လုပ်တာပေါ့"

"ဖိတ်စာကော ရသလား"

"ရတယ်၊ အစ်ကိုမျိုးတို့ ဌာနကို လာဖိတ်တော့ အစ်ကိုမျိုး ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ရုံးကလူတွေက ဖိတ်စာလာပို့တဲ့လူကို ပြောလိုက်တာနဲ့ ညနေကျတော့ ဦးဇင်မောင်က အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်"

ဧည့်သည်တစ်သုတ် ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်မသည် သူတို့ စကားပြောနေသည်ကို မကြားတော့ဘဲ ပြတ်သွားပြန်သည်။

"ကဲ မထား ပြန်မယ်၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မယ့်အိမ်ထောင် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် မထား"

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်၏။ နောက် ဦးဇင်မောင်ကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

နှင်းမှုန်ကလေးများသည် တဝေဝေ ကျဆင်းလာကြသည်။ မီးပွင့်များသည် ညအမှောင်တွင် ပို၍ တောက်လာ ကြပေသည်။ အလင်းရောင်ဆိုသည်မှာ အမှောင်ထဲ ကျမှ ပိုလို့ တောက်ပမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မသည် မှုန်ပျပျ မီးပွင့်အရောင်များအောက်တွင် ခြံဝ၌ ရပ်ထားသော မော်တော်ကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားနေသော ကိုအောင်မျိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းပင် ကိုအောင်မျိုးသည် ဝေးကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

[၁၇]

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆည်ခံပွဲမှာ ညရှစ်နာရီလောက်တွင် ပြီးသွားလေသည်။ ဆည်ခံပွဲပြီးသော်လည်း ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတစ်သိုက်မှာ မပြန်ကြပေးပေ။ ဦးဇင်မောင်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဦးသန်းဌွေးနှင့် ကိုစိန်တင့်တို့ လူသိုက်က ဦးဇင်မောင်အား 'လူပျိုဘဝ နောက်ဆုံးည' အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် အရက်တိုက်ရမည်ဟု တောင်းဆိုနေကြ၏။

"ဒီနေ့ည အရက်တစ်ခွက်မှ မသောက်ရရင်တော့ မပြန်ဘူးဗျ ဒါပဲ"

ကိုစိန်တင့်က ကလေးဆိုးကြီးလိုပြောကာ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"တစ်ခွက်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ်တို့ လူသိုက်နဲ့ ဆိုရင် စကော်ချ် နှစ်ပုလင်းလောက် မှ ရေချိန်ကိုက်မယ်၊ ဦးဇင်မောင်လည်း သောက်ရမယ်။ လူပျိုဘဝကို နှုတ်ဆက်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါ်ထားအိ၊ ဦးဇင်မောင်ကို သောက်ခွင့်ပေးမယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ အထိမ်းအမှတ် သဘောပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား"

ဦးသန်းဌွေးက မိန်းမဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ကျွန်မကို လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပါသည်။ ဦးသန်းဌွေးသည် ထားခင်အိ၏အဖြစ်ကို ဘာမျှမသိပါ။ ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဘာမျှ သိမည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့အဖို့တော့မူ ဤညသည် ပျော်ပွဲကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအဖို့မူကား ငိုပွဲကြီးသာ ဖြစ်လေသည်။

"အမယ် ဦးသန်းဌွေးတို့တင်တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ဆရာမဆီက ခဲဖိုးတောင်းရမယ်"

မိန်းမသိုက်ထဲက တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူတို့တစ်တွေ ရယ်မောပြောဆိုနေကြပုံကို ကြည့်၍သာ နေမိပါသည်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေများကတော့ ကျွန်မသည် အပျိုဘဝကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ရမည့် မိန်းမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့ ဖုံးလွှမ်းကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ကြဟန်တူပါသည်။

ခဏကြာလျှင် အိုက်စံသည် အရက်ပုလင်းများ၊ ဆော်ဒါပုလင်းများနှင့် ခွဲပြီးသား ရေခဲတုံးများ ထည့်ထားသော ဇလုံတစ်လုံးကို သယ်လာ၏။

"လာ လာ ဦးဇင်မောင်ပါ သောက်ရမယ်"

ကိုစိန်တင့်က အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်များကို ငှဲ့ထည့်ကာ ဦးဇင်မောင်ဘက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မသောက်ပါရစေနဲ့"

ဦးဇင်မောင်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း လက်ကာ၍ ငြင်းနေ၏။

"ဘယ် ဒီလိုလုပ်လို့ရမလဲ ဦးဇင်မောင်ရဲ့ 'ဘက်ချ်လာနိုက်' မှာ ဦးဇင်မောင်က မသောက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်မှာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မလဲ။ လုပ်ပါ၊ ကဲ ကဲ လာ တို့စ် လုပ်မယ်။ တို့စ်၊ ဦးဇင်မောင်နဲ့ ဒေါ်ထားခင်အိတို့ မင်္ဂလာအတွက်"

ဦးသန်းဌွေးကပါ ဦးဇင်မောင်အနားသို့ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ လျှောက်လာသည်။

"မသောက်ပါရစေနဲ့ ဦးသန်းဌွေး၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"မဖြစ်ဘူးလေ၊ အိမ်သည်ကမှ မသောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်တွေ ဘယ်လိုလုပ် သောက်မလဲ။ ဘာလဲ ခင်ဗျား ဒေါ်ထားအိက စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်နေပြီလား။ တစ်ခါတလေ သောက်တာပဲဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟောဒီမှာ ဆရာမ၊ ဦးဇင်မောင်က ဆရာမ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မသောက်ဘူးတဲ့။ တစ်ခါတလေ သောက်တာပဲ ဆရာမရာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည ပျော်လွန်း လို့ပါ။ လူပျိုကြီးအဖြစ်နဲ့ အရိုးထုတ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး မစ္စံ မစ္စံနဲ့ စွံမယ့်စုံတော့ ဆရာမလို ရုပ်ချောအလိမ္မာကို သွားစုံတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ။ ခွင့်ပြုလိုက်ပါနော် ဆရာမ ဟုတ်လား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

ဦးသန်းဌွေးက ကျွန်မကို လှမ်း၍ ပြောနေသည်။

"တစ်ခါတလေပဲ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ ဆရာမရယ်"

ကျွန်မအနားက ဆရာမ ညွန့်ညွန့်ရီတို့ကလည်း ကျွန်မကို ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်းကြပါသည်။ ဦးဇင်မောင်ကလည်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

"ကျွန်မက ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ဦးသန်းဌေး၊ သူ့သဘောပါ"

"ကဲ ဆရာမက ခွင့်ပြုပြီတဲ့ဗျ၊ ဦးဇင်မောင် လုပ်လေဗျာ"

ကိုစိန်တင့်က အရက်ခွက်ကို ဦးဇင်မောင်ထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်မှာ ငြင်းမြဲ ငြင်းနေသည်။

"မလုပ်ပါရစေနဲ့ ကိုစိန်တင့်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မတည့်လို့ပါ"

"အမလေးဗျာ ဒီလောက်တောင် ကျန်းမာနေတဲ့ လူကြီးကို အရက်ကလေး တစ်ခါတလေ သောက်တာများ ဘာမတည့်စရာရှိလဲ။ ဒီမှာ ဦးဇင်မောင်၊ ကျွန်တော် တို့လို ပိန်ခြောက်ကောင်တွေ နေ့တိုင်း သောက်တာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီမှာ အရက်ဟာ မှန်မှန်သောက်ရင် ဆေးတစ်ပါးတဲ့ဗျ။ ကဲ လုပ်ပါ တစ်ခွက်တည်း တစ်ခွက် တည်း"

ဦးသန်းဌေးက ဖန်ခွက်ကို သူကိုယ်တိုင်ယူကာ ဦးဇင်မောင်၏ ပါးစပ်နားသို့ တေ့ပေးနေ၏။

"ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်က မသောက်ရဘူးလို့ ပြောထားလို့၊ မသောက်ပါရစေနဲ့"

"ကျွန်တော့် ညာဘက်အဆုတ်က သိပ်မကောင်းဘူး။ ရင်ဘတ်က တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်အောင့်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မသောက်တာပါ။ နို့မို့ရင် ကျွန်တော် သောက် ပါတယ်"

"အို ဆင်ခြေဆိုတာ ပေးရင်ရတာချည်းပေါ့။ ဦးဇင်မောင်လို ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း သွေးတိုးရောဂါ ရှိတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကတည်းက ဆရာဝန်က အရက်မသောက်နဲ့၊ ဆက်သောက်ရင် တစ်နှစ်အတွင်း သေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဆက်သောက်လိုက်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုထက်ထိ မသေဘူး။ လုပ်ပါ ဦးဇင်မောင်ရာ၊ တစ်ခွက်တည်း တစ်ခွက်တည်း"

ကိုစိန်တင့်က ပြော၏။

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလိုတော့ ရောဂါမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ညာဘက် အဆုတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်ဝင်နေတယ်ဗျ။ ဒီတော့ အဆုတ်ထဲမှာ ဝင်ပြီး အသိုက်လုပ်

နေတဲ့ ဒီကောင်ကို အလစ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင်ကို အလစ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ရန်မူလိမ့်မယ်၊ မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“ဟာ ခင်ဗျား မသောက်ချင်တိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြနေတာပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ဒီနေ့ည တစ်ခွက်တော့ သောက်ရမယ်။ ဒါပဲ”

ဦးသန်းဋ္ဌေးက ဖွတ်ပြော၏။ သူတို့ဝိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆူညံစပြု လာလေသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမဝိုင်း လူစုကွဲသောအခါ ည ၉ နာရီ ထိုးပေပြီ။ ကြီးကြီးညွှန့်နှင့် ထားခင်မူသည် လက်ဖွဲ့ ရသော ပစ္စည်းများကို စာရင်းသွင်း၍ အိမ်အောက်ထပ် တွင် သိမ်းဆည်း နေကြ၏။ ကျွန်မသည် ဧည့်သည်များကို မော်တော်ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပြီး ယောက်ျားဝိုင်းနားတွင် ခေတ္တလာထိုင်ရ၏။ ကျွန်မ ပြန်ရောက် သွားသောအခါ တွင် ဦးသန်းဋ္ဌေးတို့၊ ကိုစိန်တင့်တို့ လူသိုက်သည် သဘောကျကာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ သြဘာပေးနေကြသည်။

“ချီးယားစ် ချီးယားစ်၊ ဒီလိုမှပေါ့ဗျ။ ကဲ တစ်ခွက်တည်း သောက်တာများ ဘာအရေးလဲ၊ ဆရာမလည်း စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

ဦးသန်းဋ္ဌေးက ဦးဇင်မောင်ရှေ့က ဖန်ခွက်အလွတ်ကို ကိုင်မြှောက်၍ပြရင်း ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဟန်ဆောင်ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြ လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ညနေလုံး ပင်ပန်းလှုပြီဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် ငြီးစီစီကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား တစ်ချိန်လုံး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရသဖြင့်လည်း ကျောတွေ၊ ခါးတွေ အောင့်လျက်ရှိ၏။ လာ၍ နှုတ်ဆက်သမျှ ပရိသတ်ကို ဟန်ဆောင်ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်ရသဖြင့်လည်း ကျွန်မမှာ အလိုလို ရင်မော၍ နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်သံ၊ နောက်ပြောင် သံတွေ ဆူညံနေ သည့် သူတို့အနားတွင် ထိုင်နေရသည်မှာ ပင်ပန်းလာသည်။ သူတို့အနားမှ မြန်မြန်ထ၍ သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မကောင်းတတ်လွန်း သဖြင့် အောင့်အည်း၍ ထိုင်နေရပါသည်။

“မထား သိပ်ပင်ပန်းလို့ အနားယူချင်ရင်လည်း အိမ်ထဲသွားတော့လေ”

ကျွန်မကို အကဲခတ်နေဟန်တူသော ဦးဇင်မောင်က လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မအဖို့ ထသွားရန် ထွက်ပေါက်ရသွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ မထား ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစီစီကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ အားလုံးပဲ မထားကို ခွင့်ပြုကြပါနော်၊ မထား သွားပါရစေတော့"

ကျွန်မသည် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ ကျွန်မသည် မဝင်တော့ဘဲ ကညင်ပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်း လျားပေါ်တွင် သွားထိုင်ရန် ကညင်ပင်ကြီးနားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဆန်းစလသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် ရွှန်းလင်းလျက်ရှိ၏။ သို့ ရာတွင် အားပါးတရ မရွှန်းလင်းနိုင်ပါ။ နှင်းမှုန်ဖွဲဖွဲကလေးများ ကျစပြုပြီဖြစ်၍ လရောင်သည် ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာလောကသို့ ဖြာကျလာသောအခါတွင် မှုန်ရီလျက် ရှိ ပါသည်။ နှင်းမှုန်များသည် လရောင်ခြည်မျှင်တို့နှင့် ရက်ကန်းရှယ်သလို အတိုင် အဖောက် ဝင်လိုက်သောအခါတွင် ငွေမှုန်ထွေးထွေးတွင် ရွှေခြည်ရေးသော ညနတ်သမီး ၏ ဝတ်ရုံလွှာကြီး ဖြစ်လာပေသည်။

ကျွန်မသည် မြေပြင်တွင် ခြောက်သယောင်းနေသော ရွက်ကြွေများကို နင်းကာ ကညင်ပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းလျားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စံကားပွင့်များ၏ ရနံ့ကလည်း သင်းထုံလျက်ရှိ၏။

> သင်းထုံတဲ့ ဘုံမှာကိုလေ၊ ခင်းကြုံရနဲ့ နက်လည်း ကံသာ သည်မှာမောင့်ကို အလိုလိုဆွေးလို့ ဆွေးတယ်ကို ပြုံတော့မည့်နှယ်၊ ရွှေရင်ဝယ်တစ်အုံလုံးကို အုံးအောင် ငြိမ့်သဲ သဲတယ် နတ်ကယ်တို့စီမံ ဆွေးပူရပြန်။

လူငယ်တစ်သိုက်သည် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်၍ စက်လည်းမရှင် ပတ်ပျိုးကို ဆို၍သွားသည်။ အတီးနှင့် အဆိုသည် ဟသ်ာမောင်မယ် အသံကြွေးကြ သလို လိုက်လျောလှပေ၏။

လူငယ်တစ်သိုက်သည် စက်လည်းမရှင် ပတ်ပျိုးကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ သီဆိုသွားကြခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ အမှတ်မထင် ဆိုသွားသော သီချင်း သည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပုန်း၍နေကြသော အဆွေးအပူကို ယပ်ခတ်ပေးသလို ဖြစ် လေသည်။

ကျွန်မသည် ယနေ့ညဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကျွန်မ၏ ဘဝကို ဦးဇင်မောင်၏ ရင်ခွင်တွင် မြှုပ်နှံရပေတော့မည်။ နှလုံးသားမရှိသော မိန်းကလေးများ သည် သူတို့၏ဘဝနှင့် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မချစ်မနှစ်သက်သူ တစ်ဦး၏ ရင်ခွင်တွင်

ခပ်လွယ်လွယ်ပင် မြုပ်နှံလိုက်ကြသည်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးပါ၏။ ကျွန်မသည် ထိုမိန်းကလေးများလို ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို လွယ်လွယ်နှင့် ဦးဇင်မောင်၏ ရင်ခွင်တွင် မြုပ်နှံနိုင်ပါမည်လော။

ညဉ့်ငှက်ကလေးများသည် တစာစာ မြည်ကျူးကာ ကျွန်မခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍ အဝေးသို့ ပျံသွားကြ၏။

"ဘယ့်နှယ် မရွှေထား၊ ခင်ဗျားက တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးဆို။ ခုတော့ ချစ်သူကိုစွန့်ပြီး ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်သွားပါပကောလား"

ကျွန်မအဖို့တော့ ညဉ့်ငှက်ကလေးများ၏ မြည်ကျူးသံသည် ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်သံဟု ထင်ပါ၏။ ကျွန်မ၏ အကြောင်းကိုလည်းသိ၍ စကားလည်း ပြောတတ်မည် ဆိုပါလျှင် ညဉ့်ငှက်ကလေးများသည် ကျွန်မအား လှောင်ပြောင် ရယ်မောကြမည်လား မပြောတတ်ပေ။ ညဉ့်ငှက်ကလေးများက စကားမပြောတတ်၍ မလှောင်ကြသော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်မ၏လိပ်ပြာက ကျွန်မကို လှောင်နေပေပြီ။

"လောကမှာ တစ်သက်တစ်ခါသာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ တစ်သက်မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးတွေ ရှိကြတဲ့အနက် ထားဘဝမှာ အစ်ကိုမျိုးဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပါ။ ထားရဲ့ အသည်းနှလုံးကို အစ်ကိုမျိုးဆီမှာ ပုံအပ် ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အစ်ကိုမျိုးက စွန့်ပစ်သွားတောင်မှ ထားမှာ တခြားလူကို ပုံအပ်စရာ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ပါဘူး"

ကျွန်မ ပြောခဲ့သော စကားလုံးလေးများသည် အဝေးတစ်နေရာမှ လေအဟုန်စီး၍ လိုက်ပါလာကြကာ ကျွန်မကို လာ၍ ခြောက်လှန့်ကြ၏။ အစ်ကိုမျိုးသည် ကျွန်မကို ဘယ်လိုယူဆသွားမည်နည်း။ ကျွန်မအား စကားတတ် လျှာကဝေမဟု စွပ်စွဲမည်လော၊ သစ္စာမဲ့သူဟု စွပ်စွဲမည်လော။

ကြွေရွက်များသည် ကျွန်မ ခြေထောက်များအောက်တွင် တဂျွမ်းဂျွမ်း မြည်နေကြသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်မနှင့် အစ်ကိုမျိုးတို့သည် ပန်းကြွေသော လမ်းတွင် နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် ရွက်ကြွေသော လမ်းတွင် လျှောက်နေရပေပြီ။ ပန်းကြွေသော လမ်းနှင့် ရွက်ကြွေသော လမ်းတို့သည် ရုတ်တရက် အမြင်အားဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့ လုကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင်လျှောက်ရသူ အဖို့ကား ပန်းကြွေသော လမ်းနှင့် ရွက်ကြွေသော လမ်းတို့ ပြေပြစ်ချောမော ပုံခြင်းမှာ

ကွာခြားလှပေသည်။ နူးညံ့သော ပန်းပွင့်ဖတ်လွှာများနှင့် ခြောက်သယောင်း ကြွပ်ဆတ်၍ နေသော ရွက်ဟောင်းများ၏ အတွေ့အထိသည် အဘယ်မှာ တူနိုင်ပါမည်နည်း။ ပန်းပွင့်တို့၏အနံ့နှင့် ရွက်ဟောင်း ရွက်ဆွေးတို့၏ အနံ့သည်လည်း ဘယ်မှာ တူနိုင်ပါမည်နည်း။

မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပိုးစုန်းကြူးကလေးတစ်ကောင်သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မသည် ပိုးစုန်းကြူးကလေးကို ကောက်ယူကာ လက်ထဲတွင် ထည့်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ချစ်မေတ္တာကို လရောင်ခြည်လို လွတ်လပ်စွာ ဝင်းထိန်စေလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတော့ မလင်းနိုင်တော့ ပါတကား။ ပိုးစုန်းကြူး လို ရင်ထဲတွင် ဝှက်၍ ရွန်းလင်းရမည့်ဘဝပါကလား။

လရောင်မှုန်မှုန်သည် ကညင်ရွက်များကြားမှ မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းလျှောကျ လာပေရာ မြေပြင်သည် ခြူးနွယ်ပန်းပြောက်ပဝါတစ်ထည်ကို ခင်းထားသလို လှပပေ သည်။ လေတိုး၍ ကညင်ရွက်များ လှုပ်ရှားသွားသောအခါတွင်မူ ပန်းပြောက် ခြူးနွယ် ပဝါသည် ဇော့ယမ်းလှုပ်ခါလိုက်သလို အပွင့်အပြောက်တို့ မှုန်ဝါးသွားကြသည်။

ကျွန်မသည် ကညင်ပင်ကြီးကို တစ်ဖက်မှ ခုံတန်းလျားကလေး ရှိရာဘက်သို့ ကွေ့ပတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အမယ်လေး”

ကျွန်မသည် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားပြီး ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ကညင်ပင် အောက်တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်မသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ရန် လှည့်လိုက်သည်။

“ထား”

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် အသံထွက်လာကာ လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းများသည် တုံ့သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် နောက် သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်ရဲသေးပေ။

"အစ်ကိုမျိုးပါ ထား"

ကျွန်မသည် ဖြည်းညင်းစွာလှည့်ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရ၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေလေသည်။ သူသည် ညှော်ခံပွဲ တုန်းကလိုပင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီ အနက်ကို ဝတ်ထားပြီး လည်စည်းအနက်ကို စည်းထားလေသည်။

"ထား ပြန်တော့မယ်"

ကျွန်မသည် အသံတုန်တုန်နှင့် သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်ရ၏။ သူ လျှောက်လာနေသည်ကို ဘာစကားမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်၍ ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ သူ့ခြေတစ်ဖက် မြေကြီးပေါ်သို့ လှမ်းလိုက်တိုင်း ကျွန်မ နှလုံးသားသည် တစ်ချက်ချင်း တစ်ချက်ချင်း တက်နင်းခံလိုက်ရသလို နာကျင်လှပါသည်။ ကျွန်မသည် ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ်၊ မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် ရောထွေးကာ ပြန်ရန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးက ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ ကျွန်မရှေ့မှ ဆီးရပ်လိုက်၏။ သည် တစ်ခါတော့ ကျွန်မသည် လှည့်မထွက်သွား တော့ဘဲ ရပ်နေလိုက်ကာ ကိုအောင်မျိုး ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်၍ ကြည့်နေ မိသည်။ ကျွန်မသည် ညှော်ခံပွဲတုန်းက မကြည့်လိုက်မိသမျှကို ယခုမှ ပြန်၍ အတိုးချ၍ ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲတွင် လည်း လှိုက်ဖိုလာပါသည်။

"အစ်ကိုမျိုး မပြန်သေးဘူးနော်"

"ပြန်မလို့ပဲ ထား၊ ကြီးကြီးညွန့်က ခေါ်ပြီး စကားပြောနေတာနဲ့ မပြန်ရသေးဘူး။ ကြီးကြီးညွန့်ကတော့ ထားခင်မူ လှမ်းခေါ်လို့ အိမ်ထဲခဏဝင်သွားတယ်"

ကျွန်မသည် နောက်ထပ် ဘာပြောရမည်မသိဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ ကိုအောင်မျိုးကလည်း ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်မသည် ဤလို တိတ်ဆိတ်ပုံမျိုးကို သည်းမခံနိုင်ပါ။ ရင်ထဲတွင် မောပန်းလာကာ အသက်ရှူ ကျပ်လာပါသည်။

"ထား သွားမှပဲထင်တယ်"

ကျွန်မက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကိုအောင်မျိုးသည် အသက်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားလာသည်။

"အစ်ကိုမျိုးကို ဒီလောက် ရှောင်မနေပါနဲ့ ထားရယ်။ မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပြီလား"

ကိုအောင်မျိုးသည် သည်လိုစကားမျိုးကို သည်အချိန်၊ သည်နေရာ၊ သည်အနေအထားမျိုး၌ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားခြင်းရှိဟန် မတူတော့ပါ။ ကျွန်မကလည်း သည်စကားမျိုးကို သည်အချိန်၊ သည်နေရာ၊ သည်အနေအထားမျိုး၌ ကြာရှည် ဆက်လက် နားထောင်သင့်၊ မထောင်သင့်ကို မစဉ်းစားမိပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဘာကိုမျှ တွေးမရတော့ပါ။

ကျွန်မသည် ခေါင်းကိုငုံ့ထားကာ လက်ဖဝါးထဲကို ဖြန့်၍ ကြည့်မိ၏။ ပိုးစုန်းကြူးကလေးသည် ကျွန်မ လက်ဖဝါးထဲ၌ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေလေသည်။

"ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ အစ်ကိုမျိုး၊ အတိတ်ကို ပြန်ပြောလို့ကော ဘာအကျိုးထူးတော့မှာလဲ။ ထားနဲ့ အစ်ကိုမျိုးဟာ နောင် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘဲနေကြတာက ကောင်းပါလိမ့်မယ်"

ကျွန်မသည် မထွက်ချင် ထွက်ချင်ဖြစ်နေသော စကားလုံးများကို ဖွတ်မိတ်၍ ပြောချလိုက်သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ဘဲနေခြင်းက ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကို သစ္စာမဲ့လေသူဟု ထင်ချင်လျှင်လည်း ထင်ပါစေတော့။ ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့လိုတော့ပါ။ သည်လိုဘဝရောက်မှ ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြခြင်း သည် မပြေပြစ်သောအကြောင်း များကိုသာ ဖန်တီးပေလိမ့်မည်။

"ခုမှတော့ ထားက ပြောတော့မှာပေါ့လေ။ ပြောကြပေါ့။ ပြောကြ ပြောကြ။ ခုတော့ ထားတို့က ပြောနိုင်တဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်နေပြီကိုး။ ထားကျွန်မလင်ဆိုတဲ့ သဖြန်ကလေးကို ထား ဆိုပြတုန်းက ထား ပြောတဲ့စကားတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ လမင်းကြီးရဲ့အလယ်မှာ ရေးထားတဲ့ ယုန်ရုပ်ဟာ ကမ္ဘာတည် သရွေ့ မပျောက်သလို မိန်းကလေးရဲ့အပေါ်မှာ အချစ်မပျက်ပါနဲ့လို့ အားနွဲ့ သံကလေးနဲ့ တောင်းပန်ရတယ်ဆို၊ ခုတော့ ဘယ့်နှယ်လဲ ထား"

ကျွန်မသည် ရင်ပွင့်လုမတတ် ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်ကာ အားတင်းထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးက ငိုချင်သော်လည်း ကျွန်မ၏ဘဝက ငိုခွင့်မပြုတော့ပါ။ သည်အချိန်ကျမှ ကျွန်မ သည် အသည်းနှလုံး၏ အလိုကို လိုက်၍ သူစိမ်းယောကျ်ား တစ်ယောက် အတွက် မျက်ရည်သည်းထန်စွာဖြင့် ရှိုက်ငိုပါလျှင်လည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်

ရှိတော့မည်နည်း။

"ထားမှာ ကြင်နာတဲ့နှလုံးသားရှိတယ်လို့ အစ်ကိုမျိုး ထင်ခဲ့တာ မှားတာပဲ။ တကယ်တော့ ထားတို့ မိန်းမတွေရဲ့အသည်းနှလုံးဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ်က ရှုံးတော့မှ မျက်ရည်ကျတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုးပါ။ ကိုယ်ကနိုင်တဲ့ အလှည့် ကျတော့ မိန်းမ တွေရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ကျောက်ခဲလို မာတတ်ကြတာပဲ။ ဒီလို ကျောက်ခဲလို မာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုးကို ထားတို့က ဣန္ဒြေဆိုတဲ့ ကတ္တီပါ အိတ်ထဲ ထည့်ဖုံးထားပြီး နူးညံ့ဟန် ဆောင်ကြတယ်။ သူတို့ကြည့်တော့ လင်နဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်သွားလို့ ဒီစကားမျိုး တွေ မပြောသင့်လေဟန်၊ အသည်းထဲ နှလုံးထဲ မှာတော့ အချစ် မပြယ်သေးဟန်ဆောင်ကြတယ်။ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေပဲ"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး ဆိုသမျှ ခံတော့မည်ဟု စိတ်ထဲက ပိုင်းဖြတ်ထား သော်လည်း ကျွန်မ ရင်ထဲတွင်ရှိသည့် မိန်းမသားတို့၏ မာနက ခေါင်းပြူထွက်လာ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို ဆတ်ခနဲမော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟေ့လူ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် ကိုအောင်မျိုးကို ပခုံးမှ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ဘယ်အချိန်က ကျွန်မတို့အနားသို့ ရောက်လာသည် မသိပေ။ ကညင်ရွက်ကြားမှ ဖြာကျနေသော လရောင်တွင် ဦးဇင်မောင်၏မျက်လုံးများသည် ကျား၏ မျက်လုံး များလို ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ စူးဝါးသောအရက်နံ့ကြီးသည် ကျွန်မ နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

"ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီခြံဝင်းထဲ လာတာလဲ"

ဦးဇင်မောင်က ကျားဟိန်းသလို မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန် မပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေ၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ပြောလေ ဘာလို့ ဒီခြံဝင်းထဲကို လာတာလဲ"

"ကျွန်တော်က လာရတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးဇင်မောင်။ ကျွန်တော့်ကို မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာက ခေါ်လို့ လာရတာပါ"

"မင်္ဂလာပွဲ ပြီးပြီဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလားဟင်၊ ခင်ဗျား ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စော်ကားတယ် ကဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် ကိုယ်လုံးကြီးပါ သွင်းလာကာ ကိုအောင်မျိုးကို လက်သီးဖြင့် စွတ်ထိုးလိုက်သည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း ဦးဇင်မောင်၏ကိုယ်မှာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ ကိုအောင်မျိုးက နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွား၏။

"အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး"

ချွင်ခနဲ မြည်သံ ကြားရပြီးနောက် လူတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ အော်လိုက်မိသည်။ ခဏကြာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးဇင်မောင်မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေ၏။ သူ့နဖူးမှ သွေးတွေ ဖြာကျလာလေသည်။ ကျွန်မသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဦးဇင်မောင်ကို ပွေ့ထူရင်းက သူ့ကို လှုပ်၍ခေါ်နေမိသည်။

"ဦးဇင်မောင် .... အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး"

ကျွန်မက ပခုံးကို လှုပ်၍ခေါ်သော်လည်း ဦးဇင်မောင်မှာ မထူးတော့ပေ။ ကျွန်မသည် ဒေါသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မတို့ကို ကျောခိုင်းကာ တခြားသို့ထွက်သွားလေပြီ။

သည်တော့မှ ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ထားရသော မျက်ရည်တို့သည် တရဟော သွန်စီး ကျလာကြသည်။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို ခေါင်းထူ၍ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ထား လိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိပေသတည်း။

[၁၈]

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်များသည် မှန်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ လျှော့ကျလာ၏။ မြူမှုန်များသည် ပြတင်းမှဝင်လာသော နေရောင်တွင် ရွှေမှုန်ကလေး များလို ခုန်ပျံလူးလာနေကြလေသည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားသောအခါတွင် ဦးဇင်မောင်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မေးတင်ကာ ပြတင်းအပြင်ဘက်မှ စံကားပွင့်များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်မသည် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နှင့် ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံး ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းကို ကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အခန်းဝမှ ရပ်၍ သူ့ကို ကြည့်နေမိသည်။ အသက်ရှူလိုက်သည့်အခါတိုင်း သူ့ကျောပြင်ကြီးသည် ဖားဖိုကြီးလို ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မသည် လက်ထပ်ပြီးသည့် ညက အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်မကြောင့် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရလေခြင်းဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို ဘာမျှမရှင်းတော့ပါ။ ရှင်းစရာလည်း မလိုတော့ဟု ယူဆပါသည်။ ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ ဦးဇင်မောင်၏မယား ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ပါးချသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ သူ့မယား လာဖြစ်ရသည်ကို တွေးမိတိုင်းလည်း စိတ်ထဲ၌ မကြည်မသာ ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကွယ် လွန်လေပြီးဖြစ်သော မေမေ့ဆန္ဒကို လွန်ဆန်ရဲလောက်အောင် သတ္တိမကောင်းပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ တရားဝင်မယား ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်မှ ကျွန်မသည် အသည်း နှလုံးအလိုသို့ လိုက်ကာ ကိုအောင်မျိုးကို ရှင်းပြနေလျှင်လည်း ကျွန်မသည် လင် ယောကျ်ားအပေါ်တွင် သစ္စာရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါဦးမည်လော။ ဤအချိန် ဆိုလျှင် ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကြည်း လောက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ မတိုက်ဆိုင် မဆုံစည်းကြတော့၍ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုး တို့သည် ပိုးစုန်းကြူးနှင့် လမင်းလို ဘဝခြားသွားကြပြီဆိုလျှင်လည်း အသည်းနာ ခြင်းက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါ သည်။

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်ခံပွဲ ပြုလုပ်သည့် ညက ဦးဇင်မောင်နှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ ရန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်မီအထိ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်ထဲတွင်လည်းကောင်း ဦးဇင်မောင်အား လုံးဝ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ကံတရားက မောင်းလွှတ်လိုက်၍ ဦးဇင်မောင်၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ခါမှ ရောက်ရော၊ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးနှင့် ဦးနှောက်တွင် ဦးဇင်မောင်အတွက် နေရာ မရှိခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မျိုး လက်ချက်ကြောင့် ဦးဇင်မောင် လဲကျသွားကာ နဖူးမှ ဖြာကျလာသော သွေးများကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မူကား ဦးဇင်မောင်သည် အသည်းနှလုံးထဲသို့ ရောက်မလာသေးသည့်တိုင် ဦးနှောက် ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြီးစိုးစ ပြုလာပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးကိုလည်း ဒေါသထွက်မိ ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ဦးဇင်မောင်ကို မညှာမတာ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု စိတ်ထဲတွင် စွဲနေပါသည်။

ကျွန်မက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

ကျွန်မ ချောင်းဟန့်သံကို ကြားတော့မှ ဦးဇင်မောင်သည် ကိုယ်ကိုစောင်း၍ တံတောင်ဆစ်ပေါ်တွင် ထောက်ကာ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်၏။

"ဟင်… လာလေ ထား"

ကျွန်မသည် အခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီဗန်းကို ချလိုက်၏။ ကျွန်မသည် နွားနို့နှင့် မုန့်များကို မလုံးအား လာပို့ခိုင်း လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီးက ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားပို့ရန် ပြောသဖြင့် ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

"ခေါင်းမူးတာ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ အစ်ကိုကြီး" ။

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်

"တော်တော် သက်သာသွားပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ ပတ်တီးဖြုတ်တော့မှပဲ ထင်တယ်။ ဒဏ်ရာက သိပ်မကြီးပါဘူး။ ဟိုနေ့ညက အရက်ရှိန်နဲ့ဆိုတော့ သွေးထွက်များလို့ ဒဏ်ရာကြီးတယ် ထင်ရတာပါ"

ဦးဇင်မောင်သည် ခုတင်ပေါ် ထထိုင်ကာ နဖူးမှ ပတ်တီးစကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်နေ၏။

"ပတ်တီးဖြုတ်လို့ ဖြစ်ပါဦးမလား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ အနာပေါ်မှာ ပလတ်စတာလေး ကပ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ရေနွေး အဆင်သင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီး ခုဖြေပြီး ဆေးထည့်ချင်တယ်"

"ရှိပါတယ်"

ကျွန်မသည် အောက်ဘက်က မလုံးကို လှမ်းခေါ်ကာ ရေနွေးနှင့် ဆေးပုလင်း၊ ဂွမ်းစ၊ ပလတ်စတာ စသည်တို့ကို အယူခိုင်းလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် မလုံးသည် ရေနွေးဘူး၊ ဇလုံနှင့် ဆေးပစ္စည်းများ ယူ၍ တက်လာလေသည်။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ခေါင်းက ပတ်တီးကို ဖြည်ကာ အနာကို ရေနွေးနှင့် ဆေးကြောပေးနေသည်။

"အစ်ကိုကြီးတို့ သန်ဘက်ခါလောက် ရန်ကုန်သွားမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ဖြစ်ပါဦးမလား အစ်ကိုကြီး၊ ခေါင်းက အနာနဲ့"

ကျွန်မက ဦးဇင်မောင်၏ နဖူးအနာမှ သွေးစေးများကို ဂွမ်းဖတ် ရေနွေးသုတ်၍ ဆေးကြောရင်း မေး၏။

"ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအနာကလေးလောက်နဲ့ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ အနာကလည်း ကျက်နေပြီပဲ။ အမှန်ကတော့ လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ချက်ချင်း သွားဖို့ပဲ။ ဒီအနာကြောင့် ထားတို့၊ ကြီးကြီးညွန့်တို့က မသွားစေချင်သေးဘူး ဆိုလို့သာ နေရတာ"

ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အနာကို ဆေးကြောပြီး၍ ဆေးထည့်ကာ ပလတ်စတာ ကပ်ပေးနေလေသည်။

"ပြီးတော့ ရန်ကုန်သွားတဲ့ရက်နဲ့ ဘာနဲ့ဆိုရင် အချိန်တွေ သိပ်ကြာနေလိမ့်မယ်။ သစ်တစ်ပင်မှာ အလုပ်လုပ်စရာတွေကလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ။ ကိုခွန်ထီး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရတာ။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကို မြန်မြန်သွား၊ ဟိုမှာ မေမေ စိတ် ကျေနပ်ရုံနေပြီးတော့ ပြန်လာကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"

အနာကို ဆေးကြော ဆေးထည့်ပြီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ ခေါင်းကို ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ထိုင်လျက်က ကျွန်မကို မော့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခဏလေးများ အေးအေး ဆေးဆေး နေပါဦးလား အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သစ်တစ်ပင်က အလုပ်တွေကို ဦးခွန်ထီး လုပ်လိမ့်မပေါ့"

ကျွန်မက နွဲ့သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ တမင်လုပ်၍ နွဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ပါးစပ်က အလိုအလျောက် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ပျားကောင်ကလေးလို တလှုပ်လှုပ် အလုပ်များနေသော ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်၍ သနားသွားပေသည်။

"မဖြစ်ဘူး ထား၊ ကြက်ဆူပင်တွေက ခု ပင်ပေါက်ကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပင်ပေါက် အရွယ်မှာ သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ရတယ်။ ကိုခွန်ထီးက ကြက်ဆူပင် စိုက်ဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးက မြေ-ကျေး-ရှင်းက မိတ်ဆွေတွေဆီ မေး၊ စာအုပ်ဖတ်၊ သူ့ကို တစ်ဆင့်ပြောပြပြီး ခက်ခက်ခဲခဲစိုက်ရတာ"

ဦးဇင်မောင်သည် ပြတင်းအပြင်သို့ ငေးကြည့်၍ စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အပြင်ဘက်က စံကားပင်ကိုင်း များကို မမြင်ဘဲ ကြက်ဆူပင်တွေကို မြင်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"ရန်ကုန်ကအပြန်၊ ထားလည်း သစ်တစ်ပင်ကို လိုက်နေရမယ်နော်"

ဦးဇင်မောင်က ပြတင်းမှ လှည့်လာကာ စားပွဲပေါ်ရှိ လင်ပန်းထဲမှ နွားနို့ဖန်ခွက် ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ခေါ်ရင်လည်း လိုက်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး။ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါလို့ ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးမယား ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ထားရယ်၊ ထားသဘော ကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ထားဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မယားလို့သာဆိုပေမဲ့ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီး ထားကို ရလိုက်တာဟာ 'ယာဂုထမန်၊ အိုးကြီးကွဲခါမှ၊ စွန့်ကြဲသည့်ဒါန' ဆိုတဲ့ စာလို…"

"တော် တော် အစ်ကိုကြီး"

ကျွန်မက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကိုကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။

"ဆောရီး ဆောရီး၊ နောက်တာပါ ထားရယ်၊ တကယ်တော့ ထမနဲအိုး ကွဲလို့ ရရ၊ မကွဲဘဲနဲ့ ရရ အစ်ကိုကြီးအဖို့တော့ ထားကို ရတာသာ လိုရင်းပါ။ ဟုတ်လား ကဲ ကဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့"

"တကယ်လည်း မပြောနဲ့၊ နောက်ပြောင်ပြီးတော့လည်း မပြောနဲ့။ ဒီလိုပြောရင် ထား ငိုချင်တယ် သိလား"

"ကဲ ကဲ တကယ်ပြောမယ်၊ နားထောင်မလား"

"ဘာလဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် ရုတ်တရက် မပြောသေးဘဲ ကျွန်မကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေသည်။

"ပြောလေ"

"တစ်ခါတုန်းက အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ လွမ်းတာရှည်တော ပုံပြင်လေးကို အမှတ်ရသေးသလား"

"တော်ပါတော့၊ ဒီပုံပြင် လာပြန်ပြီလား၊ ပြီးပဲ မပြီးနိုင်ဘူး"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းအပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် စောစောကလို ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လေးနက်တည်ငြိမ်ဟန် ရှိ၏။ သူ ငေးကြည့်နေသည့်အခါများတွင် သူ့မျက်လုံးများသည် ဝိုးတဝါးသာကျန်တော့သော အတိတ်ကပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြနေသလို ထင်ရလေသည်။

"ဒီပုံပြင်ဟာ ဆုံးတော့ဆုံးပါပြီ ထား၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ထားကို ယူတဲ့နေရာမှာ လွမ်းတာရှည်တော ပုံပြင်ထဲက စော်ဘွားနဲ့များ တူနေမလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သံသယဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ထားကို အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ချင်တယ်"

"အို"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟုတ်တယ် ထား၊ ဒါပေမဲ့ ထားကို မရ အရ ယူတာချင်းမှာသာ အစ်ကိုကြီး ဟာ ပုံပြင်ထဲက စော်ဘွားနဲ့ တူချင်တူမှာပါ။ ချစ်တဲ့နေရာမှာတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးထင်တယ်။ ထား ငယ်ငယ်တုန်းက အစ်ကိုကြီးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပူလောင်ခဲ့ရလွန်းလို့ လောကကြီး ထဲက ထွက်ပြေးပြီး အေးချမ်းမှုကို ရှာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သစ်တစ်ပင် သွားပြီး တောင်ယာလုပ်တယ်။ ယာတောပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို ချစ်ခင်ကြင်နာတဲ့ စိတ်တွေ မွေးတတ်လာပြီး သူတို့ကောင်းကျိုးအတွက် ကိုယ့်အင် ကိုယ့်အားကလေးနဲ့ နိုင်သလောက် လုပ်တယ်။ လူတွေကို မေတ္တာ ထားတယ်။ အို သိပ်အေးချမ်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ထားမေမေ စီမံခဲ့သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဒီလို မဖြစ်အောင်လည်း ထားနဲ့ ခပ်ရှောင်ရှောင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ဖန် များလာတဲ့အခါကျတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ယောကျ်ားသားရဲ့ အသည်း နှလုံးဟာ ချစ်ရ ခင်ရမယ့်သူ၊ ကြင်နာရမယ့် သူကို တောင့်တလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထားကို အရယူခဲ့ရတာပဲ။ တကယ်တော့ ထားဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မတန်ဘူး။ တောနဲ့ လည်း မထိုက်တန်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးဟာ တကယ်တော့ မတရားဘူး။ အစ်ကိုကြီးဟာ ထားဆီက အများကြီးယူပြီးတော့ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ချစ်တာတစ်ခုကလွဲလို့ ထားကို ဘာမှ များများစားစားပြန်မပေးနိုင်ဘူး"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း စဉ်းစားမိ၏။ အချစ် ခေါင်းပါးနေသော ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မနှင့် တွေ့သောအခါတွင် လက်လွှတ် မခံနိုင်တော့ဘဲ နည်းအမျိုးမျိုးကိုသုံးကာ အနိုင်ယူသွားခြင်းဖြစ်၏။ အချစ်စစ် ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ကိုယ်က အနစ်နာခံကြသည်ဟု စာများထဲတွင် ကျွန်မတို့ ဖတ်ဖူးသော်လည်း ဦးဇင်မောင်၏ အချစ်စစ်ကတော့ သူက အနစ်နာမခံလိုက်ရဘဲ အနိုင်ယူလိုက်သည်တကား။

"အစ်ကိုကြီးအဖို့ကတော့ ထားနဲ့နေရမှာကိုတွေးပြီး ပျော်တယ်။ မနေ့ညတုန်းကဆို ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုနေကြမယ်၊ ထိုင်ကြမယ်ဆိုတာတွေးရင်း အိပ်လို့ တောင် မပျော်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့ ရန်ကုန်သွားမယ်။ ရန်ကုန်ကပြန်ရင် ထားနဲ့အတူ သစ်တစ်ပင်မှာ နေမယ်။ ထားကို အစ်ကိုကြီး ခွဲမထားနိုင်ဘူး"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို ရုတ်တရက် ပွေ့ယူ၍ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်၏။ သူ့ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်နံ့ကြီးမှာ စူးဝါးလှသည်။ ကျွန်မသည် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ အောင့်၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေရသည်။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်း

သော်လည်း ပင့်သက်ရှူဟု ဆိုရိုးစကားရှိသော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်မသည် ပင့်သက်ကလေးတောင် မရှူနိုင်ပါတကား။

ဦးဇင်မောင်အိမ်မှာ ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးမှ မြေနီလမ်းကလေးတစ်ခုအတိုင်း ဝင်သွားရပြီး ထိပ်ပိတ်တွင်ပိတ်နေသော မြေနီလမ်းကလေးအဆုံးတွင်ရှိ၏။ ခြံမှာ သပ် ရပ်စွာ ပြုပြင်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်တို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ အိမ်ဘေးပတ်လည်တွင် ဝါးပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်နေကြသည်။ ကျယ်ဝန်း လှသော ခြံကြီးထဲတွင် ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော တစ်ထပ် ဆင်ဝင် အိမ်ကလေး သည် ပို၍ သေးငယ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဦးဇင်မောင်တို့ မိဘများ ရိပ်ငြိမ်ချမ်းမြေ့ လှသော ထိုအိမ်ကလေး၏ အမိုးအောက်တွင် သားစဉ်မြေးဆက်တိုင် ချစ်ခင် ယုယစွာ နေထိုင် ခဲ့ကြသည်ဟု ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို ပြောပြ၏။ ယခုတော့ သားသမီးများသည် တစ်အိုးတစ်အိမ် တည်ထောင်ကြကာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြ ပြီဖြစ်၍ ဦးဇင်မောင်၏ မုဆိုးမ အမေအိုနှင့် အစေခံ လင်မယားသာ ကျန်ရစ်လေ သည်။ ဦးဇင်မောင်၏မေမေသည် ပဲခူးဘက်ရှိ လယ်များမှရသော မြေစုများဖြင့်ပင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားသောက် နေရသည်။ သူတစ်ယောက်အတွက်တော့ မြေစုများနှင့်ပင် စားလောက် ပေသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ဦးဇင်မောင်၏ မေမေသည် အိမ်၌ မရှိပေ။ ကျွန်မသည် တက္ကစီကားပေါ်မှဆင်းကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လှသော အိမ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ စံကားပင်များကား တောင်ကြီးက ကျွန်မတို့အိမ် ထက်ပင် ပေါပါသေး၏။ စံကားပွင့်များသည် မြက်တောပေါ်သို့ ကြွေကျနေကြသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့် ယောကျ်ားကြီးတစ်ယောက်သည် ပေါင်းပင်ခုတ်နေ ရာမှ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်သည် စူးစမ်းသောအကြည့် ဖြစ်သည် ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိ၏။ အသက်လေးဆယ်ခန့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် မိန်းမ တစ်ယောက်လည်း နောက်ဖေးမီးဖိုဘက်မှ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူလည်း ကျွန်မကို ကြောင်ကြည့်နေပေသည်။

"ကိုစံရွှေ မေမေ မရှိဘူးလား၊ မလှတင်ကော ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီပစ္စည်း တွေကို လာချစမ်းပါဦး"

ဦးဇင်မောင်က တက္ကစီခ ရှင်းပေးပြီး ကားပေါ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သည်

တော့မှ ယောက်ျားကြီးသည် လက်မှစေးကို လွှတ်ချကာ ပြေးလာ၏။ နောက်ဖေး မီးဖိုဝတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကလည်း ပြေးထွက်လာ၏။

"ဟင် ဆရာလေးပါလား၊ ကျုပ်က ဘယ်သူတွေများလဲလို့ ကြည့်နေတာ။ လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း ဘာသံမှ မကြားပါကလား။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးလည်း မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ အရင်တုန်းက လာမယ် လာမယ်ဆိုပြီး မလာဖြစ်တာ များလွန်းလို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ထလာတာ။ မေမေကော ဘယ်သွားလို့လဲ"

"အင်းစိန်ဘက်က တောရကျောင်းကို သွားဥပုသ် စောင့်နေတာ။ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ခုညနေ ပြန်လာမှာပဲ။ မလတ်တို့လည်း တစ်လောက ကလေးတွေနဲ့အတူ လာကြတယ်။ သူ့ယောက်ျားက စစ်တွေပြောင်းရလို့ စစ်တွေကို လိုက်သွားကြတယ်"

ကိုစံရွှေက ကျွန်မတို့ အိပ်ရာလိပ်များကို သယ်ရင်း ပြော၏။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် မိန်းမသည် ကျွန်မတို့ သားရေသေတ္တာများကို ဆွဲကာ ကျွန်မကို ငေးကြည့် နေလေသည်။

"မလှတင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမလေ။ အရင်တစ်ပတ်ထဲက တောင်ကြီးမှာ လက်ထပ်လိုက်တာ။ ခုတော့ မေမေ့ကို လာကန်တော့ကြတာ။ နောက် တော်တော်နဲ့ ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟောဗျာ ဒါ ဆရာလေး မိန်းမလား။ ဆရာလေးတို့ လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဘာသံမကြား ညာသံမကြား။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတောင် မသိသေးဘူးထင်တယ်"

"ဘယ်သိဦးမလဲ"

တက္ကစီသည် ဝူးခနဲမြည်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်သွား၏။ ဦးစံရွှေနှင့် သူ့မိန်းမ သည် ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများကို သယ်သွားကြသည်။ ကျွန်မက ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆွဲခြင်း များနှင့် ထမင်းချိုင့် စသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေကို ကောက်သိမ်းနေသည်။

"နေပေ့စေ ထား၊ မလှတင်တို့ သယ်လာလိမ့်မယ်။ လာ လာ အိမ်ပေါ်သွား ရအောင်"

အိမ်တံခါးများကို ကျွန်မတို့ ရောက်မှဖွင့်ရသည်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများမှာ ဟောင်းနွမ်းသော်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထား၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် တွေ့ရတတ်သော ကြိမ်ထိုးသစ်သား ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နံရံတွင် ဦးဇင်မောင်တို့မိသားစု၏ ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ နံရံထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

"ဟောဒါက အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုပုံပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်၊ ရှေ့ဆုံးမှာ ဂါဝန်ကလေးတွေနဲ့ ထိုင်နေတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ညီမ တင်တင်လတ်နဲ့ တင်တင်လေး။ တင်တင်လေးက အငယ်ဆုံး၊ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာစက ဆုံးသွားတယ်။ တင်တင်လတ် က အစ်ကိုကြီးထက် သုံးနှစ်လောက် ငယ်တယ်။ သူကတော့ ခု အမြွတ်တော်ခွန် ဝန်ထောက် တစ်ယောက်နဲ့ ရတယ်လေ။ ခုနက ကိုစံရွှေပြောတဲ့ မလတ် ဆိုတာပေါ့။ စစ်တွေကို ပြောင်းသွားပြီ။ နောက်တန်းက ရပ်နေတာက အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ညီ ဇင်အောင်ရယ်။ ဇင်အောင်က တင်တင်လတ်နဲ့ တင်တင်လေး ကြားထဲမှာ အလတ်ပေါ့။ သူက ကင်ဘာရာမှာ စစ်သံမှူး ဖြစ်နေတယ်"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်တို့ အိမ်သားများ၏ ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေ၏။ ဦးဇင်မောင်၏ အဖေမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး တကားကားနှင့် ခန့်ညားသူဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင့် မေမေမှာလည်း မဟာနဖူးနှင့် ကျက်သရေ ရှိလှပါသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများမှာ မာနကြီးသော မျက်လုံးမျိုးဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

နောက် ဦးဇင်မောင်သည် တင်တင်လတ်တို့ မိသားစုဓာတ်ပုံ၊ ကိုဇင်အောင်တို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံများကို လိုက်ပြ၏။

ကျွန်မသည် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဟာ၍ လာ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ မိဘများကိုလည်းကောင်း၊ ညီ ညီမများကိုလည်းကောင်း ယခုမှ ဓာတ်ပုံထဲတွင် တွေ့ဖူးပေသည်။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မ လက်ထပ်သည့် အခါကျတော့မှ သူ့အဖေသည် အငြိမ်းစား စစ်ကဲကြီး ဦးဖိုးဖေ ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ သူ့မိခင်မှာ ဒေါ်မြန့် ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကလို သိရခြင်းမှာလည်း ကျွန်မတို့ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သဖြင့်သာ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်လက္ခဏာ သွင်ပြင်ကိုကား ယခုမှ ဓာတ်ပုံထဲတွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ့ညီနှင့် ညီမများ ကိုကား ဘယ်နှယောက် ရှိ၍ မည်သူမည်ဝါတွေ မှန်းပင် မသိခဲ့ပေ။

ကျွန်မသည် သည်တော့မှ ကိုယ်ပေါင်းဖော်ရမည့် လူတစ်ယောက်၏ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းကိုပင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခြင်းလည်း မရှိ၊ စုံလင်အောင်လည်း သိရှိခြင်းမရှိဘဲနှင့် ထိုလူအား ဘုမသိ ဘမသိ လင်အဖြစ် ပေါင်းဖော်ခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ အဖြစ်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလာရ၏။ ကျွန်မအဖြစ်သည် လွမ်းခန်းတွင် အပူတိုက်၍ နှစ်ပါးသွားခန်းတွင် သစ္စာထားကို ကရသော ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်၏အဖြစ်နှင့် ဘာများ ခြားနားပါသေးသနည်း။ မေမေ၏ သေတမ်းစာထဲတွင် ပါသည့် စကားလုံးများသည်လည်း ရုပ်သေးမင်းသမီးရုပ်ကို ရစ်သိုင်းဖွဲ့နှောင်ထားသော ကြိုးများနှင့် ဘာများ ခြားနားပါသေးသနည်း။

"ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ပေါင်းဖော်တယ်ဆိုတာဟာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ပေါင်းဖော်ခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ဖက်မိဘ၊ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများရဲ့ ပေါင်းဖော်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင် ပြောကြားသွားသည့် ဦးသန်းဋ္ဌေး၏ စကား လုံးများကို ကျွန်မ ကြားယောင်လာ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ ဦးဇင်မောင်၏ ဆွေမျိုး မိဘများကို မသိ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို မသိ၊ ကျွန်မတို့ကြားတွင် ကျယ်ပြော နက်ရှိုင်းသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ချောက်ကမ်းပါးကြီး ခြားနေပေပြီ။

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မအား သူ့မိဘဆွေမျိုးများ၏ ဓာတ်ပုံကို လျှောက်ပြပြီး အိမ်အောက်သို့ ခဏဆင်းသွား၏။ ဦးစံရွှေတို့လင်မယားသည် ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများကို နေရာချထားကာ ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း အလိုလိုရင်မောရသည်။ ဤအိမ်ကိုလာရခြင်း၌ ကျွန်မသည် ရင်းနှီးခြင်း၊ အသားကျခြင်းမရှိ။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခု၊ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်လာရသူလို စိမ်းကာ အစစအရာရာ ခြားနားနေသည် ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

"ဆရာလေး မိန်းမက ရုပ်ကလေးကတော့ ချောပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်လှချည်လား ကိုစံရွှေရဲ့၊ အဖေနဲ့ သမီးလား အောက်မေ့ရတယ်"

အိပ်ခန်းထဲမှ ပြောသော မလှတင်၏ တီးတိုးသံဖြစ်၏။ တီးတိုးပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာ ကြားနေရပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤစကားများကြောင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။

"ဘယ့်နှယ် မရွှေထား၊ အဖေနဲ့ သမီး ထင်ရလောက်အောင် ကွာခြားနေပြီလို့ ပြောနေကြပါပကော"

ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ကို စိတ်ထဲမှ မေးခွန်းထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍ ပြုံးမိ၏။ နာကြည်းလွန်းသဖြင့် ပြုံးမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

"ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟ။ ဆရာလေးက အသက် ဘယ်လောက်များ ကြီးသေးလို့လဲ"

ဦးစံရွှေ၏အသံဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် သူတို့ အချေအတင်ပြောနေကြပုံကလေးကို စိတ်ဝင်စားလာကာ နားစွင့်လိုက်မိသည်။

"ဘယ့်နှယ် မကွာရမလဲတော့။ ဆရာလေးကတော်နဲ့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်လား။ ခု တော်ပဲ ၄၇ နှစ်ရှိနေပြီ။ ကလေးမလေးက ၂၀ ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိဦးမယ်၊ အလွန်ဆုံးရှိ အစိတ်ပေါ့"

"ကလေးမလေးက သဘောကောင်းပုံရပါတယ်"

"ကျုပ်ကတော့ မာနခဲကလေး ထင်တာပဲ။ ကြည့်ရတာ မထုံတက်သေးပဲ။ စကားပြောချင်သလို မပြောချင်သလို။ ကျုပ်တော့ မဟုတ်ကာမှလွဲရော ဆရာလေးဟာ ဆင်းရဲတဲ့အထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရလာတယ်ထင်တာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အဖေ၊ အမေ မရှိတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ"

ဦးဇင်မောင် တက်လာပြီး ဦးစံရွှေကို ခိုင်းသဖြင့် သူတို့ အချေအတင်ပြောပွဲလေးမှာ ပြီးသွားပါသည်။

"ကဲ ထား ရေလေးမိုးလေး ချိုးပြီး၊ ထမင်းစားပြီး အနားယူ။ ညနေ မေမေ ပြန်လာတော့မှာပဲ။ ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျမှ မိတ်ဆွေတွေဆီ လျှောက်လည်ကြရအောင်"

ကျွန်မသည် ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီးနောက် တစ်နေ့လုံး အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဟာတာတာ ရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မနေ့ညက လမ်းခရီးတွင် အိပ်ရေး ပျက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုမျှ မထွက်ချင်တော့ပါ။

ညနေ မှောင်ရီရီတွင် ဦးဇင်မောင်၏ မေမေသည် ကားကြုံတစ်စီးဖြင့် တောရကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဦးဇင်မောင်၏ မေမေမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပါပြီ။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ အသားဖြူဖြူဖြစ်၍ အရွယ်တင်ပါသည်။

“ငါ့သားက မရမရနဲ့ ရမယ့်ရတော့ တကယ့်အချောအလှမှ ရသကိုး”

ကျွန်မတို့ ကန်တော့ပြီး မေမေက မှတ်ချက်ချပါသည်။ မေမေသည် ကျွန်မကို ကြင်နာပုံရပါသည်။ ထမင်းပွဲတွင် ဟင်းခပ်ထည့်ပေး၊ ထမင်းခပ်ထည့်ပေးနှင့် ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ပါသည်။ ညစာစားပြီးနောက်တွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင် စကားပြောကြ၏။ များသောအားဖြင့် ပြောကြသူမှာ သူတို့သားအမိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ နားထောင်သူမျှသာ ဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင်တို့ သားအမိသည် ကျွန်မ မသိသော၊ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခြင်းလည်း မရှိသော သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အကြောင်း၊ ညီတွေ ညီမတွေအကြောင်းကိုသာ ပြောကြပါသည်။ ကျွန်မသည် စည်းတားခံထား ရသော ခွေးဝင်စား တစ်ကောင်လို သူတို့စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ပြောသမျှကို နားထောင်နေရပေသည်။

“သမီး ကြည့်ရတာ အိပ်ရေး ပျက်နေပုံ ရတယ်၊ အိပ်ချင်ရင် စောစောအိပ်လေ”

မေမေသည် ကြိမ်ထိုး သစ်သား ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်မှာ ပက်လက် လှဲရင်း ပြောလိုက်၏။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ဆယ်နာရီထိုးသံ ပေါ်လာ လေသည်။

“ဩော် ဟုတ်သားပဲ၊ ထား အိပ်ချင်အိပ်လေ”

ကျွန်မသည် ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းစွာဖြင့် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်၍ အနားမှ ထလာ ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်မသည် နက်ဖြန်သွားရမည့် အစီအစဉ်တွေကို စိတ်ကူးကာ ချက်ချင်းပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်ရေးနိုး လာသောအခါတွင် ဦးဇင်မောင်တို့ သားအမိ၏ စကားပြောသံများကို ကြားနေရ သေးသည်။ သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်သည် ခပ်အုပ်အုပ် ပြောနေခြင်း မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်သော အချိန်ဖြစ်၍ သဲကွဲစွာကြားရပါသည်။

“သားရဲ့ မိန်းမက ချောတော့ ချောပါရဲ့၊ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိပုံရပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်လှသကွယ်”

မေမေ၏ အသံဖြစ်၏။ မေမေသည် ညနေတုန်းက မလှတင် ပါးစပ်မှ ကြား ရသော စကားမျိုးကို ပြောနေပြန်ပေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤစကားများကို တမင်ညှိထားသလားပင် အောက်မေ့ ရသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နားနှင့်

ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်တော့မှ ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မတို့အကြားတွင် အသက်ကွာခြားမှုကြီး ရှိနေခြင်းကို ပို၍ ခံစားသိရှိလာမိသည်။ ဤကွာခြားမှု ကြီးသည် အဝေးကပင် ချက်ချင်း မြင်နိုင်သော ကွာခြားမှုကြီးမှန်း ပိုလို့သဘော ပေါက်လာသည်။ သူတို့နှစ် ယောက်သာမက မြင်မြင်သမျှ လူတိုင်းကလည်း သည်လိုပင် ပြောကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဦးဇင်မောင်က ပြန်ပြောသံကို ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ အတွေးနှင့် ကျွန်မမို့ ကောင်းစွာ မသဲကွဲလိုက်ပေ။

"နေစမ်းပါဦး၊ သူ့မိဘများကကော ဘယ်ကလဲ၊ တောင်ကြီးကပဲလား"

ဟြော် ကျွန်မ ယောကျ်ား၏ အမေသည် ယခုတိုင် သူ့သားမိန်းမ၏ မိဘအမည်ကိုတောင် မသိသေးပါတကား။

"မေမေ သိပါတယ်၊ သူ့မိဘများက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေထဲကပဲ။ ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိတော့ဘူး"

"ဘယ်သူတွေများလဲ၊ မင်းမိတ်ဆွေက များလွန်းတော့ မေမေလည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေလို့ မမှတ်မိပါဘူး။ ပြောပြမှ သိမှာပဲ"

"ကိုဘမောင်ရဲ့သမီးလေ"

ဦးဇင်မောင်က ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်၏။

"နေဦး နေဦး၊ ဘယ်ဘမောင်လဲ။ နယ်ခြားဝန်ထောက် ဘမောင်လား။ ဒါဖြင့် ကလေးမကလေးက သိန်းသိန်းရဲ့သမီးပေါ့။ သိန်းသိန်းကော ဆုံးပြီလား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ တစ်နှစ်က ဆုံးတယ်။ ခု သူက သိန်းသိန်းရဲ့သမီးအကြီး၊ ကောလိပ်မှာ အငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်"

သက်ပြင်းချသံကြီးကို ကြားရ၏။ ဘယ်သူ့သက်ပြင်း ချသံကြီးတော့ မသိပေ။ မေမေ၏ သက်ပြင်းချသံဟုပင် ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"အင်း ငါ့သားလည်း ဒီအသိုက်အဝန်းထဲကပဲ မလွတ်နိုင်သေးဘဲကိုး။ အေးလေ မင်း ကောင်းမယ်ထင်လို့၊ မင်းနှစ်သက်လို့၊ မင်းစိတ်သဘောနဲ့ ယူလာပြီပဲ။

မေမေ ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးသားအမှု အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေကြပေါ့။ သားနှစ်သက်ရင် ပြီးစတမ်းပဲ။ ကလေးမလေးက လိမ္မာပုံတော့ ရပါတယ်”

မေမေ၏ စကားများသည် ထူးဆန်းလှပါတကား။ ဦးဇင်မောင်၏ မေမေသည် ဘာကြောင့် ဖေဖေနှင့် မေမေ နှစ်ယောက်စလုံးကို သိနေရသနည်း။ ဒီအသိုက်အဝန်း ထဲက မလွတ်နိုင်သေးဟု ဘာကြောင့် ပြောရသနည်း။ သဘော မကျလေဟန်စ ကားကို ဘာကြောင့် ပြောရပေသနည်း။

ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်စုနှင့် ဦးဇင်မောင်တို့ အိမ်ထောင်စုအကြား တွင် ကျွန်မ မသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုရှိနေပြီဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မ သည် ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ညတွင်းချင်းပင် ဤအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလိုပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန်မှာ နှစ်ပတ်လောက်နေ၏။ နှစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်မတို့ သည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မ မိတ်ဆွေများထံ လျှောက်လည်ကြ၏။ ဦးဇင်မောင်၏ မိတ်ဆွေများထံ သွားလျှင်သာ နှစ်ယောက်သွားလေ့ရှိကြပြီး ကျွန်မ မိတ်ဆွေများထံ သွားလျှင်တော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းသာ သွားလေ့ရှိ၏။ ဦးဇင်မောင် သည် ကျွန်မမိတ်ဆွေ လူငယ်ဝိုင်းထဲ ဝင်ရသည်မှာ ရှက်သလိုလို၊ လူကြီးပီပီ ခပ်မှန်မှန်နေချင် သလိုလိုဟန်ပေါက်နေပေသည်။ တစ်ခါတလေ တွင်တော့ ကျွန်မသည် ထားခင်မူကို ကျောင်းမှ ဝင်ခေါ်ပြီး ထားခင်မူနှင့်အတူ သွားကြပါသည်။ ချိန်းထားသည့် အချိန်ကျ တော့မှ ဦးဇင်မောင်က လာခေါ်တတ် ပါသည်။ ကျွန်မသည် အေးအေးတို့ လင်မယား ဆီကိုလည်း သွားလည်ကြ၏။ အေးအေးတို့ ထံသို့မူ ဦးဇင်မောင်ပါ ပါသည်။

ဦးဇင်မောင်နှင့် ကိုတင်မြင့်တို့က ဧည့်ခန်းတွင် စကားကောင်းနေချိန်၌ ကျွန်မနှင့် အေးအေးသည် အိပ်ခန်းထဲတွင် အလွမ်းသယ်ကြ၏။ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တွေကို ပြောကြ၏။ ကျွန်မက ဦးဇင်မောင်ကို ဘာကြောင့် လက်ထပ် ရကြောင်း အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြ၏။

“သူ ဘီလပ်က ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ကိုအောင်မျိုးကြီး ပေါက်လာ တယ်ကွ။ အို မင်းဆီက စာမပြန်လို့ဆိုပြီး မေးလိုက်တာ အမောတကောပဲ”

အေးအေးက သူ့သားလေးကို နို့ဘူးတိုက်ရင်း ကျွန်မကို ပြောပြ၏။

“ကိုယ့်ဖိတ်စာ မင်းဆီ မရောက်သေးဘူးလား”

“အေး သူရောက်လာတာ မင်းဖိတ်စာရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ။ ကိုယ်လည်း သူ့ရင်ဝ ဆီးကန်တဲ့အနေမျိုး ရောက်နေမှာစိုးလို့ မပြောဘူးလို့ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်က ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ဖွင့်လည်း ပြောလိုက်ရော၊ အို မင်းလူ မျက်နှာကြီး မည်းပြီး ငိုင်သွားတာပဲ။ မောင်လည်း ပြောပြီးမှ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကိုယ်တို့ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ။ သွားခါနီးမှာတော့ ပြောသွားတယ်။ မြင်းခွာသံလေး တစ်ချက် မရိုက်မိလို့ စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ရှုံးရတာ ပေါ့ဗျာတဲ့။ ကိုယ်တော့ သူ ဘာဆိုလိုမှန်း နားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ချင်းမှ သိမှာပဲ”

မှန်ပါသည်။ သည်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အေးအေး မသိသော်လည်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ဘိလပ်သို့ ထွက်သွားခါနီးတွင် သူပြောသလို ကျွန်မ ဇွတ်မိုက်၍ လက်ထပ်ကြလျှင် ကျွန်မ၏ ဘဝလှေငယ်သည် ယခု ရေစီးကြောင်းကို ရောက်မှ ရောက်ပေမည်။ ကျွန်မသည် သည်တုန်းကတော့လည်း မြန်ဆန် လွန်းလှသည် ထင်၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားခဲ့သော မြင်းခွာ သံလေး တစ်ချောင်းသည် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဆုံးရှုံး စေပေပြီ။ “

နေစမ်းပါဦး မင်းလူကြီးကကော မင်းကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိရဲ့လား”

အေးအေးက ကလေးပါးစပ်မှ နို့ဘူးကိုချွတ်၍ အိပ်ပျော်သွားသော ကလေးကို ပုခက်တွင်းသို့ ထည့်သိပ်ရင်း ပြောသည်။

“အို ချစ်သမှ သိပ်ချစ်၊ ကြင်နာသမှ သိပ်ကြင်နာ”

ကျွန်မသည် နာကြည်းသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ အေးအေးကတော့ ဘာမျှ နားမလည်ပါ။ ကျွန်မ တကယ်ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ဟန်တူပါ၏။

“အေးကွာ ကိုယ်ပြုပြင်ဖန်တီးလို့မရတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ မညားတော့ရင်လည်း ညားတဲ့သူကိုပဲ ကြိုးစားချစ်ရမှာပေါ့။ ကြာတော့လည်း ချစ်လာမှာပဲ။ လောကကြီးမှာ ဒီလို မချစ်ရုံတင်မကဘူး၊ အမုန်းကြီး မုန်းနေကြတဲ့ သူတွေတောင် မရှောင်လွှဲသာတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ညားသွားကြတဲ့အခါမှာ ချစ်သွားကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ မင်းလူကြီးဟာ အမုန်းကြီး မုန်းနေကြတဲ့

လူတွေမှ မဟုတ်ပဲ”

ကြိုးစားချစ်ရမယ်တဲ့။ အေးအေး သည်လို ပြောရက်လေခြင်းဟု ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် အေးအေးသည် ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ဖြေသိမ့်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

“မိရွှေအေးရေ မင်းကတော့ မခံစားဖူးလို့ ဘယ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ။ ဖူးပွင့်လာတဲ့ပန်းကို မဖူးနဲ့၊ မပွင့်နဲ့လို့ ခိုင်းလို့မရသလို အသည်းနှလုံးမှာ ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း ပိတ်ပင်လို့များ ရမယ်ထင်သလား။ တကယ်တော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အသည်းနှလုံးမှာ ခံစားချက် ရှိကြတာ ချည်းပါပဲကွာ။ ဒီခံစားချက်တွေ ပွင့်လာရင် မကောင်းဘူးထင်လို့သာ ပွင့်မထွက်အောင် ချုပ်တည်းထားကြတာပါ။ အားလုံးတော့ ခံစားချက်ရှိကြတာချည်းပဲ။ အသည်းနှလုံးကို ကြိုးစားပြီး ချစ်ခိုင်းလို့တော့ ရမယ် ထင်သလား၊ မရဘူး အေး။ ချစ်သူနဲ့ ကွဲရလို့ ပူဆွေးရမယ့် အသည်းနှလုံးကို မပူဆွေး နဲ့လို့ ပြောလို့လည်း မရဘူး။ ပူဆွေးတာကို လူမသိအောင် ချုပ်တည်းဖုံးအုပ်ထားလို့ ရတာပဲရှိတယ်”

ကျွန်မသည် သည်စကားမျိုးကို အေးအေးအား ပါးစပ်က ဖွင့်၍ မပြောပါ။ စိတ်ထဲကသာ ပြောပါသည်။ ပါးစပ်ကဖွင့်ပြော၍ကော ဘာအကြောင်းထူးပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန်တွင် နှစ်ပတ်ခန့်နေပြီး၍ သန်ဘက်ခါ တောင်ကြီးသို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ထုပ်ပိုးတန်သည်ကို ထုပ်ပိုးထား၏။ ဦးဇင်မောင်သည် အိမ်သုံးဆေးသေတ္တာပစ္စည်းများ၊ ပန်းမျိုးစေ့၊ သစ်ပင်မျိုးစေ့ထုပ်များ၊ ရက္ခဗေဒနှင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်များကို သတ်သတ်ထုပ်ပိုးထား၏။

ပြင်ဆင်နေကြတုန်း အေးအေး ရောက်လာလေသည်။ အေးအေးသည် ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ကိုင်လာ၏။ အေးအေးတို့သားလေး၏ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်လေသည်။

“မမီတော့ဘူး ထင်တယ် အေးရဲ့ ကိုယ်တို့က သန်ဘက်ခါ ပြန်တော့မှာ၊ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ”

“ဟင့်အင်းကွယ် ... တစ်ရက်တည်းပဲ ဟာ။ ထား မလာရင်တော့ ကိုယ်စိတ်ဆိုး မှာပဲ”

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေ၍ ဆိုင်းရန် ကျွန်မ မပြောချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သေတ္တာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဦးဇင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဘာလဲ မင်းက မင်းလူကြီး ကြောက်သလား"

အေးအေးသည် ဦးဇင်မောင်ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုတိုင်း မင်းလူကြီးဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ မင်းလူကြီးဟူသော နာမ်စားသည် ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်၏ အသက်ကွာခြားမှုကို သတိပေး နှိုးဆော်နေသလို ထင်ရသည်။

"ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မပြောချင်ဘူးကွာ။ သစ်တစ်ပင်မှာ သူ့ကိစ္စတွေက အများသား မဟုတ်လား"

"ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားပြောမယ်"

အေးအေးသည် ကျွန်မ ဘာမှမပြောရမီ ဦးဇင်မောင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြောပြ၏။

"ဒါက သူ့သဘောပေါ့၊ သူနေချင်တယ်ဆိုရင် နေရမှာပေါ့"

ဦးဇင်မောင်သည် ခပ်အေးအေးပြောပြီး သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်နေ၏။ အေးအေးသည် ကျွန်မထံသို့ ပြန်လာကာ ဝမ်းသာအားရပြောပြီး ဖိတ်စာတွေ ပို့စရာရှိသည်ဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွား၏။

ကျွန်မသည် အေးအေးကို တံခါးဝ လိုက်ပို့ပြီးသည်နှင့် ဦးဇင်မောင်ဆီသို့ လျှောက်လာပါသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ လာသည်ကို လှည့်၍မကြည့်၊ စကားတစ်ခွန်းမျှကိုလည်း မဆိုဘဲ ပန်းမျိုးစေ့ထုပ်များကို ထင်းရှူးသေတ္တာထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ကျွန်မသည် အေးစက်စက်နှင့် မတုန်မလှုပ်ရှိလှသော ဦးဇင်မောင်၏ ဟန်ပန်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

"အေးအေး ပြန်သွားပြီလား"

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အေးအေးတို့ ကလေးမွေးနေ့ကို ထား သိပ်သွားချင်သလား"

"ရောက်တုန်းပြုတုန်း နေပါဦးဆိုတော့လည်း နေဖို့ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နေတော့ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေ ချင်လို့"

"အံမယ်၊ ကျုပ်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား နေချင်တယ်ဆိုရင် နေပါ။ ကဲ သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုစံရွှေ လက်မှတ် ဝယ်ခိုင်းထားတာကို ဖျက်လိုက်မယ်။ အစ်ကိုကြီးတော့ အဲဒီနေ့ မလိုက်ဘူး"

ဦးဇင်မောင်၏ စကားအသုံးအနှုန်းများနှင့် လေသံမှာ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို သည်လို တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးပေ။

"ဒီလို မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး မနေချင်ဘူးဆိုလည်း ထား လိုက်ရမှာပါ။ ဒီကိစ္စလေးမပြောနဲ့၊ အားလုံးကို စွန့်လွှတ် ပြီးတော့တောင် အစ်ကိုကြီးကို ယူခဲ့ပြီပဲ"

ဦးဇင်မောင်သည် ပန်းမျိုးစေ့ထုပ်များကို ချထားလိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

"ဩ မင်းက ကျုပ်ကိုယူရတာဟာ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ယူရတယ်လို့ ထင်သလား။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဘက်ကလည်း အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး မင်းကို ယူရတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ကော စဉ်းစားမကြည့်မိဘူးလား။ ဟင်း ဒီလို စွန့်လွှတ် တာချင်း ပြိုင်နေကြမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိကြမှာပဲ"

ဦးဇင်မောင်၏ စကားများကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်ကို နားမလည်သေးပေ။ အချစ်ကြီး၍ အလိုလိုက်တတ်သူ လော၊ အသေးအဖွဲကိစ္စကလေးများတွင် ဇီဇာကြောင်သူလော၊ ကျွန်မ ဝေခွဲ၍မရပါ။ ဤကိစ္စလေးမှာ အသေးအဖွဲကလေးသာ ဖြစ်၏။ သစ်တစ်ပင်တွင် ကိစ္စအရေးကြီး၍ မနေနိုင်တော့ပါဟု အေးအေးကို တစ်ခွန်းပြောလိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးနိုင်၏။ အေးအေးကို သဘောတူလိုက်ပြီးဖြစ်လျှင်လည်း နောက်တစ်ရက် နေလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်သည် အေးအေး၏ရှေ့တွင် သူက ကျွန်မဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့် ပေးဟန်ပြပြီးမှ နောက်ကွယ်တွင် မကျေနပ်သယောင်ပြုနေခြင်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်၍ နားလည်ရမည်နည်း။

"ထားကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး။ ကလေးမွေးနေ့ကို မသွားစေချင်လည်း မသွားပါဘူး"

"ကလေးမွေးနေ့ကို မသွားစေချင်လို့မဟုတ်ဘူး ထား။ ရန်ကုန်ကို ဟိုကောင် ရောက်နေတယ်။ မနေ့က လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ တွေ့ ခဲ့တယ်။ ဒီကောင် ရန်ကုန်မှာ ရှိရင် အေးအေးတို့ဆီကိုလည်း လာမှာပဲ။ အေးအေးတို့ဆီလာရင် တွေ့မှာပဲ။ ကျုပ် မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပြောတာ"

"ဒါဖြင့်လည်း မသွားရုံပေါ့ အစ်ကိုကြီး။ နဂိုက စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သစ် တစ်ပင်ကို ပြန်ကြရုံပေါ့"

"သွားပါ၊ ထား သွားချင်တယ်ဆိုသွား၊ ကျုပ် စောင့်နေမယ်။ ဟိုမှာရှိတဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ဆိုင်းထားလိုက်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစတုန်းက ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ် လား။ ကျုပ်က ပေးနိုင်တာ ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ ပေးနိုင်တယ်လို့။ ထားဟာ အရွယ်ငယ် တယ်၊ နုနယ်တယ်။ ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီ။ ကျုပ်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲ တိုးဝင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ထားမှာ ပျော်စရာ၊ ရွှင်စရာ အချိန်ရှိသေးတယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ရဦးမယ်။ ဒီတော့ သွားပါ၊ ကျုပ် မတားပါဘူး။ ကျုပ်တော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့"

"တော်ပါပြီ၊ ထား မသွားတော့ပါဘူး"

ကျွန်မသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ခုတင်တွင် မှောက်လျက် ငိုချလိုက်မိသည်။

ဤကား လင်ယောကျ်ားတို့၏ အာဏာတည်း။ လင်ယူရသဖြင့် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတို့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော လွတ်လပ်ခွင့်တည်း။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မတို့ မပြန်ဖြစ်ဘဲ အေးအေး ကလေးမွေးနေ့သို့ သွားကြပါ သည်။ ဦးဇင်မောင် မတွေ့လိုသော ကိုအောင်မျိုးကိုလည်း ကံအားလျော်စွာ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မတို့ စကားများကြသည့် အကြောင်း ကို အေးအေးအား ပြောပြလိုက်၏။

"လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားဆိုတာ အဲဒါပေါ့ ထား။ အသေးအဖွဲကလေးတွေနဲ့ စကားများပြီး နောက်တော့လည်း ပြေသွားကြတာပဲ။ ဒါဟာ လင်နဲ့မယား ထုံးစံပဲ။ ကိုယ်တို့လည်း တစ်ခါတလေ စကားမများရတာ ကြာရင် ပျင်းသလိုလိုတောင်

ဖြစ်နေ သေးတယ်”

အေးအေးက ရယ်စရာကလေး ဆက်၍ပင် ပြောလိုက်သေး၏။ ကျွန်မအဖို့ တော့မူ ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မတို့အကြား ကွာဟချက်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်း ကျယ်ပြန့်လာသလို ထင်မိပါသည်။

နေစာလှုံ၍၊ လူ့ဘုံလောက

နိုးခါစတည့်၊ ချိုးကသံရှည်

တေးဖွဲ့သီ၍၊ သည့်မှာမြေပြင်

မြစိမ်းဆင်လျက်၊ ကောင်းကင်မိုးဝယ်

နီလာခြယ်၍၊ အိုဘယ့်လူသား

နှစ်ရောင်ကြားဝယ်

ခန့်ညားပေစွ ခန့်ပေစွ။

ကျွန်မသည် ဂျုံခင်းများကြားထဲက ကန်သင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းလယ်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဂျုံများ မှည့်ဝင်းစပြုလာကြသည်။ သို့ရာတွင် အချို့နေရာများတွင် ကွက်၍ စိမ်းလျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ လေညင်းသည် အတားအဆီးမရှိ တိုက်ခတ်လာ၏။ လေတိုးသောအခါတွင် ဂျုံပင်များသည် တရှဲရှဲမြည်ကာ ရွှေတစ်လှိုင်း၊ မြတစ်လှိုင်း လှိုင်းထသလို တွန့်သွားကြသည်။

ကျွန်မသည် ဂျုံခင်းများကိုကျော်ကာ သစ်တော်ခြံနားသို့ ရောက်လာ၏။ သစ်တော်ခြံများကို ဝါးတန်းများ ကာရံထား၏။ သစ်တော်ပင်မှာ ရွက်ဟောင်းတွေကြွေကြပြီ။ ရော်မြန်းရွက်ကျင်တို့သည် သစ်တော်ပင်များအောက်တွင် စုပုံနေကြ၏။ နေခြည်များကလည်း ရွှေမျှင်၊ ရွှေနွယ်များလို သစ်တော်ပင်ကြားထဲသို့ လျှောကျလာကြပေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်တောထဲတွင် ရှမ်းလုလင်ပျိုတစ်ယောက်သည် ကျွန်မနားမလည်သော ရှမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းဆိုကာ မြက်ရိတ်လျက်ရှိ၏။ နှင်းများကွဲစပြုပြီဖြစ်၍ ပြာလွင်နေသော ကောင်းကင်ကြီး၏ နီလာရောင်နှင့် စိမ်းသောမြေ၏ မြရောင်၊ အရောင်နှစ်ရောင် ကြားတွင် သီချင်းလေးတအေးအေးဖြင့် မြက်ရိတ်

နေသော ရှမ်းလုလင်ပျိုကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကြည်မောဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ လွမ်းတာရှည် တောစပ်ဆီမှ ချိုးကူသံနှင့် ဘုတ်အီသံကိုလည်း ကြားရတတ်ပေသည်။ ကျွန်မသည် တော၏ လန်းဆတ်သော အလှကျက်သရေ၊ တော၏ ဆွတ်မောဖွယ်သောအသံနှင့် တော၏မွှေးမြသောရနံ့တို့ကို ခံစား၍ ကြည်နူးရ၏။

ကျွန်မသည် သစ်တော်ခြံ ခြံစည်းရိုးနားတွင်ရပ်ကာ လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး နံနက်ခင်းအလှကို ငေးကာကြည့်မိသည်။ နံနက်ခင်းအလှသည် ကျွန်မ ရင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မသာ ကဗျာဆရာ ဖြစ်လျှင် ကြည်မောဖွယ်သော နံနက်ခင်း၏အလှကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင် ဖွဲ့ဆိုလိုက်ချင် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ကဗျာဆရာမ မဟုတ်ချေတကား။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အဆင်မပြေသော လောကမှ ထွက်ပြေးကာ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေကြည့်ချင်၏။ ကျွန်မသည် ကဗျာမဖွဲ့တတ်၍ လှပသော စကားလုံးများကို ပန်းပွင့်သီသလို မသီတတ်သော်လည်း ကြာသော် စိတ်ကူးတော့ ယဉ်တတ်လာပါသည်။ မြေပြင်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖရိုဖရဲပြန့်ကျဲနေကြပုံမှာ တကယ်တော့ အိုင်းအနာမှ အနာဖေးများလို အရုပ်ဆိုးသော်လည်း ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင်မူ လိပ်ပြာတောင်များလို လှပလာကြပေသည်။ လွမ်းတာရှည် တောအစပ်တွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းသံသည် ကျွန်မအနားတွင် အိုက်နွမ်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပုံပြင်ကလေးကို နားထောင် နေရသလို လွမ်းဆွတ်စရာကောင်းလာ၏။ ကျွန်မသည် သည်လိုနှင့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး ဘေးတွင် ထိုင်ကာ မြူတန်းများကို လည်းကောင်း၊ ပစဉ်းများနှင့် လိပ်ပြာကလေးများကို လည်းကောင်း ဆည်းဆာ၏ ရွှေမျှင်၊ ရွှေနွယ်များကိုလည်းကောင်း ငေးကြည့်ကာ သူတို့နှင့် အတူ အဝေးသို့ ပျံပြေး၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ကလေးများကို စာသင်ပေး၏။ ကလေးများနှင့် နေရသည်ကလည်း စိတ်ကြည်နူးစေပေသည်။

ဦးဇင်မောင်ကား နံနက်လင်းကတည်းက ည နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ယာတော ကိစ္စများနှင့် ရှုပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မတို့သည် တစ်နေ့လုံးနေ၍ မျှပင် စကားပြောချိန်မရကြပေ။ နံနက်လင်း ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးသည်တွင် ဦးဇင်မောင် သည် အိပ်ရာထဲတွင် မရှိတော့ပေ။ သူ့အဖို့ အလုပ်ချိန်သည် နံနက် ၅ နာရီက စပေသည်။ နံနက် ၅ နာရီထိုးသည်နှင့် ဦးဇင်မောင်သည် ပန်းပင်များကို ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ ရေလောင်း၏။ ပိုးမွှေးသလို မွှေးထားရသော မြေပန်းခံ့မှ ပန်းပင်ကလေးများ ကို လျှောက်ကြည့်၏။ နောက် ကြက်ခြံများကိုဖွင့်ကာ ကြက်များကို အစာကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်း၊ ကြက်ပေါက်စကလေးများကို နေရောင်သို့ထုတ်၍ နေရောင်ခြည်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို

သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်လုပ်၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ပျားကောင် ပေါက်စများဖြင့် ကြည်နူးနေတတ်၏။ နောက် လယ်ထွန်စက် တဂျုန်းဂျုန်းမောင်းကာ ထွန်ရေး များကို ညှိနေတတ်သည်။ စိုက်ပျိုးချိန် မဟုတ်လျှင်လည်း ထွန်စက်ပစ္စည်းများကို ဖြုတ်၍ ဆေးကြော နေတတ်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတွင်လည်း ဦးဇင်မောင်သည် သေနတ်ပြောင်းများကို တိုက်ချွတ်လျက် သော်လည်းကောင်း၊ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ငှက်ပစ်ထွက်၍ သော်လည်းကောင်း နေတတ်သည်။ စိတ်ကူးရလာ၍ မြေဩဇာကောင်းရန် ပိုတက်ဆီယန်တစ်ဆကို ကန့်ဓာတ် ဘယ်လောက် ရောရမည်၊ နိုက်ထရစ်အက်ဆစ် တစ်ဆလျှင် ထုံးဓာတ် ဘယ်လောက် ရောမည်၊ နိုက်ထရိုဂျင် တစ်ဆကို မီးစုန်းဓာတ် ဘယ်လောက် ရောမည်၊ သစ်ဆွေးမြေ တစ်တင်းကို သံဓာတ် ဘယ်လောက်ရောမည် စသဖြင့် မြေဩဇာ ဖော်စပ်နည်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေတတ်၏။ သို့မဟုတ်ပြန်လျှင်လည်း ကြက်ဥများ ကြီးထွားသန်စွမ်းရန် ကရုကမာ ခွံထောင်း တစ်ဆတွင် တဆေးပြား ဘယ်လောက် ရောကျွေးမည်။ ဖွဲနု ဘယ်လောက် တစ်ဆနှင့် ဗီတာမင် ဘယ်နှဆ ကျွေးမည် စသည့် ကြက်စာစပ်နည်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေတတ်သည်။ ညကျလျှင် အာလာဒင် မီးခွက်တစ်လုံးဖြင့် စာရင်းအင်းများကို တွက်ချက်နေတတ်ပြီး၊ အားလျှင်လည်း စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်များ၊ ရက္ခဗေဒကျမ်းများ၊ ကြက်၊ ဝက် တိရစ္ဆာန် မွေးမြူနည်း စာအုပ်များနှင့် အချိန်ကုန်နေတတ်ပေသည်။

တကယ်တော့ ဦးဇင်မောင်၏ကမ္ဘာနှင့် ကျွန်မကမ္ဘာသည် တခြားစီသာ ဖြစ်ပေသည်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ ကမ္ဘာနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကမ္ဘာကို ကမ္ဘာတစ်ခုအဖြစ် ပေါင်းစပ်ပေးရာ၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် စေ့ဆော်သော အရာ ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မတို့ နားလည်ခဲ့၏။ အချစ်ကျမ်းပြုဆရာတို့ကမူ ချစ်ခြင်း ကမ္ဘာ ဆိုသော ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်၍ မရနိုင်သော စိတ္တဇနာမ်ကို နှစ်သိမ့် ယုယခြင်း၊ အလို လိုက်ခြင်း၊ အပေးအယူ မျှတခြင်း စသည့် ရုပ်လုပ်ရှားမှု များဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်သည် မှန်ကန်သည် ဆိုပါက ဦးဇင်မောင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို နားလည်ရ မည်နည်း။ ဦးဇင်မောင်၏ ပြုမူဆက်ဆံပုံများကို ကြည့်ပါက ကျွန်မသည် သူ၏ သွေးသား တောင့်တမှုကို ဖြေဖျော်ပေးသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် ဘာများ ခြားနား ပါသနည်း။

ကျွန်မသည် ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်တော့ပေ။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တဝေါ့ဝေါ့ ပျို့အန်ကာ ဆံစများ ခြောက်သွေ့စ ပြုလာ၏။ ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်စ ပြုလာ၏။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၏ အရိပ်အယောင်များသည် ထင်ရှားစ ပြုလာကြ၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ စ၍ နေထိုင်မကောင်းသည့် ရက်တွင်သာ မေးမြန်းဖော်ရ သော်လည်း နောက်နေ့များတွင်မူ တဝေါ့ဝေါ့ထိုးအန်နေသည်ကို လှည့်ကြည့်ဖော်

ပင်မရဘဲ သူ့ကိစ္စများနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် နေစိမ့်သော ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်၍ ဒေါသထွက်ရ၏။ ဝမ်းနည်းရ၏။ ရင်နာရ၏။ ယောကျ်ား တွေသည် မပိုင်ဆိုင်သေးခင်သာ မိန်းမများကို အရေး ပေးကြသော်လည်း ပိုင်ဆိုင်ပြီး သည့်နောက်တွင်ကား သူတို့လိုမှ ထုတ်သုံးသော ပစ္စည်းတစ်ခု လောက်မျှသာ သဘော ထားကြပါကလားဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။ ဦးသန်းဌေးပြောသည့် ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်ပြန်ပိုးခြင်းဆိုသည့် စကားများတို့ ဦးဇင်မောင် သတိရဟန် မတူ တော့ပါ။

ယနေ့နံနက်တွင်လည်း ကျွန်မသည် အိပ်ရာက နိုးစကတည်းက တဝေါဝေါ့ ထိုးအန်၍ နေသည်။ ရင်ညွန့်တွင် အလုံးကြီး ဆို့သလိုဖြစ်ကာ အသက်ရှူကျပ်ကာ အသက်ရှူမဝဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မူးဝေလျက် ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည့် စကားကို ယခင်က ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်ခဲ့ပေ။ သာမန် မကျန်းမာရုံလောက်ဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ယခု ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့မှ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းဆင်းရဲကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် လာပေသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မှိန်းနေသော်လည်း မှိန်းနေ၍ မရ၊ ရင်ထဲတွင် ပျို့တက်လာသည်။ ကျွန်မသည် ရင်ထဲမှာရှိသမျှတွေကို တပွက်ပွက် အန်ချလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် အန်၍မရချေတကား။

နောက်ဆုံး ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်လွန်းလာသောအခါတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေ၍သာ နေလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မဘေးတွင် ဦးဇင်မောင် သည် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ခြေလက်ပစ်လျက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ဦးဇင်မောင်ကို သည်အချိန်တွင် အိပ်ရာ၌ မတွေ့ ရတော့ဘဲ ပန်းပင် သစ်ပင် တွေ ကြားထဲသို့ ရောက်နေတတ်၏။ မနေ့ညကတော့ စာရင်းအင်းတွေကို စစ်ဆေးနေ သဖြင့် နောက်ကျမှ အိပ်ရာဝင်သဖြင့် မထနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထ နောက်ကျနေခြင်း ဖြစ် ဟန်တူလေသည်။

ဦးဇင်မောင်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရုံမျှမက တခေါခေါနှင့် ဟောက်၍ များပင် နေလိုက်သေးသည်။ ကျွန်မသည် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရ သော မယားကို အနားတွင်ထားကာ အကြောင့်အကြမရှိ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ သော ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်၍ သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မနေ့ညတုန်း ကလည်း သူသည် ကျွန်မ တဝေါဝေါ့ ပျို့အန်နေချိန်တွင် စာရင်း တွက်ပင် မပျက်ပေ။ သူတို့နှင့်ရသော သန္ဓေသားကို လွယ်ထားရသည့် မိန်းမသားကို

ကိုယ်ချင်းမှ မစာနာဘဲ နေနိုင်လေခြင်းဟု ဒေါသထွက်မိပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့သွေးသား ဆန္ဒ တောင့်တချိန်တွင်သာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသား များအား ယုယချော့မော့ကြပြီးနောက် သူတို့၏ဆန္ဒ ပြေပျောက်သည်နှင့် ကျောပေးကာ အိပ်စက်နားနေသွားကြသည် တကား။

ကျွန်မသည် သူတို့ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းကို ထုံးစံအဖြစ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားကြသော ယောကျ်ားသားများအား ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မတို့လို ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဆင်းရဲကို တစ်ခဏ ဖြစ်ဖြစ် ခံစားကြည့်စေချင်ပါသည်။ သူတို့သာ ခံစားဖူးလျှင် ယောကျ်ားများ သည် ထွက်ပြေးကြမည်လား မပြောတတ်ပေ။ တကယ်တော့ ယောကျ်ားများသည် သန္ဓေသားကို လွယ်၍ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် မွေးဖွား ပေးရဲသည့် သတ္တိမျိုး မရှိကြပေ။

ခဏကြာလျှင် ဦးဇင်မောင်သည် အိပ်ရာကထ၏။ သူ အိပ်ရာက ထသည့် အချိန် ကျွန်မသည် ထွေးခံထဲတွင် တပွက်ပွက်ထိုးအန်နေတုန်းပင် ဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင် သည် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

"တော်တော် အန်သလား၊ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်လေ။ အစ်ကိုကြီးတော့ မနေ့ညက အလုပ်ကလေးတစ်ခု မပြီးသေးလို့ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် အင်္ကျီအဟောင်း တစ်ထည်ကို ဝတ်နေ၏။ ကျွန်မသည် အန်ချပြီး တအင်အင် ညည်းနေမိသည်။ မညည်းဘဲနေမည်ဆိုက ချုပ်တည်းထား နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရှေ့မှာမို့ ဘယ်လောက် ခံရချက် ပြင်းထန်သည်ကို သိသွား အောင် ညည်းသံကို ချုပ်တည်းမထားတော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မက တအင်အင် ညည်းနေသော်လည်း ဦးဇင်မောင်မှာ သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါ။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် သူ့ဘာသာသူ အလုပ်များနေ၏။ ကျွန်မ သေလုအောင် ညည်းလျှင်လည်း ကျောက်ခဲလို မာကျောသော သူ၏ နှလုံးသား သည် ကြင်နာသနားတတ်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဦးဇင်မောင်သည် တအင်အင် ညည်းနေသော ကျွန်မကို မေးမြန်း နှစ်သိမ့်ဖို့ ကောင်းသည် မဟုတ်လော။ အခံရဆိုးလောက်အောင် တပွက်ပွက် အန်ချနေခြင်းကို ကျောကို လက်ဖြင့်ဖိ၍ဖြစ်စေ၊ ခံရသူ အားရှိအောင် အားပေးသင့်သည် မဟုတ်လော။

ကျွန်မသည် သူက တလှုပ်လှုပ်နှင့် သူ့ကိစ္စနှင့်သူ အလုပ်များလေလေ၊

ကျွန်မက တအင်အင် ညည်းလေလေ လုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မက မတန်မဆ ညည်းတော့မှ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ထား တော်တော် အနေရဆိုးသလား ဟင်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြည့်ပါလား။ ဆိုးသလား မဆိုးဘူးလားဆိုတာ”

ကျွန်မသည် စကားပြောရင်း ပျို့တက်လာပြန်ကာ အန်ချလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ ကျောကို လက်ဖြင့်ဖိပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူဖိပုံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး၏ အလေးချိန်ကြီးပါ ပါလာ၏။

“တော်ပါတော့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံရတာကမှ သက်သာသေးတယ်”

ကျွန်မက စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် နောက်ထပ် ဆက်ဖိမပေးတော့ဘဲ ကျွန်မအနားတွင် ရပ်နေ၏။ သည့်အခိုက် အပြင်မှ ခြေသံတစ်သံ ကြားရကာ အိုက်စံ ဝင်လာ၏။ အိုက်စံသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ၏။ ဘာမျှတော့ မပြောသေးပေ။

“ဘာလဲဟေ့ အိုက်စံ”

“ဟို ဟိုဘက်က ငွေနား ကြက်ပေါက်စကလေးတွေ ကြက်နာကျလို့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မနက်ခြံဖွင့်တော့ ငါးကောင်သေနေပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ လာစမ်း လာစမ်း”

ဦးဇင်မောင်သည် အိုက်စံကို မြည်တွန်တောက်တီးကာ အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သွား၏။

ကဲ… ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ဦးဇင်မောင်သည် သူနှင့်ရသော သန္ဓေသားကို လွယ်ထားရသည့် မယားတစ်ယောက်၏ ဝေဒနာကို ကြက်နာ ကျသည့်ကိစ္စလောက်မျှ ဂရုမစိုက်ပါတကား။

ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်လှဲကာ ငိုမိသည်။ မျက်ရည်တော့ မထွက်တော့ပေ။ မူးဝေအော့အန်ခြင်း ရပ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း အသက်ရှူ၍ကား အားမရသေးပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှထလာကာ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်း၏ အလှ၊ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသော အခါတွင် လန်းဆန်း လာသလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သိပ်အပင်ပန်း မခံနိုင်သေးပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သစ်တော်ခြံနားတွင် ရပ်ကာ လေကို အားရပါးရ ရှူကြည့်၏။ နံနက်ခင်း၏ အလှကို ငေးကာ ကြည့်ရှုရ၏။ ရင်ထဲတွင် လန်းဆတ်ကြည်နူးလာသလို ထင်မှတ်ရပေသည်။

သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် မြက်ရိတ်လျက်ရှိသော မြက်ရိတ်သမားကို ကျွန်မ ငေးကြည့်မိ၏။ သူ့အမူအရာသည် ပူပန်ခြင်း ကင်းစွတကား။ ခန့်ညားစွတကား။

“အိုဘယ့်လူသား

နှစ်ရောင်ကြားဝယ်

ခန့်ညားပေစွ ခန့်ပေစွ”

ကဗျာ မစပ်တတ်သော ကျွန်မသည် ဇော်ဂျီ၏ ‘မြက်ရိတ်သမား” ကဗျာကလေး ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရွတ်ဆိုနေမိ၏။ မြက်ရိတ်သမား ရှမ်းလုလင်ပျို သီဆိုနေသော တေးသီချင်းသည် ရွှေမျှင် ရွှေနွယ်များနှင့်တူသော နံနက်ခင်း နေခြည်နှင့် ငွေကြိုးများလို လှသော နှင်းမြူများအကြောင်းလော၊ လူ့ဘဝ၏ လှပတင့်တယ်ပုံများ အကြောင်း ကိုလော၊ သို့မဟုတ် လွမ်းတာရှည်တောမှ အိုက်နွမ်းတို့၏ ပုံပြင်လို လွမ်းစရာကောင်းသော အချစ်ပုံပြင်တစ်ခု အကြောင်းပေလော။

ကျွန်မသည် သစ်တော်ပင် ခြံစည်းရိုးနားတွင် အတန်ကြာရပ်နေပြီး နောက်တွင် ကြက်ဆူခင်းများကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မနှစ်ကစိုက်သော ကြက်ဆူပင်များ မှာ ရှင်သန်နေကြပေပြီ။ ကျွန်မသည် ကြက်ဆူပင်များကို မြင်တော့ ဦးဇင်မောင် ပြောခဲ့သော စကားများကို အမှတ်ရ၏။

“လူ့ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ။

မျှော်လင့် ချက်ကလေး အောင်မြင်ကြတဲ့လူကျတော့ ဝမ်းသာကြ၊ ဆုံးရှုံးတဲ့ လူကျတော့လည်း ဝမ်းနည်းကြနဲ့ သံသရာလည်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးတဲ့ လူကျတော့လည်း တစ်ခါ ရှုံးပြီဆိုပေမဲ့ အငြိမ်မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ နောက်ထပ် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ထပ်ပြီး တည်ဆောက်ပြီး ဒီမျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ အသက်ရှင် နေကြရပြန်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် မထားနိုင်တဲ့နေ့ဟာ အဲဒီလူအဖို့ အသက်ရှင် နေရက်နဲ့ ဇီဝိန်ချုပ်တဲ့နေ့ပဲ”

ဦးဇင်မောင် သည်စကားများကို ကြက်ဆူပင်တွေ အစမ်းစိုက်ကြည့်တုန်းက ပြောသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျပန်ပိုးမှျင်ပင်များ စမ်းသပ်စိုက်ပျိုး၍ မအောင်မြင်သည့် နောက်တွင် ဦးဇင်မောင်သည် ကြက်ဆူပင်များကို ထပ်၍ စိုက်ပျိုးကြည့်၏။ အောင်မြင်လျှင် ဘီပီအိုင် သွင်းမည်ဟု မျှော်မှန်းကာ စိတ်ကူးနန်းတော်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက် ခဲ့၏။ ယခု ဦးဇင်မောင်၏ စိတ်ကူးနန်းတော်ကြီး အုတ်မြစ်စိုက်ခဲ့သော ကြက်ဆူပင် များသည် ရွှယ်လူးတန်စို အပင်ပျိုဘဝသို့ ရောက်ကြပေပြီ။

ကျွန်မသည် ကြက်ဆူတောကို လွန်လာပြီး စမ်းချောင်းလေးနားတွင် ထိုင်မြဲ ဖြစ်၏။ စမ်းချောင်းဘေးတွင် ပေါက်နေသော မြက်ရှည်ပင်များအပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြ သော ပုစဉ်းများနှင့်အတူ ကျွန်မသည် လုပသော စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာသို့ လိုက်ပါသွား မြဲဖြစ်၏။ လိပ်ပြာ ရောင်စုံ ကလေးများနှင့်အတူ ပန်းဝတ်မှုန် ကလေးများထဲတွင် ခိုနား မြဲဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ တကယ့်ဘဝတွင် စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်း ဖွယ်ရာ တို့ကို ကြုံရသော အခါ၌ ကျွန်မသည် ယခုလိုပင် စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာထဲသို့ ထွက်ပြေးမြဲ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ကူးယဉ် ကမ်းပါးသည် ကျွန်မအား ခေတ္တ ခဏမျှပင် ဖြစ်စေ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုတော့ ပေးလေသည်။

ကျွန်မသည် လွမ်းတာရှည် တောအစပ်မှ စမ်းချောင်းလေးဘက်သို့ လျှောက် လာခဲ့၏။ မြက်တော တစ်လျှောက်မှ လမ်းဖုန်ဖုန်ကလေးသည် ကမူကလေး တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ပတ်သွားကာ ကမ်းပါးဆင်ခြေ လျှောကလေး တစ်လျှောက် စမ်းချောင်းဆီသို့ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်မသည် ခြေသွားလမ်း ဖုန်ဖုန်ကလေး အတိုင်း ကမူလေးကို ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကမူကလေးအနား အရောက်တွင် တစ်ဖက်မှ အသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်မသည် ခေတ္တရပ်ကာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အသံမှာ တအင်းအင်းဖြင့် တစ်စုံ တစ်ခုကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေသော လူတစ်ယောက် အသံ ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် နံနက် စောစောစီးစီးတွင် တအင်းအင်းနှင့် မြည်သံကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်း သွားကာ သေသေချာချာ နားစွင့်မိပြန်သည်။ တအင်းအင်းနှင့် မြည်သံသည် ထွက်ပေါ် လာ၏။ သေသေချာချာ နားထောင်လိုက်သောအခါ မြေကြီးကို

တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် အားစိုက်ခွန်စိုက် ပေါက်နေသံကိုပါ ကြားရသည်။ နံနက်စောစောစီးစီးကြီးတွင် မည်သူသည် ဤနေရာသို့ လာရောက်၍ မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြုလုပ်နေ ပေသနည်း။

ကျွန်မသည် မြေကြီးကို ပေါက်တူးဖြင့် အားစိုက်ခွန်စိုက် ပေါက်သံကို နားထောင်ရင်း တွေးနေမိသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းလှသော ထိုအသံထွက်ပေါ် လာရာသို့ သွားရောက် ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အဖု အထစ်များနှင့် ပြေပြစ်ညီညာခြင်း မရှိသော ကမ်းပါး တစ်လျှောက်က ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေးအတိုင်း စမ်းချောင်းဘက်သို့ မဆင်းသေးဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကာ တောင်ကမူကလေးကို ပြန်ကွေ့၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်မ တောင်ကမူတစ်ဖက် အစွန်းနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အမျှ ပင်ပန်းကြီးစွာသော အလုပ်တစ်ခုကြောင့် တရှူးရှူး တအင်းအင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေသံကြီးကို ပို၍ ပီသစွာ ကြားလာရ၏။ ခဏကြာလျှင် တအင်းအင်း အားစိုက်၍ မြေကြီးကို ပေါက်တူး နှင့် တူးသံကိုလည်း ပို၍ နီးကပ်စွာ ကြားလာရသည်။

ကျွန်မသည် တောင်ကမူကလေးမှ ထွက်ကာ မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသူကား ဦးဇင်မောင် ပေတည်း။ ဦးဇင်မောင်သည် အင်္ကျီဟောင်းကြီး ဝတ်ကာ လုံချည်ခပ်တိုတိုဝတ်၍ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် ကမ်းပါး ဆင်ခြေလျှော တစ်လျှောက်မှ မြေကြီးများကို ဖြိုချနေသည်။ ကမ်းပါးထိပ်တွင် ကျောက်တုံးများကို စုပုံထားသည်။

ကျွန်မသည် နောက်မှနေ၍ သူ့ကျောပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ကျောပြင်တွင် ချွေးတွေ စိုရွှဲလျက်ရှိပေ၏။ ကျောပြင်သည် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ပေါက်တူးကို လက်ဖြင့်မြှောက်ကိုင်၍ မြေကြီးကို အားစိုက်ပေါက်နေပုံကို ဘေးကနေကြည့်ရသည်မှာ သူ့အစား ပင်ပန်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

နောက် ဦးဇင်မောင်သည် ကမ်းပါး ဆင်ခြေလျှောကလေးကို ရှံ့ပြီး ကျောက်တုံးများကို စီကာ လှေကားထစ်ကလေးတွေ ခင်းနေ၏။ သည်နေရာမှာ လွမ်းတာရှည် တောအစပ်က စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ဆင်းသော နေရာဖြစ်၏။ တစ်ခါ ကျွန်မတို့ လာလည်ကြတုန်းက ကျွန်မ ခြေချော်လဲ၍ လိမ့်ကျသည့် နေရာကလေးလည်းဖြစ်၏။ သည်တုန်းက ဦးဇင်မောင် လှမ်းဆွဲလိုက်၍ ကမ်းပါးအောက်သို့ ကျမသွားခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် လုပ်နေပုံကိုကြည့်၍ ဒေါသလည်း ထွက်၏။ သနားလည်း သနားပေသည်။ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် လှေကားထစ်ကလေးတွေကို ကျောက်တုံးစီခင်းသည့်အလုပ်သည် သူကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ပြီးမည့်အလုပ် မဟုတ်ပေ။ ယာတောက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့ပါးစပ်က ခိုင်းလိုက်ရုံကလေးဖြင့် ပြီးနိုင်၏။ ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်သည် ကိုယ်တိုင်ဆင်းလုပ်နေ၏။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်ဆိုသလို အလုပ်တာဝန်ကို ဝေခွဲခိုင်းတတ်သည့် ဦးစီးဦးဆောင်မှု နည်းနည်းကလေးမှ မရှိသူပါတကားဟု သူ့ကိုကြည့်၍ သနားမိပါသည်။ ထိုထက် ဦးဇင်မောင်သည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးလှသော ပဋိသန္ဓေကို လွယ်လျက် တဝေ့ဝေ့ ပျို့အန် မူးဝေနေသည့် မယားတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့ကာ ကိုယ့်အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်သော အလုပ်တစ်ခုကို လာရောက် လုပ်ကိုင်နေခြင်းမှာ သက်သက်မဲ့ အရွဲ့တိုက်ခြင်းဟု ထင်ကာ တွေးရင်း တွေးရင်း ဒေါပွလာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အချက်ပေါ်ပြီဟု သတိရကာ ခြေသံပေး၍ သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် မြေပေါက်ရန် လက်မြှောက်၍ ရွယ်လိုက်ရာမှ မပေါက်သေးဘဲ ပြန်ချလိုက်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် ထား"

ကျွန်မသည် ပြန်မထူးဘဲ ကမ်းပါးထိပ်တွင်ရပ်၍ ခါးထောက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စို့နေသည်။ သူသည် ပေါက်တူးလက်ကိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားပြု၍ ထောက်လိုက်ပြီး အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နဖူးတွင် စို့နေသော ချွေးများကို သပ်ယူ ခါချလိုက်သည်။

"ထား နေမကောင်းဘူး ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ လေတိုက်ထဲ ထွက်လျှောက်နေတာလဲ။ အိမ်ထဲ လှဲနေပါလား"

"ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ် လမ်းလျှောက် နိုင်လောက် အောင်တော့ နေကောင်း ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ မလျှောက်နိုင်လို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လဲသွား တော့လည်း အေးသွားတာပေါ့။ ကိုယ့်ဝေဒနာ ကိုယ်ခံရတာပဲ။ ဘယ်သူမှ ပူစရာ မလိုပါဘူး"

ကျွန်မအသံမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် မျက်နှာထားကိုလည်း တင်းထားလိုက်၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် စောစောက ကြက်နာကျသည့် ကိစ္စတွင် ဦးဇင်မောင် အလောသုံးဆယ် ထွက်သွားပုံကို သတိရလာ၏။

"ဘယ့်နှယ် ပူစရာ မလိုရမလဲ ထားရယ်။ ထား နေထိုင်မကောင်းရင် အစ်ကိုကြီးပဲ ပူရမှာပေါ့။ အစ်ကိုကြီး နေထိုင် မကောင်းရင်လည်း ထားပဲ ပူရတာပေါ့။ ဒီလင်နဲ့ ဒီမယား နှစ်ယောက်ကမှ မပူကြရင် ဘယ်သူက လာပူဦးမှာလဲ"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်စကားကြောင့် မရယ်ချင်ဘဲ တမင်လုပ်၍ ရယ်လိုက်သည်။

"ဩ အစ်ကိုကြီးကများ ထားအတွက် ပူရတယ် ရှိသေးသလား"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာ လည်း ပျက်နေပေသည်။

"ထား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုကြီးမှာ ထားအတွက် မပူရရင် ဘယ်သူ့အတွက် ပူရဦးမှာလဲ။ အစ်ကိုကြီးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့"

"ဪ ထားအတွက် သိပ်ပူရှာမှာပဲနော်၊ ဟုတ်လား"

ကျွန်မက ရယ်ရင်း မေးလိုက်၏။ လှောင်ပြောင်ချင်၍ မဟုတ်ပါ။ ခံပြင်းလွန်း ၍၊ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ တမင်ရယ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ်းပါးထိပ်တွင် ရပ်နေသဖြင့် ကျွန်မ ထဘီစသည် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်လျက်ရှိ၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို နား မလည်သလို ငေးကြည့်နေလေသည်။

"ထား ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်"

"အစ်ကိုကြီးကများ ပြန်များ မေးနေရသေးသလား"

ဦးဇင်မောင်သည် လက်တွင် ကိုင်ထားသော ပေါက်တူးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချ လိုက်ပြီး သူလုပ်ထားသော ကျောက်တုံး လှေကားကလေး တစ်ဝက် ရောက်အောင် တက်လာပြီး ကျွန်မကို မော်ကြည့်လိုက်၏။

"မဟုတ်ဘူး ထား၊ ထားပြောတာတွေကို တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး ကို ထား ဘာလို့ ရန်လိုနေရတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ"

ကျွန်မသည် လုံးဝ အပြစ်ကင်းစင်လေဟန် ဖြစ်နေသော ဦးဇင်မောင်ကို ကြည့်၍ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ

အပြစ်ကင်းစင် ဟန်ဆောင်လေလေ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ဒေါသတွေ မီးလို တောက်လေလေ ဖြစ်ပါ သည်။

"အစ်ကိုကြီးက သိုးကလေးလို အပြစ်ကင်းပြီး ထားက ဝံပုလွေလို ရန်လိုတယ် ပေါ့လေ"

"ထား ဒီနေ့မနက် ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ထား နေမကောင်းရင် အိပ်ရာထဲ သွားလှဲ နေပါ"

"ကောင်းတယ်၊ သိပ် ကောင်းတယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ကျောက်တုံးလှေ ကားထစ်ကလေး အတိုင်း ပြန်ဆင်းသွား၏။

"ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး"

ကျွန်မက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဇင်မောင်သည် အောက်သို့ မရောက် သေးဘဲ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ရပ်၍ လှည့်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးကို ထား ယူခဲ့တဲ့နေရာမှာ ထားဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကိုရော၊ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ မှုကိုရော စွန့်လွှတ်ပြီး ယူခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကြီး သစ်တစ်ပင်ကို လိုက်ခဲ့ဆိုလို့ လိုက်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းက အလုပ်ထွက်ဆိုလို့ အလုပ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ထားဟာ မေမေရဲ့ စကားကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ အစ်ကိုကြီးကို ယူခဲ့ပေမဲ့ ယူပြီးတဲ့ နောက်မှာ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်ဦးနတ်လို ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်၊ မှီခိုခဲ့တယ်၊ အားထားခဲ့ တယ်။ အစ်ကိုကြီးအလိုကို ချည်းပဲ ထား လိုက်ခဲ့တယ်။ မေမေ့စကားကို မျက်စိမှိတ် နားထောင်ခဲ့တာဟာ မှားတယ်ဆိုတာ အချိန်နှောင်းမှ သိရတယ်။ ကိုယ် နှစ်သက်ရာကို လက်ထပ်မယ် ဆိုတဲ့ ထားရဲ့မှုဟာလည်း ခုတော့ ရေထဲ မျောသွားပြီ၊ ကိုအောင်မျိုး ဆိုရင်လဲ"

"တော်တော့၊ မပြောနဲ့တော့"

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မ စကားမဆုံးခင် ကျားဟိန်းသလို အော်လိုက်သည်။ မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ နဖူးကြောတွေ ထင်းခနဲပေါ်လာကြ၏။

"နေထိုင် မကောင်းတုန်း စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆိုပြီး ကျုပ် သည်းခံ

နားထောင်နေတာ၊ သည်းခံလွန်းတော့ ဟိုကောင် အကြောင်းတောင် ထည့်ပြောတဲ့ အထိ အတင့်ရဲလာပြီ။ ဟင်း နေပါဦး၊ မင်းက ကျုပ်ကို အိမ်ဦးနတ်လို ကိုးကွယ်တယ်ဆို တော့ ကျုပ်ကကော မင်းကို ရွှံ့ရုပ်လို ခြေနဲ့ နင်းခြေပစ်လို့လား။ ချစ်လွန်းလို့ ကြွေရုပ် ကလေးလို ထားတာပဲ”

ဦးဇင်မောင်သည် ကိုအောင်မျိုး နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပျော့ကွက်ကို အနင်းခံ လိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ ဒေါ်ပွလာဟန်တူ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြွေရုပ်ကလေးလိုထားလို့ ခက်တာ။ ရွှံ့ရုပ်လို နင်းခြေပစ် လိုက်ရင် ဘာမှမခက်ဘူး။ ခုတော့ သွေးသား တောင့်တတုန်း အချိန်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ အချိန်မှာ လူကို အရုပ်ကလေး ချောင်ထိုးထားသလို ချောင်ထိုးတာပဲ။ သက်ရှိသတ္တဝါ လို့တောင် သဘောထားပုံမရဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကို သက်ရှိ သတ္တဝါ တစ်ကောင်အနေနဲ့ သဘော မထားရအောင် ကျုပ်က ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲ။ မင်းကို ငုံထားမတတ် ချစ်လွန်းလို့ ကျုပ် ဟာ မင်းစိတ်ချမ်းသာရေးအတွက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ထား ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ”

ကျွန်မက သူ့စကားမဆုံးခင် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ပါးစပ်ကသာ ငုံထားမတတ် ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး လုပ်ပုံတွေဟာ ထားကို ကစားစရာ အရုပ်ကလေး လောက်ပဲ သဘောထားတယ်။ ပါးစပ်က ပြောတော့ တစ်မျိုး၊ လုပ်တော့ တစ်မျိုး လုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အချစ်မျိုးကို ထား ဘယ်လိုလုပ် နားလည်ရမှာလဲ၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးဟာ ထားကို သွေးသားဆန္ဒ ဖြေဖျော်ရုံ ယူခဲ့တာနဲ့ ဘာမှမခြားဘူးဆိုတာ ခုမှ ပိုပြီး သဘောပေါက်လာတယ်။ သွေးသား တောင့်တတုန်းသာ စကားလုံးချိုချို ကလေးတွေနဲ့ ယုယဖော်ရတာပဲ။ ဆန္ဒ ပြေတဲ့အခါကျတော့ ဆန္ဒပြေအောင် အဖြေဖျော်ခံလိုက်ရတဲ့ မယားတစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး တပျို့ပျို့ တအန်အန်နဲ့ မရှုမလှ ခံနေရတာကို ကြက်ကလေးတွေ ကြက်နာကျတဲ့ ကိစ္စလောက်တောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒါတွေကို တွေးမိတိုင်း ရင်နာ တယ် သိလား။ အစ်ကိုကြီးတို့ ငုံထားမတတ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲလား”

ကျွန်မသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောချလိုက်၏။ ကျွန်မ စကားလုံးများ သည် ရိုင်းကောင်း ရိုင်းပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ရင်ထဲမှာတော့ ပေါ့သွားသည်။

ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မစကားများကို နားထောင်ပြီးနေသည်။ သူသည် မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ကျွန်မကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကြက်နာကျတဲ့ကိစ္စကတော့"

"အို ကြက်နာကျတာကို သွားကြည့်တဲ့ကိစ္စက မှတ်မိတဲ့ သာဓကကို ပြောတာပါ။ ဒီပြင်လည်း ဒီလိုဟာတွေ အများကြီးပဲ။ ထားဟာ မေမေ့စကားကို မလွန်ဆန်ချင်လို့သာယူခဲ့ရတာ။ အစ်ကိုကြီးသာ ဒီလို နှလုံးသား မရှိမှန်း သိရင်"

"မင်း ကျုပ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ကျုပ်ဟာ နှလုံးသားမရှိဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် ဘာတွေများ မင်းကို အကြင်နာကင်းမဲ့တာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ မင်းဟာ တစ်ဆိတ် ရှိရင် မင်းမေမေကြောင့် ယူရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ချည်း ကျုပ်ကို တစ္ဆေ ခြောက်သလို ခြောက်မနေပါနဲ့"

"ဟုတ်တယ် မှော်ဆရာက တစ္ဆေကို အင်းအိုင် မန္တရားတွေနဲ့ အနိုင်ယူသလို အစ်ကိုကြီးဟာ ထားကို မေမေ့စာနဲ့ အနိုင်ယူတာလို့ပဲ ထား စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ ပညာအားကိုးနဲ့ မတရားသဖြင့် အနိုင်ယူတဲ့ မှော်ဆရာဟာ တစ်နေ့တော့ ပြန်ပြီး တစ္ဆေခြောက် ခံရတာပဲ။ ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက အသည်းနှလုံး မရှိဘူးဆိုလို့ နာသလား၊ မနာပါနဲ့။ အစ်ကိုကြီးမှာ အသည်းနှလုံး ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသည်း နှလုံးဟာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း ဆိုတာတွေ မရှိပါဘူး။ မြေဩဇာ ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ်နဲ့ ကန့်ဓာတ် ဘယ်လောက် ရောရမယ်၊ ပိုတက်ဆီယမ်နဲ့ ထုံးဓာတ် ဘယ်လောက် ရောရမယ်ဆိုတဲ့ ဖော်မြူလာ တွေပဲ ရှိတယ်။ ကြက်စာ ဘယ်လို စပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဖော်မြူလာတွေပဲ ရှိတယ်"

"မင်း အရမ်းတွေလျှောက်မပြောနဲ့"

ဦးဇင်မောင်က အော်လိုက်သည်။ သူ့အသံသည် တုန်လျက်ရှိ၏။

"အရမ်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သက်သေ သက္ကာယနဲ့ ပြောတာ။ မနက်ကလည်း နေမကောင်းနေတဲ့ ဗိုက်ကြီးသည်ကျတော့ မေးဖော်တောင် မရဘူး။ ကြက်နာ ကျတဲ့ ကြက်ကျတော့ ဂရုစိုက်လိုက်ရတာ။ မယားတစ်ယောက်လုံး လုပ်နေပြီး ကြက်နာ တစ်ကောင်လောက်မှ ဂရုစိုက် မခံရလေခြင်းလို့ ဝမ်းနည်းပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ဖြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပစ်စလက်ခတ် အလုပ်ခံရတာ

တစ်ကြိမ် တစ်ခါ မဟုတ် တော့ဘူး။ ခုလည်း မယား မူးဝေအော့အန်နေတာကို ပြန်လာ ကြည့်မလားလို့များ အောက်မေ့တယ်။ အမှတ်တောင် ရပုံမပေါ်ဘူး။ သေလောက်မယ့် ကိစ္စဆိုရင် သေပြီး နေပြီ။ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိတယ် ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ ခုတော့ မယားအနား မနေချင်တာနဲ့ ပေါက်တူး တစ်လက်ကိုင်ပြီး မဆိုင်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေ တယ်"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ခင်းထားသည့် ကျောက်တုံး လှေကားထစ် ကလေးများ ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို မော်ကြည့် လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်နေကြသည်။

"ဩော် ကျုပ် ဒီလှေကားထစ်ခင်းတဲ့ ကိစ္စကို ရမည်ရှာပြီး ပြောနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာထား၊ ဒီလှေကားထစ်တွေကို မင်း နင်းဖို့ ဂရုတစိုက် လုပ်ပေး နေတာ ပါ။ ကောင်လေးတွေ လုပ်တာကို အားမရလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်တာကို မင်း နားမလည်ဘူး။ မင်း ကျုပ်စေတနာကို နည်းနည်းလေးမှ သဘော မပေါက်ဘူး။ မနှစ်က မင်းတို့ လာလည်ကြတုန်းက ဒီကမ်းပါး အဆင်းလေးမှာ မင်း ချော်လဲတာ မှတ်မိသေး ရဲ့လား။ အဲဒီ တုန်းကတည်းက ဒီကမ်းပါး အဆင်းလေးကို လှေကားထစ်တွေ လုပ်ဖို့ မအားလို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ မင်းက ကျုပ်ကို မမြင်ချင်၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တိုင်း ဒီကမ်းပါးလေးက ဆင်းဆင်းပြီး စမ်းချောင်းဘေး သွားသွား ထိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအတိုင်း မပြင်ဘဲ ပစ်ထားလို့ ကိုယ်လေး လက်ဝန်ကြီးနဲ့ ချော်ကျရင် ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး မင်း ချောချောမောမော သွားနိုင်အောင် အားကြိုး မာန်တက် လုပ်ပေးတာပါ။ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကမ်းပါးကြီးထဲကို မင်း သက်သောင့်သက်သာ သွားနိုင်အောင် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေး တာပါ။ ဒီ လှေကားထစ်တွေကို ကျုပ် ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးနေတာဟာ မင်း အဆင်း အတက် ပြေပြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတာပါ။ ဒီမှာ ထား၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ မင်း မနက်တိုင်း လျှောက်ဖို့ ဒီလှေကားထစ်တွေကို ခင်းပေးရုံ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း တစ်ဘဝလုံး လျှောက်ရမယ့် လမ်းကိုလည်း အဆင်းအတက် ပြေပြစ်အောင်၊ အဖု အထစ် ညီညာအောင် ကျုပ်ပဲ ခင်းပေးခဲ့ရတာပါ"

သည် တစ်ခါကျတော့ ကျွန်မ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။ ဦးဇင်မောင် သည် ကျွန်မတို့ သည်အခြေ ရောက်အောင် မေမေက ပြုစုခဲ့ရာတွင် ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က တည်းက အစစအရာရာ မေမေအား ကူညီခဲ့သူ မဟုတ်လား။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင် ၏ ထူးဆန်းသော စကားများနှင့် စေတနာကို တွေးရင်း ငိုင်နေ၏။

"အေးပါလေ၊ ဒါတွေကို ကျုပ် သိပ်ပြီး ပြန်မပြောချင်ပါဘူး။ အပြစ်ရှာတတ်တဲ့ ဝံပုလွေကို သိုးငယ်က အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြလို့ မရသလို ကျုပ်စေတနာ ဘယ်လို ထားတယ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း အလိုမကျဖြစ်နေတဲ့ မင်းနှလုံးသားတွေ နားလည်အောင် ပြောလို့လည်း အပိုပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဘဝ နှစ်ခုဟာ တူမှ မတူကြဘဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ဘယ့်နှယ်လုပ် နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းဘဝက ပျားရည်မြစ်ဘေး နှင်းဆီတောထဲက ပန်းပွင့်တွေ ကြွေကျတဲ့လမ်းမှာ အေးအေးသက်သာ လျှောက်နေချင်တဲ့ ဘဝကိုး။ ငုနီလာပွင့် တွေကလည်း မင်း ခေါင်း ပေါ်မှာ အရိပ်မိုးပေးလို့၊ ကျုပ်ဘဝကတော့ ဒီချောင်းဘေး၊ မြောင်းဘေး၊ ကြက်ဆူ တောက ခယောင်း ထနေတဲ့ လမ်းမှာ လျှောက်ရတဲ့ဘဝ။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အမိုး အကာမရှိ၊ နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ လျှောက်ရတော့ မင်း ဘယ်ကျေနပ်နိုင်မလဲ။ ဒါ သဘာဝ ကျပါတယ်။ မတူတဲ့ ဘဝနှစ်ခုရဲ့ နှလုံးသား နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ဖို့ ကြိုးစား နေတာဟာလည်း အချည်းအနှီး ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူရိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေလို့ ကျုပ် လုပ်တာ ကိုင်တာတွေဟာ မင်းအမြင်မှာ အချိုးမကျ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျုပ်စေတနာကိုတော့ အထင်မလွဲစေချင်ဘူး။ ဒါပဲ ကျုပ်ပြောချင်တယ်"

ဦးဇင်မောင်သည် သူပြောချင်ရာတွေကို ပြောပြီးနောက် ကြက်ဆူခင်းထဲမှ ဖြတ်ကာ ယာတောဘက်သို့ လှည့်ထွက် သွားလေသည်။ သူ ခင်းလက်စ လေ့ကားထစ် ကလေးများ၊ ကျောက်တုံးများသည် အပြီးမသတ်သေးဘဲ တစ်ပိုင်း တစ်စ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြ၏။ ပေါက်တူးသည် မြေကြီးတွင် စိုက်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်မသည် သူထွက်သွားရာကို လိုက်မကြည့်တော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိပေသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မတို့နှင့် အစ်ကိုမျိုးတို့ ငုနီလာပင်တွေ အောက် လမ်းလျှောက် ကြသည်ကိုပင် စောင်းပါး ရိပ်ခြည် ပြောသွား လိုက်ပါပကော။

[၂၁]

ကျောက်တုံး လှေကားထစ် ကလေးများပေါ်တွင် စကားများပြီးကတည်းက ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်သည် မေးထူး ခေါ်ပြောမျှသာ နေခဲ့ကြ၏။ ယခုဆိုလျှင် တစ်ပတ် လောက်ပင် ရှိသွားပေပြီ။ သည်တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အဖို့ ဘာမျှ တော့ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ကြပေ။

သို့ရာတွင် ဦးဇင်မောင်သည် ခါတိုင်းထက် အလုပ်ခွင်တွင် ပို၍ အာရုံစူးစိုက် သည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အိပ်ရာမဝင်ခင် ကျွန်မနှင့် စကား စမြည်ပြောသည့်အခါ ပြောကြ၏။ နံနက်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မနှင့်အတူကြမှပင် အိပ်ရာက ထသည့်အခါ ထတတ်သေး၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ မနိုးခင် နံနက် အစောကြီး ကတည်းက အိပ်ရာထသွားကာ ယာတောထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ကြက်ဆူခင်းထဲ တွင်လည်းကောင်း၊ ပန်းခင်းထဲတွင် လည်းကောင်း အလုပ်လုပ် နေတတ်၏။ ညဆို လျှင်လည်း ယာတော အလုပ်သမားများ၏ တဲတန်းဘက်တွင် သွား၍ စကားစမြည် ပြောနေတတ်ပြီး တော်တော် ညဉ့်နက်တော့မှ ပြန်လာ တတ်၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို လျှင်လည်း ဦးဇင်မောင်သည် သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် သစ်တစ်ပင် ယာတော တစ်ဝိုက်က တောထဲတွင် ငှက်ပစ် ထွက်နေတတ်သည်။ ချိုးသား၊ ခါသား စသည်တို့ ရလာလျှင် ယာတော အလုပ်သမားများ၏ တဲတန်းလျားတွင် ကြော်ပြီး ကျွန်မထံသို့ အပို့ခိုင်း တတ်၏။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင် သည် တစ်နေ့လုံးနေမှ တစ်ခါ တွေ့ခဲလှပေသည်။ ကျွန်မ အိပ်ရာထသည့် အချိန်တွင် သူမရှိတော့ဘဲ ကျွန်မ အိပ်သည့် အချိန်ကျတော့မှ ပြန်၍ ရောက်လာတတ်သည်။

ကျွန်မသည် အခန်းထဲတွင် မနေပါ။ နံနက်လင်း ကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မသည် စမ်းချောင်းဘေးတွင် တစ်မနက်လုံး သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ကျွန်မ သည် လိပ်ပြာလေးများနှင့်အတူ ပန်းပွင့်တွေပေါ်သို့ လိုက်နား၏။ ပုစဉ်းလေးများနှင့် အတူ ရေပေါ်သို့ ရုပ်တိုက်ပြေးသွား၏။ နေရောင်ခြည်မျှင်များကို ခိုစီးကာ သစ်ရွက် များပေါ်တွင် နားနေ၏။ လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ ပန်းတောထဲတွင် ဆော့ကစား ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် စိတ်အေးချမ်းမြေ့မှုကို စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာသာ ရနိုင်ပေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ တကယ့်ကမ္ဘာထဲတွင် စိတ်ချမ်းသာမှုရဖို့ လမ်းမမြင် တော့ပေ။

ကျွန်မသည် စမ်းချောင်းလေးဘက်သို့ ဆင်းတိုင်း ဦးဇင်မောင် ခင်းထားသည့်

ကျောက်တုံး လှေကားထစ် ကလေးကို တမင်ရှောင်ကွင်းကာ တခြားလမ်းကိုမှ ရွေးကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းသည်။ ဦးဇင်မောင် ခင်းထားသည့် လှေကားထစ် ကလေးများသည် ယခုထက်တိုင် အပြီးမသတ်သေးပေ။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ် ကျွန်မတို့ စကားများပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စပင် ရှိသေး၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ထိုနေ့က စ၍ လှေကားထစ်ကလေး များကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပစ်ထား လိုက်ဟန်တူပေသည်။

ကျွန်မသည် ထမင်းစားချိန်ရောက်၍ အစေခံမလေး နန်းလုံ လာခေါ်တော့မှ စမ်းချောင်းဘေးမှ ထပြန်လာခဲ့ကာ ထမင်းစား၍ တစ်အောင့်နားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စမ်းချောင်းလေးဘေးက လွမ်းတာရှည်တော အစပ်ရှိ အင်ကြင်း ပင်များ အောက် တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်၏။

နွေဦးပေါက်ပြီ ဖြစ်၍ အင်ကြင်းပန်းများသည် ရဲနေအောင် ပွင့်ကြပေပြီ။ လေတိုက်သောအခါတွင် ညှာညှောင်းသော အင်ကြင်းပန်းခိုင်တို့သည် ကျွန်မ ရင်ခွင် ထဲသို့ ကြွေကျလာတတ်၏။

> “ဂိမှာန်ခါ လေယဉ်ရင့်ပြန်တော့၊ မိန်ပြန်လာ နွေပင် ပွင့်ရာကြတယ်၊ ရွှေအင်ကြင်းရယ်က ရိုးတံနီ။ ခါတပေါင်းပေမို့၊ ညှာညှောင်းကာ အကုန်ကြွေ ရောခထင့်၊ စုံခြေမှာ ရွက်ဝါရင့်တွေနဲ့၊ ကြိုလေသဖျာ ယုက်ကာ ပွင့်ရာ ကြတယ် ထူး ထူးတင့်ရာသီ၊ ဥတ္တုရာ ပွေ့ပုံဆန်းပါလို့၊ ပြုမ္ဘာသန်ငွေ ယုန်နန်း ဆီက၊ စန်းပွင့်လို့ ချိန်ခါမှီ။ မိန်ရာသီရယ်က အို အပြောင်း။ ။ နွေချိန်ခါ ငွေ မိဿာပြာရီရောပါလို့၊ ဥဩတွေ တွန်သံချီတော့၊ သောတာပန် မဟာထေရ်တို့ တောင်၊ မဆည်နိုင် မျက်ရည်စို့ရှာကြ၊ အာဘီညာဉ် ဈာန်ယာဉ် ချို့ ရှာရတယ် ကွယ်၊ လွမ်းဖို့ရယ် ကောင်း။ လတပေါင်း။ ။

စမ်းချောင်းထဲရှိ ရေရဟတ်ကလေးများနားမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လေးတွဲ့စွာ သီဆိုလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် သည် လေးချိုးကလေးကို ဥပစာတန်း အပို မြန်မာစာသင်တန်းတစ်ခုတွင် ဆရာဦးကျော်ရင် သီဆိုပြသဖြင့် ကြားဖူး၏။ နောက် ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ဝတ္ထုထဲတွင် တွေ့ဖူး၏။ ယခု ယာတော အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ သီဆိုသံကို အင်ကြင်းပင်များအောက်တွင် နားနေ အိပ်စက်ရင်း ကြားရပြန်သောအခါ အမျိုးအမည် မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာတစ်ခု သည် ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရိုက်ခတ်လာကာ ဆို့၍လာ၏။

လေယဉ်သည် ရင့်၍ နွေပင်တို့လည်း ပွင့်ကြပေပြီ။ လွမ်းတာရှည် တောခြေတွင် ရွက်ကြွေတို့ ဖုံးလျက်ရှိ၏။ နွေဦး၏ အကြိုတော် ဥဩ၏

တေးသံကိုလည်း ကြားရ တတ်၏။ ကျွန်မသည် ရင်ခွင်ထက်တွင် ကြွေကျလာသော အင်ကြင်းပန်းခိုင်ကို ကောက်ယူ၍ မွှေးမိသည်။ အင်ကြင်းပန်း၏ ရနံ့သည် မွှေးလျက်ရှိ၏။ ရိုးတံများ သည် ပြေပြေနီရဲနေကြလေသည်။ ကျွန်မသည် ရင်ခွင်ထက်သို့ ကြွေကျလာသော အင်ကြင်းပန်းကို ကောက်ယူမွှေးကာ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုကို သတိရမိပါသည်။ ဆဒ္ဒန် ဆင်မင်းနှင့် သုဘဒ္ဒါမိဖုရား တို့၏ ဇာတ်လမ်း တွင်မူ အင်ကြင်းပန်းသည် အခရာဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ဇာတ်လမ်းတွင်မူ အင်ကြင်းပန်း တို့ ဖူးဝေသော လွမ်းတာရှည်တောသည်…

"ဆရာမ၊ နွားနို့သောက်မယ် ဆရာမ "

နန်းလုံက ဦးဇင်မောင် ခင်းထားသည့် ကျောက်တုံး လှေကားထစ် ကလေးများ ပေါ်မှ ရပ်၍ ကျွန်မကို ခေါ်၏။ ကျွန်မသည် ကမ်းတစ်ဖက်က လမ်းကလေးအတိုင်း ကတ်သီးကတ်သတ် တက်လာခဲ့သည်။

"ဒီ လှေကားထစ် ကလေးပေါ်က တက်ခဲ့ပါလား ဆရာမရဲ့ ဟိုဘက်က ကတ်သီး ကတ်သတ်"

နန်းလုံက ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။ သူပြောသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကမ်းပါး ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ နန်းလုံသည် သည်တော့မှ လှေကားထစ် ကလေးများပေါ်က ပြေးတက်လာကာ ကျွန်မနောက်က လိုက်လာ၏။

"ဘာ စိတ်ကူး ရလို့လဲ မသိဘူး။ ဒီလှေကားထစ် ကလေးတွေကို တစ်နေ့က ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် လုပ်နေတယ်။ အိုက်စံတို့ လုပ်တာ ကရော်ကမည် လုပ်လို့ ဆိုပြီး ဆူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့"

နန်းလုံက ကျွန်မနောက်က လိုက်လာရင်း တတွတ်တွတ် ပြောလာသည်။

"ဆရာကြီးဟာ သိပ် စိတ်မြန်တယ်နော် ဆရာမ၊ ခိုင်းလို့ သူ စိတ်တိုင်းမကျရင် နောက်ထပ် အဲဒီလူကို မခိုင်းတော့ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီနေ့က အိုက်စံတို့က ကျောက်တုံးလေးတွေ မစီဘဲ ဆင်းလျှောကြီးလုပ်ထားလို့ သူကိုယ်တိုင် ကျောက်တုံးလေးတွေ အသယ်ခိုင်း၊ သူကိုယ်တိုင် ပေါက်တူး တစ်လက်နဲ့ ပေါက်၊ ကျောက်တုံးတွေစီပြီး တစ်ညနေလုံး လုပ်နေတာပဲ။ ညနေ လုပ်တာ မပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့မနက်လည်း အစောကြီး လာလုပ်နေတယ်။ လက်တွေလည်း ပေါက်ပြဲသွားလိုက်တာ ရစရာ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ တဲတန်းလာလို့ ဆေးထည့်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ လုပ်တော့လည်း ဘာစိတ်ကူးရလို့လဲ မသိဘူး။ ချက်ချင်း

လုပ်တာပဲ။ ခုတော့လည်း မပြီးဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနဲ့ ရပ်ထားတယ်။ ဆရာကြီးစိတ်က ဘယ်လိုစိတ်မှန်း မသိဘူး၊ လူတစ်မျိုးပဲနော် ဆရာမ”

နန်းလုံက တဖွဖွပြော၍ လိုက်လာပါသည်။

“နန်းလုံရေ နင်တို့ဆရာကြီးက ပြောတော့ ဒီလေ့ကားထစ်ကလေးတွေက နင်တို့ ဆရာမ အဆင်းအတက် ပြေပြစ်အောင် လုပ်တာတဲ့ဟ၊ သိရဲ့လား။ နင်တို့ ဆရာကြီးကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ”

ကျွန်မက နန်းလုံအား စိတ်ထဲက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နွားနို့ ပူပူ တစ်ခွက်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကိုစားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဦးဇင်မောင်မှာ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ငှက်ပစ်ထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာသေးပေ။

ကျွန်မသည် ခါတိုင်းတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် တဲတန်းမှ ကလေးများကို စာသင်ပေးမြဲဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း စိတ်အငြိုးပြေ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်မြဲ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဘာကိုမျှ မလုပ်ချင်တော့ပေ။ အခန်းထဲမှာဖြစ်စေ၊ တောစပ်မှာ ဖြစ်စေ လူသူမရှိသော တစ်နေရာရာတွင် ခွေ၍သာ နေချင်၏။

ကျွန်မသည် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေနေမိ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် သည်လို ကြာရှည်စခန်းသွား၍ ဖြစ်ပါမည်လော။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားမလည်ကြသော လင်မယား၏ အိမ်ထောင်ရေးထက် ဘယ်အိမ်ထောင်သည် စိတ်ညစ်စရာကောင်းဦးမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ကိုယ်နှစ်သက်သူကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့်သာ အိမ်ထောင်ရေးသုခကို ခံစားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ မေမေ ကတော့မူ သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံမှ သင်ခန်းစာကို ကြည့်၍ ကိုယ်နှစ်သက်ရာကို ယူသော အိမ်ထောင်ရေး၏ မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများ၊ အမှားတော်ပုံများကို ညွှန်ပြကာ ကျွန်မကို သူ့သဘောကျ လက်ထပ်စေခဲ့၏။ မေမေသည် သူ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခု တည်းကို ကွက်ယူ၍ ယေဘုယျ ကောက်ချက်ကို ဆွဲယူသွားခဲ့သည်တကား။

ကျွန်မသည် သည်အကြောင်းကို နောက်ထပ် မတွေးချင်တော့သဖြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောဖြင့် စာအုပ်စင်မှ စာအုပ် များကို ဆွဲယူ ကြည့်နေမိသည်။ ဦးဇင်မောင်၏ စာအုပ်စင်တွင် ရက္ခဗေဒ ကျမ်းများနှင့် လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်များသာ ရှိ၏။ တခြား ဘာစာအုပ်မျှ ဖတ်စရာမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲ၍ လှန်လိုက်သည်။ စာအုပ်ကြားထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ကျလာ၏။ ကျွန်မသည် စာအိတ်ကို စာအုပ်ကြားထဲသို့ ပြန်သွင်းမည် ပြုပြီးမှ

စာအိတ်မှာ အနံ့တစ်မျိုးကြောင့် စာအိတ်ကို နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်မှာ အနံ့တစ်မျိုးဖြင့် မွှေးပျံ့၍နေသည်။

စာအိတ်မှ ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးကြောင့် ကျွန်မသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲတွင်တော့ ညှိုးလျော်နေသော စံကားပန်းခြောက် တစ်ပွင့် နှင့် စာရွက်ထပ် တစ်ထပ်။

ကျွန်မသည် စံကားပန်းခြောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စံကားပွင့်မှာ ညှိုးရော် ရုံမျှမက ပြားချပ်၍နေပေပြီ။ ဝတ်မှုန်ကလေးများသည် စာအိတ်ထဲတွင် ကြွေကျ ရစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အနံ့မပြယ်သေးပါ။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မသည် စာရွက်ထပ်များကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာ နှစ်စောင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် အပေါ်ကစာကို အရင်ဖတ် လိုက်သည်။ စာရွက်များကလည်း ဝါကြန့်ဟောင်းနွမ်း၍ နေပေပြီ။

"ကိုဇင်မောင်"

ကျွန်မသည် ထိပ်ဆုံးစာလုံးများကို ဖတ်လိုက်သည်။ သည်လက်ရေး ကျွန်မ မြင်ဖူးသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်သဖြင့် ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်ရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရလာသဖြင့် ကျွန်မသည် စာရွက်အဆုံးတွင် ရေးထိုးထား သော လက်မှတ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် 'သိန်း'ဟူ၍ ရေးထိုးထားသော မေမေ့လက်မှတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နေ့စွဲကို ကြည့်လိုက် သောအခါ ၁၉၃၇ ခု၊ မတ်လ ၉ ရက်နေ့ဟု တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မသည် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလာကာ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ရှေ့ စာရွက်ကို ပြန်လှန်ပြီး အပြေးအလွှား ဖတ်ကြည့်မိသည်။

ကိုဇင်မောင်

တစ်နေ့က စံကားပင်အောက်မှာ ကိုဇင်မောင်ကို ပြောလိုက်တဲ့ စကား တွေဟာ သိန်း အပြန်အလှန် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေပဲ။ ဒါဟာ သိန်းရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ သိန်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်။ မမညွန့်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငြင်းစရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဇင်မောင်။ သိန်းဟာ ကိုမောင်ကို ချိန်ခွင်လျှာ စောင်းပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်လို့ ကိုဇင်မောင်ကလည်း သဘောထားကြီးစွာနဲ့ နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ သိန်း တောင်းပန်ပါတယ်။ သိန်းဟာ ခုအချိန်မှာ ကိုမောင်ကို မယူမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သိန်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လို့

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုမောင်ဟာ ဘယ်လို လူစားဆိုတာလည်း ကိုဇင်မောင် သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ စိတ်မထင်လို့ ကိုးရိုးကားရားတွေ လျှောက်လုပ်မှဖြင့် သူရော၊ ကိုဇင်မောင်ရော၊ သိန်းရော အားလုံး အရှက်ကွဲကုန်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ စိတ်သဘောထားကြီးသူပီပီ အရှုံးနဲ့ ဆုတ်ခွာပေးတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ သိန်း ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိန်းကိုတော့ မိတ်ဆွေ ရင်းချာသဖွယ် ပေါင်းသင်းနိုင်ပါတယ်။ အခင်အမင် မပျက်ပါနဲ့ လို့လည်း တောင်းပန်လိုပါတယ်။ သိန်းကိုယ်စား ဒီစံကားပန်းပွင့်လေးကို ပို့လိုက် ပါတယ်။

သိန်း

"ဘုရား ဘုရား"

ကျွန်မ သည်စာကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာ အရာအားလုံးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ လည်သော ရဟတ်လို ချာချာလည်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ မမျှော်လင့်သော အချိန်တစ်ခုတွင်၊ မမျှော်လင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ဦးဇင်မောင်နှင့် မေမေတို့ ဇာတ်လမ်းကို တွေ့ ရှိနေချေပြီတကား။

"ကျုပ်ဟာ ဒီမိန်းမ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ကျုပ်အချစ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ မိတ်ဆွေလိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါက အရှုံးသမားဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ကျုပ် ဒီတစ်ခါတော့ အရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး"

ဦးဇင်မောင် ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများကို ကျွန်မ ကြားယောင်လာ၏။ သည်တုန်းက ဦးဇင်မောင် အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် သူ့ချစ်သူသည် ကျွန်မ၏မေမေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သံသယလေး စိုးစဉ်းမျှလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်၏ချစ်သူသည် မေမေဖြစ်ကြောင်းကို သိရပေပြီ။

သည်တုန်းက မေမေ အသက် ၂၀ လောက်သာ ရှိပေဦးမည်။ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် စိတ်ကူးယဉ်တုန်း အရွယ်မို့ မေမေသည် စံကားပွင့်များကိုတောင် ကိုယ်စားရည်၍ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေး၏။ သိမ်းသည့်သူကလည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ မပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းထားနိုင်ခဲ့၏။ ဪ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ကြပါဘိ။

ကျွန်မသည် နောက်စာတစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။ နေ့စွဲမှာ ၁၉၄၉ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဖေဖေ ဆုံးပြီး၍ ၂ နှစ်အကြာ ကျွန်မ

အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဇင်မောင်

ကိုဇင်မောင် ပြောသလို တိုင်းပြည်အခြေအနေကြီးက နေ့လား၊ ညလား ဆိုသလို ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကရင်သူပုန်တွေ ဥဒဟို ဖြတ်နေလို့ ကျွန်မဖြင့် အိမ်ရှေ့ လမ်းထွက်မလျှောက်ရဲအောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ။ တကယ်တော့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ မုဆိုးမဖြစ်ရလို့ လူသူက မလေးမစား လုပ်ကြမှာပဲလို့ ကိုဇင်မောင် တွေးပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ဖြစ်ကြတာတွေချည်းပါပဲ။ ကိုဇင်မောင် ပြောသလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ အသက်အရွယ် တွေကလည်း ကြီးကြပါပြီ။ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုဇင်မောင် ကိုလည်း ပထွေးဆိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး မရောက်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း ကိုဇင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး လင်စိတ် သားစိတ် တစ်ခါတည်း ကုန်သွားသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ ခုလို ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် မိတ်ဆွေဘဝနဲ့ နေကြတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်ပါတယ်။

သိန်းသိန်း

ကဲ သည်စာနှစ်စောင်သည် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်၏ အတွင်းရေးကို ဖွင့်လှစ် ပြလိုက်ပါပကော။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပဲ စိတ်နာရမလား၊ ဦးဇင်မောင်ကိုပဲ စိတ်နာရမလား။ မေမေကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလား၊ ဘာကိုမျှ မဝေခွဲတတ်တော့ပေ။

မေမေသည် သူ့ချစ်သူကို သူနှင့် မရသည့် နောက်တွင် သူ့သမီးနှင့် ပေးစားပစ် ခဲ့ပေပြီ။ သူ မဖြစ်လိုက်ရသောအရာကို သူ့သမီး လက်ထက်ကျတော့ ဖြစ်အောင် လုပ် ခဲ့ပေပြီ။ လုပ်ရက်လေခြင်း။

ဦးဇင်မောင်သည်ကော ကျွန်မအဖို့ သနားစရာ၊ ချစ်ခင်စရာ၊ တွယ်တာစရာ ကောင်းပါသေး၏လော။ သူသည် အမေကို မရတော့ အရွယ်ကိုပင် မစာနာ နိုင်တော့ဘဲ သမီးကို အရ ဖွတ်ယူခဲ့၏။ အမေမှသည် သမီးလက်ထက် ကျထိအောင် မျိုးဆက် နှစ်ဆက်စလုံးကို ဖွတ်သိမ်းပိုက်ရန် ကြံခဲ့၏။ အမေကို သိမ်းပိုက်ရန် အထမမြောက် သောအခါ သမီးကို အပိုင်သိမ်းပိုက်လေတော့သည်။ သူသည် ရာဂဖမ်းစားခံရသော ပဒေသရာဇ် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးလိုပင် အမေမဟုတ် သမီး၊ သမီးမဟုတ် အမေ ကြံရွယ် ခဲ့၏။ အကယ်၍ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်မရလျှင် ထားခင်မှုကိုများ...

ကျွန်မသည် စာနှစ်စောင်ကို ခေါက်၍ စံကားပန်းပွင့်ခြောက်နှင့်အတူ စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး စာအိတ်ကို စာအုပ်ကြားထဲတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ နောက် ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၍ ငိုမိသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ရည် မထွက်တော့ပါတကား။

မျက်ရည်ထွက်တော့ကော ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များသည် ကျွန်မ၏ဘဝကို အသစ်ဖြစ်လာအောင် တတ်နိုင်ကြပါဦးမည်လော။

“နန်းလုံရေ နန်းလုံ”

ဦးဇင်မောင်၏ အသံကြားရ၏။ ဦးဇင်မောင်သည် နန်းလုံကို တကြော်ကြော် ဟစ်ခေါ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ကျွန်မ ခွေ၍ အိပ်နေသည်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မကြာမီ အံဆွဲများကို ဖွင့်သံကြားရ၏။ တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည် ထင်ပေ၏။

“ဟေ့ နန်းလုံ”

ဦးဇင်မောင်က နန်းလုံကို တကြော်ကြော် ခေါ်နေ၏။ ခဏကြာလျှင် နန်းလုံ၏ ထူးသံနှင့် ပြေးသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ဘာသာသူ အလုပ်ရှုပ်တတ်သော ဦးဇင်မောင်ကို ဂရုစိုက်မနေအားတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၍သာ နေမိသည်။ စောက နေကောင်းသလိုရှိသော်လည်း ယခုတော့ ရင်ထဲတွင် ကျပ်ကာ ပျို့ချင် အန်ချင် သလို ဖြစ်နေပါသည်။

“ငါ့သေနတ် ကျည်ဆန်ဘူး ဘယ်မှာမြင်မိသလဲ”

ဦးဇင်မောင်၏ မေးသံဖြစ်၏။

“တစ်လောကတော့ အံဆွဲထဲမှာ မြင်မိတာပဲ။ ဟိုတစ်ခါ ဆရာကြီး ငှက်ပစ်သွားတော့ ထုတ်ယူသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဗီရိုအံဆွဲ အပေါ်ထပ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ ခု ရှာမတွေ့ဘူး။ ဟိုဘက်ခန်းက သစ်သားဗီရိုကြီးထဲမှာများ ရှိမလား မသိဘူး။ သွားရှာချည်စမ်း”

နန်းလုံသည် ကျွန်မတို့အခန်းဘက် ကူးလာကာ ဦးဇင်မောင်၏ ကျည်ဆန်

ဘူးကို ရှာနေ၏။ စာအုပ်စင်၊ စားပွဲကြား၊ သေတ္တာကြား စသည်တို့တွင် လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ ပေ။ ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားကာ ခွေလျက်ပင် ရှိနေသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးဇင်မောင်သည် အံဆွဲများကို တအုန်းအုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖွင့်၍ရှာနေသံ ကြားရ၏။

"ကျည်ဆန်ဘူးဟာ ဒီလိုပဲ၊ ငှက်ပစ်ထွက်မလို့ လုပ်ရင် ရှာလို့ကို မရနိုင်ဘူး"

ဦးဇင်မောင်၏ တက်ခေါက်သံနှင့် မကျေမနပ် ပြောဆိုနေသံကို ကြားရ၏။ နောက် သူသည် အံဆွဲများကို လျှောက်ဖွင့်ကြည့်နေလေသည်။ ခဏကြာသော် ဦးဇင်မောင် ရှာနေသည့် အခန်းဘက်မှ အသံများသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ရှာတွေ့သွားပြီဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ နန်းလုံသည် ကျွန်မတို့ အခန်းထဲတွင် ရှာမတွေ့တော့သဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသော ဦးဇင်မောင့် အခန်းဘက်ဆီသို့ ကူးသွား၏။

"ဒီဘက်အခန်းမှာတော့ မရှိဘူး ဆရာကြီး"

နန်းလုံက အခန်းဝတွင်ရပ်၍ ပြော၏။

"အေး မတွေ့ ရင်လည်း နေပါစေတော့။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေ"

ဦးဇင်မောင့်အသံကို ကြားလိုက်၏။ အဝေးသို့ ထွက်သွားသော နန်းလုံ၏ ခြေသံကို ကြားရပေသည်။ ဦးဇင်မောင့်အခန်းဆီမှ နောက်ထပ် ဘာသံမျှ မကြားရတော့ပေ။ ခဏကြာတော့ ကျွန်မ အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသော ခြေသံပြင်းပြင်း တစ်ခုကို ကြားရ၏။

ကျွန်မသည် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေရပါလိမ့်ဟု သိလိုဇောဖြင့် လဲလျောင်းနေရာမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင့် ခြေသံသည် တစ်ဖက်ခန်းထဲတွင် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သဖြင့် အပြင်ဘက်တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားရန် ထလိုက်ပြီး အခန်းပေါက်ဝသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းဝတွင် ဦးဇင်မောင်သည် မားမားကြီး ရပ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်မကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မသည် သူ့မျက်လုံးများ၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်တွင် စီးထားသည့် ဘွတ်ဖိနပ်များမှာ ရွှံ့စေးတွေ၊ မြေနီတွေ ပေကျံလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ သူ့ခြေ

ထောက်များကို ကြည့်ရာက ကျွန်မ ခြေထောက်ကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်များမှာ ဖြူဖွေးနုနယ်ကြကာ နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့် ပနံရကြပေသည်။

"ဒါက ဘာလဲ"

ကျွန်မသည် မိုးချုန်းသံလို မြည်ဟိန်းနေသော သူ့အသံကြောင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။ ကျွန်မသည် သူ ဘာဆိုလိုမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့ထားလိုက်သည်။

"ပြောလေကွာ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

ကျွန်မသည် သူထိုးပြလိုက်သော ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ ဖောင်တော်ဦး ဘုရားစောင်းတန်းဆင်းတွင် ရပ်နေစဉ် အေးအေး၏ ယောကျ်ား ကိုတင်မြင့်က အင်းထဲမှ ပွဲချိတ်စက်လှေပေါ်မှ ရိုက်ယူ ထားလိုက်သော ဓာတ်ပုံပေတည်း။

အေးအေး ပို့လိုက်သော ဓာတ်ပုံသည် ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့တွင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ၏။ ကျွန်မသည် ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာပင် မကြည့်မိဘဲ အံဆွဲထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဦးဇင်မောင်သည် သည်ဓာတ်ပုံကို ကျည်ဆန်ဘူးရှာရင်း အံဆွဲထဲက တွေ့လာဟန် တူပေသည်။

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ကျွန်မက ပြန်မေးလိုက်၏။

"ဟိုကောင်နဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ခုထက်ထိ မစွန့်ပစ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ တစ်ခါတလေ အလွမ်းပြေ ကြည့်ရအောင် မင်းသိမ်းထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ဓာတ်ပုံထဲမှာ အကြည်ဆိုက် နေလိုက်ကြတာ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လို့၊ တစ်ခါတုန်းက စန္ဒရားနားမှာ အကြည်စိုက်နေကြတဲ့ပုံမျိုးပဲ ဟင်း"

သူက ကျွန်မကို လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်၏။ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် ဝေဒနာတို့ မရှိတော့ပေ။ သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေသာ တဖွားဖွား ပေါ်လာ ကြပါသည်။ လူကောက်၏စိတ်ကို ကိုက်တံအဖြောင့်ဖြင့် တိုင်းထွာ၍

မရနိုင်ပါတကား။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်း အရက်မရှိတာတွေ ထုတ်ပြသလို ဖြစ်တာပေါ့။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ၊ အခိုးတွေ ထွက်တော့မတတ်ပဲ။ ဒီလောက် အရက်မရှိကြရင်လည်း ပွဲဖွင့်ဖက်နေကြတဲ့ပုံ ရိုက်ထားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး ပေါက်မှာ ဆွဲထားဖို့ကောင်းတယ်"

"ရှင် လူကြီးတန်မဲ့ လူကြီးစကားပြောပါ"

ကျွန်မသည် ဒေါသပွလွန်းသဖြင့် တုန်ယင်နေသောအသံကို မနည်းကြီး ထိန်းချုပ်၍ ပြောလိုက်ရ၏။

"လူကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ လင်မယားပဲ။ လင်မယားဟာ လင်မယားစကားပဲ ပြောမှာပဲ။ လင်ကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိရက်နဲ့ သစ္စာမဲ့လောက်အောင် အတင့်ရဲတဲ့ မယားကို ကျုပ်က ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား။ 'ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသည် များစွာသော မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲကုန်၊ များစွာသော မီးလောင်စာတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲကုန်။ မိန်းမတို့သည် များစွာသော ယောကျ်ားတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲကုန်' ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တယ်။ မင်းက ဒီကောင်ကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေပေမဲ့ ကျုပ်က ခံလိုက်ရတဲ့လူကွ သိရဲ့လား။ ဟောဒီနဖူးက အမာ ရွတ်ဟာ ခုထက်ထိ မပျောက်သေးဘူး။ ဒီအမာရွတ်ကို စမ်းမိတိုင်း အသည်းနာတယ် သိလား"

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်၏ စကားများကို ကြားလိုက်သဖြင့် မရယ်ချင့် ရယ်ချင် ရယ်လိုက်သည်။

"ထားကို သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမလို့ ထင်ချင် ထင်နိုင်တယ်။ ရှင်ပဲပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဘဝဆိုတာ အလင်းရောင်ကို တောင့်တတယ်ဆို၊ ဟုတ်တယ်။ ရှင့်လက်ထဲမှာ ကျွန်မဘဝဟာ အမှောင်ထဲ ရောက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အလင်းရောင်ကို လိုက်ရှာတာ သိပြီလား၊ နေပါဦး။ ကျွန်မက သစ္စာမဲ့တယ်ဆိုတော့ ရှင်ကကော သိပ် သစ္စာရှိတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ သစ္စာရှိလွန်းလို့ မအေကို မရတော့ သမီးကို ဇွတ်အတင်းယူတယ်။ သမီးမရရင် မြေးအထိ လိုက်ယူမလားတောင် မသိဘူး။ ကိုယ့် အသက်အရွယ်ကိုမှ မစာနာဘဲ ယုတ်မာလိုက်တာ"

ကျွန်မသည် သွားများကိုစေ့၍ စကားလုံးများကို တစ်လုံးချင်း ပီပီသသကြီး ပြောချလိုက်၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် အထိတ်တလန့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း မင်း ဒီဟာကို ဘယ်လို"

ကျွန်မက သူ့စကားမဆုံးခင် လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါတွေကို ထား အကုန်သိပြီးပြီ။ ဒါတွေ အချိန်နှောင်းမှ သိလို့ ထား ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတယ်။ အသည်းနာတယ် သိလား။ စောစောကသာသိရင် မေမေ မပြောနဲ့ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး နားကင်းနဲ့ ဆင်းလာပြီး ရှင့်ကို အတင်း အဓမ္မ အယူခိုင်းတောင် ထား မယူဘူး။ အရင်တုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ ဖူးတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ မန္တလေးကောလိပ်က ဆရာမပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ မေမေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ ကြွက်ကိုချောင်းတဲ့ ကြောင်စဉ်းလဲလို ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လင်မရှိ တော့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလစ်ဝင်သုတ်ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မရှက်မကြောက် မျက်နှာပြောင်တိုက် ကြိုးစားရဲ လောက်အောင် ကောက်ကျစ်တဲ့ယောကျ်ားမျိုး လောကမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး မအေကို မရတဲ့အခါ သမီးကို သူများလက်ထဲက လုယူပြီး အတင်း သိမ်းတဲ့အခါကျတော့ ဒီလူရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုဟာ ကမ်းကုန်ပြီး အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ပြီး ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါတွေအားလုံးကို ရှင့်စာအုပ် ကြားထဲမှာ ညှပ်ထားတဲ့ စံကားပွင့်နဲ့ မေမေ့စာက အကုန် သက်သေခံပြီးပြီ။ လောကကြီး ကလည်း ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ လူမျိုးအတွက် ကျတော့ အဆင်ပြေ ပေးနေလိုက်တာ။ တကယ့် သူတော် ကောင်းကြီး ထင်ရလောက်အောင် ဖန်တီး ပေးနေလိုက်တာ၊ သိပ်ကောင်း"

ဦးဇင်မောင်သည် နောက်ထပ် ဘာမျှ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ရင်ထဲတွင် အစီအရီ ရှိနေသော စကားလုံးများကို အန်ချလိုက်ပြီးသည့်နောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ပြေးမှောက် ကာ ငိုရှိုက်လိုက်မိပေသည်။

[၂၂]

ရွှေမျှင်လိုလှသော နေခြည်တန်း များသည် သစ်ပင်များ နောက်တွင် လျှောကျ ရုပ်သိမ်းသွားကြပြီဖြစ်ရာ တောလမ်း တစ်လျှောက်တွင် မှောင်ရီရီ ဖြစ်၍နေပေသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်သံများကလည်း နားကွဲလုမတတ် ဆူညံလှပေသည်။ သည် အချိန်၌ ကျွန်မ ရင်ထဲရှိ ဝေဒနာများကို ဖွင့်လှစ်ပြော ပြရမည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်မသည် လည်း ပုစဉ်းရင်ကွဲများလို ရင်နှစ်ခြမ်းကွဲ၍ သေပွဲဝင်မည်လား မပြောတတ်ပါ။

ကျွန်မဘဝသည် အပြောကျယ်သော မြစ်ပြင်လို မငြိမ်သက်မှုတွေ များပြားခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေမည်ဟု စိတ်ကူးကာ စမ်းချောင်း ကလေးလို တသွင်သွင် စီးမည်ဟု အရှိန်ယူတုန်းတွင် ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်သူကို လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်တွင်ကော ကျွန်မ၏ဘဝ၌ ချမ်းမြေ့ သာယာခြင်းဟူသည် ဘယ်မှာရှိပါသေးသနည်း။ သူ့သမီးကြီး၏ ဘဝကို ပြေပြစ် ချောမောစေရန် ဖန်တီးခဲ့သော မေမေ၏ အစီအမံများသည်လည်း ဘာများ တတ်နိုင်ပါ သေးသနည်း။

ကျွန်မသည် ပြေပြစ် ချောမောခြင်းမရှိသော ဘဝမှ ရုန်းထွက်လို၍ မေမေ့ သဘောကျ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို လင်အဖြစ် ယူခဲ့ရသော်လည်း ယခုသော် ကျွန်မသည် ပြေပြစ်ချောမောခြင်း မရှိသော ဘဝထဲသို့ပင် ပြန်ရောက်နေရပေပြီ။ ကျွန်မဘဝသည် ပန်းတိုင်သို့ ပြေးသော်လည်း တာထွက်သို့ ပြန်ရောက်နေသော အပြေးသမားတစ်ယောက်နှင့် ဘာများ ခြားနားပါသေးသနည်း။

ငှက်တစ်ကောင်သည် ဂီးခနဲ အော်မြည်ကာ ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွား၏။ ကျွန်မသည် ငှက်ဆိုးသံကို ကြားရသဖြင့် ကျောထဲတွင် စိမ့်ကာ ကြက်သီးတွေ ဖြာလာပေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သည်လမ်းကို ဘယ်တုန်းကမျှ တစ်ယောက်တည်း သွားဖူးသည် မဟုတ်ပေ။ အပေါင်းအဖော်နှင့် သွားလျှင်လည်း မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိသော နေ့ခင်းအချိန်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုမူ ညဘက်သို့ လုနေပြီ

ဖြစ်သော မှောင်ရီရီအချိန်တွင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။ လောက၌ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏ဟု ကျွန်မ ကြားဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆင်းရဲထက် မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော် နေရရုံ

မှုမက နိုပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံနေရသော ဆင်းရဲခြင်းသည် ပို၍ ကြီးမား လှပါသည်။ ကျွန်မအား သစ္စာမဲ့သူ တစ်ယောက်ဟု ထင်၍၊ ကျွန်မကလည်း ယုတ်မာသူ တစ်ယောက်ဟုထင်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် ပေါင်းဖော်နေရ ဦးမည်နည်း။ ကျွန်မသည် မေမေ၏ အစီအမံကိုလည်း ကျိုးနွံစွာ လိုက်နာခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။ မေမေ့သဘောကျ ဦးဇင်မောင်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သည် နောက်တွင် ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ဖန်တီးနိုင်ပြီဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သစ်တစ်ပင်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်တန်းတက်သော ချိုးလင်းပြာတို့၏ ကူချွဲသံကို တောစပ်ဆီမှ ကြားရ သည်။ ချိုးငှက်၏ကူသံကို ကြားရသည်မှာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ပါတကား။

ကျွန်မသည် မြေနီ လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် ထွန်စက် ဘီးရာကြီးများသည် ထင်းခနဲ ပေါ်နေကြသည်။ သစ်တစ်ပင်နှင့် တောင်သုံးလုံးကို ကူးချည် သန်းချည် ပြုကြသော ဦးဇင်မောင်၏ ထွန်စက် ဘီးရာကြီးများ ဖြစ်ပေသည်။ ထွန်စက်ဘီးရာကြီးများသည် ကျွန်မကို ငေးမော ကြည့်နေ ကြသည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ခံစားမိပါသည်။

“နေရစ်တော့ သစ်တစ်ပင် ယာတောရေ၊ ထွန်စက်ကြီးတွေရော၊ ကြက်ကလေး တွေရော၊ လွမ်းတာရှည် တောရော၊ စမ်းချောင်းကလေးတွေနဲ့ ပန်းပွင့်တွေရော အားလုံး နေရစ်ခဲ့ကြပေတော့။ မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင်မကြီး ဝေးရာကို ပြေးလေရဲ့"

ကျွန်မ နှလုံးသားထဲတွင် ပေါ်လာကြသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ နုနယ်သော နှလုံးသားသည် အပြစ်မဲ့သော သစ်တစ်ပင်ယာတောကို လွမ်းဆွတ် တတ်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် အသနား အညှာတာကင်းသော ဦးဇင်မောင်ကို တွေးမိ ပြန်သောအခါ အပြစ်မဲ့သော သစ်တစ်ပင် ယာတောသည် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်ထား နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ညနေ ၇ နာရီကျော်သောအခါ ကျွန်မသည် တောင်သုံးလုံး လမ်းဆုံနားသို့ ရောက်လာပေသည်။ ကျွန်မသည် အဝတ်အစား သုံးလေးစုံ ထည့်ထားသည့် လွယ် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ငွေငါးရာခန့်သာ ပါလာသည်။ အခြားဘာမျှ မပါပေ။ ဘာကိုမျှ သယ်ပိုးလာရခြင်း မရှိသော်လည်း ၁၀ မိုင်ခန့် ခရီးကို ခြေကျင်လျှောက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပါသည်။

တောင်သုံးလုံးရွာထဲမှ လှည်းတစ်စီးသည် တအီအီ မြည်လျက် ထွက်လာ၏။ တောင်သုံးလုံးတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်မကို သိသူ တော်တော်များများရှိသည်။ ထို့ပြင် ဦးခွန်ထီးသည် ယာတောကိစ္စဖြင့် မနက်က ရွှေညောင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဦးခွန်ထီး တို့ လှည်းများလားဟု ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ရုပ်ပျက်သွားစေရန် လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီးကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားလိုက်သည်။ လှည်းပေါ်တွင် စကား ပြောလာသူများ သည် ကျွန်မကို မြင်လိုက်သောအခါ တိတ်သွားကြ၏။ ကျွန်မသည် လှည်းပေါ်တွင် ဦးခွန်ထီး ပါ မပါ အကဲခတ်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် မှောင်နေပြီဖြစ်၍ သဲကွဲစွာ မမြင် ရတော့ပေ။ လှည်းပေါ်မှ စကားပြောသံများထဲတွင် ဦးခွန်ထီး၏ အသံမျိုးကို မကြား ရတော့မှ စိတ်အေးသွားကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

တောင်သုံးလုံး ရွာထဲတွင် မီးထွန်းကြပေပြီ။ ရေနံဆီမီးခွက် အရောင် များသည် အမှောင်ထဲတွင် ပိုးစုန်းကြူးလို မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လက်နေကြပေသည်။ ကျွန်မ သည် ရေငတ်၍ ရေသောက်ချင်သော်လည်း ရွာထဲတွင် မျက်နှာသိများနှင့် တွေ့မည် စိုးသဖြင့် ကလော၊ တောင်ကြီး မော်တော်ကားလမ်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တိုက်ရိုက် ထွက်လာ၏။

မော်တော်ကား လမ်းမပေါ်က အိမ်တန်းများနှင့် စျေးဆိုင်ကလေးများမှာ မပိတ် ကြသေးပေ။ တချို့သည် မီးရောင်မှိန်မှိန်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။ ငိုသံ၊ တေးဆိုသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ကလေး

ကျွန်မသည် မော်တော်ကားလမ်းဘေး အုတ်ရေကန်ကလေးတွင် ထိုင်ကာ မော်တော်ကားများကို မျှော်မိသည်။ ညဥ့်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် မော်တော်ကား အသွား အလာ သိပ်မရှိလှတော့ပေ။

"အို ကြေ့ဆုံးမယ် ကေသွယ်လျှော့လျား မောင်သနားလှတယ်။ အို ဘယ့်နှယ် ဖော်မပါ သွားရှာတော့ ဝေးမြေတာ"

စျေးဆိုင်ကလေးမှ သီချင်းသံနှင့် မယ်ဒလင်သံကို ကြားရ၏။ ကာလသားတစ် သိုက်တို့ ဝိုင်း၍ သီဆိုနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မသည် သီချင်းသံကို ကြား၍ ပြုံးမိသေးသည်။ ကေသွယ်လျှော့လျားဟု ဆိုသံကြားမိသဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းက ဆံပင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ ဆံပင်သည် လျှော့လျားခြင်းမရှိ၊ မျက်နှာ သုတ်ပဝါ ပေါင်းထုပ်ထဲတွင် ကျစ်လျစ်စွာပင် ရှိပါ၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ခေါင်းက မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို အမှတ်ရကာ ပြန်ဖြုတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်ရ၏။ ကျွန်မသည် ထမင်းလည်း မစားရသေးပေ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပြီ

ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဈေးဆိုင်ကလေးဘက်သို့ ကူးကာ တစ်ခုခု စားရမည်လားဟု စိတ်ကူးမိသည်။

ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းလာသော မော်တော်ကားတစ်စင်း၏ မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးမှ အရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်ကြီးဘက်မှ ကလောသို့ သွားမည့် ကားတစ်စီး ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ကျွန်မသည် အုတ်ရေကန်ပေါင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ ကတ္တရာစေး လမ်းမဘေးသို့ ပြေးတက် လာခဲ့သည်။ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် စက်သံမြည်ဟည်းကာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို အပြည့်တင်လာသော ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီးလော၊ သို့မဟုတ် စစ်လော်ရီကားကြီး တစ်စီးလော မသိပေ။ စက်သံမှာမူ မော်တော်ကားကြီး တစ်စီး၏ စက်သံ ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့်ကားဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသည် တောင်းပန်ကာ လိုက်သွားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ကလောကိုတော့ ရောက်မည်မဟုတ်လော။

ကျွန်မသည် ကတ္တရာစေး လမ်းလယ်ကောင်တွင် တက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ မော်တော်ကား မီးကြီးများသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးထားပေရာ ကျွန်မ မျက်စိများမှာ ကျိန်းစပ်နေသည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် မော်တော်ကားကြီး၏ မီးလုံးများသည် နီးလာသည်။ သို့ရာတွင် မော်တော် ကားကြီး၏ စက်သံမှာ နည်းနည်းကလေးမျှ လျော့မသွားဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာ မြည်ဟည်း လျက်ပင် ရှိသည်။ မော်တော်ကား မောင်းသူသည် အရက်မူးသမားလော၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးကြီးလာသလော၊ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပေ။ စက်ကို နည်းနည်းမျှ မလျှော့ဘဲ မောင်းမြဲ မောင်းလာသည်။

ကျွန်မသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် အကြံ တစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာ၏။ ကျွန်မသည် တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာမသွားတော့ဘဲ ဤ ကတ္တရာ စေးလမ်းမပေါ်တွင် လှဲအိပ်ကာ မော်တော်ကားဘီးကြီးများ အောက်သို့ ဝင်လိုက်ရလျှင်...

အားထားရာလည်း မရှိ၊ ချမ်းမြေ့စရာလည်း မရှိသော လူ့ဘဝ၌ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေရခြင်းသည် ဘာများ အကျိုးထူးတော့မည်နည်း။ ဦးဇင်မောင် ပြောသလို မျှော်လင့်ချက်မရှိသော ဘဝတွင် အသက်ရှင်နေရခြင်းထက်တော့ သေခြင်းကမှ ကောင်း လိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။

မော်တော်ကားကြီး အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်မသည် ကားဘီးများ

အောက်သို့ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးသို့ ကပ်လျက် အသာ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လူရပ်နေသည်ကို မြင်၍ ရပ်ပေးလိုက်လျှင် ကျွန်မအတွက် အခက်တွေ့ နေဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

မော်တော်ကားကြီးမှာ ကျွန်မနှင့် ဆယ်ပေကွာလောက် ရောက်သည်အထိ စက်ရှိန်မသတ်ဘဲ မောင်းမြဲ မောင်းလာသည်။ ကျွန်မသည် မျက်စိများကို စုံမှိတ်ကာ မော်တော်ကားအောက်သို့ ပစ်လှဲလိုက်ရန် အားယူ၍ ထလိုက်သည်။ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသည် ဝမ်းတွင် လွယ်ထားရသည့် သန္ဓေသားကို အမှတ်ရလာသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဘဝကလေးကို တွေ့ရုံဖြင့် အပြစ်မဲ့သော ကျွန်မဝမ်းထဲမှ သန္ဓေသားသည် လမ်းခုလတ်မှာပင် သေကျေ ပျက်စီးရတော့ မည်လော။ ထိုမျှမက လောကတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကို တွေ့သည့် အတွက် ကျွန်မ၏ဘဝကို အဆုံးစီရင်ကာ လောကကို အရှုံးပေးတော့ မည်လော။ ဘဝ၏ အထု အထောင်းကို မခံနိုင်သဖြင့် အရှုံးပေးရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မလောက် မိုက်မဲသူသည် လောကတွင် ရှိပါဦးမည်လော။

"ငါ မသေဘူး၊ ဘာလို့ သတ်သေရမှာလဲ။ ငါ ဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ။ ဝမ်းထဲက ငါ့ကလေးကိုရော ငါ ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ရမလဲ။ ဒီထက်မကတဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေကို တွေ့နေကြလျက်သားနဲ့တောင် လောကကို အရှုံးမပေးဘဲ အသက်ရှင် နေကြတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမှာလဲ"

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲက တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကာ ရပ်နေမိသည်။ မော်တော်ကားကြီးသည် ဝူးခနဲမြည်ကာ ကျွန်မ အနားမှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ကုန်များ အပြည့်တင်လာသော ကုန်ကားကြီး တစ်စီးပေတည်း။

ခဏကြာတော့မှ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် ပြန်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။ စောစောက မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်မိလေခြင်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ ကျွန်မ သည် စိတ်မော လူမောဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စောစောက တေးဆို နေကြသော အသံများသည် တိတ်၍ သွားလေပြီ။ မီးရောင်များလည်း မှိတ်၍ သွားလေပြီ။ အချို့အိမ်များမှ မီးရောင်ကလေးများကိုသာ ကွက်ကျားကွက်ကျား တွေ့ ရတော့သည်။

လမ်းတစ်ဖက် အိမ်တန်းကလေးဆီမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ အသံတုန်တုန် နှင့် ဘုရားရှိခိုးသံကို လည်းကောင်း၊ ကြေးစည်ထုသံကို လည်းကောင်း ကြားရ၏။ အိုမင်း တွင်းဆုံးကျလုနီး အဘိုးအိုသည် ဖြစ်ခြင်းဆင်းရဲ၊ အိုခြင်းဆင်းရဲ၊ နာခြင်း

ဆင်းရဲ၊ သေခြင်းဆင်းရဲတို့မှ ကင်းဝေးအောင် ဆုတောင်းနေချိန်တွင် နုနယ်ငယ်မျစ်သော ကျွန်မသည် ဘာကြောင့် ဘဝကို အဆုံးခံမည်နည်း။ အဘိုးအို ပင်လျှင် အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ကြောင်းကို ဆုတောင်းနိုင်သေးလျှင် ကျွန်မက လောကတွင် ဘာကြောင့် မနေရဲရမည်နည်း။ တကယ်တော့ လောကသည် တေးဆိုသံ၊ ကြေးစည်သံ၊ ကလေးငိုသံ တို့ဖြင့် သာယာသော လောကမဟုတ်လော။

အဝေးဆီမှ မော်တော်ကား စက်သံနှင့်အတူ မော်တော်ကားကြီးများကို မြင်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ တောင်ကြီးဘက်က ဆင်းလာသော မော်တော်ကား မဟုတ်ဘဲ ကလောဘက်မှ တက်လာသော မော်တော်ကား ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်ကိုသွားရ သွားရ သစ်တစ်ပင်တစ်ဝိုက်မှ ထွက်သွားလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလောသို့ ဆင်းသော မော်တော်ကား ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေညောင်သို့ တက်သော မော်တော်ကားဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရာကားကြုံနှင့် လိုက်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

သည်မော်တော်ကားကို ကျွန်မ အရတားမည်။ တက္ကစီဖြစ်လျှင် ရွှေညောင်ဘူတာသို့ အပို့ခိုင်းမည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြစ်လျှင်လည်း တောင်းပန်၍ ရွှေညောင်သို့ အပို့ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်မိသည်။ မော်တော်ကား မီးလုံးများ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု နီးကပ်နေပုံ ထောက်တော့ ကားကလေး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်မသည် လမ်းဘေးတွင် အဆင်သင့် ရပ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အုတ်ကန်ပေါင်ဘေးမှ ပုရစ်များ အော်မြည်သံကို ကြားရပေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကြားထဲမှ မော်တော်ကား စက်သံသည် တဒီဒီမြည်ဟည်းလာသည်။ ကျွန်မသည် လမ်းမပေါ်သို့ တက်ရပ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ နောက် မော်တော်ကား တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့် လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ မော်တော်ကားသည် စက်ကုန် ဖွင့်၍ မောင်းလာကာ ကျွန်မအနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ရပ်မပေးဘဲ မောင်းသွားပြီးမှ ကျွီခနဲ ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်သံနှင့်အတူ ကားသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ နောက် ကျွန်မအနားသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မောင်းလာကာ ရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ချထားသော လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူကာ မော်တော်ကားသို့ တက်မည်ပြုလိုက်သည်။

"ထား"

ကျွန်မသည် မမျှော်လင့်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းနားပန်းတွေ

ကြီးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ မော်တော်ကားထဲတွင် မီးမရှိသော်လည်း ရှေ့ကား မီးရောင်က အလင်းရောင် ပြန်ဟပ်သဖြင့် မှုန်မွှားမွှား လင်းနေသည်။ သို့တိုင်အောင် မော်တော်ကားထဲမှ လူ၏မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း သည်အသံကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ သည်အသံသည် ကျွန်မ၏ စိတ်၊ ကျွန်မ၏ နားတွင် စွဲနေသောအသံ ဖြစ်ပါသည်။

"ဟင်"

ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ မပြောနိုင်။ အာမေဋိတ်သံကိုသာ ပြုနိုင်တော့သည်။ မော်တော်ကားပေါ် တက်သင့်၊ မတက်သင့်ကိုလည်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

"ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲဟင် ထား၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်သွား မလို့လဲ ဟင်"

"ဟို ဟို"

ကျွန်မသည် စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ တစ်အနေသည်။

ထား ကြည့်ရတာ မထိတ်သာ မလန့်သာနဲ့၊ ထား ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်။ ကဲ ကဲ ကားပေါ်တက်၊ အစ်ကိုမျိုး လိုက်ပို့မယ်"

သူက မော်တော်ကား တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ကိုအောင်မျိုးနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ကြသော ညနေကို သွား၍ အမှတ်ရမိ၏။ ယခုလိုပင် မော်တော်ကား လွန်သွားပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်လာပုံကိုလည်း မြင်ယောင် နေသည်။ သည်အခါ က မိုးသားများ အုံ့မှိုင်းသော ညနေခင်းဖြစ်၍ ယခုအခါမှာ မှောင်မည်းသောည ဖြစ်နေ ပေသည်။ ဤနှစ်ခုသာ ကွာခြားပေသည်။

"ရွှေညောင်ကို သွားမလို့၊ ဟင့်အင်း ထား မလိုက်တော့ဘူး"

ကျွန်မသည် စကား ရှေ့နောက် မညီညွတ်ပါတကား။ သွားမည်ဟုလည်း ဆိုသေး၏၊ တစ်ပြိုင်နက်မှာလည်း မလိုက်လိုဟု ငြင်းသေး၏။ ကိုအောင်မျိုးကတော့ ကျွန်မ စကားများကို ဘယ်လိုနားလည်မည် မသိပေ။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ကဲ ထား၊ ရွှေညောင်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်သွားသွား အစ်ကိုမျိုး လိုက်ပို့မယ်။

ကားပေါ်တက်မှာသာ တက်။ ထားကို ဒီအချိန် ဒီလိုနေရာကြီးမှာ ဒီပုံနဲ့ တွေ့ ရတာ တော်တော်ဆန်းတယ်။ အစ်ကိုမျိုး ကလောက ကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာတာနဲ့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ ပေလို့ပဲ။ နို့မို့ရင်”

“ဟင့်အင်း၊ ထား မလိုက်တော့ဘူး”

ကျွန်မသည် ကားလမ်းဘေးသို့ ဆင်းရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် စက်ကိုဖွင့်ထားရင်း ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ဆင်းကာ ကျွန်မ အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ထား ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်။ ဦးဇင်မောင်ကော ပါသလား၊ ဘယ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း မပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဦးဇင်မောင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတာလား ဟင်။ ကဲ ကဲ တက်၊ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ၊ သစ်တစ်ပင် လမ်းကတော့ သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ။ တောင်ကြီးကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင့်အင်း ထား တောင်ကြီးကို မလိုက်ဘူး”

“ထား”

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို တစ်ခွန်းတည်း ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ပြန်မထူးဘဲ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော အလင်းရောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ထား”

ကိုအောင်မျိုးသည် ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် လည်း ကျွန်မသည် ပြန်မထူးမိပေ။ ကိုအောင်မျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြောင်း ပြရမည်နည်း။ သူနှင့် မလိုက်ဘဲ နေရစ်ရအောင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူနှင့် လိုက်သွားမိလျှင်ကား ကျွန်မ၏လိပ်ပြာသည် သန့်ရှင်းပါဦးမည်လား။ လမ်းကြုံ၍ ရိုးရိုး သားသား လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် လင်နှင့် စိတ်ဆိုးပြီး ရောက်ရာ ပေါက်ရာသို့ ထွက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ထိုသူနှင့်အတူ ကားတစ်စီးပေါ် တွင် လိုက်ပါသွားသည်ဆိုလျှင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်

အမြင်၌ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

"ထား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်"

"ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ထား လိုက်လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုမျိုး"

"လိုက်ခဲ့ပါ ထားရယ်။ ဒီလို ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့လို့ အစ်ကိုမျိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ အရင်တစ်ခါ အစ်ကိုမျိုး ခေါ်တုန်းကလည်း ထား မလိုက်ဘဲ ဇွတ်ငြင်းခဲ့လို့ အအေးမိပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရပြီ။ ဒီတစ်ခါခေါ်လို့ ထားက ငြင်းဦးမယ် ဆိုရင် အိပ်ရာထဲလဲရုံတင် မကတော့ဘူး၊ ထား ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဗုန်းဗုန်း လဲလိမ့်မယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ"

ကိုအောင်မျိုးသည် လှိုက်လှဲစွာ ပြောနေသည်။ သူ့အသံနှင့် သူ့မျက်လုံး များက သူ့ရင်ထဲမှ စေတနာကို ဖော်ပြနေပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက လမ်းလျှောက် ရာမှ အပြန် ကိုအောင်မျိုး ခေါ်သည်ကို မလိုက်ခဲ့မိ၍ အအေးမိကာ အိပ်ရာထဲ လဲဖူး၏။ ယခု ကိုအောင်မျိုးက နောက်တစ်ခါ ခေါ်ပြန်ကာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး လဲလိမ့်မည်ဟု ဆိုနေ ပြန်ပေပြီ။

"ထား ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ"

"ဘယ်ကိုပဲ လိုက်လိုက်ပါ။ ထား သွားချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပို့ရုံပါပဲ။ တောင်ကြီး ကိုပဲ သွားသွား၊ သစ်တစ်ပင်ကိုပဲ ပြန်ပြန်၊ အစ်ကိုမျိုး လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ ခုတော့ ညဉ့်နက် သန်းခေါင် အချိန်မတော်ကြီးမှာ ထားတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အစ်ကိုမျိုး သဘောကတော့ ထား သစ်တစ်ပင်နဲ့ တောင်ကြီးကို တစ်နေရာရာ ပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ထား ဘယ်ကိုမှ မပြန်ဘူး၊ လိုက်လည်း မလိုက်ဘူး"

ကျွန်မက လမ်းဘေးသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မ လက်မောင်းကို တုံ့ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

"ထား ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ အရင်တစ်ခါ မလိုက်ဘူး ငြင်းတာကို အစ်ကိုမျိုး ခွင့်လွှတ် နိုင်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ငြင်းတာကိုတော့ အစ်ကိုမျိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အချိန်မတော် ကြီးမှာ ထင်ရာလျှောက်သွားနေရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတစ်နေရာရာကို မသွားချင်လည်း သွားချင်တဲ့ နေရာပြော၊ အစ်ကိုမျိုး လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒါပဲ၊ ကဲ

ကားပေါ်တက်”

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မကို အမိန့်ပေးနေပါပကော။ သူ အမိန့်ပေးခြင်း၌ စေတနာ သက်ဝင်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ မလိုက်လိုပါ။ ကိုအောင်မျိုးနှင့် လိုက်ရသည့်အတွက် သူက မည်မျှပင် ရိုးသား စေတော့ ကျွန်မ လိပ်ပြာမသန့်ပါ။ ရည်းစားဟောင်းကြောင့် လင်နှင့် ရန်ဖြစ်၍ ထွက်လာသော ကျွန်မသည် ရည်းစားဟောင်းနှင့် တွဲ၍သွားသည်အထိလည်း သတ္တိ မကောင်းသေးပါ။ သို့ဖြစ်လျှင် အချိန်မတော် လူသူကင်းရှင်းသော မော်တော်ကား လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်မ မတွေးတတ်ပေ။

“ဟင့်အင်း၊ ထား မလိုက်တော့ဘူး”

ကျွန်မက သူ့လက်ကို ခါချရင်း ငြင်း၏။ ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မ လက်မောင်း ကို ဆုပ်ကိုင်မြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် အစ်ကိုမျိုးမှာ တာဝန်ရှိမယ်။ ကဲ တက်”

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို လက်မောင်းမှ ဆွဲခေါ်ကာ ကားပေါ်သို့ တက်စေပြီး ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူက တစ်ဖက်မှ ကွေ့တက်ရင်း လီဗာကို နင်းပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်မသည် ကားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာရင်း တိုက်ဆိုင် လွန်းလှသော အဖြစ်ကို တွေးကာ အံ့ဩမိပေသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် အသွားအလာ ကင်းရှင်း နေသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မော်တော်ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာသည်။

“ခု ထားကို ဘယ်လိုက်ပို့မှာလဲ”

“ထား သွားချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပို့မယ်။ အစ်ကိုမျိုး သဘောကတော့ တောင်ကြီးကို ခေါ်သွားချင်တာပဲ”

“ထား တောင်ကြီးကို မလိုက်ချင်ဘူး။ ကြီးကြီးညွန့်တို့က ဆီးပြီး ဆူဦးမယ်။ ထားကို ရွှေညောင်မှာ ထားခဲ့ပါ။ ရွှေညောင်မှာ ထား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်”

"ထား ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဦးဇင်မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်လာသလား"

ကျွန်မသည် ဘာမျှမဖြေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘယ်လို ဖြေရမည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍ မရပေ။ လိမ်ပြောရမည်လား၊ အမှန်ကို ပြောရမည်လားဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

"အစ်ကိုမျိုး အစတုန်းက ထားအပေါ်မှာ အထင်လွဲခဲ့တယ်။ ထားဟာ အစ်ကိုမျိုး အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်သွားပြီလို့ပဲ ယူဆလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့မှ ထားဟာ မရှောင်လွှဲသာတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဦးဇင်မောင်ကို လက်ထပ်လိုက်ရ တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုမျိုး သိတယ်။ ထားအပေါ်မှာ အစ်ကိုမျိုး အထင်လွဲခဲ့မိတဲ့အတွက် အစ်ကိုမျိုး တောင်းပန်ပါတယ် ထား"

"ဒီအချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောတာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် အစ်ကိုမျိုး"

ကျွန်မက အသံမတုန်အောင် မနည်းကြိုးစား၍ သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်၏။ တကယ်လည်း ကျွန်မသည် သည်အကြောင်းများကို ပြန်၍မကြားလိုတော့ပါ။

"ပြောရလိမ့်ဦးမယ် ထား၊ ထားကို အစ်ကိုမျိုး အထင်လွဲခဲ့တယ်။ အမှန်ကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတောင် မလာဘူးလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောင်ကြီးမှာ ရှိလျက်သားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မလာရင် သိပ်ကြ္တန္တေ့ ပျက်နေမလားလို့ တမင်ကြိုးစားပြီး လာခဲ့တာပဲ။ အစ်ကိုမျိုးအတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထားရဲ့ မိန်းမကြ္တန္တေ့ အတွက်ပါ။ ဦးဇင်မောင် ကိုယ်တိုင်က တကူးတကန့် အဖိတ်ခိုင်းတော့ ထားနဲ့ ဦးဇင်မောင်တို့ ကြားမှာ အစ်ကိုမျိုး ဟာ လက်ညှိုးထိုးစရာ အပုပ်ကောင်ကြီး ဖြစ်နေရင် ထားနဲ့ ဦးဇင်မောင်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အဖုအထစ်တွေ များချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မလာချင့် လာချင် လာခဲ့ရတာပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုမျိုးဟာ ဦးဇင်မောင်နဲ့ ထားရဲ့ ကြားထဲမှာ အပုပ်ကောင်ကြီးပဲ။ အဲဒီအပုပ်ကောင်ကြီးရဲ့ ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အပုပ်နံ့တွေကြောင့် ထားတို့ လင်မယား ကွဲခဲ့ကြပြီ သိရဲ့လား"

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က ဖွင့်၍ ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မထွက်ရက်ပါတကား။

"အမှန်ကတော့ အစ်ကိုမျိုး အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို လာခဲ့မိတာ အမှားကြီးမှား

တာပဲ။ မလာခဲ့မိရင် ဦးဇင်မောင်နဲ့လည်း အခင်အမင်မပျက် နေနိုင်ဦးမှာ။ ခုတော့ ချစ်သူလည်း ဆုံး၊ မိတ်ဆွေလည်း ဆုံး။ အစစ အရာရာ အရှုံးနဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတာပဲ”

ကိုအောင်မျိုးသည် သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်၏။ သက်ပြင်းချသံကိုတော့ မကြားရပေ။ သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သက်ပြင်းချသည်ကို သိသာနိုင်ပါသည်။

“အစ်ကိုမျိုးမှာ တစ်ဖက်က ရှုံးပေမဲ့ တစ်ဖက်က နိုင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ခပ်ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် မော်တော်ကားလက်ကိုင်ကို ထိန်းထားရင်း ကျွန်မဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မလှောင်ပါနဲ့ ထားရယ်၊ အစ်ကိုမျိုး ဘယ်နေရာမှာများ အနိုင်ရတာ ရှိသေးသလဲ”

“အရက်မူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရတာလေ”

ကျွန်မက စိတ်ချဉ်ချဉ်ရှိ၍ ထပ်ငေါ့လိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဩ ထားက ဒီကိစ္စကို ပြောတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စပဲ”

ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုး၏ မထေ့တထေ့ ပြုံးပုံမှာ တစ်ဖက်သား ခံပြင်းစရာကောင်းသော ပြုံးနည်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“ထားက ထားလူကို ထိလို့ နာတယ်ဆိုပါတော့”

သူမေးပုံမှာ ခနိုးခနဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ကတော့ ဦးဇင်မောင်ကို လုပ်၍ ကျွန်မ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ အရက်မသောက်စဖူး သောက်လာသည့် လူတစ်ယောက် ကို ခွင့်လွှတ်ကာ ကျေရာကျေကြောင်းပြောလျှင်ဖြစ်ပါလျက် လူမိုက်ဆန်ဆန် လုပ်သွားသည်ကို မကျေနပ်၍ ပြောခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသည် ယခု

အချိန်၌ ဦးဇင်မောင်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းလာသူဖြစ်လေရာ ဦးဇင်မောင်အတွက် အထူးတလည် နာကြည်းစရာလည်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မျိုး ခနီးခနဲ့ ပြောပုံကိုကား စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းနေပါသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ နာတယ်၊ လင်ကိုး။ လင်ထိတော့ မနာဘဲ နေပါ့မလား။ ထား ခုအချိန်မှာ လင်လုပ်သူနဲ့ စိတ်ဆိုးထွက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ လင်မယား ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက် ရဲလောက်အောင် ပေါ့တန်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် တော့ မဟုတ်သေးဘူး"

ကျွန်မက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး အော်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ထား၊ သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့။ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ အစ်ကိုမျိုး ကလည်း ထားဟာ ထားလူကို ထိတဲ့အတွက် မနာရဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ လင်မယား ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ရဲလောက်အောင် ပေါ့တန်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် လို့လည်း မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့"

အစ်ကိုမျိုးသည် လမ်းကွေ့တစ်ကွေ့ ကို သတိထား၍ ချိုးလိုက်သဖြင့် စကား ပြတ်သွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ ထား၊ အဲဒီညက ခံလိုက်ရတဲ့သူဟာ ထားရဲ့လူ ဦးဇင်မောင် မဟုတ် ပါဘူး၊ အစ်ကိုမျိုးပါ"

"ဘာ"

ကျွန်မက အလန့်တကြား အော်မေးလိုက်၏။

"အဲဒီညက အထိုးခံရတဲ့လူက အစ်ကိုမျိုးလို့ ပြောတာပါ"

"ဩော် ဒါကြောင့် ဦးဇင်မောင် ပါးစပ်က သွေးတွေ ထွက်လာတာနဲ့ တူတယ်"

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မက ကိုအောင်မျိုးကို ပြန်၍ ငေါ့လိုက်ပါသည်။ "

ထားပါလေ၊ ထား ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့ ထား တစ်ယောက်လုံးကတောင် အစ်ကိုမျိုးကပဲ မတရားသဖြင့် လုပ်တယ်မြင်နေတော့ အစ်ကိုမျိုး ဘယ်သူ့ကို သွားသက်သေထူရမှာလဲ။ စိဠ္ဌမာဏာက မိုက်ကို ပျဉ်ချပ်ဖုံး

ကိုယ်ဝန်ရှိဟန်ဆောင်ပြီး ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ရှင်ကြီးဂေါတမနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါလို့ ပြောတဲ့ အခါကျတော့ ဘုရားက ငါ့မှာ သက်သေထူစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုယ်ဝန် ဟာ ငါ့ကိုယ်ဝန် မဟုတ်တာ နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်လို့ ပြောသလို ပြောဖို့ ရှိတော့တယ်"

"ဦးဇင်မောင်ကပဲ လီဆယ်ပြောသပေါ့လေ"

"ဒီလိုလည်း မဆိုလိုပါဘူး။ အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါ။ ဦးဇင်မောင်ဟာ အစ်ကိုမျိုး ကို ပထမတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်တော့ အစ်ကိုမျိုး မေးရိုးကို ထိသွားတယ်။ နောက်တစ်ချက် လှမ်းအထိုးမှာ အစ်ကိုမျိုးက နောက်ဆုတ် ရှောင်ပေးလိုက်တော့ သူ့ဘာသာသူ အားလွန် လဲကျသွားပြီး အောက်က ကျောက်ခဲနဲ့ ဆောင့်မိတာပါ။ အစ်ကိုမျိုး က သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိလိုက် ရပါဘူး။ ဒါကို ထား သိချင်မှသိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမျိုးနဲ့သူ နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူ အရက်မူးနေတုန်းမို့ အောက်က ကျောက်ခဲနဲ့ ဆောင့်မိတာကို အစ်ကိုမျိုး လက်ချက်လို့ ထင်ရင်တော့ အစ်ကိုမျိုး မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဲဒီညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အစ်ကိုမျိုး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အမှန်ကတော့ အခုလို မင်္ဂလာဦးညမှာ ဒီလို စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်ရတာဟာ အစ်ကိုမျိုး လာမိလို့ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်ဆိုပါတယ်။ ထားတို့ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်"

မော်တော်ကားသည် ရွှေညောင်မြို့ ထဲ ဝင်လာ၏။ ရစ်နာရီသာသာမျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ဈေးနားနှင့် ဘူတာတစ်ဝိုက်တွင် လူတွေ စည်ကားနေပေသည်။

"ကဲ ထား ဘယ်သွားမလဲ"

"ရွှေညောင်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏနေမယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနဲ့"

"ထား တကယ် တောင်ကြီးကို မလိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ထား မလိုက်ဘူး"

ကိုအောင်မျိုးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ အကြာကြီး စဉ်းစားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ တွင် ဘာလုပ်ရမလဲဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံပေါ်ပါသည်။ နောက် သူသည် ဘာမျှ မပြော တော့ဘဲ မော်တော်ကားကို ဈေးနားတွင် မရပ်ဘဲ တောင်ကြီးဘက်သို့ ဦးလှည့်လိုက်

လေသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“တောင်ကြီးကို”

“ထား မလိုက်ဘူး၊ ထားကို ဒီလို ဖွတ်မလုပ်နဲ့”

ကိုအောင်မျိုးသည် ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ တောင်ကြီးလမ်းပေါ်သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုအောင်မျိုး ဘယ်သဘောနှင့် လုပ်နေပေသနည်း။ ရိုးသားစွာ လုပ်နေသလား၊ မရိုးမသား လုပ်နေသလား ကျွန်မ မစဉ်းစားတတ်ပါ။ “အစ်ကိုမျိုး ရပ်ပါ၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

ကျွန်မက အော်ပြောသည်။ ကိုအောင်မျိုးကမူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချသွားပြီး ဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အတင်းမောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မက ရပ်ရန် အော်ပြောသော်လည်း ကိုအောင်မျိုးသည် ကြားဟန်လည်း မရှိ၊ ဂရုစိုက်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။ လီဗာကို တအားနင်း၍သာ မောင်းနေ သည်။ လမ်းဘေး သစ်ပင်များသည် မီးရောင်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာကြကာ မော်တော်ကား လွန်သွားသည်နှင့် မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မသည် မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ခုန်ချလိုက်ရလေမလားဟု စိတ်ကူး ပေါက်လာသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဤမိုက်ရူးရဲ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မ စဉ်းစားဉာဏ်က လက်မခံတော့ပါ။

“အစ်ကိုမျိုး ရပ်ပါ၊ ရပ် ရပ်၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ထား မလိုက်ဘူး။ တောင်ကြီးကို ထား မလိုက်ဘူး”

ကျွန်မက သံကုန်ဟစ်၍ အော်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအသံသည် စက်သံကြားတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် လက်ကိုင်ဘီးများကို ထိန်းထားသော ကိုအောင်မျိုး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထိုနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွီခနဲ ဘရိတ်ကို အားကုန်ဆွဲနင်းလိုက်သံနှင့်အတူ မော်တော်ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ချော်ကျသွား၏။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် ကျွန်မတို့ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြေးလာကာ ဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

ကျွန်မသည် သံကုန်အော်ဟစ်ကာ မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ခုန်ချလိုက်သည်။ လမ်းဘေး မြက်တောပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားသည်ကို ကျွန်မသတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်မသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပြန်၍ သတိရလိုက်ပါသည်။ သတိကင်းလွတ်ခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်မသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မော်တော်ကားဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မော်တော်ကားစက်ခေါင်းမှာ သစ်ပင်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိသဖြင့် ကြေမွနေ၏။ သို့ရာတွင် စက်ဖွင့်မထားသဖြင့် မီးလောင်သွားခြင်း မရှိပေ။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် ကိုအောင်မျိုးကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိသည်။ သို့ရာတွင် အမှောင်ထဲမှာမို့ ကိုအောင်မျိုး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ပေ။

"အစ်ကိုမျိုး အစ်ကိုမျိုး"

ကျွန်မသည် မော်တော်ကားနားသို့ မကပ်ရဲသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ အသံထွက် ခေါ်ကြည့်သည်။ ကိုအောင်မျိုးထံမှ ဘာသံမျှ ပြန်ထူးသံကို မကြားရတော့ပေ။

"အစ်ကိုမျိုး အစ်ကိုမျိုး"

ကျွန်မက နောက်ထပ်ခေါ်ကြည့်သည်။ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ ပုရစ်များနှင့် ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန် ကလေးများ၏ အော်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးကာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထလာသည်။ အချိန်မတော် လူသူကင်းရှင်း လှသော မော်တော်ကား လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ကျွန်မသည် မော်တော်ကား နားသို့ မရဲတရဲ ကပ်လာခဲ့ပြီးနောက် ကားထဲတွင် ကိုအောင်မျိုးကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ကိုအောင်မျိုးမှာ လက်ကိုင်ဘီးရှေ့တွင် မရှိတော့ပေ။ သူ့ထိုင်ခုံဘေးမှ တံခါးပေါက်သည် ပွင့်လျက်ရှိ၏။

"အစ်ကိုမျိုး"

ကျွန်မသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ထူးသံကား လုံးဝ မပေါ်လာပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုရှာဖွေရ၏။ အတန်ကြာတော့မှ လမ်းဘေးတွင် ပက်လက်လဲကျနေသော ကိုအောင်မျိုးကို တွေ့ ရသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားကာ သူ့အား ပခုံးမှ ကိုင်လှုပ်၍ ခေါ်ကြည့်မိသည်။

“အစ်ကိုမျိုး အစ်ကိုမျိုး”

ကိုအောင်မျိုးကား လုံးဝ ပြန်မထူးတော့ပါ။ ကိုအောင်မျိုးသည် သတိမေ့နေလေပြီလော။ ကားမှောက်၍ ဒဏ်ရာနှင့်ပင် သေဆုံးလေပြီလော။ ကျွန်မသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် မွန်ထူသွားသည်။ လင်နှင့် စိတ်ဆိုးကာ လူရဲကြီးလုပ် ထွက်လာသော ကျွန်မသည် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဤအချိန် ဤအခါတွင် ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ တစ်နေရာတွင် ကားမှောက်ကြသည် ဆိုသော သတင်းကို ကြားလျှင် အရပ်က ဘယ်လိုထင်ကြမည်နည်း။ ထို့ထက် ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မကို ဘယ်လို ထင်မည်နည်း။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ကြိုကြိုဖန်ဖန် ဆုံစည်း တိုက်ဆိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မပြေးသော် ကံရာရှိ ဘဝသို့ ရောက်နေကြပြီမဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မသည် လင်ကြီးကိုပစ်၍ လင်ငယ်နောက်ကို လိုက်သည့် မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်ဟု အထင်ခံရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သေသလား ရှင်သလား မသိရသော ကိုအောင်မျိုးကို လမ်းမတွင် သည်အတိုင်း ထားရစ်ခဲ့ရမည်လော။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရခြင်းသည် ကျွန်မ ပြုဟ်မွေ၍ မဟုတ်လော။ ကျွန်မကြောင့် အနာတရဖြစ်ရသော ကိုအောင်မျိုးကို သည်အတိုင်းထားခဲ့လျှင် ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ထိပါးခြင်းရှိမည် မဟုတ်သည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ သည် ကျွန်မကြောင့် ဤအခြေသို့ ရောက်နေရသော ကိုအောင်မျိုးကို သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်မသည် ကိုယ်ချင်းစာ ကြင်နာတရား ကင်းရာ မရောက်ပါသလော။ လူတစ်ယောက်အား သေတွင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်စေခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကယ်တင်ရေးအတွက် သူ့အား တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မ သည် တရားရာ ရောက်ပါဦးမည်လော။

ကျွန်မသည် သတိရလာသဖြင့် ကိုအောင်မျိုး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို သွေး စမ်းကြည့်သည်။ ခပ်မျှင်မျှင် သွေးတိုးနေသည်ကို ကျွန်မ သွားစမ်းမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ် အားတက်သလိုလိုတော့ ဖြစ်သွားပေသည်။

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို ကယ်တင်မည်လော။ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကယ်တင်မည်လောဆိုသည့် မေးခွန်းနှစ်ခု ထွက်သည်တွင် ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပင် ထင်ကြစေတော့ ကျွန်မ မတတ် နိုင်တော့ပါ။ နောင် ရှင်းယူ၍ ရနိုင်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ကိုယ့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်၍ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်ရသော ဘေးဒုက္ခမှ လူတစ်ယောက်၏

အသက်ကို ကျွန်မ မကယ်ခဲ့ပါလျှင် လောကတွင် ကျွန်မလောက် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သူ ရှိမည် မဟုတ်တော့ပါ။

သို့ကလို ကျွန်မ တွေးတောနေတုန်း တောင်ကြီးဘက်မှ ဆင်းလာသော မော်တော် ကားကြီး တစ်စီး၏ မီးရောင်ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ပါသည်။ မီးရောင်နှင့် အတူ မော်တော်ကား စက်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်သို့ ပြေး၍ ပုန်းကွယ် နေလိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် မော်တော်ကားသည် ကျွန်မတို့အနား ရောက်လာကာ နည်းနည်း လွန်ပြီးမှ ပြန်ဆုတ်လာ၏။

"ကားတစ်စီး မှောက်နေတယ် ဗိုလ်ကြီး"

မော်တော်ကားကြီးပေါ်မှ စစ်သားများ ဆင်းလာကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဟိုဟို ဒီဒီ ထိုးကြည့်ကြပါသည်။ နောက် လမ်းဘေးတွင် ပက်လက်လန် လဲကျ နေသော ကိုအောင်မျိုးကို သွားတွေ့ကြပါသည်။

"ဟာ ဒေါက်တာအောင်မျိုးပါလား"

စစ်သားများသည် ကိုအောင်မျိုးကို ပွေ့ချီကာ စစ်ကားကြီးပေါ်သို့ တင်လိုက် ကြပါသည်။ စက်ခေါင်း ရှေ့ပိုင်း ကြေနေသော မော်တော်ကားကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး နောက် နံနက်တွင် လာရောက်ဆွဲယူရန်ပြောပြီး စစ်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွား ကြ၏။ ကျွန်မသည် စစ်ကားကြီး ထွက်သွားသည်ကို ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူသူကင်းရှင်းသော ကလော တောင်ကြီး မော်တော်ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျွန်မနှင့် စက်ခေါင်းရှေ့ပိုင်း ကြေမွနေသော မော်တော်ကားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် သစ်ပင်ကြီး နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကာ ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရပ်လိုက် သည်။ ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် ကျွန်မ ဘာသာ စဉ်းစား၍ မရပါ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွှေညောင်မြို့ဘက်ဆီမှ မီးရောင်များကို မြင်ရ၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်မသည် ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးအတိုင်း ရွှေညောင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စောစောက ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နေရသော ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကယ်တင်ရေး ပြဿနာနှင့် ကိုအောင်မျိုးအား ကယ်တင်ရေး ပြဿနာတို့သည် အလိုလို ရှင်းသွားကြလေပြီ။ သူ့ကို ကယ်တင်မည့်သူသည် အလိုလို ပေါ်လာကာ

သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြလေပြီ။ ကျွန်မ၏ သိက္ခာသည်လည်း အလိုလို ကယ်တင်ပြီး ဖြစ်နေ လေပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ကြီးမားသော စိုးရိမ်ဖွယ်ကြီးတစ်ခု ကျန်ပါသေးသည်။ ကိုအောင်မျိုး၏ အခြေအနေသည် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဖွယ်သော အခြေအနေသို့များ ရောက်နေသလားဟူသော စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအတွက် ကြောင့် ကိုအောင်မျိုး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သည်ကို မကြားလိုပါ။

ရွှေညောင်မြို့ထဲသို့ ကျွန်မ ရောက်သောအခါ ည ၉ နာရီခွဲပေပြီ။ ကျွန်မသည် အသိမိတ်ဆွေအိမ် သွားရမလားဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ အခြေအနေမှာ အသိမိတ်ဆွေက မေးလျှင်ပင် ဘယ်လိုဖြေရမည်မသိသော အခြေမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ဘယ်အသိမိတ်ဆွေအိမ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ ရွှေညောင်ဘူတာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရွှေညောင်ဘူတာထဲတွင် လူရှင်းနေပါသည်။ နံနက်စောစော ခရီးသွားကြမည့် ခရီးသည်များမှာ ဘူတာပလက်ဖောင်းတွင် အိပ်ရာများခင်းကာ အိပ်စက်နေကြသည်။ အချို့မှာ စကားပြောနေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမား များသည် သီချင်း တကြော်ကြော်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပို့မည့် အာလူးအိတ်များကို မီးရထားတွဲပေါ်သို့ တင်နေကြသည်။ မီးရထားခေါင်းတွဲ တစ်တွဲသည် ရှန်တိန် လုပ်ရင်း ရေနွေးငွေ့များကို ထုတ်နေသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်မောၤ လူမောဖြင့် ဘူတာရုံထောင့် တစ်နေရာ မှောင်ရိပ်ကျကျ တွင် ထိုင်ချလိုက်ပေသည်။

မီးရထားသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲသို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် မျက်မှန်နက်ကြီးကို တပ်ထားလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရတ်ရတ်သဲသဲ ပြေးလွှား နှုတ်ဆက်နေကြသော ကြိုဆိုသူ လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ အသိမိတ် ဆွေတွေများ ပါမလားဟု အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့မှ ကျွန်မရင်ထဲ၌ အလုံးကြီး ကျသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ တွဲပေါ်တွင် ခရီးသည်များသည် အထုပ်အပိုးတွေကို ပြင်ဆင်သိမ်းဆည်းနေကြသည်။ ကျွန်မတွင် ဘာမျှသိမ်းဆည်းစရာ မပါပေ။ အဝတ်နှစ်စုံသုံးစုံသာ ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်သာပါ၏။ ကျွန်မသည် အလုပ်ရှုပ် နေကြသော ခရီးသည်များကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ဒေါ်စိန်သည် သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

ကျွန်မသည် သည်မိန်းမကြီးနှင့် ရွှေညောင်ဘူတာမှာကတည်းက သိလာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်လမ်းလုံး စကားကောင်းကာ မိတ်ဆွေဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ကို မုဆိုးမ တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောပြထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ အပျိုဟုပြောလည်း ယုံစရာ မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မ တွယ်တာရသည့် သုံးလရွယ် သန္ဓေသားသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပေပြီ။ ကျွန်မ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကိုကား ကွယ်ဝှက်ထားခြင်း မရှိပါ။ ဖြောင့်ဖြောင့်ပင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဖြစ်အောင် ကျောင်းဆရာမ ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးကို တမင်ချိတ် လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စိန်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်နေသော ကျွန်မကို ကြည့်ကာ တော်တော် သနားသွားဟန်ရှိ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မုဆိုးမ ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်စိန်က ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ သို့ဖြင့် မုဆိုးမအစစ်နှင့် မုဆိုးမ အတုသည် မီးရထားပေါ်တွင် ပလဲနံပ သင့်သွားကြ၏။ ဒေါ်စိန်သည် ရိုးသား၍ မွန်ရည်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့သားသမီးများမှာ လက်လုပ် လက်စားထဲက ဖြစ်လျက် အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီဟု ဆို၏။ သားတွေ၊ သမီးတွေ အိမ်ထောင်ကျသွားသောအခါ ဒေါ်စိန်သည် မြောက်ဥက္ကလာရှိ သူ့အိမ်ကလေး တစ်ဝက်ကို ငှားစားကာ အိမ်လခရသည့် ဝင်ငွေကလေးဖြင့်ပင် အေးအေးလူလူ နေလေသည်။ ကျွန်မက မြောက်ဥက္ကလာတွင် အိပ်ခန်းကလေးတစ်ခန်း လွယ်လွယ် ရရန် စုံစမ်းရာမှ

ဒေါ်စိန်သည် မုဆိုးမဖြစ်သည်ကအစ သူ့အိမ်ခန်းတစ်ခန်း လွတ်နေကြောင်း အထိ စကားစပ်မိ သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မသည် လမ်းမှာတုန်းကတည်းက အသိမိတ်ဆွေများနှင့် ဝေးကွာသော နေရာတစ်ခုတွင် ရှောင်ပုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အေးအေးတို့နှင့်လည်း မတွေ့ချင်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏ အတိတ်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို လုံးဝ ပြည်ဖုံးကားချထား လိုက်ချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်စိန်အား မြောက်ဥက္ကလာတွင် နေရာရှာခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်စိန်က တစ်ဖက်ခန်း လွတ်နေသည်ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်မသည် ထိုအိမ်ခန်း ကလေးကိုပင် ငှားရန် စိတ်ကူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မအဖြစ်သည် အိပ်မက်ဆန်သယောင် ထင်ရ၏။ သာမန် အားဖြင့်ဆိုလျှင် အားငယ်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မိဘလည်းမရှိ၊ လင်နှင့်လည်းကွဲ၊ ဆွေမျိုးနှင့်လည်း အဆက်ဖြတ်ခဲ့သော ကျွန်မသည် သန္ဓေသားကို လွယ်ပိုက်ကာ လောကကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေများသည် ကျွန်မအား သည်ဘဝကို တွန်းပို့ လိုက်ကြ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် သတ္တိ မကောင်းပါဘဲလျက် သတ္တိ ကောင်းရပေပြီ။ ကျွန်မ သည် အားလုံးကို စွန့်ပစ်၍ လူရဲကြီး တစ်ယောက် လုပ်ထွက် လာပြီးတော့မှလည်း သတ္တိမကောင်း၍ ရပါဦးတော့မည်လား။

“ကဲ တူမကြီး ဆင်းကြစို့လေ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား။ လိုက်ခဲ့ပါ တူမကြီးရယ်။ နောင် ဒီထက်အဆင်ပြေတဲ့ နေရာ တွေ့ တော့လည်း ပြောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်စိန်က သူ့ပစ္စည်းများကို သယ်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“ငါ့တူမကြီး ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် လည်း ကိုယ်ချင်းစာ ပါတယ်ကွယ်။ တူမကြီးတို့ ဦးလေး ဆုံးတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဒီလိုပဲ၊ စကားလည်း မပြောချင်ဘူး။ စားလည်း မစားချင်ဘူး။ အို လူကို အားငယ် လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ အဲ တော်တော် ကြာတော့မှ ပုတီးစိပ်၊ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်အောင် အလှူအတန်း လုပ်၊ အမျှဝေပြီး တရားနဲ့ဖြေတော့မှ သက်သာ သလိုလို ရှိသွားတယ်”

ဒေါ်စိန်က ကျွန်မကို အားပေးစကား ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ

အဖြစ်ကို ကျွန်မတွေး၍ ရယ်ချင်ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း ရောက်ချင်ရာရောက် ထွက်လာသော ကျွန်မ၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ခရီးကြုံမိတ်ဆွေနှင့် လိုက်လာသော ကျွန်မ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း အံ့သြရပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် သုံးဘီးကားဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာသို့ လာကြ၏။ ဒေါ်စိန်၏ အိမ်မှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ သွပ်မိုး၊ ပျဥ်ခင်း၊ ပျဥ်ကာ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ သပ်ရပ်၏။ အိမ်တွင် ရေမရသည်မှအပ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်။ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဘူးစင်ကလေးရှိ၍ ဖာဒံပင်နှစ်ပင်လည်း ရှိသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်လေးကို မြင်လိုက်ရ ကတည်းက တော်တော် သဘောကျသွားကာ စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်း သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ဒေါ်စိန်သည် အသက် ၁၃ နှစ်ရွယ် သားလေး နှင့်နေ၏။ ကျွန်မအတွက်မူ တစ်ဖက်ခန်းကို ပေးပေသည်။ သည်အခန်းမှာ ယခင်က စာရေးလင်မယား နေ၍ ပြောင်းသွားသည်မှာ မကြာ သေးပေ။ လခမှာ တစ်လ ငါးဆယ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် စားရေးသောက်ရေး အတွက်ကို ဒေါ်စိန်အား တာဝန်လွှဲလိုက် ရ၏။ သို့ဖြင့် အိမ်လခနှင့် ထမင်းလခ ပေါင်းလျှင် တစ်လ တစ်ရာ ကျသွားသည်။ ကျွန်မသည် ရက်ရက်ရောရောကြီး သဘောတူ လိုက်ပါသည်။ အိမ်စပေါ်ကိုမူ ဒေါ်စိန် က လုံးဝမယူပေ။

ကျွန်မသည် ထွက်လို့သာ ထွက်လာရသော်လည်း ဘာပစ္စည်းမှ မပါပါ။ အဝတ်အစားလည်း များများစားစား မပါပေ။ ထို့ကြောင့် ပါလာသည့် လက်ဝတ် လက်စား အပိုကလေးများကို ဒေါ်စိန်အား ထုခွဲရောင်းချစေရ၏။ မေမေ၏ လက်စွပ် နှင့် နားတွင်ပန်ထားသည့် စိန်နားကပ် ကလေးမှ တစ်ပါး ကျန်ပစ္စည်းများအားလုံး ရောင်းချလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မလက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ပိုက်မိ သွားသည်။ ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာလောက် အနက်က အိပ်ရာ၊ သေတ္တာနှင့် အဝတ်အစား ကလေးများကို ဝယ်လိုက်သောအခါ ငွေသုံးရာကျော်လောက် ချော သွားပါသည်။ ကျန်ငွေကလေး မကုန်ခင်မှာ အလုပ်တစ်ခုတော့ ရအောင် ရှာရပါဦးမည်။

ရန်ကုန်သို့ ကျွန်မ ရောက်ပြီး တစ်လလောက် အကြာတွင် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲများ စစ်ခါနီး၍ ကျောင်းများကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှာရေးတွင် များစွာ အခက်အခဲ တွေ့ ရပေသည်။ ကျွန်မတွင် နွေရာသီ ကျောင်းနှစ်လ ပိတ်ချိန်အတွင်း ထိုင်စားနိုင်လောက်ရုံတော့ ငွေကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သည်အတိုင်းထိုင်နေ၍ ဖြစ်ပါဦး မည်လော။ ယခု ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်တော့ပေ။ မကြာခင်မှာပင် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သန္ဓေသားသည် လူ့လောကထဲသို့ ဝင်ရောက် လာပေဦးတော့မည်။ ဝမ်းထဲက သန္ဓေသား လူ့ လောကသို့ ချောချောမောမော ရောက်လာရေးနှင့် သူ

ရောက်လာပြီး သက်သောင့် သက်သာ ကြီးပြင်း လာရေး အတွက် ကျွန်မ ကြိုးစားရပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အလုပ်ရှာရသည်။ ပညာမင်းကြီးရုံးသို့ ကျောင်းဆရာမ တစ်နေရာ ရပါမည့်အကြောင်း ရေတွက်မတတ် သွားရသည်။ လျှောက်လွှာတွင် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နေရာရာ ပို့ချင်သည့် မြို့ကိုပို့ပါ။ အလုပ်လက်ခံပါမည်ဟု ရေးထည့်လိုက်သော်လည်း ဘယ်နေရာကိုမျှ မရပါ။ တချို့မှာ ကိုယ်လုပ်ချင်သည့် မြို့ကို ဖော်ပြ၍ လျှောက်ကြသဖြင့် အသီးသီး ရသွားကြသော်လည်း ကျွန်မမှာမူ ပို့ချင်သည့် မြို့ကို ပို့ပါဟု ထည့်လျှောက်သည့်တိုင် ကျောင်းဆရာမလေး တစ်နေရာကို မရလိုက်ပေ။ ကျွန်မပင် မှားနေပြီလော၊ လောကကြီးပင် မှားနေသလောဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်ရသေး၏။

သို့ရာတွင် မကြာမီမှာ ကျွန်မသည် တာမွေ ဦးထွန်းမြတ်လမ်းရှိ အရေးပိုင်ဟောင်း တစ်ဦး၏ ကလေးများကို စာသင်ပေးရသည့် အလုပ်တစ်ခု ရပါသည်။ တစ်ပတ်လျှင် လေးရက် သွား၍ စာသင်ရပြီး လခ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ရသဖြင့် ကျွန်မ အတွက်တော့ ဖူလုံပေသည်။ သူတို့က အသွားအပြန် မော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့ သဖြင့်လည်း အသွားအလာ အဆင်ပြေပါသည်။

ယနေ့တော့ ကျွန်မသည် ဈေးဝယ်စရာရှိသဖြင့် ကလေးတွေ စာသင်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မသည် အသိမိတ်ဆွေတွေ တွေ့လျှင် မမှတ်မိအောင်လည်း နေကာ မျက်မှန် နက်ကြီးကို တပ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်မသည် လိုသမျှ ပစ္စည်းအတိုအထွာများကို ဝယ်ပြီး အပ်ထည်များကို ရွေးရန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး နောက်ဘက် တရုတ် အပ်ချုပ်ဆိုင်များ ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

"ဟေ့ ထား"

နောက်မှ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲ လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

"ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မင်း နေနိုင်လိုက်တာ၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ ဟင်။ မင်းလူကြီးကော၊ နေပါဦး ခု ဘယ်မှာတည်းနေသလဲ ဟင်"

အေးအေးသည် ကျွန်မကို ဆွဲလှည့်ကာ များစွာသော မေးခွန်းများကို မေးနေ၏။ ကျွန်မလည်း အေးကိုကြည့်၍ ငိုချင်လာပါသည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ လည်လာပါသည်။ သို့ရာတွင် နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ထားသဖြင့် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို အေးအေး မမြင်ရပေ။

"မကြာသေးဘူး။ လာမလို့ပဲ အေးရေ၊ မအားသေးတာနဲ့ မလာဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် လာ လာ၊ အခုလိုက်ခဲ့၊ သည့်ပြင် ဘာဝယ်ဦးမှာလဲ"

ကျွန်မသည် အေးအေးတို့ဆီကို မလိုက်လိုပါ။ အဟောင်းများကို အသစ်ပြန်မဖြစ်လိုပါ။ အေးအေးတို့ထံသို့လည်း မလိုက်လိုပါ။

"နောက်တော့ လာခဲ့ပါ့မယ် အေးရယ်၊ အခု ကိုယ် ဈေးဝယ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ပါ"

ကျွန်မသည် မုသား သုံးလိုက်လိုပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကိုတောင် မုဆိုးမဘဝ ဖြစ်အောင် မုသား သုံးခဲ့သော ပါးစပ်သည် ယခုလို အသေးအဖွဲ ကိစ္စလေးများတွင် မုသားသုံးရန် အင်မတန် လွယ်နေပါပြီ။

"ဟင့်အင်း မရဘူး ခုလိုက်ရမယ်၊ ဒါတွေ နောက်မှဝယ်။ လာ မောင်လည်း ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်"

ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အေးအေး ခေါ်ရာသို့ ပါလာ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ မော်တော်ကားတန်းထဲမှ မော်တော်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် အေးအေးယောကျ်ား ကိုတင်မြင့်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုတင်မြင့်ကလည်း ကျွန်မကို အပြစ်တင်ပါသည်။ ကျွန်မက ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေပါသည်။ အေးအေးသည် ကျွန်မနှင့် အားရပါးရ စကားပြောရအောင်ဆိုကာ နောက်ခုံတွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ အေးအေးသည် တစ်လမ်းလုံး စကားတွေကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောလာ သည်။

သူ့စကားထဲတွင် သူ့သားကလေးအကြောင်း၊ သစ်တစ်ပင် ယာတော အကြောင်း၊ ဦးဇင်မောင်အကြောင်း၊ ထားခင်မူအကြောင်း စသည့် အကြောင်းတွေ စုံနေပါသည်။ အေးအေးက ပြောသူဖြစ်၍ ကျွန်မက နားထောင်သူ သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အေးအေးသည် သူပြောချင်တာတွေ ပြော၍ ကုန်ခါနီး လောက်ကျမှ ကျွန်မကိုကြည့်ကာ ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ရိပ်မိ သွားပုံရပါသည်။

"မင်း ကြည့်ရတာ အရင် အပျိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ သိပ် တည်ငြိမ်ဟန် ပေါက်တာပဲ"

အေးအေးက ကျွန်မကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ပြုံးရုံသာ

ပြုံးလိုက်ပါသည်။

"တကယ်ပဲ ကြည့်ရတာ ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေ ရပြီး ရင့်ကျက်သွားတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်လို သိပ်တည်ငြိမ်တာပဲ"

"ပြောကြတာပဲ"

"အဟုတ်ပါ။ အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ ကိုယ်တို့များတော့လည်း မင်းလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မိန်းမကြီး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ စိတ်က ပေါ့ပေါ့လွင်လွင်နေတတ်လို့လား မသိဘူး။ ဖြစ်ပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဒါက အတွေ့အကြုံပေါ်မှာ တည်တယ် အေး၊ ဘဝအပေါ်မှာ တည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ လောကကြီးမှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် တည်ငြိမ်တယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ အတွင်းမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့အရာတွေ ရှိတတ်သေးတယ်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် လှုပ်ရှား နေတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ အတွင်းမှာ တည်ငြိမ်နေတဲ့ အရာတွေ လည်း ရှိကြသေးတာပဲ။ အပေါ်ယံ မြုန်းခနဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့တော့ အမှန်ကို ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့"

"ထား မင်း ဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ ဟင်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း"

အေးအေးက ကျွန်မလက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သာမန်လူတွေ ဖြစ်တာထက် ပိုပြီး မဖြစ်ပါ ဘူး။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး"

ကျွန်မက ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မော်တော်ကား မှန်ပေါက်အပြင်သို့ လှည့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မသည် အေးအေး၏မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲပေ။

"အို မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြည့်ရတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ အရင်နဲ့ မတူဘူး"

အိမ်ရောက်လျှင် အေးအေးသည် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။ သားကလေးက နာနီလက်မှ ဆင်းလာကာ သူ့အမေကို ပြေး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သြော် သူတို့မှာတော့ လင်နှင့် သားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် ပျော်ဖွယ်ပေပဲဟု တွေးမိကာ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ထွက်သွား သည်ကို ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဦးဇင်မောင်၊ ကြီးကြီးညွန့်၊ ထားခင်မူတို့က ဘယ်လို တုံ့ပြန်သည်ကို

သိလို ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုး တစ်ယောက်ကော သေလေပြီလား၊ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရဲ့လားဟု သိလိုလှပါသည်။ ကျွန်မသည် ထွက်လာခဲ့သည့် တစ်လအတွင်း ကျွန်မ၏ အတိတ်ဟောင်းနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ ဘာသတင်းကိုမျှ မကြားခဲ့ရပါ။ ကျွန်မကလည်း စုံစမ်းခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ယခု အေးအေး ပြောပုံထောက်သော် ကျွန်မကိစ္စကို သူတို့လည်း ဘာမျှသိပုံမရသေးပါ။ ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူသည် ကျွန်မ၏အကျိုးအကြောင်းကို အေးအေးထံ မစုံစမ်းဘဲ နေလေသလော။ ကိုအောင်မျိုး၏ အကြောင်းကိုလည်း အေးအေး တို့သည် လုံးဝမသိဘဲ နေသလော။

ကျွန်မသည် မေးခွန်းပေါင်း များစွာကို မေးကြည့်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် လောကဟောင်းနှင့် အဆက်ပြတ်နေသော ကျွန်မသည် ဘယ်မှာလျှင် သည်မေးခွန်းများကို ဖြေနိုင်ပါမည်နည်း။

အေးအေးသည် ကလေးကို ခေတ္တ ပွေ့ ချီ နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် နာနီလက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည် နာနီ့လက်ထဲ မရောက်မီ အေးအေး၏ သားကို ပွေ့မြှောက်၍ နမ်းမိသည်။ အေးအေး၏ သားလေးမှာ ပါးစုန့်ကြီးများနှင့် ချစ်စရာ ဖွံ့ဖွံ့ ထွားထွားကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မ၏ဝမ်းတွင် လွယ်ထားရသော သန္ဓေသားသည် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပါက ကျွန်မသည် မည်သို့ ရှိချိမ့်မည်နည်း။ လင်နှင့်သားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် မနေရသောဘဝတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ကလေးကို ကျွန်မ မည်သို့မည်ပုံ ကြီးပြင်း လာအောင် မွေးမြူပြုစုရမည်နည်း။

ကျွန်မသည် ကလေးကို နာနီလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“မင်းမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီလားဟင် ထား”

ကျွန်မက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဘယ်နှလလဲ”

“လေးလ”

ကျွန်မက လက်လေးချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး၊ ကားပေါ်တုန်းက မောင်ရှိတာနဲ့ ကိုယ်လည်း သိပ်မမေးခဲ့ဘူး။ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ မင်း လူကြီးကော"

"ခု ကိုယ်တို့ ကွဲလာကြပြီ"

"ဟင်"

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တော်တော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အေးအေး က ကျွန်မကို ကြည့်နေသော်လည်း ကျွန်မကမူ အေးအေးကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်း အပြင်ဘက်သို့သာ လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ပြတင်းဝတွင် တရုတ်စံကား ပင်သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေပေသည်။ ကျွန်မသည် သည်အကြောင်းကို အေးအေးအား မပြောပြချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အေးအေး အပါအဝင် ကျွန်မ၏ အသိုက်အဝန်းဟောင်း ကို ရှောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို အမှတ်မထင် တွေ့၍ သူက မေးပြန်တော့လည်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါ။

"အမှန်ကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲလာကြပြီဆိုတာထက် ကိုယ်ကစ ပြတ်စဲလာခဲ့ပြီဆိုတာက ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်"

"မိုက်လှချည်လား ထားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒါကြောင့်မို့ တွေ့ ကတည်းက မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲလို့ အောက်မေ့တယ်။ မော်တော်ကားပေါ် ရောက်တော့လည်း ကိုယ် မင်းကို အကဲခတ်လာတယ်။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပုံပဲ လို့တော့ ထင်မိလိုက်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထင်တာက ဒီလောက် ကြီးကျယ် လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ရန်ကုန်လာရင်း လင်မယား ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကောက်ကြတာ လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါဖြင့် ခု ဦးဇင်မောင် ကော"

"ခုတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်ထွက်လာတုန်းက သစ်တစ်ပင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ"

"မိုက်ပါဘိ ကလေးမရယ်၊ ဒီရောက်တာ ကြာပြီလား၊ နေတော့ကော"

"တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ရန်ကုန်တစ်နေရာမှာပဲ ဆိုပါတော့"..

ကျွန်မသည် အေးအေး၏မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့သေးပါ။ အေးအေး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်များသည် အိုင့်နေရာမှ ကျိုးပေါက် စီးဆင်း လာသော ရေလို ဒလဟော သွန်ချလိုက်မိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

"ထား"

အေးအေးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အတူယှဉ်ထိုင်နေရာမှ ကျွန်မနှင့် တည့်တည့်တွင် လာရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စပ်စွာ ငုံ့ကြည့်၏။ ကျွန်မသည် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် အေးအေးကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ မင်း ကိုယ့်ကို ဘာမှထိမ်ချန်မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါ။ ကိုယ် အသည်းထိတ်လွန်းလို့"

"မပြောပါရစေနဲ့တော့ အေး၊ ကိုယ်နဲ့ သူဟာ လင်နဲ့မယားအဖြစ် အတူတကွ နေလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမှာ ရောက်နေကြပြီလို့ပဲ ပြောပါရစေတော့။ ကျန်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မင်း မသိချင်ပါနဲ့တော့။ သိလို့ မင်းလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

အေးအေးသည် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် တင်ထား သော လက်များကို ရုပ်လိုက်၏။

"အေးလေ ထားအကြောင်းကို ပြောမပြချင်ဘူးဆိုတော့လည်း ခက်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီလောက်အထိ လုပ်လာပုံကိုတော့ ငါ သဘောမပေါက်ဘူး။ ဒီလောက်ထိ ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်းကြီး ဖြစ်လာရလောက်အောင် မင်းအကြောင်းဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်လို့လား"

"ဟုတ်တယ် သိပ်ကြီးတယ်။ ကိုယ့်အဖို့တော့ အဲဒီအကြောင်းဟာ သိပ် ခိုင်လုံ တယ်"

အေးအေးသည် ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် ခံစားရသည့် ဝေဒနာသည် ကြီးစွတကား။ ကျွန်မသည် ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှကို အေးအေး ထံတွင် ဖွင့်၍ အန်လိုလှပါသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်မ၏ အရုပ်ဆိုး လှသော ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ပြောမနေချင်တော့ပါ။

"ဘယ်လိုအကြောင်းများမို့လို့လဲ ထားရယ်"

"ဒီမှာ အေး၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်း အကုန်သိပါတယ်အေး။ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို မယူချင်ဘဲ ယူခဲ့ရတာ၊ နည်းနည်းလေးမှ ချစ်လို့မရဘူး။ ဒီအထဲမှာ အသက်

အရွယ်ဟာလည်း အဖေနဲ့ သမီးလောက် ကွာနေသေးတယ်။ လင်ရယ်၊ မယားရယ် ဖြစ်ပြန်တော့လည်း တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး။ ပညာရှိ နှိပ်စက်နေတယ်။ အပြင်လူတွေ အမြင်မှာတော့ သူဟာ တကယ့် သူတော်ကောင်းကြီး၊ မယားကို အင်မတန် အလိုလိုက်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီး၊ ကိုယ့်မှာတော့ သူ့အလိုချည်းပဲ လိုက်ခဲ့ရတယ်။ သစ်တစ်ပင် လိုက်ခဲ့ဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ရတာပဲ။ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်က ထွက်ဆိုတော့လည်း ထွက်ခဲ့ရတာပဲ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လုပ်တာရယ်လို့ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ။ ဒီအထဲမှာ ကိုအောင်မျိုးနဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြန်ဖော်ပြီး ရန်လုပ် တယ်။ သူ့မှာ မစ္ဆရိယစိတ်တွေ များလွန်းတယ် အေး။ မနာလို ဝန်တိုစိတ်အားကြီး လွန်းတယ်။ ဒီလောက် များလွန်းတော့လည်း ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အို သည့်ပြင် အကြောင်းတွေကိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် စကားပြောရလွန်းလို့ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲပြီး အသက် ပျောက်သွားသည့်အထိ ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား။ 'အသည်းနှလုံး သေဆုံးခြင်းထက် ကြီးမားသော ကြေကွဲစရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်သည် မရှိ' ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားပုံလေးလိုပဲ။ ခုတော့ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးဟာ သေပြီလို့ပဲ ယူဆလိုက်တယ် အေး။ တကယ် တော့လည်း ကိုယ်ဟာ အသက်ရှင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူတော့ပါဘူး။ သံပတ်ပေးလို့ လှုပ်ရှားနေရတဲ့ စက်ရုပ်ကြီးလိုပါပဲ"

ကျွန်မသည် မငိုလိုတော့ပေ။ မျက်ရည်များ ဝေ့နေသော်လည်း ယိုစီး ကျမလာတော့ပါ။

"ထား မင်း သိပ်မိုက်တယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အချိန် တန်ရင် ဝမ်းက ကျွတ်လာမယ့် ကလေးအတွက်လည်း စဉ်းစားရဦးမယ်။ ဒီကလေး ကြီးပြင်းအောင် ပြုစုရဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်မလား"

"ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ် တစ်ပေါက် အတွက်တော့ ရှာကျွေး နိုင်သေးတယ်လို့ ကိုယ် ထင်ပါတယ် အေး"

အေးအေးသည် သက်ပြင်းကိုချကာ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းနေ၏။

"မဟုတ်ဘူး ထား၊ ဒီကလေး ကြီးပြင်းဖို့တင် မကသေးဘူး။ ဒီကလေး အဖေ ခေါ်ဖို့အတွက်လည်း ရှိသေးတယ် သိရဲ့လား။ ဒါကိုလည်း မင်း စဉ်းစားဦး။ ခုဆိုရင် မင်းဟာ လင်ကိုလည်း ပြတ်ခဲ့ပြီ၊ တောင်ကြီးက ထားခင်မူတို့နဲ့တကွ ကိုယ် အပေါင်း အသင်း ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟ အားလုံးကိုလည်း မင်း အဆက်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ မင်းလုပ်တာတွေ ဟာ မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား ဟင် ထား၊ ကိုယ်တော့ အစက မင်း ဒီလောက်တောင် သတ္တိကောင်းလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး။

တကယ်ပဲ၊ ခုတော့”

ကျွန်မက နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။ အေးအေးသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ ကျွန်မအပြုံးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“သတ္တိကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး အေး၊ သတ္တိနည်းတာ၊ သတ္တိနည်းတာ သိပြီလား။ အမှန်ကတော့ ကိုယ် မင်းတို့အားလုံးကို ရှောင်ပုန်းခဲ့တာပဲ။ မင်းတို့နဲ့တွေ့ ရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့၊ မခံချိဖြစ်လွန်းလို့၊ ဝမ်းမနည်းရအောင်၊ မခံချိမဖြစ်ရအောင် အရင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆက်ဖြတ်ပြီး သွားပုန်းနေခဲ့တာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သတ္တိနည်းတဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကနေ ရပ်နေပြီး ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်တော့ တစ်ဖက်စွန်းဖြစ်တဲ့ မိုက်ရူးရဲ ဖြစ်နည်းကားမျိုး ရောက်သွား သလားတော့ မဆို နိုင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကိုယ်ဝန်ကို ဆရာဝန် ပြပြီးပြီလား”

“မဂိုလမ်း ဆေးတိုက်တစ်တိုက်မှာ ပြပြီးပါပြီ။ ခု သူပေးတဲ့ ဆေးစားနေတယ်”

အေးအေးက ကျွန်မအား ပဋိသန္ဓေ လွယ်ရခြင်း ကိစ္စ၊ သားဖွားခြင်း ကိစ္စများကို ပြောနေပါသည်။

“ဩော် မင်းကိုပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ကိုအောင်မျိုးကြီး လာတယ်။ သူ ပြည်ဘက်ကို ပြောင်းရမယ်တဲ့။ ကားမှောက်လို့ ဆိုပဲကွ။ ကံကောင်းလို့ မသေတာတဲ့”

“ဟင် သူမသေဘူးနော် ဟုတ်လား၊ မသေဘူးနော်”

ကျွန်မသည် ဟန်ကလေး တစ်ချက်မျှပင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထပ်ဆင့်၍ မေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်မသည် သည်အကြောင်းကို သိချင်လှပါသည်။ အမေးရခက်နေသဖြင့်သာ သိုဝှက်ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်မှာ မှောက်တာတဲ့လဲ”

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ အေးအေးသည် ဘာမျှသိပုံ မပေါ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဘာမျှသိဟန်မတူသော သူငယ်ချင်းကို လိမ်ရသဖြင့် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မကောင်းပေ။ ကျွန်မသည်လည်း မိန်းမလိမ်ကြီး ဖြစ်နေပါ

ပကောဟု ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ရွှေညှောင်အလွန်မှာလို့ ပြောတာပဲ။ ကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်လို့ မြေကြီးနဲ့ ရိုက်မိပြီး သတိမေ့သွားသေးသတဲ့။ စစ်ကားတစ်စီးနဲ့တွေ့ လို့ သူ့ကို စစ်ဆေးရုံမှာ တင်ပြီး ကုသပေးသတဲ့”

“ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ်ကျွတ်”

ကျွန်မက စုတ်သပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဟန်ဆောင်ကောင်းသော မိန်းမလိမ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ အေးအေးသည် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းသော မိန်းမလိမ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်းသိလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု တွေးမိကာ ရင်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် သည်အကြောင်းတွေကိုပါ ဖွင့်ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလားဟု စိတ်ထဲ၌ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ သည်အကြောင်းသည် ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ လော်လည်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကြံကြံဖန်ဖန် လာရောက်တိုက်ဆိုင် ဆုံစည်းမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သည် အကြောင်းကို ကိုအောင်မျိုးကလည်း အေးအေးကို ဖွင့်ပြောမသွားဟု ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ် သိပါမည်နည်း။ ကိုအောင်မျိုးက ဖွင့်ပြောပြီးဖြစ်လျှင် ကျွန်မက ဖုံးကာ မသိဟန် ဆောင်နေမှန်း အေးအေး သိသွားလျှင် ကျွန်မသည် အေးအေး၏ အမြင်၌ မရိုးသားသူဟု အထင်ရောက်စရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အေးအေးကမူ ကျွန်မတို့ အဖြစ်အပျက်များကို စိုးစဉ်းမျှ သိဟန်မတူပါ။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကားမှောက်သည်ဆိုရုံမျှအပ အခြားအကြောင်းအရာများကို ပြောပုံမရပါ။ သူက ကျွန်မ၏ သိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လည်းကောင်း ငဲ့၍မပြောဘဲထားခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မကမူ မပြောဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို အေးအေးအား ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါသည်။

“အေးကို ကိုယ် အများကြီး ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်။ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တွေ လို့ပဲ ဆိုပါတော့လေ”

“အေးရေ အေး ခဏလာပါဦး၊ ကလေးလိမ့်ကျပြီ၊ နာနီက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အိမ်ရှေ့မှ ကိုတင်မြင့်၏ အော်သံကို ကြားရသဖြင့် အေးအေးသည် အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ကျွန်မလည်း နောက်က လိုက်သွားပါသည်။ ကလေးမှာ ထိပ်ပေါက်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အေးအေးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးနှင့်

ကျွန်မပါ အလုပ်ရှုပ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်မဝင်ကြတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့၌ ကိုတင်မြင့်ပါ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေကြ၏။

“တစ်လောက ကိုအောင်မျိုးကြီးလာလို့ ထားတို့ကော မလာကြဘူးလားလို့တောင် မေးသွားသေးတယ်”

ကျွန်မသည် မနည်း ဣန္ဒြေဆည်ထားလိုက်ရ၏။ ‘ထားတို့ကော’ ဆိုသော ဗဟုဝုစ်ကိန်းကြောင့် ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မတို့ အဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝ မသိလေဟန် ရည်ညွှန်း ပြောဆိုသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မက အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်၏။

“အစစ်ပေါ့၊ ကိုယ် မပြောမိသေးဘူး။ မေ့နေတယ်။ သူ့ခမျာ ငိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ကွာ။ စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ”

အေးအေးက တအယ်အယ် ငိုနေသော ကလေးကို ချော့ရင်း ပြောပါသည်။

“ကဲ အေး၊ ကိုယ် ပြန်ဦးမှပဲ ထင်တယ်။ သိပ်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“အို နေပါဦး၊ အစောကြီးရှိသေးတာ။ ကိုယ်တို့ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“သိပ် မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်ကွယ်။ နောက် လာခဲ့ဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ ကလေးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ နောက်တစ်ခေါက် လာတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

အေးအေးက ကျွန်မကို ဇွတ်တားပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ ဇွတ်ပြောသဖြင့် အေးအေးသည် လက်လျှော့လိုက်ပါသည်။

“မောင် ထားကို လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

အေးအေးက ကိုတင်မြင့်ဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အို နေပါစေ ကိုတင်မြင့်၊ လိုက်ပို့မနေနဲ့၊ ထား တခြားဝင်စရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်ဝင်ဝင်ပေါ့၊ ဝင်ချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့မယ်၊ နောက် အိမ်ပြန်ပို့မယ်”

အေးအေးတို့ လင်မယားက မော်တော်ကားနှင့်ပြန်ရန် အတင်းစီမံကြပါသည်။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် အေး၊ ကိုယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်"

ကျွန်မက အေးအေးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို မသိသေးသော ကိုတင်မြင့်က အံ့အားသင့်နေသည်။ အေးအေးက ကိုတင်မြင့်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ကာ

"စိတ်ချ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း ကိုယ်တို့ဆီကို မကြာခင် လာနေရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုကိုတော့ ပေးရမယ်"

အေးအေးက ကျွန်မကို အကျပ်ကိုင်ပါသည်။

"ကိုယ် စဉ်းစားပါ့မယ် အေး"

"စဉ်းစားပါ့မယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ရန်ကုန်မှာ မင်းရှိနေသရွေ့ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ လာမနေဘူးဆိုရင် ကိုယ် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး။ မထား ခု ဘယ်မှာနေလို့လဲ၊ ဦးဇင်မောင်ကော ပါတယ်မဟုတ်လား"

ကိုတင်မြင့်က ဝင်မေးပါသည်။ အေးအေးက ကိုတင်မြင့်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး ကိုရွှေလောကလည်း၊ မိန်းမချင်းချင်း ပြောစမ်းပါရစေ၊ သူတို့ယောကျ်ားတွေ အဲဒါ ခက်တာပဲ"

အေးအေးက မာန်လိုက်သဖြင့် ကိုတင်မြင့်သည် ရယ်နေ၏။

"ကဲ မရွှေထား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ကိုယ် စဉ်းစားပါ့မယ်လို့ ပြောပြီးပြီကော"

"စဉ်းစားပါ့မယ်တွေ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့။ ဒီလဆန်းရင် ပြောင်းခဲ့ရမယ်။ ကိုယ်တို့

လာခေါ်မယ်။ ကဲ မောင်၊ ထားကို လိုက်ပို့ပါဦး”

ကျွန်မ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တော်တော် မှောင်နေပေပြီ။ ကျွန်မက ကိုတင်မြင့်အား လမ်းထိပ်တွင် အရပ်ခိုင်း၏။ ကိုတင်မြင့်က ဖွတ်အတင်း အိမ်ရှေ့ ရောက်အောင် မော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့သည်။

ကျွန်မ ကားပေါ်က ဆင်းလာသောအခါ ဒေါ်စိန်သည် စူးစမ်းကြည့် ကြည့်နေ လေသည်။

“မိုးချုပ်လှချည်လား တူမကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် ဝင်နေတာနဲ့ နောက်ကျ သွားတယ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အစစအရာရာ သတိထားနော်။ အနေအထိုင် ပိပိပြားပြား နေကာမှ တော်ရုံကျတယ်”

ကျွန်မသည် ဒေါ်စိန်၏ စကားများကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါသပွသွား၏။ ဒေါ်စိန် သည်စကားများကို စေတနာရှိးဖြင့် ပြောလေသလော။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် သတိပေး ပြောလေ သလော။ ကျွန်မ ဝေခွဲမရပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ညစာကိုပင် မစားတော့ဘဲ ကျွန်မ အခန်းမီးကို အစောကြီးငြိမ်း ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေမိပါသည်။ ကျွန်မ သစ်တစ်ပင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်မျှ ရှိပေပြီ။ တစ်လလုံးလုံး ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ လောကဟောင်းကို အဆက်ဖြတ်ထားခဲ့၏။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကို လိုက်လံရှာဖွေလေမည်လော၊ ကြီးကြီးညွန့်တို့၊ ထားခင်မူတို့သည်လည်း ဘယ်သို့နေကြလိမ့်မည်နည်း။ ယခုအချိန် အထိ ဘာသံမျှ မကြားရသည်ကိုထောက်သော် သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်မကိစ္စကို လူသူမသိစေရန် ကျိတ်၍ ရှာဖွေနေကြလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် လုံးဝပင် မရှာဘဲ နေလေသလော၊ ကိုအောင်မျိုး ကားမှောက်သည့်ကိစ္စကို ကျွန်မနှင့်များ ဆက်စပ်၍ တွေးနေကြမည်လော။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးမိ၏။

တစ်ဖက်ခန်းတွင်မူ ဒေါ်စိန်နှင့် အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမ သုံးလေးယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် အပျင်းပြေ ဖဲကစားနေကြ၏။ ဖဲကုလားဖန်ထိုးသံ၊ အကြွေ အမ်းသံ၊ စကားပြောသံများကိုပါ ကြားနေရပေသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလိမ့်ရင်း မဖြေဆိုနိုင်သော မေးခွန်းများ၊ ပြဿနာများကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကားမှောက်သည့်ကိစ္စ၌ ကျွန်မကို လုံးဝမြှုပ်ပစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မသည် အစတုန်းကတော့ ကိုအောင်မျိုးကို အထင် လွဲခဲ့မိသေးသည်။ ယခုတော့ ကိုအောင်မျိုးသည် ကားမှောက်သည့် ကိစ္စတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လေဟန် ပြောသွားခဲ့သည်ကို ထောက်လျှင် ကိုအောင်မျိုး သည် ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

“နေပါဦး ဒေါ်စိန်ရဲ့ ရှင့်အိမ်က သူငယ်မ ဒီနေ့ မော်တော်ကားပေါ်မှာ လူ တစ်ယောက်နဲ့ တွဲလို့ပါလား

တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံဖြစ်၏။ ဖဲဝိုင်းသိမ်းပြီး၍ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြဟန် တူပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်အကဲမရဘူး”

မိန်းမ ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ရင်တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာ၏။ အသက်ကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်မိပါသည်။

“တခြားမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း ကိုယ်ဝန်ရလာလို့ ဒီမှာလာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး ကလေး လာမွေးသလားမှ မသိပဲ”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ။ ဟိုတစ်ခါ စာရေးမလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ အိမ်နား လာပြီး ဒီလိုပဲ မွေးသွားဖူးတာပဲ”

ကျွန်မသည် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး သူတို့အခန်းဘက်ဆီသို့ ကူးမည်ပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေ ပိုဆိုးမည်စိုးသဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မဘဝသည် သူတို့ထင်မည်ဆိုက အထင်ခံရမည့်ဘဝမျိုး မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ မရွှေချော အရပ်ကတော့ ပြောကုန်ကြပါပကော”

ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ ဦးဇင်မောင်ကို စိတ်နာရမည်လော၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စိတ်နာရမည်လော၊ လောကကြီးကို စိတ်နာရမည်လော၊ ကျွန်မသည် လောကဓံလှိုင်း၏ ရိုက်ပုတ်ချက်များကို စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ခံနိုင်မည်လော။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်သဘောကျ ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ခဲ့လျှင် ဤလို ဘဝမျိုး သို့ ရောက်ခဲ့မည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။ မေမေ၏ အလိုကျ လိုက်နာ ခဲ့၍သာ ဤဘဝမျိုး ကြုံခဲ့ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မေမေသည် သူ့ဘာသာသူ ရွေးချယ်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေး၏ အမှားကို သိမြင်ကာ ကျွန်မတို့အား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်ခြင်းမပြုနိုင်အောင် စီမံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မေမေသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မြင်ကာမျှနှင့် ယေဘုယျ ကောက်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ တကယ် တော့ မေမေ၏ကောက်ချက်သည် မှားလေပြီ။

ကျွန်မသည် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင်အပ်ကာ မျက်ရည်များ သွန်ချလိုက်မိ ပါသည်။

မိုးမှုန်ကလေးများသည် တဖွဲဖွဲကျစပြုလာသော မိုးဦးနေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဆေးရုံမှ ပြန်လာကာ စိုရွှဲနေသော အဝတ်အစားကို လဲလှယ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ၏ကိုယ်ဝန်မှာ တော်တော်ထင်ရှား၍ လာပြီဖြစ်၏။ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရပ်ကွက်ရှိ ဆေးပေးရုံသို့လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ မှန်မှန် သွားပြရပေသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ကာ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ရှင်လန်းကျန်းမာစွာ နေနိုင်ရန်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါသည်။ သန္ဓေသားကို လွယ်ကူချောမောစွာ မွေးဖွားကာ ကြီးပြင်းလာအောင် ဘယ်လိုမွေးမြူရမည်ကို စဉ်းစားပါသည်။

ကျွန်မသည် ညနေတိုင်လျှင် ကျွန်မတို့ရပ်ကွက် အစွန်တွင်ရှိသော လယ်ကွင်းများဘေးတွင် လမ်းလျှောက်၏။ လေသည် မိုးမှုန်မိုးငွေ့ ကလေးများကို သယ်ဆောင်လာကာ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်သွား၏။ တစ်နွေလုံး ခြောက်သယောင်း နေသော မြေကြီး သည် မိုးကလေးတစ်ဖြိုက်လောက် ပက်ဖျန်းလိုက်သည်နှင့် မြေသင်းနံ့ကလည်း တပျံ့ပျံ့ သင်းလာပါသည်။ သြော် မိုးနံ့သင်းသည့် လေနှင့် မြေနံ့သင်းသည့် လေကို ရှူရှိုက်ရသည်မှာ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ပါတကား။

ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့ စတင်တွေ့ဆုံကြသည်မှာ သည်လို မိုးနံ့ မြေနံ့သင်းသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

"မိုးတိမ်တွေ အုံ့မှိုင်းနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီး အောက်မှာ ထား တစ်ယောက်တည်း တစ်ခုပဲ"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး၏ စကားကို ကြားယောင်မိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်အထိ ကျွန်မ ဘဝကို ကျွန်မ ရုန်းကန်ရသော အချိန်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ မေမေ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင်ပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ မကြောင့်မကြ မပူမပင် နေခဲ့ရ၏။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ကျွန်မ၏ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ရုန်းကန်ရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် သစ်တစ်ပင်မှ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည့် အချိန်ကစ၍ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် စတင်ရုန်းကန်ခဲ့ရပေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်

ရှန်းကန် ရခြင်းဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပါတကားဟု ကျွန်မ သဘောပေါက် လာပါသည်။

ကိုအောင်မျိုး ပြောတုန်းက ကျွန်မ၏ဘဝသည် ယခုလောက် မိုးတိမ်များ မှောင်မည်းအုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိသေးပေ။ သည့်တုန်းက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်နှင့် ကြီးကြီးညွန့်တို့သည် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေနိုင်ကြသေး၏။ ကျွန်မသည် အိုးနှင့် အိမ်နှင့် အခြေအနေနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်သေး၏။ လယ်ယာ မြေမြေများကို ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခန့်ခွဲခြင်းမရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်နေကြ သေး၏။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် ဒါတွေအားလုံးကို ဘယ်သူကမှ ရိုက်နှက်ခိုင်းစေခြင်း မပြုရဘဲ စွန့်ပစ်ကာ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို သည်လိုအခြေအနေတွင် တွေ့ရပါက ဘယ်လိုနေမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ရေစိုအဝတ်များကိုလှန်းကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ကားဆိုက်သံ ကြားရ၏။ အေးအေးတို့ လင်မယားသည် မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။

ကျွန်မသည် ဣန္ဒြေမပျက်ရန် မနည်းကြီး သတိထားလိုက်သည်။

အေးအေးတို့အား ကျွန်မနေသည့်အိမ်ကို အသိပေးလိုက်မိတာ မှားလေခြင်းဟု ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို ဣန္ဒြေမပျက် ဖိတ်ခေါ်ကာ သင်ဖြူးတစ်ချပ်ခင်း၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးရ၏။ သူတို့သည် ကျွန်မ နေပုံ ထိုင်ပုံကိုကြည့်ကာ မျက်နှာပျက် သွားကြသည်ကို သတိထား လိုက်မိသည်။ ကိုတင်မြင့်သည် အိမ်ရှေ့ အဖီကလေးပေါ်မှ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်မနှင့် အေးအေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သင်ဖြူး ပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏။ အေးအေး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပေသည်။

"ကိုယ်လည်း လာမလို့ဘဲ ထားရေ၊ ထားလာတဲ့နေ့က ကလေးလိမ့်ကျပြီး လန့်ဖျားဖျား၊ နောက် ဝက်သက်ပေါက်လို့ နေမကောင်းဖြစ်တာနဲ့ လာကို မလာဖြစ် နိုင်ဘူး။ ဒီအထဲ မောင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရမည်းသင်းဘက်ကို သွားနေလို့ ကိုယ် သိပ်ဝတ္တရားပျက်တယ်ကွယ်"

အေးအေးက နားထင်ပေါ်သို့ ကျလာသော ဆံပင်များကို နားရွက်နောက်သို့ ပင့်တင်လိုက်ရင်း ပြော၏။

"မအောက်မေ့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်လို တစ်ယောက်တည်း သမားကတောင် ကိုယ့် ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အလုပ်များ နေသေးရင် မင်းလို သားသမီး တွဲလောင်းနဲ့ လူက

ပိုပြီး အလုပ် များတော့မပေါ့"

"မင်းကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ ဗိုက်ကော အပ်ပြီးပြီလား"

"အပ်ပြီးပါပြီ။ ခုတော့ ကိုယ်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဆေးရုံကို သွားသွားပြတယ်။ ဒပ်ဖရင်မှာ တက်မွေးဖို့လည်း စဉ်းစားထားတယ်"

အေးအေးသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေသည်။

"ထား"

အေးအေးသည် ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်မက အေးအေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

"ထား မင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားတော့မှာလား ဟင်"

အေးအေး၏ အသံသည် ငိုသံပါလာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်လိုက်၏။ မျက်ရည်များသည်ပင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဝဲလာကြ၏။

"ဘယ်လိုများ နေရဦးမှာလဲ မိန်းကလေးရဲ့ နောက်ယောကျ်ားတစ်ယောက် ထပ်ယူရဦးမှာလား၊ ဟုတ်လား"

ကျွန်မက အေးအေး စကားကို ရယ်စရာလုပ်၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။ တမင်ရယ်ချင်လွန်း၍တော့ မဟုတ်ပေ။ အေးအေးဆီက စိတ်ညစ်စရာစကားတွေလာတော့ မည်ဟု ကျွန်မသိသဖြင့် အားတင်း၍ ရယ်မောပစ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

"ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင့်ရဲ့ ရှေ့ရေးကို စဉ်းစားဖို့ ပြောတာပါ။ မင်း ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ ကြော်ငြာ ဖတ်ပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း၊ မတွေ့သေးဘူး"

"မောင် သတင်းစာ ပေးလိုက်ပါ"

အေးအေးက ကိုတင်မြင့် လက်ထဲက သတင်းစာကို လှမ်းတောင်းလိုက်ပြီး

သတင်းစာ တစ်နေရာကို လှမ်းထောက်ပြ၏။ ကျွန်မသည် အေးအေးပြသော နေရာမှ ကြော်ငြာတိုကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထား

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဤကြော်ငြာကိုတွေ့လျှင် အမြန်ပြန်လာပါ။

ကြီးကြီး

ကျွန်မ ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီး သတင်းစာကို သင်ဖြူးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"မင့် ကြီးကြီးနဲ့ မင့် ညီမကို မချစ်ဘူးလားဟင် ထား"

"ချစ်သားပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ချစ်ရင် တောင်ကြီးကိုပြန်ပါ ထားရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ ဒီ တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာပဲ။ အဘွားကြီး သနားပါတယ်။ ပြီးတော့ ထားခင်မူဆို လည်း တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာ။ ကောင်မလေး သနားပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးညွန့် အတွက်ရော၊ ထားခင်မူ အတွက်ရော စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ဒါဖြင့် တောင်ကြီးကို ပြန်ပါ ထားရယ်"

အေးအေးက လှိုက်လှဲစွာ ပြော၏။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသဖြင့် အသက်ကို အားရပါးရ ရှူကြည့်ရ၏။

"တောင်ကြီးကို ပြန်ပါကွယ် နော် ထား"

"ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ"

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုးကလေးသာ ရွတ်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ စကားကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ နားထောင်နေသည့် အေးအေးက ကြားသွား၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ထား'

"လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကို တောင်ကြီးပြန်ပြီး ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြရမလဲ အေး၊ ကိုယ် ရှက်တယ်။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လူစွမ်းကောင်းလုပ်ထွက်လာပြီးမှ အောက်ကျို့ပြီး ပြန်ဝင်မယ်ဆိုရင် လောကမှာ ကိုယ့်လောက် ဗလောင်း ဗလဲနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး ရှိဦးမလား"

"ခုဟာ အောက်ကျို့ဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကြီးကြီးညွှန့်ကိုယ်တိုင် သတင်းစာထဲက ပြန်ခေါ်တာပဲ"

ကိုတင်မြင့်သည် ဘာမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေ၏။

"ကြီးကြီးညွှန့်တို့၊ ထားခင်မူတို့ကလည်း ဦးဇင်မောင်ဘက် ပါနေကြတာပဲ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ခုလိုထွက်လာပြီးတဲ့နောက် တောင်ကြီးကို ပြန်တာဟာလည်း ဦးဇင်မောင်ဆီ ပြန်ဝင်လာတာနဲ့ အတူတူပေါ့ အေး၊ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ သူ့မှာ သူ့မာနနဲ့သူ ရှိသလို ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ် မရှိရတော့ဘူးလား။ နဂါးမင်းမှာ ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ် ရှိသလို၊ မြက်လျှော်မှာလည်း သူ့အတိုင်းအထွာကလေးနဲ့ သူတော့ အဆိပ်ရှိတာပါပဲ အေး"

"နေစမ်းပါဦး၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုမာနမျိုးတွေများ ရှိနေလို့လဲဟင် ထား၊ ကိုယ် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ"

အေးအေးက ခေါင်းကိုဖွ၍ ကုတ်နေသည်။

"ဘယ်လိုမာနမျိုး ရှိရမှာလဲကွ၊ မယားကို ပြန်ခေါ်တာကအစ သူ့နာမည်နဲ့ ခေါ်ရင် သူက အောက်ကျို့တဲ့အနေ ရောက်မှာစိုးလို့ ကြီးကြီးညွှန့်နာမည်နဲ့ ပြန်ခေါ်တာကို ကြည့်ပေါ့။ မင်း မသိဘူး အေး၊ ကိုယ်သိတယ်"

ကျွန်မသည် အေးစက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ အေးအေးတို့ လင်မယားသည် ကျွန်မ စိတ်လည်လာလေမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သတင်းစာကိုကိုင်၍

ကမန်း ကတန်း ပေါက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအဖို့တော့ ကြော်ငြာကို မြင် လိုက်တော့မှ ဦးဇင်မောင်ကို ပို၍ နာကြည်းလာပါသည်။

"မင်း အယူအဆတွေဟာ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတယ် ထင်တယ်ထား၊ မင်း ခေါင်း အေးအေး စဉ်းစားပါ။ မင်းဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစား ပါဦး"

"ကိုယ် စဉ်းစားပြီးပြီ အေး၊ ကိုယ်မချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့အတူတကွ မနေ နိုင်လို့ သားသမီး တိုးလိုးတွဲလောင်းနဲ့ ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတွေ လောကမှာ တစ်ပုံကြီး ပါကွာ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာက သူတို့လိုတောင် သားသမီး မရှိသေးဘူး။ ခုမှ သန္ဓေသားကို လွယ်ရတုန်း ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ သူတို့လောက်တောင် မပြင်းထန် သေးပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်မချစ်တော့တဲ့ လင်တစ်ယောက်နဲ့ အတူမနေနိုင်လို့ သားသမီးတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကို ကိုယ်လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

အေးအေးသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ကာ ကျွန်မကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဒါပေမဲ့ မင်းလိုပဲ လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ မင်းနဲ့ ကွာခြား ချက်ကြီးတစ်ချက်ရှိတယ်။ သိရဲ့လား"

"ဘာများ ကွာခြားနေလို့လဲ"

ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။

"သည့်ပြင် မိန်းမတွေမှာ လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးထွက်လာရင် ကိုယ့်မိဘ မောင်ဖား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ နေကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ နေကြတယ်။ ခု မင်းမှာတော့ တစ်ယောက်ထီး တည်းကြီး သူစိမ်းတစ်ရုံဆံနဲ့ သွားနေလိုက်တာ၊ အချစ်ဆုံးပါဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုတောင် အသိမပေးဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ရှောင်တခင် တွေ့ပေလို့သာ၊ မတွေ့ များ မတွေ့ ရင် ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး"

ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အေးအေး၏ စကားများကို စဉ်းစားနေမိ သည်။

"ဒီလို ဆွေမျိုးသားချင်းနဲ့ရော၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းနဲ့ရော အဆက်ပြတ်နေတာဟာ မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား ထား။ လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ လင်ကို အဆက်ဖြတ်တယ် ဆိုတာတော့ ထားပါတော့။ ခုတော့ မင်းဟာက မင်းအသိ မိတ်ဆွေ အားလုံးကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းရဲ့ အရိပ် အာဝါသ၊ အပေါင်းအသင်းရဲ့ အရိပ်အာဝါသဆိုတာ မိန်းမသား တစ်ယောက် အဖို့ အင်မတန် အေးချမ်းပါတယ် ထား။ လိုလည်း လိုအပ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်က ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ပိုပြီး လိုအပ်ပါသေး တယ်။ ခုလိုအတိုင်း မင်းနေသွားရင် ရှေ့လျှောက် စော်ကား မော်ကား လုပ်မယ့်လူ မရှိဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်မလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကကော လင်နဲ့ ကွဲလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ အပျိုဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ ခုတော့ မင်းလုပ်ပုံ ကြောင့် မင်းဟာ တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီ။ မင်းလင်ယူခဲ့တာဟာ တင့်တောင့် တင့်တယ်နဲ့ နေဖို့ မဟုတ်ဘဲ ကွဲဖို့ သက်သက် ယူသလို ဖြစ်နေပြီ"

အေးအေး၏ စကားများကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပေ။ သူ့စကားများသည် မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေသည်။

"ဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ"

"ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ခုလောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်အိမ် လိုက်နေဦး၊ နောင်ကျမှ အဆင်ပြေရင် ပြေသလို၊ မပြေရင်လည်း မပြေသလို ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ။ မင်း ဒီလို တစ်ယောက်တည်း ကသီလင်တဖြစ်နေတာကို ကိုယ် မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အေး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စဉ်းစားပါရစေဦး"

ကျွန်မက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်စရာလည်း မလိုဘူး၊ စဉ်းစားစရာလည်း မလိုဘူး"

"ကိုယ် အရေးပိုင် ဦးဖေအောင်ရဲ့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေတယ်။ သူတို့ ကပဲ မော်တော်ကားနဲ့ လာခေါ်တယ်။ ပြန်ပို့တယ်။ သူတို့ကိုလည်း အကြောင်းကြားရဦးမယ်။ အိုကွာ ကိုယ့်အတွက် ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီမှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒုက္ခရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး ထားရယ်။ ထားမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်တော့ အေးက စိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာနေပါ။ ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူး"

ကိုတင်မြင့်က ဝင်ပြောသည်။

"ဩ မင်းစာသင်နေရတာက ဦးဖေအောင်ရဲ့ကလေးတွေလား၊ ဟုတ်လား"

အေးအေးက ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဦးဖေအောင်နဲ့ မင်းနဲ့ သိသလား"

"သိတော့ မသိဘူး။ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးလို့ပါ။ ဒီလူကြီးဟာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်နာမည်ကြီးတယ်"

အေးအေးက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ပြော၏။ ကျွန်မသည် ဦးဖေအောင်၏ အကြောင်းကို ဘာတစ်လုံးမျှသိသူ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မ သိသလောက် ဆိုလျှင် ဦးဖေအောင်သည် အစိုးရဘုတ်အဖွဲ့ တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ် နေသော အိုင်စီအက်စ် ဘွဲ့ရ အသက် ၆၀ နီးပါး အငြိမ်းစား အရေးပိုင် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့တွင် သားကြီး သမီးကြီးများရှိကြပြီး ယခု သားငယ် သမီးငယ်များ နှင့်အတူ ဦးထွန်းမြတ်လမ်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ သိသလောက်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးများ ကိုသာ စာသင်ပေးရသော ကျွန်မသည် ထိုထက်ပို၍လည်း သိစရာလိုသည်ဟု ကျွန်မ မယူဆပေ။ ကျွန်မ စ၍ အလုပ်ဝင်သည့် နေ့ကဆိုလျှင် ဦးဖေအောင်သည် ပြုံးရွှင် ဖော်ရွေစွာ သူ့သားသမီး ငယ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုတစ်ခေါက်တွင်သာ ဦးဖေအောင်နှင့် စကားလက်ဆုံ ပြောလိုက်ဖူး၍ နောင်တွင်မူ ဦးဖေအောင်နှင့် အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောချိန် မရပေ။ အဝင်အထွက် တွေ့လျှင် ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ရုံမျှ လောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

"အေးကလည်းကွာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကိုတင်မြင့်က ဝင်၍ တားပါသည်။ အေးအေးက ကိုတင်မြင့်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

"ဘယ့်နှယ် မပြောရမှာလဲ။ ကိုယ့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လုံးကို အသိပေး

တန်တာ ပေးထားရမှာပေါ့။ အရင်တစ်ခါ အေးတို့အိမ် ရောက်လာတဲ့ အဲလစ်ဆိုတဲ့ ကရင်မ နာနီလေး ဦးဖေအောင် စော်ကားလိုက်လို့ အရက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား"

"ဒါတော့ အေးရယ် သတိထားနေရမှာပေါ့။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှ မရှော့ပါဘူး။ အေးတို့ဆီ လိုက်နေဖို့ ဆိုတာကလည်း လောလောဆယ်ဆိုတော့ သိပ် မကောင်းသေးဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လောက် အေးတို့နဲ့အတူ လာနေမလဲ"

ကျွန်မသည် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်ကာ စဉ်းစား နေသည်။ အတန်ကြာမှ..

"လကုန်လောက် ဆိုရင်ကော"

အေးအေးကလည်း ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"လကုန်လောက်မှဆိုရင် ဒီနေ့မှ ၁၅ ရက်ဆိုတော့ နောက် ၁၅ ရက်လောက် နေဦးမယ်ပေါ့။ အေးလေ ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းလာစေချင်တာပဲ။ မွေးဖို့ ဖွားဖို့အတွက် ပြင်ချိန် ဆင်ချိန် ကောင်းကောင်းရ အောင်လို့ပါ။ ကဲ ဒါဖြင့် ဒီအတွင်းလည်း အားရင် ကိုယ်တို့ဆီ လာခဲ့ဦးပေါ့။ ကိုယ်က လည်း မကြာမကြာ လာပါ့မယ်။ ကိုယ်တို့သွားမယ်"

အေးအေးတို့ လင်မယားသည် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်၍ ဆင်းသွားကြ၏။ သူတို့ ပြန်သွားသောအခါတွင် အတော်မှောင်နေပေပြီ။ ကျွန်မသည် အမှောင်ထဲတွင် ကားနောက်မီးမှ မီးနီကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးမော ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ သည်။

[၂၅]

“ကလေးတွေကတော့ ဆရာမ ထွက်တော့မယ် ဆိုလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့မေမေကလည်း တဖျစ်တောက်တောက်ပဲ”

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဦးဖေအောင်သည် ဝရန်တာတွင် ဂေါက်သီးတုတ် တစ်ချောင်းနှင့် လေ့ကျင့်နေရာမှ ဝင်လာကာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးကာ ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကလေးများမှာ စာသင်ပြီးဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

“အလုပ်က ထွက်တော့မယ်လို့ ဆရာမက ကလေးတွေကို မနေ့က ပြောပြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးဖေအောင်သည် ဂေါက်သီးတုတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကြမ်းပြင်ကို ရှုယ်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဘောလုံးမရှိဘဲ သက်သက်ရွယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ အတော်ကြာရွယ်ပြီး ရိုက်မည့်ဟန်ပြုပြီးမှ မရိုက်တော့ဘဲ ဂေါက်သီးတုတ်ကို လက်တစ်ဖက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် အားပြု ထောက်ထားလိုက်၏။ ဦးဖေအောင်သည် အသက် ၅၀ ကျော်သည့် တိုင်အောင် နုပျို၍ နေပေသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ၊ ကလေးတွေကို သဘောမကျလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အန်ကယ်တို့ကို မကျေမနပ်တာ တစ်စုံတစ်ရာများ”

“အို အို မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်။ ထားမှာ မီးဖွားရမှာမို့ ကြိုတင်ထွက်တဲ့ သဘောပါ”

ကျွန်မက သူ့စကား မဆုံးခင် ဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ဦးဖေအောင်သည် လက်ဖျောက်တီး၍ ပေါင်ကိုပုတ်လိုက်ကာ ရယ်နေသည်။

"ဟုတ်သားပဲ၊ အန်ကယ်က မေ့သွားတယ်။ မိန်းမများ အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်မလွယ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီး အမှုထမ်းတွေရဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေကို အန်ကယ်တို့ဆီမှာ ကျကျနနလုပ်ဖို့ကောင်းပြီ။ ဒီတစ်ပတ် လွှတ်တော်မှာတော့ အန်ကယ့်မိတ်ဆွေ အမတ် တစ်ယောက် တင်ဖို့ အကြံဉာဏ် ပေးဦးမှပဲ။ ယောက်ျားက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်လုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။ ယောက်ျားက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်မလုပ်နိုင်လို့ မိန်းမသားက ရှာကျွေးရတဲ့ အိမ်ထောင်ဆိုရင် ဒုက္ခပေါ့။ ဒါထက် ဆရာမရဲ့ ခင်ပွန်း ကကော ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲ။ အန်ကယ်တော့ ဆရာမရဲ့ ခင်ပွန်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး"

ကျွန်မသည် သည်မေးခွန်းကို ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမျှ မမျှော်လင့် ခဲ့ပေ။ အဖြေရခက်လှသော မေးခွန်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်၍ ဖြေရမည် နည်း။ ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ ငိုင်နေမိသည်။

"အားတဲ့ ပြုတဲ့အခါ ဆရာမ ခင်ပွန်းကိုလည်း အန်ကယ်တို့ဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ ထားမှာ ယောက်ျား မ မရှိတော့ပါဘူး"

ကျွန်မ ပါးစပ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ထွက်သွား၏။

ကျွန်မသည် အေးအေးတို့မှအပ ယခု ကျွန်မရောက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို မုဆိုးမ ဟန်ဆောင်၍ မုသားစကား ဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုကော ကျွန်မသည် မုသား သုံးရုံမှအပ ဘာများ တတ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

"ဟင် ယောက်ျား မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မကြာခင်ကပဲ ဆုံးသွားပါတယ်"

ကျွန်မသည် မထူးတော့သည့် အခြေမှာမို့ ဇွတ်မှိတ်၍ ပြောချလိုက်၏။

"အို ကျွတ် ကျွတ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ"

ဦးဖေအောင်သည် စုတ်သပ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ မလုံမလဲ ဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် ခေါင်းကိုပင် မဖော်ရဲဘဲ ငုံ့ထားလိုက်ပေ သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မုသား မသုံးသော ကျွန်မသည် ယခုတော့ မုသားတစ်လုံးကို

လွယ်လွယ်ကူကူ သုံးနေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ ရ၏။ ကျွန်မသည် မုသားမသုံးဘဲ တွေ့သမျှလူတိုင်းအား အမှန်တွေကိုချည်း ဖွင့်ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ဘဝသည် အေးအေးကိုပင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ဖွင့်ပြော၍ မတင့်တယ် သော ဘဝပါ တကား။

ကျွန်မသည် ဦးဖေအောင်ကို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ စာသင်ရသော ကလေးတွေသည် စာသင်အပြီး ရုပ်ရှင်သို့ ထွက်သွားကြသဖြင့် ကျွန်မသည် သူတို့အား လိုက်ပို့သည့် မော်တော်ကား အပြန် ကို စောင့်နေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

"ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် အန်ကယ်။ မော်တော်ကား မစောင့်တော့ပါဘူး"

ကျွန်မက လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူ၍ ထလိုက်သည်။ ဦးဖေအောင်က လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပျာပျာသလဲဖြင့် လက်ကာ ပြလိုက်သည်။

"အို ကလေးတွေ ရုပ်ရှင်ပို့ပြီး ခု ပြန်လာတော့မှာပါ။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ အန်ကယ်လည်း ကုက္ကိုင်းဘက်ကို သွားစရာရှိတယ်။ လမ်းကြုံသားပဲ။ အတူတူ သွားကြတာပေါ့"

ဦးဖေအောင်သည် ဂေါက်သီး တုတ်ကို ဂေါက်သီး တုတ်များ ထားသော တန်းပေါ်တွင် သွား၍စိုက်၏။

"ဆရာမ မထွက်ပါနဲ့လို့ အန်ကယ် တောင်းပန်ချင်တာပဲ။ ကလေးတွေ ကလည်း ဆရာမအပေါ်မှာ သိပ်သံယောဇဉ်ကြီး ပုံရတယ်။ မွေးဖို့ ဖွားဖို့ အတွက်တော့ လိုသလောက် ခွင့်ယူပေါ့။ ဒီအတွက် လခလည်း အပြည့် ပေးထားမယ်။ ပြီးတော့ တခြား အကူအညီ လိုရင်လည်း ပြောပါ။ အန်ကယ် တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ လိုတော့ ပြောပါ့မယ်။ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး"

အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကား ဆိုက်သံကို ကြားရ၏။ ဦးဖေအောင်သည် အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကို ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ ဆရာမ ခဏစောင့်ပါဦးနော်။ အန်ကယ် အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်မသည် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော အင်္ဂလိပ် ရုပ်စုံ မဂ္ဂဇင်းများကို ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခဏကြာလျှင် ဦးဖေအောင်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာသည်။

"ကဲ သွားကြစို့ ဆရာမ"

ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေကာ မျက်လုံး တွေ ပြာသွားသည်။ ကျွန်မသည် ယိုင်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဖေအောင်က ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို နောက်မှနေ၍ ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်သဖြင့်သာ လဲကျ မသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ရုတ်တရက် ထလိုက်လို့ မူးသွားတာပါ"

ကျွန်မက မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ နားထင် နှစ်ဖက်ကို လက်မ၊ လက်ညှိုးတို့ ဖြင့် ညှပ်ကိုင်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခဏပြန်ထိုင်လိုက်ဦး။ လာ လာ။ ဟေ့ ဘယ်သူရှိသလဲ ဟေ့။ အော်ဒီကလုံး ယူခဲ့စမ်း"

ဦးဖေအောင်က ကျွန်မအား ပခုံးနှစ်ဖက်မှ တွဲကာ ဆိုဖာပေါ်သို့ တွဲခေါ်လာပြီး အထိုင်ခိုင်း၏။ ကျွန်မသည် ဆိုဖာပေါ်၌ နောက်မှီကိုမှီကာ ခေါင်းကို မော့ထားပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူကြည့်ရ၏။ ခဏထိုင်၍ နေလိုက်တော့မှ အသက်ရှူ ချောင်လာလေသည်။ ဦးဖေအောင်က အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးကို ကျွန်မ လက်ကိုင် ပဝါ တွင် ဆွတ်ကာ ကျွန်မ နဖူးကို တေ့ပေးသည်။ ကျွန်မက လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူ ကာ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ရှူ၏။

ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ဦးဖေအောင်တို့နှစ်ဦး၏ ကွာခြားပုံကို သတိထား လိုက်မိသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မကိုချစ်သည်ဟုသာ ဆိုသော်လည်း ဦးဖေ အောင်လောက်မှ အလိုက်သိတတ်သူ မဟုတ်ပါတကားဟု အောက်မေ့ လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မယောကျ်ား ဦးဇင်မောင်သည် အေးစက်လွန်းသလောက် ဦးဖေအောင်ကား ကျွန်မ ကိုကြည့်၍ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

"ဆရာဝန် ခေါ်ဦးမှ ထင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ ဆရာမ။ အန်ကယ်

ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ အန်ကယ်၊ ပျောက်သွားပါပြီ”

“အို အို ခဏလေး နေလိုက်ပါဦး။ ဟော့ သံပရာရည် တစ်ခွက်ယူခဲ့ကြဟော့။ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်၊ ကလေးတွေ မေမေကတော့ နားလည်တယ်။ သူလည်း ခုထိ အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

ဦးဖေအောင်သည် အစေခံ တစ်ယောက် ယူလာသော သံပရာဖျော်ရည်ကို အသောက်ခိုင်း၏။ ကျွန်မသည် သံပရာရည်ကို တစ်ဝက်ကုန်အောင်ပင် မသောက်နိုင်ပေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ် ကောင်းသွားပါပြီ။ ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သွားချင်ရင် သွားလို့ရပါပြီ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာမ”

“ဖြစ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ကဲ လာ လာ ဒါဖြင့် သွားစို့။ ဟော့ ဘရင်ရေ၊ ငါ့ကို လိုက်မပို့နဲ့တော့ဟော့၊ ရုပ်ရှင် ပြီးချိန် တန်ရင်သာ ကလေးတွေကို ဂျစ်ကားနဲ့ သွားကြိုလိုက်တော့။ ငါ ကိစ္စရှိလို့ နည်းနည်း မိုးချုပ် လိမ့်မယ်လို့လည်း မင်းမကို ပြောလိုက်”

ဦးဖေအောင်က မော်တော်ကားတံခါး ရှေ့ခန်းကို ဖွင့်၍ ကျွန်မအား တက်စေသည်။ ကျွန်မသည် သူဖွင့်ပေးသော တံခါးမှဝင်ကာ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးဖေအောင်က မော်တော်ကားကို သူကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဦးဖေအောင်သည် ကျွန်မ နေရေးထိုင်ရေးများကို မေးမြန်းကာ ကျွန်မ အလုပ်မှ မထွက်ရန် တဖွဖွပြောလာသည်။ ကျွန်မကား ဘာမျှပြန်မပြောမိပါ။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ကျွန်မ တွေးရင်းသာ လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်မ လုပ်ပုံများသည် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ မလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ် သံသယတွေ ဝင်လာပါသည်။ လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးထွက်လာ သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခြားသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ယောကျ်ားနှင့် ယခုကဲ့သို့ အတူတကွ သွားလာ နေခြင်းသည် သင့်တော်ပါမည်လော။ ကျွန်မ ယခုလို တွဲသွားသည်ကို ဦးဇင်မောင် မြင်လျှင် မည်သို့ နေမည်နည်း။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ မြင်လျှင်ကော တင့်တယ်ပါမည်လော။ ကျွန်မသည် အတိမ်းအစောင်း မခံသော ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို ပြန်၍

စဉ်းစားမိပါသည်။ လင်သားနှင့် ကွဲကွာ၍ မိဘမောင်ဖွား၏ အုပ်ထိန်းမှု မှလည်း ကင်းဝေးကာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းနှင့်ပင် အဆက်ပြတ်နေသော ကျွန်မ၏ ဘဝသည် ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရသူ၏ ဘဝနှင့်တူပေသည်။ အနေ မတတ်၍ တစ်ချက် တိမ်းလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မသည် ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ လွင့်စဉ် လိမ့်ကျသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ ချောက်ကမ်းပါးထဲတွင်ကား သားကောင်ကို ငံ့လင့်သော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ရှိပေသည်။ ဤသားရဲ တိရစ္ဆာန်များကြားသို့ ကျရောက် သွားသည်နှင့် ကျွန်မသည် ဝါးမျို ဖျက်ဆီးခံရမည်သာ ဖြစ်၏။ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တို့ ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခကောင်ကို သနားရိုးထုံးစံ ရှိပါသလော။ သူတို့ ရှေ့မှောက်တွင် ပါးပြင်ကို မျက်ရည်လူး၍ အနူးအညွတ် တောင်းပန်၍လည်း ရနိုင်သလော။ ကျားဆိုသည်မှာ အသားကိုသာ စားတတ်၏။ အသားစားသော ကျားကို ဟင်းသီးဟင်းရွက် စားရန် ကျွန်မသည် တောင်းပန်၍ ရပါမည်လော။

ကျွန်မသည် ယခုမှ ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်သူ၏ ဘဝလို အတိမ်း အစောင်းမခံသော ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ သတိထားမိပေသည်။ ဦးဖေအောင်သည် ကျွန်မ အဖေလောက်ရှိသူဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် ကြောက်စရာမဟုတ် သော်လည်း ဦးဖေအောင်နှင့် ပတ်သက်သော အေးအေးတို့၏ စကားများကို ကြား ယောင်လာပေသည်။

မော်တော်ကားသည် အင်းလျားကန်ပေါင်အောက်မှ ကမ္ဘာအေးလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် ပြေးလွှားလျက် ရှိ၏။ ဦးဖေအောင်သည် ကြက်ကျွန်း လမ်းခွဲသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းချိုးထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“အသက်ရှူကျပ်တာ သက်သာသွားအောင် လေနည်းနည်း ရှူပေးလိုက် ဟုတ် လား ဆရာမ”

“ဟင့်အင်း ထား မရှူချင်ဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ်။ ပျောက်သွားပါပြီ။ ထား အိမ်ပြန်မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ဦးဖေအောင်သည် တဟားဟား ရယ်မောနေသည်။

“စောပါသေးတယ် ဆရာမရ၊ ခုမှ ၆ နာရီထိုးသေးတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လေကောင်းလေသန့် ရှူလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပဲ။ ကလေးတွေ မေမေကတော့ ဒီလို မကျန်းမာဘူးဆိုရင် လေရှူတာပဲ။ လေရှူတာဟာ သွေးထဲမှာ အဆိပ် အတောက် ကင်းစေတယ်၊ သွေးသား သန့်ရှင်းစေတယ်။ အန်ကယ်လေ ညအိပ်ရာ

ဝင်ရင် အကြော အခြင်တွေ အကုန်လျော့ပြီး”

“ထား သိပ်နောက်ကျနေလိမ့်မယ် အန်ကယ်”

ကျွန်မက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခဏလေးပါ။ အဲ ခု စကားပြောတာ ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်။ ဩော် ဟုတ်ပြီ၊ အကြောအခြင်တွေ အကုန်လျော့ပြီး မိနစ် ၂၀ လောက် အသက်ကို အားရ ပါးရ ရှူတယ်။ အဆုတ်တစ်ခုလုံး ပြည့်သွားအောင် ရှူထုတ်ပစ်တော့လည်း အဆုတ် ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်ရစ်အောင် ထုတ်ပစ် လိုက်ရတယ်။ သိပ် အိပ်လို့ ကောင်းတယ်။ စိတ်လည်း လန်းဆန်းတယ်။ ဆရာမလည်း ဒီလို ထွက်သက် ဝင်သက် ရှူပေးဖို့ ကောင်းတယ်”

ဦးဖေအောင်သည် သူ၏ ‘ရှူရှိုက်’ တရားကို တသွင်သွင် ပြောလာချေသေး၏။ ကျွန်မသည် ဘာမျှမပြောသာတော့ဘဲ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရပေသည်။

ကြက်ကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် လူအသွားအလာ မစဲသေးပေ။ အိမ်ခြံကလေး များထဲတွင် သစ်ပင် ရေလောင်းသူများကို မြင်ရ၏။ လေညင်းခံလာသော မော်တော်ကား အချို့ကိုလည်း တွေ့ ရသည်။ အင်းလျားကန် ရေပြင်ကို စိမ်းညို့သော သစ်ပင်အုပ် တွေကြားမှ မြင်ရ၏။

ဦးဖေအောင်သည် မော်တော်ကားကို ကမ်းစပ် မရန်းပင် တစ်ပင်အောက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားတစ်စီး ဆိုက်ထား၏။ ကားထဲတွင် မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ယောကျ်ားတစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သမီး ရည်းစားလား၊ ညားခါစ လင်မယားလား မပြောတတ်ပေ။

“ကဲ ဘယ်လောက် သာယာသလဲ၊ ကြည့်စမ်း။ တိမ်တောက် နေပုံတွေ၊ ရေပြင်မှာ အရောင်ဟပ် နေပုံတွေကို မြင်ရတာ သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒီမှာဆိုရင် လေရှူရတာလည်း အတားအဆီးမရှိဘူး။ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက် လာတော့ သိပ် သန့်ရှင်းတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ စိတ်ကြည်ကြည် လင်လင် ဖြစ်အောင် နေရ တယ်”

ဦးဖေအောင်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းသွားကာ သူကိုယ်တိုင် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် ချလိုက်ဖြင့် လေရှူနေ၏။

"လာလေ ဆရာမ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ ထား သည့်ပေါ်မှာပဲ နေပါရစေ"

ဦးဖေအောင် ပြောသလိုပင် ကျွန်မစိတ်သည် ကြည်နူး လန်းဆန်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ယနေ့မှာ နေသာသော နေ့ဖြစ်၏။ ဝင်လုဆဲနေသည် မည်းမှောင်သော တိမ်တိုက်တို့ နောက်တွင် ရွှန်းလင်းလျက် ရှိ၏။ တိမ်တိုက် အနားများသည် ငွေရောင်တောက် နေကြပေသည်။ တိမ်တိုက်တိုင်း၌ ငွေရောင် အနားကွပ် တစ်ခုတော့ ရှိကြစမြဲ ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မ၏ ဘဝ၌လည်း ငွေနားကွပ် တစ်ခုရှိသည့် အလှည့်တော့ ကြုံရဦးမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"ဆရာမ အတွက် အန်ကယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ"

ကျွန်မသည် ဦးဖေအောင် စကားများကို ကြားလိုက်တော့မှ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသူလို သူ့ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးဖေအောင်၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မသည် အလိုလို ကျောချမ်း လာပါသည်။

"ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမတွေဟာ သနားစရာ အကောင်းဆုံး ပဲလို့ အန်ကယ်ထင်တယ်"

သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျွန်မ ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာသော ပုရွက်ဆိတ် ကလေးကို ဦးဖေအောင်က လက်ဖြင့် တောက်၍ ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ကျွန်မသည် သူ့အပြုအမူတွေကို ကြည့်ရင်း စိမ့်၍ စိမ့်၍ ကြောက်လာပါသည်။ အေးအေးပြောဖူးသည့် ကရင်မ နာနီ အဲလစ်ကို သွား အမှတ်ရလိုက်ပါသည်။

"ထား ပြန်ချင်ပြီ အန်ကယ်"

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ပြန်တာပေါ့၊ အန်ကယ်လေ ဆရာမကို တူမလေးလို ခင်တယ်။ သမီးလို ချစ်တယ် ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ ဆရာမ ကလေးတွေကို ဆက် စာသင်ပေးပါလို့ အန်ကယ် တောင်းပန်ချင်တယ်။ ဆရာမ မွေးဖွားပြီးတဲ့ အထိလည်း

အန်ကယ် တို့က အားလုံး တာဝန်ယူပါ့မယ်။ အန်ကယ်တို့ အိမ်ကို ပြောင်းနေချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်တို့ အဖို့ ဝမ်းအသာဆုံးပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာမ၊ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် အန်ကယ် တို့အိမ်မှာ နေပေါ့။ နောက် အလုပ်တစ်ခု ရှာချင်သေးသပါ့ ဆိုရင်လည်း အန်ကယ်တို့ အိမ်ကနေပြီး ရှာပေါ့။ အန်ကယ်လည်း ရှာဖွေ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာမ"

"ရှိပါစေတော့ အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထားကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကလည်း အတင်းခေါ်နေပါတယ်။ ပထမတော့ သူ့အိမ်ကို သွားနေရ ပါဦးမယ်။ ထားနဲ့ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လေတော့ သူ့အိမ်မှာ မနေလို့ မကောင်းပါဘူး။ နောက်ကျမှသာ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြီး"

ကျွန်မသည် ဦးဖေအောင်ကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် စကားမဆက်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားကာ ကျွန်မ နှလုံးသည် အခုန်ရပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် မျက်စိများ မှားလေသလားဟု သေသေချာချာ ကြည့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားပေါ်မှ စုံတွဲကား ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူပေတည်း။

ထားခင်မူသည် မော်တော်ကား ပေါ်တွင် တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်ရှိသည်။ ဦးဇင်မောင်က မော်တော်ကား လက်ကိုင် ဘီးတွင် ထိုင်ကာ ထားခင်မူကို ချော့မော့ နှစ်သိမ့် နေဟန် တူပါသည်။ ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် မည်သို့သော ဆက်ဆံရေး မျိုးပေနည်း။ ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးဇင်မောင်သည် ထားခင်မူကို အပိုင်သိမ်းလေပြီလော။ ဦးဇင်မောင်သည် ရာဂနတ် ဖမ်းစားခြင်းခံရသော ပဒေသရာဇ် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးလို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လိုက်၍ သိမ်းနေပြီလော။ ဦးဇင်မောင်သည် အကြံပက်စက်လေခြင်းဟု ကျွန်မ ယူဆလိုက်ပါသည်။

"ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

ဦးဖေအောင်က ကျွန်မကို မေးလိုက်၏။

"ဘာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ မူးနေလို့ပါ။ ထား ပြန်ချင်ပြီ အန်ကယ်"

ဦးဖေအောင်သည် ကျွန်မလက်များကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မက

ရှန်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မလွှတ်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏လက်ဖဝါးများသည် သူ၏ ပူနွေး ကျယ်ပြန့်သော လက်ဖဝါးကြီးထဲတွင် အေးစက်နေပါသည်။

"ဟင် ဟုတ်သားပဲ၊ လက်ဖဝါး တွေလည်း အေးလို့ပါလား။ ကဲ ပြန်ကြမယ်"

ဦးဖေအောင်သည် မော်တော်ကား တံခါးကို ဖွင့်ကာ ကားကို စက်နှိုး လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကိုအုပ်ပြီး ဦးဇင်မောင်တို့ မော်တော်ကားဆီသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်မိပါသေးသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်ရှိသော ထားခင်မူ၏ နဖူးမှ ဆံစများကို သိမ်းပေးကာ ချော့မော့နေ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤမျှလောက် ယုတ်မာသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိလေခြင်း၊ မေမေသည်လည်း ကျွန်မကို ဤယောကျ်ားယုတ်၏ လက်ထဲသို့ ဝကွက်အပ်ခဲ့လေခြင်းဟု စိတ်ဆိုး ဒေါသ ဖြစ်မိပါသည်။

"တော်တော် မူးသလား ဆရာမ"

ဦးဖေအောင်သည် တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသော ကျွန်မသို့ လှမ်းမေး၏။

"နည်းနည်း မူးတယ် အန်ကယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အိမ်ရောက်လို့ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ"

ကျွန်မက ဣန္ဒြေရရ ပြောလိုက်၏။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် ရှောင်တတ် တိမ်းတတ်သော အတတ်ပညာကို နားလည်၍ နေပါပြီ။ ဟန်ဆောင်တတ်သော အတတ်ပညာကို နားလည်နေပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျားလို ရက်စက်သော ဦးဇင်မောင် ကို တွေ့ ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ဖန် ကျားလို အလစ်ချောင်းသော ဦးဖေအောင်ကို တွေ့နေရပြန်ပေပြီ။ ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံများသည် ကျွန်မအား သားရဲတို့၏ ဘေးမှ ဘယ်လို ရှောင်ရတိမ်းရမည်ဆိုသည့် သင်ခန်းစာကို ပေးလိုက်ပေပြီ။ ကျွန်မတို့ လောကသည် နိုင်ရာက စားနေသော လောကဖြစ်ရာ အနိုင်မခံရအောင် ရှောင်တိမ်း တတ်ခြင်း မရှိလျှင်လည်း ကျွန်မသည် ဝါးမျို စားသောက်ခြင်း ခံရတော့မည် မဟုတ်ပါ လော။ လိပ်ပြာကလေး တစ်ကောင်သည် ပင်လျှင် နိုင်ရာစား တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လုံခြုံရန် သူ့ကိုယ်သူ သစ်ရွက်ခြောက် ကလေး တစ်ရွက်ဟန် ဆောင်တတ် သေးလျှင် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သော ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မ လုံခြုံရေးအတွက် ရှောင်တတ် တိမ်းတတ် ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

"ဆရာမကို ကြည့်ရတာ တော်တော် နေထိုင်မကောင်းသလိုပဲ"

ဦးဖေအောင်က လမ်းကွေ့ တစ်ခုကို ကွေ့ ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ အနည်းငယ်"

ကျွန်မက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောလိုက်ပါသည်။ သည်စကားကို သည့်တွင် ရပ်စေချင်ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ဦးဖေအောင်ပြောသလို ကောင်းစွာ နေမကောင်းပါ။ သို့ရာတွင် လူနေမကောင်းခြင်း မဟုတ်၊ စိတ်နေမကောင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတော့ ဦးဇင်မောင်သည် နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ကောင်ကို အမိအရ ဖမ်းပြန်လေပြီ။ ကျွန်မအဖို့တော့မူ ယောကျ်ားကောင်းနှင့် ယောကျ်ားဆိုးကို ခွဲခြားသိ တတ်ပါပြီ။ ထားခင်မူသည် ဘာမျှ မသိသေးသောအရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ထားခင်မူ သည် ဦးဇင်မောင်၏ လက်တွင်း၌ မည်သို့ နေရှာမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ဘာမျှ လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါတကား။

ကျွန်မ၏ မီးဖွားရက်မှာ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာပေသည်။ ကျွန်မသည် အေးအေးတို့ နားပူနားဆာလုပ်လွန်း၍ အေးအေးတို့အိမ်သို့ ပြောင်းခဲ့ရ၏။ ကိုယ်ဝန် ရင့်မာလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အေးအေးသည် ကျွန်မအား ဘာအလုပ်ကိုမျှ လုပ်ခွင့်မပေး တော့ပေ။ ဦးဖေအောင် ရိုသဲ့သဲ့လုပ်သည့် အကြောင်းကို ကျွန်မက အေးအေးအား ပြောသောအခါ၌ အေးအေးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သွား၍ ရန်ထောင်မည် တကဲကဲ လုပ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ဦးဖေအောင့် အိမ်တွင် စာမသင်ရဟု အတင်း နုတ်ထွက် ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာအလုပ်မျှ မရှိတော့ပါ။ အေးအေးတို့ လင်မယားက သဘောကောင်းကြသော်လည်း သူတို့ကို အားနာ လှပါသည်။ လောကကြီးသည် နိမ့်သူကို နင်းသော လောကကြီးဖြစ်၍ လူတွေ ကလည်း မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်တတ်ကြသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သော်လည်း လောကတွင် အေးအေးတို့လို လူတွေ ရှိပါသေးသလားဟု ကျွန်မ သဘောပေါက် လာပါသည်။

အေးအေးသည် ညနေတိုင်လျှင် ကျွန်မအား လမ်းလျှောက်စေ၏။ အစား အသောက်ကို ဆင်ခြင်ရန် သတိပေး၏။ အေးအေးသည် မိခင်တစ်ယောက်က သမီး တစ်ယောက်ကို စောင့်ကြပ် ကြည့်သလို ကျွန်မကို စောင့်ကြပ်၏။ ကျွန်မမှာ အေးအေး၏ စည်းကမ်းများမှာ တင်းကျပ်သော်လည်း သူ့စေတနာကြောင့် အားတက်ရပါသည်။

"အေးရယ် ကိုယ်ဟာ ကလေး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ် စမ်းပါနဲ့။ မင်းက အစစအရာရာ လိုက်အုပ်ထိန်းနေတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် နေရတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ့် စဉ်းစား ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ် လုပ်ချင်တာ ကလေးများရှိရင်လည်း လုပ်စမ်းပါရစေဦး"

ကျွန်မ အလွတ်ပညာသင် ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမ လျှောက်၍ အေးအေးက ဖွတ်အတင်း ကန့်ကွက်သဖြင့် ကျွန်မက ပြောမိ၏။

"ဒီမှာ မရွှေထား၊ ကျုပ်ပြောမယ် နားထောင်စမ်း"

အေးအေးက အတည်လိုလို အပျက်လိုလိုဖြင့် ကျွန်မပခုံးကို ဆွဲလှည့်ကာ

ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ဆိုသည်။

"ရှင်ဟာ ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းဆရာမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါတွေ လျှောက်လျှောက်ပြီး လုပ်မနေစမ်းနဲ့။ အဲဒါတော့ ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သိလား။ ကျုပ်ကို ဘာပဲပြောပြော ရှင့်ကို တားမြစ်တန် တားမြစ်ရလိမ့်မယ်"

"ကိုယ်က ဘာတွေများ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ လုပ်နေလို့လဲ အေးရယ်။ အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူးလား"

ကျွန်မက အေးအေးကို မေးလိုက်သည်။

"အေး ဟုတ်တယ်။ ခု မလုပ်ရသေးဘူး။ နောင် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်တော့မှ လုပ်၊ ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ခွင့်မပေးတဲ့ အကြောင်းတွေကို မင်း သိချင်သေးသလား။ သိချင်ရင် ပြောမယ် နားထောင်။ တစ်အချက်က ကိုယ့်အိမ်မှာ မင်း ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ နှစ်အချက်က မင်းဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးအချက်က မင်းဟာ လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကဲ သိပြီလား"

"လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးလာတဲ့ မိန်းမ အလုပ်မလုပ် ရဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေက ဆိုလို့လဲ"

အေးအေးသည် ကျွန်မကို စိတ်မရှည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

"ဘယ်ဥပဒေမှတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့လင်မယားဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြီးကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြီးပြီထားဦး။ အ သာမိက လင်မရှိသော မိန်းမဆိုတာ အစစအရာရာ သတိထားရတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အပျိုဆိုရင် ရတ်တရက် လူမစော်ကားရဲဘူး။ တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာ ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ယောကျ်ားတွေဟာ သိပ်မလေးစား ချင်တော့ဘူး။ ထိကပါး ရိကပါး လုပ်ချင်လာကြမယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လင်ကွာ မိန်းမတွေဟာ တစ်လင်ပြီး တစ်လင် ပြောင်းရတဲ့ဘဝကို ရောက်လာ တတ်ကြတယ်။ မင်းလည်း မိန်းမသားပဲ။ မိန်းမတွေရဲ့ဆိုက်ကော်လော်ဂျီကို သိမှာပေါ့"

"လုပ်စမ်းပါဦးရှင်၊ အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာ ဆရာမကြီးရဲ့ဩဝါဒကို"

ကျွန်မက အေးအေးကို နောက်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ အေးအေးသည်

စောစောက အတည်လိုလို အပျက်လိုလို ပြောသော်လည်း ယခုတော့ အပြောင်အပျက် စိတ်တွေ ရှိဟန်မတူတော့ပေ။

"တကယ် ပြောတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်လေ လင်နဲ့ ကွဲလာတဲ့ မိန်းမတွေကို သတိထား ကြည့်မိတယ် သိလား။ အဲဒီမှာ မိန်းမနှစ်မျိုး နှစ်စားကို သွားတွေ့တာပဲ"

အေးအေးတွင် စောစောက အပြောင်အပျက်ဟန်တွေ မရှိတော့ပါ။ တကယ် လေးနက် တည်ငြိမ်သော ဟန်ဖြင့် ပြောနေပါသည်။

"မိန်းမ တစ်မျိုးကတော့ လင်စိတ် သားစိတ်တွေ ကုန်ပြီး ယောကျ်ားဆိုလည်း တစ်ခါတည်း ကြောက်သွားတော့တာပဲ။ လူတွေက သူ့ကို အိမ်ထောင်ရေးမှာ မအောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ် ပြုကြတယ်။ အဲဒီလို အသိအမှတ် ပြုတဲ့ လူတွေထဲမှာ တချို့ကလည်း အထင်သေးတဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ တချို့ ကျတော့လည်း သနားတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီလို လူတွေက သူ့ကို အိမ်ထောင်ရေးမှာ မအောင်မြင်သူလို့ အကြည့်ခံရလေလေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှက်လေလေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး လူတွေနဲ့ ဝေးရာကို ရှောင်ပုန်းနေတတ်ကြတာပဲ"

"ကိုယ့်လို မိန်းမမျိုး ဆိုပါတော့"

ကျွန်မက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဒါတော့ မင်းဘာသာမင်း ဆန်းစစ်ကြည့်ပေါ့။ ဒုတိယ မိန်းမမျိုးကတော့ မအောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ညစ်ပြီး လျှောက်ရမ်းတဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ။ အရင် ယောကျ်ားကို မခံချင်တာနဲ့ သူ့ထက်သာတာကို ရှာပြီး ယူပြမယ်ဆိုပြီး ယောကျ်ား တွေကို ထည်လဲတွဲရင်း နောက်ဆုံးတော့ ယောကျ်ားတွေကို ကစားစရာ အရုပ်ကလေး လောက်ပဲ သဘောထားရင်း ရေတိမ်နစ်သွားရတဲ့ မိန်းမတွေပဲ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"မင်းကို ဘယ်လိုအမျိုးအစားထဲ ပါတယ်လို့ ကိုယ် မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အမျိုးအစား ထဲမှာပဲပါပါ ကိုယ်တို့ မိန်းမသားတွေက နာဘက်ကချည်း မဟုတ်လား"

အေးအေးက ကျွန်မကို ကြည့်၍ မေး၏။

"ဒီတော့ ယောကျ်ားတွေ ဘယ်လို နှိပ်စက်နှိပ်စက် ကိုယ်တို့က တွယ်ကပ်နေရ တော့မှာပေါ့"

"ဒီလို မဆိုလိုပါဘူး။ ဥပမာ မင်းတို့ကိစ္စမှာဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေကြလို့ စိတ်သဘောထား ကွဲကြပြီဆိုရင် ပြန်ပြီး ညီညွတ်အောင် အလျှော့ အတင်း အပေးအယူလုပ်ဖို့လိုတယ်"

"ဪ လက်စသတ်တော့ မင်းက ကိုယ့်ကို ပြန်ပေါင်းထုပ်ဖို့ တရားဟောနေ တာကိုး"

"ဟုတ်တယ် ထား၊ မင်း ဒီလိုနေရတာကို ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူး။ စိတ်ထိခိုက် တယ်။ အရွယ်ကောင်းလေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရင် မင်းဘဝဟာ ဘာပျော်စရာ ကောင်းဦးမှာလဲ ထား၊ ဒီတော့ မင်း စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့။ တောင်ကြီးကို ပြန်ပါ။ ဦးဇင်မောင်လည်း ဒီလောက်ဆိုရင် သူ့အမှားသူ နောင်တရလောက်ရောပေါ့။ အရင်လထဲကဆိုရင် ဦးဇင်မောင် ကိုယ်တို့ ဆီ ရောက်လာတယ်။ ထားခင်မူရော"

"တော်တော့ကွာ၊ အေး ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကိုယ်လည်း မင်း မကြိုက်မှန်းသိတော့ ဘာမှ မပြောလိုက်ပါဘူး။ သူတို့က လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မမေးကြတော့ ကိုယ်လည်း အသာပဲ နေလိုက်တယ်"

"ဘယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပါ့မလဲကွ။ ဦးဇင်မောင်နဲ့ ထားခင်မူနဲ့"

ကျွန်မသည် သည်စကားများကို ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောလိုက်ပေ။ စိတ်ထဲကသာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲက ပြောသည့်တိုင်အောင်လည်း ကျွန်မသည် သည် စကားပိုဒ်ကို အဆုံးရောက်အောင် မပြောရဲပါ။ ကျွန်မ မျက်ရည်ဖွဲ နေရသော အချိန် တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြုံးပန်းတွေ ပွင့်နေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါ သည်။ တစ်ယောက်သော သူ့အဖို့ မှောင်မိုက်နေချိန်၌ တခြားတစ်ယောက် အဖို့ လရောင် ရွှန်းလင်းနေမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"မပြောလိုက်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ တစ်ဖက်က ကမ်းပါးပြိုရင် တစ်ဖက်က သောင်ထွန်းရမှာ ဓမ္မတာ မဟုတ်လား"

ကျွန်မက ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အေးအေးကတော့ ကျွန်မ စကားများကို သတိထား လိုက်မိဟန် မတူပေ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကျွန်မ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်တွင် သောင်ထွန်းလာသည်တွင် ရေစီးကြောင်းသည် တစ်ဖက်သို့ ရွေ့ပြောင်းလာကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ ကမ်းပါးသည် တအိအိ ပြိုဆင်းရမြဲသာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုကော ထိုနည်းအတိုင်းသာ မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မဘက်၌ မေတ္တာကမ်းပါးသည် တအိအိ ပြိုဆင်းနေချိန်တွင် ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူတို့၏ ဘက်၌ မေတ္တာသောင်ပြင်သည် ထွန်းစပြုနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ အေးအေးသည် သည်အကြောင်းများကို မသိလေတကား။

“သူတို့ကတော့ လိုက်ပြီးရှာကြသားပဲ။ ဒါကိုလည်း မင်းထည့်ပြီး စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

“သူတို့ လိုက်ရှာတယ်ဆိုတာ ဝတ္တရားကျေပါကွာ။ သက်ငယ်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းလောင်းထိုးတာမျိုးပါ”

“အေး ရေ”

ညနေ ရုံးဆင်းချိန် ဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း တစာစာအော်၍ တက်လာသော ကိုတင်မြင့်၏ အသံကို အိမ်ရှေ့မှ ကြားရ၏။ အေးအေးတို့ လင်မယား ဘဝမှာ သာယာလေခြင်းဟု ကျွန်မ အားကျမိပါသည်။

“အေးရေ လာဟေ့၊ ဟောဒီမှာ ကိုအောင်မျိုးလည်း ပါတယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှည့်ကြည့် လိုက်မိကြပါသည်။ ဘယ့်နှယ်လဲဟူသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း ထွက် အတွေ့ခံဦးမှပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်မတွေ့ချင်ဘူး အေး”

“မတွေ့လို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်ကွ။ မောင်ကလည်း မင်း ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြီးသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲတွင် အချီအချ ငြင်းနေကြပါသည်။ ကိုတင်မြင့်သည် အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာ၏။

"အေးရေ၊ မထားကော ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟဲ"

အေးအေးက ဘယ့်နှယ်ရှိစ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုတင်မြင့်ကပါ အခန်းဝသို့ ရောက်လာပြီး ခေါ်သောအခါတွင် ကျွန်မ မနေသာတော့ပေ။ အေးအေးမှာ အခန်းထဲတွင် ကိုတင်မြင့်၏ အဝတ်အစားများကို ထုတ်ပေးနေရစ်ခဲ့သည်။

"ထား နေကောင်းတယ်နော်"

ကိုအောင်မျိုး၏ အသံသည် ဆွေးမြည့် အက်ကွဲသံ ပေါက်နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထား လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်မသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။ စကားလုံးများသည် လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြပေသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမည်မသိသဖြင့် လက်သည်းချင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပွတ်၍ နေမိသည်။ ကိုအောင်မျိုးကမူ ကျွန်မအား စူးစိုက် ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ နေခြင်းမှာ ပြောစရာစကား မရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ ပြောစရာ စကားများသည် ရင်နှင့်အမျှ ပြည့်လျှက်ရှိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်ကစ၍ ဘာကိုပြောရမည် မသိသောကြောင့်သာ တိတ်ဆိတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"အရင်တုန်းက ထား တစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဆို"

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မအား မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားတစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါတယ်"

ကျွန်မက သူ့ကို ကြည့်၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို တအံ့တသြဖြင့် ငေးကြည့်နေပါသည်။

"ထား တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုနေရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ် ထားရယ်"

ကိုအောင်မျိုးသည် သည်စကားကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစား၍ မရပေ။ သူ့စကားမှာ နှစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော စကားဖြစ်၏။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင် ပြန်လည် သင့်မြတ်ရေးကို ရည်ရွယ်သလော၊ သို့မဟုတ် သူကပင် ကယ်တင်ရှင် လုပ်လို၍ ရည်ရွယ် ပြောလေသလော။

"ထားအရွယ်နဲ့ ထား ကြုံရတွေ့ ရတဲ့ သောကတွေဟာ မမျှပါဘူး ထားရယ်။ ထားရဲ့အရွယ်က နုနုနယ်နယ်၊ တွေ့ ရကြုံရတာတွေက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ။ ဒီလောက်နုနယ်တဲ့အရွယ်မှာ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းတာတွေကို ထား ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံတာကို မြင်ရတော့ အစ်ကိုမျိုး အံ့ဩလို့လည်း မဆုံးပါဘူး။ တကယ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထား၊ ထား ဒီလိုနေရတာကို မြင်ရတော့ အစ်ကိုမျိုး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီတော့"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးကမူ ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ နံရံပေါ်က ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပန်းချီကားမှာ တောဟေဝန်လယ်တွင် ရာမမင်းက သမင်မကိုလိုက်ပုံ ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား ဖြစ်လေသည်။

"ဒီတော့ ထား ခုလို တစ်ယောက်တည်း စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လျှောက်မလုပ် ပါနဲ့လို့ အစ်ကိုမျိုး တောင်းပန်ချင်တယ်"

အေးအေးတို့ လင်မယားကား ယခုတိုင် ထွက်မလာသေးပေ။ သူတို့ လင်မယား လာ၍ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားစ မြန်မြန်ပြတ်သွားလျှင် ပို၍ ကောင်းမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"ဟို ရွှေညောင်နားမှာ ကားမှောက်တဲ့ ကိစ္စကို ထား အေးအေးတို့ကို ပြောပြ သေးသလား ဟင်"

"ဟင့်အင်း ထား မပြောပါဘူး"

"ကောင်းတယ်။ မပြောတာ ကောင်းတယ်။ အစ်ကိုမျိုးလည်း အဲဒီ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ပူလိုက်ရတာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောလို့လည်း မဖြစ်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လိုက်ရှာဖို့ကလည်း အခြေအနေက ခွင့်မပြု။ အို အစ်ကိုမျိုး တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျိတ်ရှာခဲ့ရတယ်။ အေးအေး တို့ကိုလည်း စောင်းပါး ရိပ်ခြည်လောက်ပဲ မေးရတယ်။ သူတို့ကလည်း

ဘာမှ မပြောကြဘူး”

ကိုအောင်မျိုးသည် စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုမျိုးကို ထား အထင်လွဲသွားတယ်ထင်တယ်။ အမှန်က တော့ ထားကို တစ်ယောက်တည်း မသွားစေချင်လို့ တောင်ကြီးအိမ်ကို ပြန်ဖို့ခေါ် တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမျိုး စေတနာဟာ အလုပ်မတတ်တော့ ဝေဒနာ ဖြစ်သွားရတာ ပါပဲ။ အစ်ကိုမျိုးဟာ လူတစ်ယောက်မို့လို့ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတတ်တဲ့ ကိုယ်သာ အနိုင်ရချင်စိတ်၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ကိုယ်တစ်ဦးသာ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်၊ လက်စား ချေလိုစိတ် စတဲ့ အတ္တအစွဲတွေ အစ်ကိုမျိုးမှာ ရှိပါတယ် ထား။ ဒါပေမဲ့ ထားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အစ်ကိုမျိုးမှာ အနိုင်ရလိုစိတ်၊ လက်စား ချေလိုစိတ်တွေ မရှိပါဘူး။ ထား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုမျိုး ထားကို ဆုံးရှုံးရပေမဲ့ ရင်နာနာနဲ့ပဲ အရှုံးခံပါ့မယ်။ ထားက ကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ၊ မကြည်ဖြူသည် ဖြစ်စေ ငါရရင် ပြီးရော ဆိုပြီး ဇွတ်အတင်း လုပ်လောက်အောင် အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ထားမျိုးတော့ အစ်ကို မျိုးမှာ မရှိသေးပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“အို ထား ဒီလိုမထင်ပါဘူး။ ထား တောင်ကြီးအိမ်ကိုလည်း ပြန်မလိုက်ချင် လို့ပါ။ ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုမျိုးဟာ ထားကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ ထားကသာ အစ်ကိုမျိုးကို တောင်းပန်ရမှာပါ။ တကယ်တော့ ထား မဆင်မခြင် လုပ်လိုက်မိလို့ အစ်ကိုမျိုး သေလုမြောပါး ဖြစ်လိုက်ရတယ်။ ထားဖြင့် ဒီအကြောင်းကို ပြန်တွေး လိုက်တိုင်း ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ မတော်တဆများ သေသွားရင် အစ်ကိုမျိုးကို ထား သတ်တာပဲဆိုပြီး ထားဟာ သေသည် အထိ စွဲသွား တော့မှာပဲ။ အစ်ကိုမျိုး သတိလစ်နေတုန်း စစ်ကားတစ်စီး ရောက်လာပြီး ကောက်တင် သွားတော့မှ ထားလည်း သစ်ပင်နောက် ပုန်းနေရာက ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ထားအပြစ်တွေပါ အစ်ကိုမျိုး၊ ထား တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်မသည် ကျွန်မကြောင့် သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိုအောင်မျိုးကို တောင်းပန်ရ၏။

“အစ်ကိုမျိုးကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ထား။ မော်တော်ကားနဲ့ ခေါ်တာကို ထားက အထင်မလွဲဘူးဆိုရင်ပဲ အစ်ကိုမျိုး ကျေနပ်လှပါပြီ။ ထားကို တစ်ခု တောင်း ပန်ချင်တာကတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ထား ခုလို တစ်ယောက်တည်း မနေဖို့ ပါပဲ။ လောကကြီးအလယ်မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ရုန်းရကန်ရတာဟာ အန္တရာယ်များပါတယ် ထား။ ဒီအထဲမှာ ကလေးကိုလည်း ကြီးပြင်းအောင်၊ လူလား

မြောက်အောင် မွေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ထားဟာ ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေတော့ အတွေ့ အကြုံ ရင့်ကျက်လောက်ပြီလို့လည်း ယူဆပါတယ်။ ဒီတော့”

ကိုအောင်မျိုးသည် စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေထည့်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ ဦးဇင်မောင်ဆီကို ပြန်သွားပါလို့ အစ်ကိုမျိုး ပထမဦးဆုံး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ထားဟာ ဦးဇင်မောင်ဆီကို ပြန်မသွားတော့ဘူး။ ဦးဇင်မောင် နဲ့လည်း တရားဝင် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်သွားကြပြီ ဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့…”

“ကဲ ဒီနေ့ညနေ တစ်နေရာရာသွားပြီး ထမင်းစားကြမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုအောင်မျိုး အားတယ်မဟုတ်လား”

ကိုတင်မြင့်က အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၍ မေးလိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ အေးအေးလည်း ပါလာ၏။ အေးအေးတို့ လင်မယား ရောက်လာသဖြင့် ကိုအောင်မျိုးသည် သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်ပေ။

ထိုနေ့ညက ကိုအောင်မျိုး၊ ကျွန်မနှင့် အေးအေးတို့ လင်မယားသည် ဟိုက်စွမ်သို့ သွား၍ ညစာ စားကြ၏။ ထမင်းစားပွဲတွင် စကားအများဆုံး ပြောသူမှာ အေးအေးတို့ လင်မယား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးကား နားထောင်ကြသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင်ကား ကျွန်မ၏ ရှေ့ရေးကိုသာ တွေးနေပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်တို့သည် လင်နှင့်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြခြင်း မပြုကြတော့ပေ။ ဆက်လက် ပေါင်းသင်းရန်လည်း ကျွန်မတွင် ဆန္ဒမရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ တို့သည် ယခုထက်တိုင် ဇာရားဝင် လင်မယား ဖြစ်နေကြသေး၏။ ကျွန်မသည် သူနှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲ လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်မ ပြဿနာကို ဘယ်လို ရှင်းရမည်နည်း။

[၂၇]

အေးအေးက စာတစ်ရွက်ကို ကျွန်မဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ စာမှာ ဦးဇင်မောင်က အေးအေးထံသို့ ရေးလိုက်သောစာဖြစ်သည်။

အေးအေး

အေးအေးတို့ဆီ ထား ရောက်နေတယ် ကြားလို့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အေးအေး တို့လည်း ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိပြီးရော့ပေါ့။ ကျုပ် အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းကတည်းက အေးအေးတို့ကို မေးဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင် တစ်နေရာမှာ စုံစမ်းဆဲမို့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ခုလောက်ဆိုရင် စိတ်ပြေလောက်ပြီလို့ ကျုပ်ယူဆပါတယ်။ အေးအေးတို့က လည်း ကြည့်ပြောကြပါဦး၊ ကျုပ်ကို မချစ်တောင်မှ သူ့အမေနဲ့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ တကယ်လို့ အဆင်ပြေမယ် ဆိုရင်လည်း ကျုပ် ရန်ကုန် ဆင်းလာမယ်၊ အေးအေးတို့ဆီက တီးခေါက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်ပါ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဇင်မောင်

ကျွန်မက သက်ပြင်းချ၍ စာကို အေးအေး လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အေးအေးသည် စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေ၏။

“အင်း မင်းတို့လည်း ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ် ဖြစ်နေပြီနော်”

ကျွန်မက အေးအေးကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘုန်းကြီးဟာ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ဒကာ-ဒကာမတွေမှာ လည်း တာဝန်ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

"ကိုယ်သိပ်မကျန်းမာတုန်း ဒီအကြောင်းကို ကြားလည်း မကြားပါရစေနဲ့၊ တွေးလည်း မတွေးပါရစေနဲ့အေး၊ ကိုယ်တို့ ပြဿနာကို ကိုယ်တို့ သိပါတယ်။ မင်း မသိပါဘူး"

ကျွန်မတို့ အတွင်းရေးကို မသိသောသူ တစ်ယောက်၏အမြင်တွင်မူ ကျွန်မ သည် ပြင်းထန်သူ၊ လင်ယောကျ်ားအပေါ်တွင် မာနကြီးသူဟု ထင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ဆိုကြပါစေတော့၊ ကျွန်မခံရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအား အတင်း အဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မဘယ်မှာ ချစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မအား မေတ္တာရှိ နှိပ်စက်ခဲ့သူနှင့် မည်သို့ ဆက်လက်ပေါင်းဖက်ခြင်း ပြုနိုင်ပါမည်နည်း။ မအေမှ သမီးထိအောင် မရ အရယူရန် ကြိုးစားခဲ့သူကို ကျွန်မ မည်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရ မည်နည်း။ ကျွန်မ မရှိသည့်နောက် ထားခင်မူကိုပါ အပိုင်သိမ်းရန် ကြိုးစားနေသူကို ကျွန်မ မည်သို့ ပြန်လည်စေ့စပ်ရမည်နည်း။ အေးအေးသည် ကျွန်မတို့ အတွင်းရေး ကို မသိပေ။ သည်အတွင်းရေးများကို အေးအေးအား ဖွင့်ပြောလိုက်ရလျှင်...

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို အေးအေးအား ဖွင့်မပြောလိုက်ပါ။ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဖေဖေနှင့် မေမေ့ အကြောင်းကိုပါ ပြောရတော့ မည် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းရသလိုသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

မိုးလယ်ရောက်လျှင်ပင် ကျွန်မမှာ ကလေးမွေးဖွားတော့မည့် အရိပ် အယောင် များ ထင်ရှား ပြလာကြလေသည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်ကိုမျှ မထွက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ အောင်းနေသည်။ မိုးတွင်းဖြစ်၍ အပြင်ဘက်ထွက် လမ်းလျှောက်၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်မသည် မွေးဖွားတော့မည့် ကလေး အတွက် အင်္ကျီလေးများကို ချုပ်၏။ အေးအေးနှင့် စကားစမြည် ပြောသည့် အခါတွင်လည်း ပြောပေသည်။ တစ်ခါ တလေတော့လည်း ကိုအောင်မျိုး ရောက်လာတတ်သည်။ ကိုအောင်မျိုး ရောက်လာ လျှင် ကျွန်မသည် ဘယ်တော့မျှ တစ်ယောက်တည်း အတွေ့မခံဘဲ အေးအေးပါ သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်၍ စကား ပြောကြသည်။ ကိုအောင်မျိုးမှာ အလုပ်က ထွက်လာပြီး ရန်ကုန်တွင် သူ့မိဘများနှင့် အတူ နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုအောင်မျိုးနှင့် တွေ့တိုင်း ကိုအောင်မျိုး၏ မျက်လုံးများသည် မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် အရောင်တောက် နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ သူသည် ယခင် တစ်ခါက အဆုံးမသတ်ခဲ့ရသော သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ချင်ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်တို့ လက်ထပ်သည့်အချိန်မှ ကျွန်မသည် လူမှုရေးရာအရ ဦးဇင်မောင်၏ ဇနီးသာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ အသည်းနှလုံးတွင် ကိန်းဝပ်

နေသည်မှာ ကိုအောင်မျိုး သာဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် မလွဲမရှောင်သာ၍ ကိုအောင်မျိုးကို အသည်းနှလုံးထဲမှ ကြိုးစား၍ ဖျောက်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုလို လွတ်လပ်နေသော အချိန်တွင်ကား ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မနှလုံးသားထဲတွင် ကြီးစိုးစ ပြုလာပြန်လေသည်။ ကျွန်မ တကယ်ချစ်သူမှာ ကိုအောင်မျိုးဖြစ်၏။ ဦးဇင်မောင်ကို မညှာမတာ လက်သီးဖြင့် ထိုးခဲ့သည်ဟု အထင်မှားကာ ကိုအောင်မျိုးကို စိတ်ခုမိခဲ့သော်လည်း နောက်တွင် အထိုးခံရသူမှာ ဦးဇင်မောင် မဟုတ်ဘဲ ကိုအောင်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း သိရသော အခါတွင်မူ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးကို အသနားပိုခဲ့ရသည်။ ထိုမျှမက ကျွန်မ ဆတ်ဆော့၍လည်း သူ့ခမျာ သေတွင်း နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်ပင်။

အကယ်၍သာ စာရင်းရှင်းကြမည်ဆိုလျှင် ကိုအောင်မျိုး၏ စာရင်းတွင် အရှုံးကြီး ထွက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဆုံးရှုံး လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ အနိုင်ရသူက စော်ကားမော်ကားပြုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသေးသည်။ ကျွန်မကြောင့် ကားမှောက်ကာ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဘဝသို့လည်း ရောက်ခဲ့ရသေးသည်။ သည့်ကြားထဲမှာပင် ကျွန်မ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ရ သေးသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏စာရင်းတွင် ကိုအောင်မျိုး လောက် အရှုံးထွက်သူ ဘယ်မှာရှိပါသေးသနည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ စာရင်းကို ရှင်းတမ်းထုတ်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ကိုအောင်မျိုးဘက်တွင် အရှုံးဂဏန်းများကို တွေ့ရသောအခါ၌ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မနှလုံးသားတွင် ကြီးစိုးလာပေသည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ချစ်ဦးသူကို ဘယ်မှာလျှင် မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မသာ မဟုတ်ပါ။ အသည်းနှလုံးရှိသော မိန်းကလေးတိုင်း သည်လည်း ကျွန်မလိုပင် ခံစားမိကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများ၌ ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိလာသော အခါ၌ကား ကျွန်မတို့သည် ချစ်ဦးသူကို ဘယ်လောက်ပင် ချစ်ပါသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်မတို့၌ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးရန် အခွင့်အရေး မရှိတော့ပေ။ ပိုင်ဆိုင်သူရှိပါလျက်နှင့် ကွဲကွာသွားရသော ချစ်ဦးသူကို လွမ်းဆွတ် နေခြင်းသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများအား သစ္စာမဲ့သူ၊ လျှပ်ပေါ်သူများ အဖြစ်သို့သာ ရောက်ရှိစေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိလာသောအခါများတွင် ချစ်ဦးသူအား တမ်းတတတ်သော နှလုံးသားကို ဣန္ဒြေ ကတ္တီပါအိတ်တွင် ထည့်၍ ဖွက်ထား ကြရပါသည်။

"ကိုယ်က နိုင်တဲ့ အလှည့်ကျတော့ မိန်းမတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ မာတတ်ကြတာပဲ၊ ကျောက်ခဲလို မာတဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုးကို ထားတို့က ဣန္ဒြေဆိုတဲ့ ကတ္တီပါ အိတ်ထဲ ထည့်ဖုံးပြီး နူးညံ့ ဟန်ဆောင် တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကြည့်တော့ လင်နဲ့

သားနဲ့ ဖြစ်သွားလို့ ဒီစကားမျိုးတွေကို မပြောသင့်လေဟန်၊ အသည်းနှလုံး ထဲမှာတော့ အချစ် မပျယ်သေးဟန် ဟန်ဆောင် တတ်ကြတယ်။ တော်တော် တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေပဲ”

မင်္ဂလာဆွေ့ခံပွဲ လုပ်သည့် ညကလည်း ကညင်ပင်ကြီး အောက်တွင် ကိုအောင်မျိုး ပြောသွားသည့် စကားများကို ကြားယောင်လာ၏။ သည်တုန်းက ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးအား ဘာတစ်လုံးမျှ ချေပပြောဆိုခြင်း မပြုလိုက်ရပေ။ ကိုအောင်မျိုးသည် မိန်းမတို့၏ စိတ္တဇဗေဒသဘောကို နားမလည်လေခြင်း၊ ဘဝနှင့် နှလုံးသားတို့၏ အကြားရှိ ကွာဟချက်ကြီးကို မမြင်နိုင်လေခြင်း။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကြင်နာတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပြုပြင်ဖန်တီး၍ မရသော အကြောင်းများကြောင့် ချစ်ဦးသူကို စွန့်ခွာကာ မချစ် မနှစ်သက်သူ တစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုက်ရ၏။ သူ့နှလုံးသားတွင် ချစ်ဦးသူသည် ကြီးစိုးလျက် ရှိ၍နေသေး သော်လည်း သူ့ဘဝတွင်မူ ချစ်ဦးသူသည် ကြီးစိုးခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။ သူ့ဘဝကို ကြီးစိုးပိုင်ဆိုင်သူသာ ဖြစ်လေသည်။ သည်အခါတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် နှလုံးသားတွင် ကြီးစိုးနေသည့် ချစ်ဦးသူကို ကိုယ့်နှလုံးသား ထဲမှာပင် တိတ်တဆိတ် ဝှက်ထားကြရပါ၏။ ချစ်ဦးသူက တမ်းတတတ်သော နှလုံးသားကိုလည်း ဣန္ဒြေကတ္တီပါ အိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ ဝှက်ထားကြရပါ၏။ ကျွန်မတို့သည် ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိလာသော အခါ၌ နှလုံးသား၏စေစားချက်အတိုင်း လုပ်၍မရတော့ဘဲ ဘဝ၏ စေခိုင်းချက် အရသာ လုပ်လာကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ချစ်ဦးသူအား တမ်းတရသော စိတ်တို့ကို ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ကာ ကြိတ်၍ ထားခဲ့ကြရ၏။ သို့ကလို တစ်ဖက်သတ် ကြိတ်၍ ပူဆွေးရသူကို ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ပေးအပ်ကြလျှင် ယောကျ်ားတို့သည် တရားကြပါဦးမည်လော။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် ကျွန်မတို့၏ မေတ္တာ ချောင်းရေသန့်ကို ရွံ့နွံတောတွင် ဖြတ်၍ မစီးဆင်းစေလိုပါ။ ကျောက်ခက် ကြားထဲသာ စီးဆင်း စေလိုပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ မေတ္တာပန်းပင် ကိုလည်း လိမ်လည်ခြင်း ချိုင့်ဝှမ်းတွင် မစိုက်ပျိုးလိုပါ။ သစ္စာကုန်းမြေတွင်သာ စိုက်ပျိုး လိုပါသည်။ ကျွန်မတို့ မေတ္တာပန်းပွင့် ကိုလည်း မသိမိုက်မဲခြင်း အမှောင်တိုက် ထဲတွင် မဖူးပွင့်စေလိုပါ။ စင်ကြယ်မှု အလင်းရောင်ထဲတွင်သာ ဖူးပွင့်စေလို ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ချစ်မေတ္တာရောင်ခြည်ကိုလည်း ပိုးစုံးကြူးလို မလက်စေလိုပါ။ လရောင်လို ရွှန်းလင်းစေလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ နှလုံးသားမှ ဖြစ်စေချင်တာက တခြား၊ ဘဝတွင် တကယ်ဖြစ်တာက တခြားဖြစ်ပေရာ ကျွန်မတို့ကို မကြင်နာတတ်သော၊ အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့သည် ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်

ကို ပေးအပ်ကြလျှင် ယောကျ်ားတို့သည် တရားရာကျပါဦးမည်လော။

သို့ဖြင့် ချစ်ဦးသူအား တမ်းတရပါသော စိတ်သည် ပိုးစုန်းကြူးလို တိတ်တခိုး ရှုန်းလင်းကာ ကျွန်မရင်ထဲတွင် အမြဲတမ်း ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ သည် ချစ်ဦးသူ အစ်ကိုမျိုးဘက်သို့ တိမ်းညွတ်လျက် ရှိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကွဲကွာနေရသော်လည်း ယခုတိုင် သူ၏ တရားဝင်မယား ဖြစ်ပေသေးသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မဝမ်းထဲက ရင်သွေးသည်လည်း ဦးဇင်မောင်၏သွေး ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်မသည် ချစ်ဦးသူအား တိမ်းညွတ်လျက်ပင် ရှိနေ သေးသော်လည်း ဤလို အချိန်အခါမျိုးတွင် အနေအထိုင် သိပ်သည်းဖို့ များစွာလို လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ကျွန်မဘဝသည် သည်အတိုင်း နေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ကလေး မွေးဖွား လာသည်နှင့် ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းရေးကိစ္စများကို စီစဉ် ရပေတော့မည်။ ဦးဇင်မောင်နှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက်တွင် ကိုအောင်မျိုးကို ဘယ်လို သဘောထားမလဲ ဆိုသည့် ပြဿနာမှာ နောက်ပြဿနာ ဖြစ်လေသည်။ နောက် ပြဿနာကို ယခု မစဉ်းစားလိုသေးပေ။ ကိုအောင်မျိုးကလည်း သူ့သဘောထားကို ယခုထက်တိုင် ဖွင့် မပြောသေးပေ။

ယနေ့တော့ ကျွန်မသည် ကောင်းစွာ နေထိုင် မကောင်းလှပေ။ ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကမ္ဘာဇလေကလည်း အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားသည်။ ကျွန်မ၏ ရက်တွက် အတိုင်း ဆိုလျှင် မွေးဖွားဖို့မှာ ရက်ပိုင်းမျှလောက်သာ လိုပေတော့သည်။ ဆရာဝန်ကမူ ယခု အပတ် အတွင်းတွင် မွေးဖွားမည်ဟု ဆိုပေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲ လှဲလိုက်၊ ညနေရောက်၍ မီးပွင့်များ လင်းလာသည်အထိ အိပ်ခန်းတွင်းမှာသာ အချိန်ကုန်သည်။ မွေးဖွားခါနီးပြီဆိုတော့ လည်း ကျွန်မတွင် အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာပါသည်။ ကိုယ့်ယောကျ်ားကမူ အနီး အနားတွင် နေ၍ အားပေးခြင်း မခံရသည့်ဘဝကို တွေးရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည် လာပေသည်။

"ထား ထမင်းစားကြမယ်၊ ဘယ့်နှယ်နေသလဲ"

"ဟင် ငိုနေသလား ထား"

"ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်တွေးပြီး အားငယ်လွန်းလို့ပါ အေးရယ်၊ မွေးခါနီးမှာ ပေးနှစ်သိမ့်မယ့် ယောကျ်ား မရှိပါလားဆိုပြီး အားငယ်လိုက်တာ၊ စိတ်ထဲမှာ

တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သိပ်ပြီး တိမ်းတိမ်းဝေဝေ ဖြစ်တာပဲ”

ကျွန်မက အေးအေး၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညှစ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ လက်ဖျားများမှာ အေးစက်နေကြ၏။ အေးအေးကလည်း ကျွန်မလက်ကို ပြန်၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“အိုကွာ မင်းကလည်း မွေးခါနီး ဖွားခါနီးမှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးပါနဲ့၊ အင်္ဂလိမာလသုတ် ရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ရွတ်ပြီး စိပ်ပုတီး စိပ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း ဦးဇင်မောင်ဆီကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ သူလည်း အဆင်မပြေတုန်းသာ ဒီလိုနေပေမဲ့ သူ့မယား မီးဖွားရင် အနားမှာ နေချင်ပေမပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ ကလေးကိုလည်း မြင်ချင်ရှာမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ အေး၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ သူရောက်လာရင်လည်း ကိုယ့်မှာ အထောက်အကူ မဖြစ်ဘဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရုံပဲ နေမှာပါပဲ။ အခုမှတော့ မထူးတော့ ပါဘူး”

ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။ အေးအေးသည် မပြောတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်မသည် ထမင်း မစားတော့ပေ။ အေးအေး ထွက်သွားသည့်နောက်တွင် ကျွန်မသည် ခေါင်းအုံးအောက်က စိပ်ပုတီးကို ကောက်၍စိပ်ရင်း အင်္ဂလိမာလ သုတ်ကို ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကလေးမှာ မကြာခဏဆောင့်၍ ဆောင့်၍ တိုးသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်အောင် နာကျင်စပြုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ဗိုက်နာ နည်းနည်းပျောက်သွားကာ သက်သာသလိုလို ရှိသွားပြန်သည်။ သို့ရာတွင် မကြာပါ ဝမ်းဗိုက်သည် စောစောပိုင်းက အချိန်တော်တော် ခြား၍ နာနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သိပ်မခြားတော့ဘဲ ဆက်တိုက် နာစပြုလာသည်။

“အေး အေးရေ၊ အေး”

ကျွန်မသည် အခန်းထဲမှနေ၍ အေးတို့ကို လှမ်းခေါ်၏။ သို့ရာတွင် အေးအေး တို့ အခန်းဘက်မှ ပြန်ထူးသံ မကြားရပေ။ အိပ်မောကျနေကြဟန် တူပေသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်မသည် အေးအေးတို့ အခန်းဆီသို့ အားယူ၍ လျှောက်လာကာ တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်၍ နှိုးရ၏။

"အေး အေးရေ"

အခန်းထဲမှ ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

"ဟင် ထား" "

"ကိုယ် သိပ်မိုက်နာနေတယ်၊ ခု ည မွေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

အေးအေးသည် ကျွန်မကို ဖေးမ တွဲခေါ်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကိုတင်မြင့်ကို နှိုး၏။ ကိုတင်မြင့်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ အဝတ်အစား လဲပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

"ခဏနေဦးနော် ထား၊ မောင် ကားသွားပြီးထုတ်နေတယ်"

ခဏကြာလျှင် ကိုတင်မြင့် တက်လာ၍ ခေါ်၏။ အေးအေးကိုတွဲကာ ကား ပေါ်သို့ တက်စေသည်။

ကျွန်မတို့ ဒပ်ဖရင် ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ၁၁ နာရီ ထိုးနေပေပြီ။ ထုံးတမ်း စဉ်လာများကို ရေးမှတ် စာရင်း သွင်းပေးပြီးနောက် ဆရာဝန်က လာ၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်၏။ နောက် ကျွန်မကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ကာ အခန်းတစ်ခု ဆီသို့ တွန်းသွားကြလေသည်။ အခန်းနားသို့ ရောက်သောအခါ မဝင်ရဘဲ ခေတ္တ စောင့်၍ နေရသေးသည်။ ကျွန်မသည် အခန်းဝတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသည့် "အမာဂျင်စီ" ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို သွား၍ မြင်လိုက်မိသည်။

ကျွန်မကား ထိုအချိန်တွင် ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အသည်းတွေ အူတွေသာမက တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွန်းလှည်း ပေါင်နှစ်ဖက်ကို တအားဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ လူးလွန့် နေပါသည်။ ကိုတင်မြင့်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးမှာ တီးတိုးစကား ပြောနေ ကြ၏။ သူတို့အနားတွင် အေးအေးလည်း ရှိပေသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို အကုန်အစင် မကြားရသော်လည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်တော့ ကြားနေရ၏။

"သားဦးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခက်လိမ့်မယ် ထင်ထယ်၊ ဆီဇာရီးယန်ကေ့စ် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သိပ်လည်း မပူပါနဲ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦးမယ်"

နောက်ထပ် ဆရာဝန် နှစ်ယောက် ရောက်လာကာ တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့အားလုံးကို မြင်နေ၍ သူတို့ စကားများကို ကြားနေရသော်လည်း ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့် ကိုယ်မို့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်အားပေ။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်မအနားသို့ ဆရာဝန်တစ်သိုက် ရောက်လာကာ ကျွန်မကို စစ်ဆေးကြပါသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ နားတွင်တော့ ဆီဇာရီးယန်းကေ့စ်ဆိုသော စကားလုံးကို ထပ်တလဲလဲ ကြားနေ ပေသည်။

နံရံလေးတစ်ချပ်သာ ခြားသော အပြင်ဘက်တွင်မူ အေးအေးတို့ ကိုတင်မြင့်တို့ စကားပြောသံများကို ကြားနေရ၏။

"ဆီဇာရီးယန်းကေ့စ်ပဲ၊ သေချာသွားပြီ၊ ဗိုက်ခွဲ မွေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူ့ယောကျ်ား လက်မှတ်ထိုးရလိမ့်မယ်"

အေးအေး၏အသံကို ဘာမျှ မကြားရတော့ပါ။ ကိုတင်မြင့်နှင့် အေးအေးတို့သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မက ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့် ကိုယ်မို့ ဂရုစိုက် နားမထောင်အားသောကြောင့်လားတော့ မသိပေ။

ခဏကြာလျှင် အေးအေးသည် ကျွန်မအနားသို့ သူတစ်ယောက်တည်း ရောက် လာ၏။

"ထား ထား"

ကျွန်မက မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်မ စကားမပြောချင်ပါ။ မျက်လုံးကိုပင် မလွဲသာ၍ ဖွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မပါးစပ်ကမူ ညည်းသံ သည် တအင်းအင်း မြည်လျက်ရှိ၏။

"လက်မှတ်ထိုးဖို့ ကိစ္စပေါ်လာတယ်၊ ယောကျ်ား လက်မှတ်ထိုးမှ ဖြစ်မယ်လို့ လုပ်နေတယ်။ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ကိုယ် ကိုအောင်မျိုးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အခေါ် ခိုင်းထားတယ်၊ သူနဲ့လည်း တိုင်ပင်ဦးမယ်"

"ကိုယ်မသိဘူး၊ အေးတို့ ကောင်းမယ် ထင်သလိုသာ လုပ်ကြ၊ ကိုယ်ကတော့

မြန်မြန် မွေးချင်လှပြီ။ အမယ်လေး နာလှချည့်ရဲ့”

အေးအေးသည် ကျွန်မလက်ကို ဖျစ်ညှစ်၍ ကျွန်မကို စောင်ခြုံပေးကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။ ခဏကြာတော့ အပြင်ဘက်တွင် ကိုအောင်မျိုး၏ အသံကိုပါ ကြားရပါသည်။ နောက် မကြာမီ ကျွန်မကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် အသက်ရှူရ ကျပ်လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတည်းပင် အမောဆို့၍ အသက် ပျောက်သွားလေ မလားဟု ထင်ရ၏။ မီးလုံးကြီးများ ကြောင့်လည်း ပူလှောင် မွန်းကျပ် နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကို အောက်စီဂျင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်၍ပေးတော့မှ အသက်ရှူရချောင်သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် အားယူ၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံး ကလေး များသာ ဖော်ထားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး အဝတ်ဖြူစည်းကာ ခေါင်းတွင် အဖြူ ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ဝတ်ရုံဖြူ ဝတ်ထားသော သတ္တဝါကြီးများသည် ကျွန်မအား ဝိုင်းထားကာ ကတ်ကြေးတွေ၊ ဓားတွေဖြင့် ခွဲစိတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှလည်း မပြောကြ။ ကျွန်မကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။

နောက် ကျွန်မ အနားသို့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဆေး တစ်လုံး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ပေ။

[၂၈]

ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါတွင် လန်းဆန်းကာ အားပြည့်လာသလို ထင်ရ၏။ ကျွန်မသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အေးအေး၊ ကိုတင်မြင့်နှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့သည် ကျွန်မကို စိုးရိမ်တကြီး မိုး၍ ကြည့်နေကြသည်။ စူးဝါးပြင်းထန်သော ဆေးရုံနံ့ကြီးသည် ကျွန်မ နှာခေါင်း ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။

"ကလေးကော ကလေး"

ကျွန်မက သူတို့ကို မေးလိုက်၏။

"ရှိတယ်ထား၊ သားလေး ထားရေ၊ ရှစ်ပေါင်တောင် ရှိတယ်၊ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးအခန်းထဲမှာ သိပ်ထားတယ်"

ကျွန်မသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံး၍ သက်ပြင်းကို ရှိုက်မိ၏။ သြော် ကျွန်မသည် ကလေးတစ်ယောက်၏ မိခင်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ချေပြီတကား။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ကြီးထွား ရင့်ကျက်မှု အစဉ်တွင် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွား ခြင်းသည် မှတ်တိုင်တစ် တိုင်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် ကြီးထွားရင့်ကျက်မှု၏ ပထမမှတ်တိုင်သို့ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရမိပါ၏။ ကလေး တစ်ယောက်ကို လူ့လောကအလယ်သို့ ရောက်အောင် မွေးဖွား ပေးနိုင်ခဲ့သည် ဟူသော အသိဖြင့် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက် မိပါ၏။ ကျွန်မ သားကြီး၏ ရုပ်ရည်သည် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ သူ့ငိုသံသည် မည်သို့ရှိလေ မည်နည်း။ ကျွန်မ၏ ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်မှုသည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို အောင်နိုင်ပြီးသည့် စစ်သူကြီး တစ်ယောက်၏ ဝမ်းသာ ပုံမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

"နေကောင်းတယ်နော် ထား"

ကိုအောင်မျိုးက မေးလိုက်၏။ ကျွန်မက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်မျိုး၏ မျက်နှာသည်လည်း ဝင်းထိန် ကြည်လင်လျက် ရှိပေသည်။ အေးအေး နှင့် ကိုတင်မြင့်၏ မျက်နှာသည်လည်း ပြုံးနေကြပါသည်။

“မထားကို ဆရာဝန် ဆရာမတွေက သိပ် ဂရုစိုက်ကြတာပဲ၊ ဒေါက်တာဒေါ်ရင်မေ ကိုယ်တိုင်က တော်တော် ဂရုစိုက်တယ်”

ကိုတင်မြင့်က ဝင်ပြော၏။ သူတို့တစ်တွေသည် ကျွန်မအနားတွင် စကားစမြည် ပြောနေကြ၏။ ခဏကြာတော့မှ ကိုအောင်မျိုးနှင့် ကိုတင်မြင့်သည် ဆေးလိပ်ဘူးကို ထုတ်ကာ အပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေကြသည်။ အခန်းထဲ တွင် ကျွန်မနှင့် အေးအေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ထား ခု ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ”

“နေကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်း နုန်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ထဲက နည်းနည်းနာတယ်”

“ထား ဗိုက်ကို ခွဲမွေးရတယ်၊ ပြန်ချုပ်ထားတဲ့ အနာက နာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျက်သွားမှာပါ”

ကျွန်မသည် ဗိုက်ခွဲမွေးရသည်ကို အေးအေးပြောမှပင် ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။ ဆီးဇာရီးယန်းကေစ် ဟူသော စကားကို ဆရာဝန် ဆရာမတွေ ပြောနေကြပုံ၊ ခွဲစိတ်ခန်း ထဲသို့ ကျွန်မကို လှည်းဖြင့် သွင်းသွားပုံ၊ ခွဲစိတ်ခန်း မီးလုံးကြီးများ အောက် ကျွန်မ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ဝတ်ရုံဖြူကြီးများ ဝတ်ထားကြသော ဆရာဝန် ဆရာမတွေ ဝိုင်းအုံနေကြပုံတို့ကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာသည်။

“ကိုယ် ဗိုက်ခွဲမွေးရတယ်နော် အေး”

ကျွန်မ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေသဖြင့် သေချာအောင် အေးအေးကို ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ထား၊ ဒေါ်ရင်မေ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး မွေးပေးတာပဲ။ ဗိုက်ခွဲမွေးရတယ်ဆိုတာဟာ ခုခေတ်မှာတော့ သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကလေးကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ အေးရယ်”

အေးအေးက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ကာ အနားမှ ဖြတ်သွားသော ဆရာမတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

"နို့တိုက်ချိန် ထုတ်လာ ပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ အိပ်နေပါတယ်"

"မင်း သားကြီးကလေး သူ့အဖေ ဦးဇင်မောင့်ရုပ်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ၊ အို ချွပ်စွပ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်"

အေးအေးက အားပါးတရ ပြောပြနေ၏။ အေးအေးက ပြောလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မသားကြီး၏ နောင်ရေး ပြဿနာသည် ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။ သူ့အဖေသည် သားကြီးကို တွေ့ ချင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မသားကြီး ကလည်း သွေးက ပြောသောကြောင့် သူ့အဖေကို ခင်မင်တွယ်တာမိပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်မသားကြီးနှင့် သူ့အဖေ၏ ဆက်ဆံရေးသည်လည်း မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

ထိုအခါတွင် ဦးဇင်မောင်နှင့် ကျွန်မ၏ ဆက်ဆံရေးသည် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

"မင်း ဗိုက်ခွဲရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော့ ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားတာပဲ၊ ဒီအထဲမှာ ဗိုက်ခွဲဖို့ ကိစ္စကို ယောကျ်ားက လက်မှတ်ထိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ယောကျ်ား လက်မှတ် မထိုးရင် မဖြစ်ဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေ ဇွတ်ပြောနေတော့ ကိုယ်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး"

"နောက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲ"

"သူတို့ကလည်း ယောကျ်ား သို့မဟုတ် မိဘဖြစ်စေ၊ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်စေ လက်မှတ် ထိုးရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဦးဇင်မောင်ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်မယ်လို့ စိတ်ကူး မိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ၊ ဗိုက်ခွဲရမယ့် ကိစ္စက နာရီပိုင်း အတွင်းမှာ ဆိုတော့ ကြေးနန်း မရိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုအောင်မျိုးကို ခေါ်တိုင်ပင် ရတာပေါ့။ ကိုအောင်မျိုးက သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တွေ မေးကြည့်တော့ သိပ်အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုလိုမည်မည် လက်မှတ်ထိုးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါမှ ထုံးတမ်း စဉ်လာ အရဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ကိုအောင်မျိုးက ကိုယ်နဲ့ မောင့်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော် ထိုးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သဘောတူလား မေးတယ်။ သူကတော့ ဒါက ဖော်မယ်လ်လ်တီး ဖြစ်ပါတယ်လို့ ခပ်လွယ်လွယ်ပြောတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ် မင်းကို လာမေးသေးတယ်လေ၊ မင်းတို့ သဘောဆိုလို့ နောက်ဆုံးတော့ အစစအရာရာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ"

"ဒါဖြင့် ကိုအောင်မျိုး လက်မှတ်ထိုးတယ် ဆိုပါတော့"

ကျွန်မက အေးအေးကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ အေးအေးသည် ကျွန်မ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်၍ သိမ်းပေး နေသည်။

"ဟုတ်တယ် လက်မှတ် ထိုးရုံတွင် မကဘူး၊ မင်းအတွက် သွေးသွင်းဖို့လိုတော့လည်း သူ့သွေးပဲ ဖောက်ပြီး သွင်းပေးတာပဲ"

"ဟင် သူ့သွေးကို သွင်းရတယ်"

"မင်း သွေး အမျိုးအစားကလည်း ရှားတယ်လို့ ပြောတယ်။ အေဘီဆိုလား၊ ဘာလား ကိုယ်တော့မသိပါဘူး။ နောက်ဆုံး ကိုအောင်မျိုးက သူ့သွေးနဲ့တူတယ် ဆိုပြီး ဖောက်ပေးတာပဲ"

"အင်း မင်းတို့လည်း ငါပြိုဟ်ကောင်မကြောင့် တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြတာပဲနော်"

ကျွန်မက စိတ်မကောင်းသလို ညည်းလိုက်ပါသည်။ အေးအေးသည် ကျွန်မ လက်ဖဝါးများကို ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်၏။

"ဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်တို့ကလည်း မအောက်မေ့ပါဘူး။ အဲဒီညက ကိုအောင်မျိုးနဲ့ ကိုတင်မြင့် ကားတစ်စီးနဲ့ သွေးလိုက်ရှာကြတာပဲ။ သွေးဘဏ်မှာလည်း အဲဒီသွေးအမျိုးအစားက ကုန်နေပြီ။ အပြင်ဘက်မှာလည်း ရှာမရတော့ဘူး။ ကိုအောင်မျိုး သွေးနဲ့ မလောက်လို့ နောက်ဆုံး အခက်တွေ့ နေတုန်း ဆေးရုံဂိတ်က ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက်က သူ့သွေးနဲ့ တူနေလို့ သူ့သွေးကို ထပ်သွင်းရသေးတယ်။ သူ့ကို ငွေတစ်ရာ့ ရှစ်ဆယ် ပေးလိုက်ရတယ်"

ကျွန်မတို့သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ကိုအောင်မျိုးနှင့် ကိုတင်မြင့် ကား အပြင်ဘက်စင်္ကြံတွင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။

"ကိုယ်လည်း နေရင်းထိုင်ရင်း လင်တစ်ယောက် နောက်ထပ်ရလိုက်ရတာပေါ့နော် "

ကျွန်မက အေးအေးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောသည်။ အေးအေးသည် အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေသော ကျွန်မ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့မှ အေးအေးက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွာ။ မချော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာတဲ့အကြောင်းကြောင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရတာပါ။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ မင်းအတွက်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်ပေမဲ့ မင်းအတွက် ဝေဒနာဖြစ်သွားမှာကို သူ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ခုလည်း 'ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်မှာ စိုးတယ်။ သူ့သဘောကို တီးခေါက်ကြည့်ပါဦး' ဆိုလို့ ကိုယ်တို့ မင်းဆီကို လာမေးသေးတယ် မဟုတ်လား "

"သူလည်း လူပျိုဘဝက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ အလိုလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကိုယ်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ရမလား၊ စိတ်နာရမလားတောင် တွေးမရတော့ဘူး"

ကျွန်မ ကြည်သာရွှင်ပျပုံကိုကြည့်၍ အေးအေးကပါ ရယ်လိုက်၏။

"အစစ်ပဲ။ သူ လက်မှတ်ထိုးတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကတောင် 'ဟော့လူ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက မိန်းမရလိုက်မှန်း မသိဘူး' ပြောလို့ သူကတောင် ရယ်နေသေးတယ်"

ကလေးများကို နို့တိုက်ချိန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်၍ ဆရာမသည် ကလေးကို ထုတ်လာ၏။ အေးအေးက ဆရာမ ကောက်ယူပေးသော ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက်မိသည်။ ကျွန်မသည် ဗိုက်ခွဲထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် အိပ်ရာက မထရသေးပေ။ ထို့ကြောင့် အေးအေးက ကလေးကို ကျွန်မအနားသို့ ပွေ့၍ပြ၏။ ကျွန်မသည် သား၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့် အားတက်လာပါသည်။

"သားကလေး သားကလေး"

ကျွန်မ စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုမိပါသည်။ လောကကြီးထဲတွင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်မ ဗိုက်ကိုခွဲ၍ မွေးထုတ်လိုက်ရသည့် သားတစ်ယောက်လုံး ကျွန်မအနားတွင် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မရင်မှ ဖြစ်သော သားကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေပေသည်။ ကျွန်မ သားကြီးမှာ အေးအေးပြောသလို ဦးဇင်မောင်နှင့် ချွတ်စွပ်တူပါသည်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံနှင့်တကွ မျက်နှာပေါက်ကျပုံ အားလုံး ဦးဇင်မောင်နှင့် တထေရာတည်း ဖြစ်ပါသည်။

အေးအေးက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကိုတင်မြင့်၊ ကိုအောင်မျိုးတို့ နှစ်ယောက်

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ကိုအောင်မျိုးက အေးအေးလက်ထဲမှ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

"လူပျိုကြီးက ကလေးတော့ ချီတတ်သားပဲ"

အေးအေးက ကိုအောင်မျိုး ကလေးပွေ့ယူပုံ လက်အနေအထားကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာဝန်ကိုး အေးအေးရ။ ဒပ်ဖရင်ဆင်းတုန်းက သူများကလေးတွေ လိုက်ချီပေးနေကျ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး သူများကလေး လိုက်ချီနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တော့မှာ ထင်ပါရဲ့"

ကိုအောင်မျိုးက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်မ နားမလည် နိုင်သော်လည်း ကိုအောင်မျိုး၏ အမူအရာ လေယူလေသိမ်းတို့ကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်၍သွားပါသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် သားကြီးကိုပွေ့၍ ချော့မြူနေ ပါသည်။ အေးအေးပြောသလိုပင် ကလေးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ခံထားပုံ၊ တံတောင် ဆစ်ချိုး၍ တန်းခံကာ ပွေ့ထားပုံတို့မှာ တကယ်အချိုးကျ လှပါသည်။ ကျွန်မပင်လျှင် သူ့လို ချီတတ်ဦးမည်မဟုတ်ပေ။

ကိုအောင်မျိုးသည် သားကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူ့အကြည့်၌ မြတ်နိုးခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ခြင်း စသည့် စေတနာများ ထင်ဟပ်နေကြသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် နှမြောတသခြင်း၊ ရင်နာခြင်းစသည့် ဝေဒနာများသည်လည်း ထင်ဟပ်နေကြသည်။ သူ့အကြည့်သည် သူ့ရင်တွင်း၌ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြသော ဝေဒနာများကို ထင်ဟပ်သော အကြည့်မျိုးဟု ဆိုချင်ပေသည်။

သားကြီးကို ကိုအောင်မျိုး ပွေ့ ချီပြီး စိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင် စွဲသွားပါသည်။ သည်အချိန် ကိုအောင်မျိုးရင်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားနေမည်နည်း။ ကိုအောင်မျိုးသည် မတော်ရသော သားကိုကြည့်ကာ ဆွေးနေမည်လော။ သို့မဟုတ် လက်မှတ်ထိုး၍ ဗိုက်ခွဲမွေးခဲ့ရသည့် သားဖြစ်၍ သူ့သားဟုပင် ယူဆ နေမည်လော။ သူ့ရင်တွင်ရှိသည့် ခံစားချက်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲရှိသည့် ခံစားချက်ကို မပြောနှင့်၊ ကျွန်မပင်လျှင် ထိုစဉ်ကဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားချက်ကို ကျွန်မ ပြောမပြတတ်ပေ။

တကယ်တော့ သားကြီးသည် ဦးဇင်မောင်၏ သွေးဖြစ်၏။ ကျွန်မသည်လည်း

ဦးဇင်မောင်၏ တရားဝင် မယားဖြစ်လျက် ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ပြီးနောက် သားကြီးကို လူ့လောကရောက်အောင် ဆွဲထုတ်ခဲ့သူမှာ ကိုအောင်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ အေးအေးကို ကျွန်မ ပြက်ရယ်ပြောခဲ့သလိုပင် ကျွန်မသည် နေရင်းထိုင်ရင်း လင်နှစ်ယောက်ကို ရခဲ့၍ သားကြီးသည်လည်း လူဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဖေနှစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပကော။

ဦးဇင်မောင်သည် သည်ရှုခင်းကို မြင်လျှင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်လေမည်နည်း။ ကိုအောင်မျိုး၏ နာမည်ကို ကြားရရုံမျှဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါ ဖြစ်လေ့ရှိသော ဦးဇင်မောင်သည် ကိုအောင်မျိုး သူ့မယားဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ့သားကြီးကို ပွေ့ချီ နေသည်ကို မြင်ရလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ကျွန်မသည် မေမေ့ စီမံချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ကျွန်မ၏ သပွတ်အူ အိမ်ထောင်ရေး၏ နောင်ရေးကို တွေးမိပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ သားကြီးသည် သေမင်းလက်မှ ရုန်းထွက် နေချိန်တွင် သိုက်သမား ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြုံးချင်း ဖလှယ်ကာ အကြည်ဆိုက် နေကြမည်လား မပြောတတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ မျက်လုံး များသည် ဘာကိုမျှ ထင်ရှားစွာ မမြင်ရဘဲ မျက်ရည်များဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေကြသည် တကား။

“ထား မကျန်းမာ တုန်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးနဲ့ကွယ်”

အေးအေးက ကျွန်မကို ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ကျွန်မရှေ့တွင် အေးအေးတို့ ရှိကြောင်းကို သတိရလာ၏။

“ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ လူ့လောကထဲကို ကိုယ့်သားကြီး ပုံမကျ ပန်းမကျ ရောက်လာရပုံကို တွေးမိလို့ပါ။ အဖေရဲ့ အသိအမှတ် ပြုချက် ကလေးတောင် မရဘူး။ သူစိမ်း တစ်ယောက်က အဖေယောင်ဆောင် လက်မှတ်ထိုးလို့ ရောက်လာရတဲ့ ဘဝ၊ ကိုယ့်သားကြီးကတော့ လူ့လောကထဲ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ အမေက မျက်ရည်နဲ့ ဆီးကြိုရမယ့်အဖြစ်ကို သိရှာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မသည် လက်တွန်း လှည်းကလေးပေါ်ရှိ သံပုခက် ကလေးထဲသို့ ရောက်သွားသော ကျွန်မသားကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။ အေးအေးကမူ ဘာမျှ မပြောတော့ပေ။

အချိန်စေ့၍ ကလေးများကို ဆရာမများက သိမ်းသွားကြ၏။ အေးအေးတို့ တစ်သိုက်သည် လူနာမေးချိန် ကုန်လွန်သည်အထိ နေကြကာ အတော်မိုးချုပ်မှ ပြန်သွားကြပေသည်။

အေးအေးတို့ ပြန်သွားသည်နှင့် ကျွန်မသည် ထိန်းချုပ်ထားရသော မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်ပါသည်။ သည်အခါ ကျရသော မျက်ရည်များက ကံနည်းလှသော ကျွန်မ ဘဝအတွက်လည်း မဟုတ်၊ ဦးဇင်မောင်အတွက်လည်း မဟုတ်၊ ကိုအောင်မျိုး အတွက်လည်း မဟုတ်ပေ။ ရင်မှဖြစ်သော ကျွန်မသားကြီး၏ နောင်ရေးအတွက် ငိုရခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မသားကြီး ဇော်မြင့်သည် ခြောက်လရွယ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဇော်မြင့်ဟူသော အမည်ကို အေးအေးက ရွေးပေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် ဆေးရုံက ဆင်းကတည်းက အေးအေးတို့အိမ်မှာပင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မသည် သားကြီးကို ဂရုစိုက်နေရသည်နှင့် ယခုတိုင် အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးပေ။ အေးအေးတို့ လင်မယားကလည်း ကျွန်မ အားမနာရအောင်၊ လိုလေသေး မရှိအောင် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အေးအေးတို့က ဘယ်မျှပင် သဘောကောင်းစေကာမူ ကျွန်မအဖို့ အလုပ် တစ်ခုခုကိုတော့ တွေ့အောင် ရှာရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သားကြီး၏ ကြီးပြင်းလာရေးနှင့် ကျွန်မ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေထိုင်ရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ ရှာရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သားကြီးမှာ ကြီးလာလေလေ သူ့အဖေနှင့် တူလေလေ ဖြစ်သည်။ ပါးစုန့်ပုံ့ပုံ့ကြီး ထွက်နေကြပုံ၊ မျက်ခုံးမွေးများ နက်မှောင် ထူထဲနေပုံ၊ မျက်လုံး တောက်ပကြပုံ၊ မျက်နှာပေါက် ပြည့်ဝိုင်းပုံတို့မှာ သူ့အဖေနှင့် တထေရာတည်း ဖြစ်၏။ အသားဖြူတာ တစ်ခုသာ ကျွန်မနှင့် တူပေသည်။ ကျွန်မသည် အချစ် ဟူသမျှကို ယခုအချိန်ထိ သားကြီးပေါ်ကို ပုံထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် အေးအေး အားသည့် အချိန်တွင် သားကြီးကို အေးအေးနှင့် ထားပစ်ခဲ့ကာ အလုပ်အကိုင် ကလေးများကို စနည်းနာ ကြည့်မိပါသည်။ ပညာမင်းကြီးရုံးသို့ ချောင်းပေါက်မတတ် သွားသော်လည်း ဘာမျှမထူးပေ။ တချို့ တရုတ်ကုလားကုမ္ပဏီ များတွင်မူ ချောမောစွာ အလုပ်ရသော်လည်း ဦးဖေအောင်က သင်ခန်းစာပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ မလုပ်ရဲတော့ပေ။ သူတို့ထဲသို့ ကျွန်မလို မိန်းမ တစ်ယောက် ရောက် သွားခြင်းသည် ကျားရှေ့တွင် မှောက်လျက် လဲသလိုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အေးအေးတို့ ကလည်း အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြပေသည်။ အေးအေးတို့ကမူ ကျွန်မကို လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဖြစ်သော ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကိုသာ လုပ်စေလိုပေသည်။

သည်အတော အတွင်း ကိုအောင်မျိုးသည် အေးအေးတို့အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပေသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် တစ်ခါတုန်းက မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကုလသမဂ္ဂ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး အဖွဲ့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော်လည်း နောက်တွင် ထွက်လာခဲ့ကာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းကလေး တစ်ခု

ဖွင့်နေပေသည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ရောက်လာတိုင်း သားကြီးကို ပွေ့ချီ နမ်းရှုပ်ကာ ချော့မြူလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မသည် သားကြီးနှင့် ကိုအောင်မျိုးတို့၏ နီးလျက်နှင့် ဝေးရသော ဘဝကိုမြင်ရတိုင်း ရင်ထဲတွင် ဆို့သွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်သည် ယခုတိုင် တရားဝင် လင်မယားအဖြစ်မှ ပြတ်စဲခြင်း မရှိသေးပေ။ အမိုး တစ်ခုတည်း အောက်တွင် နေထိုင်ကြ၍ ဟင်းရှက် တစ်ဆုပ် ထင်းတစ်စည်းကို အတူရှာဖွေ၍ စားသောက်ကြလျှင် လင်မယား အထမြောက်သည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ရွာစီနေကြကာ မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ချင်ကြသည့် ဘဝဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံ ရေးသည် သောင်မတင် ရေမကျသော ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့သည် သည်လို ဆက်ဆံရေးမျိုးကို အဆုံးသတ် ရပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် ကျွန်မကြားတွင် စာရင်းရှင်းပွဲကို ပြုလုပ်ရလိမ့်မည်။ သည်စာရင်းကို စောစော မရှင်းပါလျှင် နောက်တိုးလာသော စာရင်းများသည် ရှင်း၍ မရအောင်ပင် ရှုပ်ထွေး လာကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မကြာတော့သော တစ်နေ့တွင် အပြီးအပိုင် စာရင်းရှင်းကြရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောပေ။ ကိုအောင်မျိုး ကိုလည်း မပြောပါ။ အေးအေးတို့ကိုပင် မပြော။ သူတို့ကလည်း ဤအကြောင်းကို ကျွန်မအား မမေးကြတော့ဘဲ ကျွန်မအကဲကိုသာ ကြည့်နေကြဟန် တူပေသည်။ သူတို့က မေးလာလျှင်မူ ကျွန်မသည် မဖုံးမကွယ်ဘဲ ဖွင့်ပြောမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

နှင်းမှုန်ကလေးများ ဝေစပြု၍ နေခြည်သိမ်းစပြုသော ဆောင်းနှောင်း တစ်ညနေ တွင် ကျွန်မသည် ခြံထဲက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် သားကြီး ဇော်မြင့်ကို လက်တွန်း လှည်းပေါ်တွင် တင်၍ တွန်းနေ၏။ နေလုံးသည် အနောက်ဘက် သစ်ပင်အုပ်များ နောက်သို့ လျှောကျသွားပြီဖြစ်ရာ ရွှေရောင်နေခြည်များသည် အရှေ့ဘက် သစ်ပင်ထိပ် ဖျားများပေါ်တွင် ဝဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သစ်ပင်ရိပ်များသည် ရှည်လျားလာကြကာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုးကျနေသည်။ မြက်ပင်ကလေး များသည် ညှိုးရော်ခြောက် သယောင်းစပြုလာကြ၏။

အေးအေးတို့ လင်မယားမှာ ညှော်ခံပွဲတစ်ခုသို့ ထွက်သွားကြ၏။ ကျွန်မသည် လက်တွန်း လှည်းပေါ်တွင် ဝူးဝါးအော်ကာ ဆော့ကစားနေသော သားကြီးကိုကြည့်ရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် တွန်းနေမိသည်။ တော်တော်ညှောင်းညာလာတော့မှ ကျွန်မသည် ခြံထဲက ခုံတန်းလျားကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ ဆောင်းတွင်း ဖြစ်၍ အမှောင်ရိပ်သန်းစပြုပေပြီ။ မိန်းမငယ်တို့ ဆွယ်တာ ပါးပါးလုလုကလေးများ

ကိုဝတ်ကာ လမ်းသလားကြသော အချိန်ပင်တည်း။

ခြံထဲသို့ မော်တော်ကား တစ်စီး ဝင်လာကာ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင် အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကျွန်မဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

"သားသားကြီးလားကွ"

သူသည် ကျွန်မကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်အားသေးဘဲ လက်တွန်း လှည်းပေါ်က သားကြီး ဇော်မြင့်ကို ပွေ့ချီ နမ်းရှုပ်နေ၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးနှင့် သားကြီး ဇော်မြင့်တို့ ပွေ့ချီနမ်းရှုပ်နေပုံကို ကြည့်၍ ရင်ထဲ ကြည်နူးသွားမိသည်။ ကြည့်ပါလေ၊ ချွေးတွေ သံတွေဖြင့် ဂျူတီကုတ်ကို လက်မောင်းတွင် ပိုက်ထားသော ကိုအောင်မျိုးသည် ကားပေါ်မှ ခရီးရောက်မဆိုက် သားကြီးကို ပွေ့ချီကာ သားကြီး၏ နီတွေးသော ပါးပြင်၊ နဖူး၊ ခြေဖဝါးတို့ကို နမ်းရှုပ်လျက်၊ သားကြီးကလည်း သူဆော့ကစားနေကျ လက်ကို သိနေကာ ကိုအောင်မျိုး၏ လက်ထဲတွင် ပြုံးရယ်ကြည်နူးလျက် အပြစ်ကင်းစွာ မြူးထူးနေကြသူ ယောကျ်ားသားနှစ်ဦး၊ ပို၍ တိကျစွာ ပြောရလျှင် ကလေးငယ် တစ်ဦးနှင့် ယောကျ်ားကြီး တစ်ဦး။ ထို့ထက်ပို၍ တိကျစွာ ပြောရလျှင် ကျွန်မ၏ သားကြီးနှင့် ချစ်ဦးသူ။

အကယ်၍သာ ကျွန်မတို့ တစ်သိုက်သည် အိမ်ထောင်စု ကလေးတစ်ခုဟု ဆိုပါ လျှင် အလုပ်မှ ပြန်လာသော ဖခင်သည် မိခင်နှင့် သားထံသို့ ချွေးသံစိုရွှဲလျက် ခရီး ရောက်မဆိုက် ပေါက်လာကာ သူ့သားကို ပွေ့ချီချော့မြူနေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မကလည်း အလုပ်မှပြန်လာသော လင်သားထံမှ ပစ္စည်းများကို လှမ်းလင့်ယူကာ သားကြီး ဆိုးကြောင်း၊ နွဲ့ကြောင်း၊ ခရာကြောင်း၊ တာကြောင်းကို ပြောပြပေလိမ့်မည်။ သည်အခါတွင် ဖခင်သည်လည်း သူချစ်သော သားကြီး အကြောင်းကို သူချစ်သော မယားထံက ကြားရသဖြင့် တစ်နေကုန် ပင်ပန်း သမျှတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကျောက်စက်ရေကို သောက်လိုက်ရသလို ရွှင်လန်း သွားပေသည်။ ခြောက်ကပ်လှသော နေ့တာတစ်ခု ကုန်ဆုံး၍ ရွှေခြည်တို့ မှုန်းသည့် ညနေခင်း၌ အိမ်ဦးနတ်သခင် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာချိန်သည် လှပ တင့်တယ်သော အချိန်ပင်တကား။

ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက် နမ်းရှုပ်နေကြသည်ကို ကြည့်၍ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်ကူးအိမ်ထောင်စုကလေး တည်ဆောက် ကြည့်နေမိသည်။

"ထားကို မီးဖွားပေးတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ လို့ 'ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ ကလေးရော နေကောင်းရဲ့လား' လို့ မေးလိုက်တယ်။ အစ်ကိုမျိုးဖြင့် မျက်နှာပူလိုက်တာလေ၊ ဘယ်လို ဖြေရမှန်းမသိဘူး"

ကိုအောင်မျိုးက သားကြီးကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှည့်ပြောလိုက်၏။ သားကြီးသည် လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ ကိုအောင်မျိုးကို ကြည့်၍ ရယ်နေသည်။

ကိုအောင်မျိုး၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရတော့မှ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိမ်ထောင်စုကလေးသည် ဆပ်ပြာပူဖောင်းလို လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တကယ့်ဘဝတွင် ကိုအောင်မျိုးသည် သားနှင့် ဇနီးထံသို့ အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာသော လင်ယောကျ်ား မဟုတ်ပါတကား။ ရွှေခြည်တို့မှန်းသည့် ညနေခင်းသည်လည်း ကျွန်မ အဖို့ အိမ်ဦးနတ်သခင် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာသည့် လှပတင့်တယ်သောအချိန် မဟုတ် ပါတကား။

ကျွန်မသည် သည်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေး ဆပ်ပြာပူဖောင်းများနှင့် ဆော့ကစားနေသော စိတ်တို့ကို ဖျောက်လိုက်ရကာ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်၏။

"ထား"

ကိုအောင်မျိုးက သားကြီး၏ လက်တွန်းလှည်းကို ကျွန်မအနားသို့ တွန်းလာကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း ပြန်မထူးမိပေ။

"ထား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်"

သူက ထပ်၍မေးလိုက်တော့မှ ကျွန်မသည် သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရောက်တတ်ရာရာတွေပါပဲ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ အတန် ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

"ထားရဲ့နောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော စဉ်းစားပြီးပြီလား ဟင်"

ကိုအောင်မျိုးက ဂျူတီကုတ်ကို လက်တွန်း လှည်းတန်းပေါ်ကို တင်လိုက်သည်။

"ဘယ်လို စဉ်းစားရမှာလဲ"

"တစ်ခါတုန်းက အစ်ကိုမျိုး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ထားဟာ တစ်ယောက် တည်း ဒီလိုမနေသင့်ဘူးလို့။ ဒီလိုနေတာဟာ မတင့်တယ်ဘူးလို့"

ကျွန်မက သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။

"တစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ် အစ်ကိုမျိုး။ အမိဝမ်းက ကျွတ်ပြီး လောကကြီးထဲ ရောက်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း၊ သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း သေရမှာပဲ မဟုတ်လား။ အဖော်ကောင်းလို့ မွေး လာပြီး အဖော်ကောင်းလို့ သေကြရတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ်လို အယူအဆ မျိုးတွေ ဝင်နေတာလဲ ထား၊ ထား အယူအဆတွေဟာ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း မွေးလာပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားရမယ့်ခရီးမှာ အဆုံးမရောက်ခင် အပေါင်းအဖော် ရှာကြရတာပေါ့။ ကဲပါလေ ဒါတွေ ထားပါတော့။ ထား ဦးဇင်မောင် ဆီကို ပြန်သွားဖို့ နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစား တော့ဘူးလား"

ကျွန်မသည် သူ့မေးခွန်းကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖို၍လည်းလာ၏။

"ဟင့်အင်း၊ ဒီအခြေ ရောက်မှတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်ဆုံစည်း ကြဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ရေစက် ကုန်ကြပြီပဲ"

ကိုအောင်မျိုးသည် ဆောင်းနှောင်း ဆည်းဆာတွင် တဝေဝေကျနေသည့် နှင်း ကြွင်းမှုန်ကလေးများကို ငေးကြည့်နေ၏။

"တကယ်ပြောတာလား ထား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး။ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့"

"ထား စဉ်းစားပြီးပြီ။ သူနဲ့ ထားဟာ ဒီဘဝမှာတော့ အကြောင်းကုန်ကြပြီလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပြီ"

"သားကြီးအတွက်ကော"

ကိုအောင်မျိုးက လက်တွန်း လှည်းထဲတွင် ဆော့ကစားနေသော သားကြီးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးစကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မကို အထင်သေးလေခြင်းဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

"ထားဟာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာကျွေးနိုင်လောက်အောင်တော့ အစွမ်းအစ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"အစ်ကိုမျိုး ဆိုလိုတာက ဒါမဟုတ်ဘူး ထား။ သားကြီးက လူမှန်း သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ရင် သူ့အဖေကို တွေ့ ချင်ရှာမှာပဲ။ သွေးက စကားပြောလာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ထား စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့။ ဦးဇင်မောင်ဆီကို ပြန်သွားပါ။ အစ်ကိုမျိုး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုက်တွန်းပါရစေ"

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး စကားများကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ငေးနေမိ၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် ဘာကြောင့် ကျွန်မအား ဦးဇင်မောင်ထံ ပြန်သွားရန် တဖွဖွ တိုက်တွန်း နေပေသနည်း။ သူတိုက်တွန်းသည်မှာ တစ်ကြိမ်လည်း မကတော့ပေ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေနှင့် ဆိုသော စကားသည်လည်း တကယ်ပြောခြင်း ဖြစ်လေသလော။

"အစ်ကိုမျိုး ထားကို ခင်ရင် ဒီစကားတွေကို မပြောပါနဲ့တော့လို့ ထား တောင်းပန်ပါရစေ။ ထား ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်း ခေါင်းအုံမှသိ ဆိုတဲ့ စကားလို ထားအကြောင်း ထားသိပါတယ်"

ကျွန်မက စကားစပြတ်သွားစေရန် ပြောလိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုအောင်မျိုးသည် ကျွန်မ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ထားဟာ တစ်ခုခုကိုတော့ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ တစ်ဖက်မှာ ကမ်းပြိုပြီး တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းရတာပဲ။ ခုတော့ ထားဟာ တစ်ဖက်မှာတင် ကမ်းပြိုပြီး တစ်ဖက်မှာ သောင်မထွန်းဘူးဆိုတော့"

“အို ကမ်းလည်း မပြိုပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သောင်ထွန်းစရာလည်း မလိုပါဘူး ထင်တယ်”

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး စကားများကို ပြန်၍ ချေပလိုက်၏။ ပြော၍သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကိုအောင်မျိုးသည် ဘယ်လိုရင်းအချက်ကို ဆွဲယူနေသနည်း။ ဘယ်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောနေသနည်း။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မစဉ်းစားတတ်ပါ။

“မဟုတ်သေးဘူး ထား။ ထားဟာ ဦးဇင်မောင်ဆီကိုပဲ ပြန်သွားရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ဦးဇင်မောင်နဲ့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခု ကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ဘယ်သင်းကို လုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာတော့ အစ်ကိုမျိုး မပြောလို ပါဘူး။ ထားဘာသာ ထား ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ထား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ထား သူ့ကို ကွာရှင်းဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီ။ အချိန်ကို စောင့်နေတာ တစ်ခုပဲ”

ကျွန်မက ပုဏ္ဏရိက် ပန်းပွင့်ကလေးကို ချူး၍ လုံးခြေရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဘာ သူနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ကိုအောင်မျိုးသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မြေကြီးကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုးနေ၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ထားကို အစ်ကိုမျိုး လက်ထပ်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောမိဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်မိ၏။ အပျိုတုန်းကလို ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း စသည့် ဝေဒနာတို့သည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် လှိုင်းထနေကြသည်။

“အစ်ကိုမျိုး ထားကို ဒီစကားပြောချင်နေတာ ကြာပါပြီထား။ အေးအေးတို့ အိမ်မှာ ထားနဲ့ ပထမဆုံး ပြန်တွေ့တဲ့ အခေါက်ကတည်းက ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက ပြောချင်တာပဲရှိတယ်။ ပါးစပ်က ထွက်လာတော့ ထားကို ဦးဇင်မောင်ဆီ

ပြန်သွားဖို့ စကားပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲရှိတာ တစ်မျိုး၊ ပါးစပ်ကထွက်တာ တစ်မျိုးဆိုတော့ အစ်ကိုမျိုးဟာ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူကြီးလို့ ထားက ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မယ်”

ကျွန်မသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောမိပေ။ သူ့ရင်ထဲရှိတာတွေ အန်ထုတ်စမ်းပါရစေ ဟု သဘောထားကာ ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ထား။ အစ်ကိုမျိုးဟာ ဟန်မဆောင်ချင်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်နေရ တယ်။ ထားကို ဦးဇင်မောင်ဆီလို့သာ ပါးစပ်က ပြောရပေမဲ့ ရင်နာတယ်။ အမှန် ကတော့ အစ်ကိုမျိုးဟာ အချစ်ကို စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ထား။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်ချင်ပါတယ်။ တခြား ဘယ်သူ ပိုင်တာကိုမှ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဦးဇင်မောင်ဆီ ပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းတာ ကတော့ ထားရဲ့ စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိချင်လို့ပဲ။ ထားနဲ့ ဦးဇင်မောင်ဟာ တရားဝင် မကွာရှင်းသေးခင်မှာ အစ်ကိုမျိုး ပယောဂကြောင့် ပြတ်စဲသွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အစ်ကိုမျိုးဟာလည်း လင်နဲ့ ပြတ်စဲခြင်း မရှိသေးတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို ကြာခိုတဲ့ ကြာသမားတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထားဆီက အဖြေတစ်ခုခု ထွက်လာအောင် ဦးဇင်မောင်ဆီကို ပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ရတာပဲ။ တိုက်တွန်းရင်းလည်း ကြာပင်အောက်က မော့်နေရတဲ့ ဖားလို တမျှော်မျှော်ပဲ။ ခုတော့ အစ်ကိုမျိုးရဲ့ ပယောဂမပါဘဲ ထားနဲ့ သူဟာ အကြောင်းကံ မဆုံကြတော့တဲ့အတွက် ပြတ်ပြတ်စဲစဲပဲ နေကြတော့မယ်လို့ ထားက ပြောပြီးပြီ။ သူနဲ့ ရေစက် ကုန်ကြပြီ ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုမျိုးကို လက်ထပ်ပါ ထား။ အစ်ကိုမျိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ရေစက် မကုန်ကြသေးဘူး ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုမျိုး စကားကို အစ်ကိုမျိုး ရုပ်သိမ်းပါ တယ် ထား။ ဟင် ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကိုအောင်မျိုးသည် မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် တတွတ်တွတ် မေးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ သူ့မေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမည်လဲဟု စဉ်းစားနေမိပါသည်။ အင်း ဟု ခေါင်းညိတ် လိုက်ရမလား။ ဟင့်အင်းဟု ခေါင်းခါလိုက်ရမလားဟု တွေး၏။ သို့ရာတွင် နေပူမှာ ကြည့်၍ အရိပ်မမြင်သလို ဆူပွက်လျက်ရှိသော ကျွန်မ နှလုံးသား တွင်လည်း အရိပ်ကို ကြည့်၍ မမြင်ပါတကား။

“စဉ်းစား မနေပါနဲ့ ထား။ အစ်ကိုမျိုးကို ချစ်လို့ပဲ သဘောတူတူ၊ သနားလို့ပဲ သဘောတူတူ၊ ဘယ်လိုတူတာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုမျိုးကတော့ ထားကို ယူမှာပဲ။ သနားလို့ တူတယ် ဆိုရင်လည်း ကသိုလ်ပြုတဲ့ သဘောပဲလို့ ထားနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကသိုလ်ဆိုတာ ယူကောင်းပါတယ် ထား။ ဆွမ်းတော်တင် အစွန့် စောင့်တဲ့သူကို စွန့်ကြဲလို့ရတဲ့ ကသိုလ်မျိုးဟာလည်း ယူကောင်းတာပါပဲ။ တကယ်

ပြောကြစတမ်း ဆိုရင် အစ်ကိုမျိုးက အရင်လူပါ ထား”

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုး စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်သွား၏။ သူ့ခမျာ ကျွန်မအား စောင့်စား ရသူပါတကားဟု သနားသွားမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် အပျိုစင် တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ သားတစ်ကောင်နှင့် တိုးလိုးတွဲလောင်း ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်မသည် သူ့ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီးနောက် ဦးဇင်မောင်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။ သည်အခြေကျမှ သူ့ကို ပြန်၍ လက်ထပ်ရလျှင် ကျွန်မသည် တရားရာ ကျပါဦးမည်လော။ သူက ကြည်ဖြူပါသည် ဆိုသည့်တိုင် ကျွန်မသည် ကြည်ဖြူစရာ ကောင်းပါသေး၏လော။

“ထား ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ကြုံတုန်းမှာ ကူညီတဲ့အတွက်ရော၊ ထားကို ကြည်ဖြူနေသေးတဲ့ အတွက်ရော ထား ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုမျိုး။ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမျိုး ထားကို ဘာကြောင့် ယူချင်ရသေးတာလဲ။ ထားထက် သာတဲ့ အပျိုစင်တွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ လူတွေကို ဒီလောက် ယောက်ယက်ခတ်အောင် ဂြိုဟ်မွှေခဲ့တဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်မကို မယူချင်ပါနဲ့။ အစ်ကိုမျိုးမှာ သိပ်နာနေလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုမျိုးလို လူတစ်ယောက်ဟာ ထားထက်သာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ ရွေးသင့်ပါတယ်။ ထားဘဝနဲ့ ထားပဲ ရှိပါစေတော့။ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန် ဆိုသလို နောက်တစ်ယောက်ယူရင်လည်း ထားမှာ”

“ဒီမှာ ထား၊ ဒါတွေ ဘာမှ ပြောမနေပါနဲ့၊ ထားဟာ အပျို မဟုတ်တော့သလို အစ်ကိုမျိုးဟာလည်း လူပျိုတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး သိပြီလား”

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မစကားကို ဖြတ်၍ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ထား၊ အစ်ကိုမျိုး ဘိလပ်နေတုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်နဲ့ ရခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးက စက္ကရီတေရီ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မချစ်ပါဘူး။ အတူသွား အတူလာရင်းက မရှောင်သာဘဲ ညားခဲ့ကြတာပဲ။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောရရင်တော့ သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း တတွဲတွဲ နေကြရင်းက သွေးသားဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ မှားခဲ့ကြတာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ မှားမှားလေ။ မှားတာကတော့ မှားတာပါပဲ။ ခွင့်မလွှတ် ထိုက်ပါဘူး။ ဒီလိုမှားမိကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နောင်တလည်း ရပါတယ်။ သင်ခန်းစာလည်း ယူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီပြန်ရောက်ပြီး ထားတို့ သတင်းကို ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ နာပေမဲ့ ကိုယ် သစ္စာမရှိလို့ တရားက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်တာပဲလို့ ဖြေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထားတို့ မင်္ဂလာဆောင် လာတုန်းက ဆိုရင် ငါ သစ္စာမဲ့လေခြင်း၊ ငါဟာ ထားအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက် လေခြင်းလို့ ယူကျုံးမရဖြစ်မိတယ်။ ခုတော့ သူနဲ့လည်း ပြတ်စဲခဲ့ကြ ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့

အစ်ကိုမျိုးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုမျိုးဟာလည်း မယား တစ်ယောက် ရခဲ့သူမို့ ထားပြောသလို နစ်နာတာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ သားကြီး အတွက်လည်း အဆင်ပြေအောင်၊ အစ်ကိုမျိုးနဲ့ ထားအတွက်လည်း အဆင် ပြေအောင် ထား စဉ်းစားပါ။ အစ်ကိုမျိုးလည်း တောင်ကြီးကို သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်။ တောင်ကြီးက အပြန်မှာ ကိစ္စပြီးချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ မရှုံးပါရစေနဲ့တော့ ထား”

ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သားကြီးကလည်း နိုးဆာသဖြင့် တစာစာ အော်ငိုနေပေပြီ။

ကျွန်မသည် သားကြီးကို ပွေ့ထမ်း၍ ဖက်ယမ်းနေသည်။

“ထားလည်း သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ရှင်းလင်းရအောင် တောင်ကြီးကို သွားရဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့ သွားဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်သေးဘူး အစ်ကိုမျိုး။ အစ်ကိုမျိုးပြောတဲ့ ကိစ္စကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုမျိုး။ ပြီး တော့ ထား ယောကျ်ားတွေကိုလည်း ကြောက်နေတယ်။ ဟော၊ အေးတို့တောင် ပြန်လာကြပြီ”

သားကြီးက တစာစာ ငိုသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးသည် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၏။ အေးအေးတို့ လင်မယားမှာ ဆင်ဝင်အောက် ရပ်ထားသော ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ကျွန်မတို့ကို ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်နေသည်။ ကိုအောင်မျိုး သည် ကျွန်မပခုံးတွင် မေးတင်၍ ငိုလာသော သားကြီးကို နောက်မှ ချော့မြူလာ၏။

အေးအေးတို့လင်မယားသည် ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုးကို ပြုံး၍ ကြည့်နေကြ ပေသည်။

[၃၀]

ကျွန်မသည် လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်သန်းသွားကြသော တိမ်တိုက်များ ကို ငေးကြည့်မိသည်။ သည်တိမ်များသည် ရွှေအရဏ်၌ ရွှေရောင် တောက်ကြ၍ ငွေ ရောင်လင်းသော နေ့တွင် ငွေဝတ်ရုံကို လွှမ်းခြုံကြကာ ပတ္တမြား ဆည်းဆာချိန်တွင်မူ ပန်းသွေးဖျော့ဖျော့ကို ဆင်မြန်းတတ်ကြ၏။ အသင် ကိုရွှေတိမ်၊ သင်တို့သည် ဘာ ကြောင့် အရောင်ပြောင်းကြပေသနည်း။

ကျွန်မသည် ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီးများ ထိပ်တွင် ငြိတွယ်နေကြသော တိမ်တိုက်များကို ကြည့်၍ မေးခွန်းထုတ်မိ၏။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည် တိမ်များလိုပင် အပြောင်းအလဲ များလှချေတကား။ ကျွန်မဘဝတွင် အကွေ့ အကောက်တို့ များပြား လှသည်တကားဟု ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။ ကျွန်မနားထဲ၌ လေယာဉ်စက်သံ မြည် ဟည်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြောသော ကောင်းကင်တွင် အဆုံးအစမရှိ ရွက်လွှင့်နေကြသော တိမ်တိုက်များကို ကြည့်ကာ ကျွန်မ အဖြစ်တော်ပုံ များကို အဆုံးအစ တွေးမိ၏။

ကျွန်မဘေး ထိုင်ခုံပေါ်တွင်မူ သားကြီးသည် ခွေလျက် အိပ်ပျော်နေသည်။ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်သော လက်ဝဲဘက် ထိုင်ခုံပေါ်တွင်မူ ကိုအောင်မျိုးသည် အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ဖတ်၍ လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးနှင့် ကျွန်မ နှစ်ယောက်သား တောင်ကြီးသို့ သွားသင့် မသွားသင့်ကို အတန်တန် စဉ်းစား ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတူ တောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိ လာခြင်းသည် ကျွန်မသိက္ခာ၊ သူ့သိက္ခာနှင့်တကွ အစစအရာရာကို စဉ်းစား မိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ သူ့ကိစ္စ နှင့်ဖြစ်၍ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကိစ္စနှင့် ကျွန်မ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သည် တိုင်ပင်၍ ထွက်လာကြခြင်း မဟုတ် သော်လည်း သည်နေ့ သည်ရက်တွင်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ကြီးသွား လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် တွေ့ကြလိမ့်မည် ဟုတော့ သိထားကြပါပေသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မ ကိစ္စကလည်း ဆိုင်းထား၍ ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ကံအကြောင်းတရား ဆိုသည်မှာလည်း တိုက်ဆိုင် ဆုံစည်းတတ်သည် မဟုတ်လော။ ကျွန်မသည် သက်ပြင်းကိုချကာ လက်ကိုင်အိတ် ထဲမှ စာတစ်ရွက်ကို တစ်ခေါက် ထုတ်၍ ဖတ်ပြန်သည်။ စာရွက်မှာ ကြေးနန်းစာရွက် ဖြစ်ပေသည်။

ကြီးကြီးညွန့် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်ရသည်။ မပြီးပြတ်သော ကိစ္စများကို ရှင်းရန် အမြန်ဆုံးလာပါ။ အရေးကြီးသည်။

ထားခင်မူ

ကျွန်မသည် သုံးလေးကြောင်းမျှသာ ရှိသော ကြေးနန်း စာရွက်ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်မိသည်။ ကြီးကြီးညွန့်သည် အသက်အရွယ်ကြီးပြီ ဖြစ်၍။ သည်အသက်အရွယ်၌ အသည်းအသန် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ဖိတ်စဉ် သွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်ကာ ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကြောင့် ကြီးကြီးညွန့်တို့ဆီသို့ ပြန်မသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုလို အသည်းအသန် ဖြစ်သည့် အခါမျိုးတွင်မူ ကျွန်မသည် ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်းလုပ်ရန် မထိုက်ဟု ကျွန်မ ယူဆပေသည်။ ကြီးကြီးညွန့်သည် မေမေ၏ ဘက်မှ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသာ လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားပါလျှင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွင် ရင်းချာသော ဆွေမျိုးဟူ၍ ရှိမည် မဟုတ်တော့ပေ။ ထို့ပြင် ကျွန်မသည် ဥစ္စာပစ္စည်းကို သစ်တစ်ရွက်၊ မြက်တစ်ပင်လောက်ပင် မက်မောသူ မဟုတ်သော်လည်း သားကြီး ရှိလာပြန်သောအခါ၌ သူ့အတွက်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစား ရပေလိမ့်ဦးမည်။ ကြီးကြီးညွန့် အသက်ထင်ရှား ရှိတုန်းတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မကိစ္စအဝဝကို ရှင်းလင်း ပစ်လိုပေသည်။ ထို့ကြောင့်သည် ကိုအောင်မျိုးနှင့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဆုံမည်မှန်း သိသော်လည်း မရှောင်လွှဲသာတော့ဘဲ လိုက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“လေယာဉ်ပျံ ဆင်းတော့မယ်၊ ဟဲဟိုးကွင်းပေါ်မှာ ဝဲနေပြီ”

ကိုအောင်မျိုးက ကျွန်မကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကျွန်မသည် ပြတင်းမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာ ကွင်းပေါ်တွင် ဝဲလျက်ရှိ၏။ နီကြန်သော မြေကြီး၏ အရောင်သည် တောင်တန်း ကြီးများ၏ မှိုင်းညို့သော အရောင်ထဲတွင် ထင်းခနဲပေါ်နေ၏။ ဟဲဟိုးမြို့မှ လူနေ အိမ်ခြေများနှင့် တောများသည် အောက်တွင် ချာချာလည်နေသလို ထင်ရသည်။

ခဏကြာလျှင် လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်း တစ်လျှောက် ပြေးလာကာ ကွင်းလယ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် သားကြီးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ကိုအောင်မျိုးက သူ့လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ကျွန်မ လက်ဆွဲအိတ်ကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲထားကာ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်မကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်၍ ဆင်းလာပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လေယာဉ်ရုံးထဲမှ လာကြိုသူများသည် လေယာဉ်ပျံ ဆီသို့

ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ရောက်လာခြင်းမှာ မည်သူအားမျှ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားခြင်း မရှိသဖြင့် လာကြိုသူ ရှိမည်မထင်ပေ။ ကျွန်မသည် တက္ကစီဖြင့် တောင်ကြီးသို့ သွားရန်ကို သာ စိတ်စောနေသည်။

"ဟော ဟော မထားတို့ ဟိုမှာ၊ ဟော ဒေါက်တာရော ပါလာပါကလား"

လူအုပ်ထဲမှ အော်၍ ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် စူးရဲသော နေရောင်အောက်တွင် မျက်လုံးများကို မှေးကာ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက် သည်။ မည်းနက်သော သွားများ ပေါ်လာအောင် ပြုံးရယ်လျက်ရှိသော ဦးခွန်ထီး၊ ဦးခွန်ထီးနောက်မှ အပြေးကလေး လိုက်လာနေသော ထားခင်မူ။

ထားခင်မူသည် ကျွန်မကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာပြီး ကျွန်မကို ဖက်၍ ငို၏။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာပါသည်။

"နင် ပြန်လာသေးတယ်နော်"

ကျွန်မသည် ထားခင်မူကို ဘာမျှ ပြန်မပြောမိပေ။ မျက်ရည်များသာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြပေသည်။ ဦးခွန်ထီးကမူ ကိုအောင်မျိုးကို နှုတ်ဆက်နေ၏။

"လာ လာ၊ သား.... သား"

ထားခင်မူက ကျွန်မလက်ထဲက ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ယခုအချိန်ထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမိသေးပေ။ မော်တော်ကားပေါ်သို့သာ ရောက်လာရသည်။ ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ ထားခင်မူမှာ မော်တော် ကားပေါ်ရောက်တော့ ကိုအောင်မျိုးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေကြ၏။

"မထား လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ လာကြိုနေတာလား"

ကိုအောင်မျိုးက လှမ်းမေး လိုက်သည်။ ဦးခွန်ထီးက မော်တော်ကား မောင်းရင်း ကွမ်းတံတွေးများကို ပျစ်ခနဲထွေးလိုက်သည်။

"ကြေးနန်း ရိုက်ပြီး ကတည်းက လေယာဉ်ပျံ အပတ်တိုင်း လာကြိုနေတာ၊ အရင် အပတ်တုန်းကလည်း လာကြိုတာပဲ"

ကျွန်မသည် တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားကိုမျှ မပြောပေ။ ပြောလည်း မပြောချင်

ပါ။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဖော်ပြခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်သော ဝေဒနာတို့သည် ပြည့်သိပ်လျက် ရှိပါသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းလော၊ ဝမ်းသာခြင်းလော၊ ရှက်ခြင်းလော၊ ကြောက်ခြင်းလော ကျွန်မ မပြောတတ်ပေ။ ရင်တလှိုက်လှိုက် ဖိုနေသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မနှင့် ကိုအောင်မျိုး နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပေါက်လာကြခြင်းကိုလည်း ဘယ်သို့ ယူဆကြမည်နည်း။

"ဒေါက်တာရော သစ်တစ်ပင်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ထပ်ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း တောင်ကြီးတက်ဦးမှာပဲ"

မော်တော်ကားသည် တောင်သုံးလုံး လမ်းဆုံအရောက်တွင် သစ်တစ်ပင် လမ်းခွဲ သို့ ချိုးလိုက်၏။ ကိုအောင်မျိုးက ဘာမျှပြန်မပြောပေ။

"ဦးခွန်ထီး တောင်ကြီးကို မသွားဘူးလား၊ မထား သစ်တစ်ပင်ကို မလိုက်ချင်ဘူး။ ကြီးကြီးညွှန့်ဆီကိုပဲ ပို့ပါ"

ကျွန်မက ဦးခွန်ထီးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကြီးကြီးညွှန့်တို့ရော ခု သစ်တစ်ပင်မှာ နေကြတယ်။ တောင်ကြီးက အိမ်ကို ငှားထားတယ်"

ထားခင်မူက ပြောလိုက်၏။ "ဩော်.... သူတို့ လင်မယားနောက်ကို ကြီးကြီးညွှန့်ပါ လိုက်ရပြီကိုး" ဟု ကျွန်မက အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သစ်တစ်ပင်မှ ထွက်လာသောလမ်းကို ငေးကြည့်မိ၏။ ကျွန်မသာ ဘဝအမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့သော်လည်း သစ်တစ်ပင်လမ်းသည် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါကလား။ သစ်တစ်ပင် တောလမ်းသည် တောပန်းရွက်တောတို့ဖြင့် လှပမြဲပါတကား။ ဦးဇင်မောင်သည်ကော ယခုအချိန်တွင် သူ့အလိုကို လိုက်နိုင်သော ထားခင်မူနှင့် သစ်တစ်ပင်တွင် ကြည်နူးနေလိမ့်မည်တကား။

ကျွန်မတို့ မော်တော်ကားသည် တံတားလေးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့၏။ သစ်တိုပင်ကြီးကို ထီးတည်းကြီး မြင်ရပေမည်။ သစ်တစ်ပင် ယာတောသည် မှိုင်းပြာသော တောင်တန်းများ၏ ရင်ခွင်တွင် မေးအိပ်နေသလို ထင်ရ၏။ ယာတောထဲမှ အလုပ်သမားများက လက်ဝှေ့ယမ်းပြကြ၏။ မော်တော်ကားသည် တဲတန်းများရှေ့တွင် ထိုးရပ် လိုက်သည်။

"လာ လာ ထားခင်အိ၊ ကြီးကြီးညွန့် မျှော်လှရော့မယ်၊ အစ်ကိုမျိုးကော လာ"

ထားခင်မူသည် ကျွန်မတို့ကို တဲတန်းလျား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကြီးကြီးညွန့်သည် အထက်ပိုင်းကို ခေါင်းအုံးခု၍ မှီထားပြီး ခြေထောက်ကို စောင်ဖြင့် ထွေးကာ နို့တစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိသည်။

"မိုက်ပါဘိ မထားရယ်၊ မိန်းကလေးဟာ ဒီလောက်မိုက်လိမ့်မယ် မထင်မိခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း"

ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြီးကြီးညွန့်ဘေး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကာ ကြီးကြီးညွန့် ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းအပ်၍ မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်မိ၏။

"ကဲ.. ပြန်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ကြီးကြီးညွန့်လည်း နေကောင်းသွားရောပေါ့၊ သားသားကြီးကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး"

ထားခင်မူက သားကြီးကို ကြီးကြီးညွန့်ရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်၏။ ကြီးကြီးညွန့်သည် သားကြီးနှင့် ကျွန်မကို သူ့အနား တိုးကပ်စေကာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

"အင်း.. ငါ့တူမကြီး လာတယ်ဆိုရင် ကြီးကြီးညွန့် သေပျော်ပါပြီကွယ်"

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးညွန့်၏ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးညွန့်မှာ အတော်ကျသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

"ကိုခွန်ထီးကို ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ ပြောလိုက်ရတာလည်း အမောပဲ။ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်"

ကြီးကြီးညွန့်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။ ဦးခွန်ထီးသည် မော်တော်ကားသော့ကို လက်ထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

"ကဲ.. ကဲ မောင်အောင်မျိုးလည်း မောပန်းလာမှာပေါ့၊ ရေမိုးချိုးပြီး အနားယူပါစေဦး၊ ထားခင်မူက လိုက်ပြလိုက်၊ ကိုခွန်ထီးကတော့ ဒီမှာ ခဏနေရစ်ခဲ့ဦး"

ထားခင်မူသည် သားကြီးကိုချီကာ ကိုအောင်မျိုးကို ခေါ်သွား၏။

"ကဲ.. ကိုခွန်ထီး ခဏာထိုင်ဦး၊ မထားလည်း ဒီမှာထိုင်ဦး၊ ကြီးကြီးညွန့် ပြောစရာရှိတယ်"

ကိုခွန်ထီးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ယူလာကာ ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်၏။ ကျွန်မသည် ကြီးကြီးညွန့်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေမိသည်။

"မောင်ဇင်မောင်ကော ကိုခွန်ထီး"

"ရှိပါတယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်နေပါတယ်။ နှိုးလိုက်ရမလား"

ကြီးကြီးညွန့်က လက်ကာပြလိုက်၏။

"နေပါစေ နေပါစေ မနှိုးနဲ့၊ မနေ့ညကလည်း သူ့ခမျာ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘူး၊ ခြေထောက်က သိပ်နာလို့ ထင်ပါရဲ့ တစ်ညလုံး ညည်းနေတာပဲ၊ အင်း… ဒီသူငယ်လည်း တယ်ဝဋ်ကြီးတာကိုး"

ကြီးကြီးညွန့်သည် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

"အမေ့လက်ထက်မှာ ခံလိုက်ရရုံတင် မကဘူး၊ သမီးလက်ထက်ကျတော့လည်း ခံလိုက်ရတာ၊ ဒုက္ခသုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး။ အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်တော့ နောက်ဆုံး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး မသေရုံတစ်မည် ကျန်တော့တာပဲ"

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးညွန့်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကြီးကြီးညွန့်ကမူ ကျွန်မကို ပြန်မကြည့် ငေးမြဲငေးနေသည်။

"မသိန်း မဆုံးခင်ကတည်းက သင်းတို့တစ်တွေ တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်ရေးအတွက် ကျွဲလို၊ နွားလိုရုန်းပြီး လုပ်ပေးလိုက်ရတာ။ လုပ်သလောက် အကျိုးကျေးဇူး မခံစားရရှာဘူး။ ခုတော့ ညည်းကလည်း သူ့ကို မပေါင်းနိုင်၊ မေတ္တာမရှိ၊ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတဲ့ မသိန်းတုန်းကတော့လည်း မရလိုက်နဲ့ သူ့ဘဝဟာ ဘာများအဆင် ပြေစရာ ရှိသေးတော့လို့လဲ"

"ဒါကတော့ ရေစက်မဆုံလို့ဘဲလို့ ဆိုရမှာပေါ့ မညွန့်ရယ်"

ဦးခွန်ထီးက ပြောလိုက်၏။

"ညည်းတို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကြီးကြီးညွန့် အကုန်သိပြီးပြီ မထား။ ကြီးကြီးညွန့်လည်း သိပ်နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကြီးကြီးညွန့် မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်မသွားခင်မှာ ညည်းကိစ္စကိုရော၊ ထားခင်မူ ကိစ္စကိုရော အဆင်ပြေအောင် စီမံသွားချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခုတော့ ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တာပဲ။ မောင်ဇင်မောင် ဆိုတာလည်း ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ညည်းကို လိုက်ရှာတာ နှံ့နေတာပဲ၊ အေးအေးတို့ အိမ်မှာနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတော့မှ စိတ်အေး ရတော့တာပဲ။ သူ့ခမျာ လိုက်သာ ရှာရတယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းက မလှတော့ လူသိရှင်ကြားလည်း မရှာရဲဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ညည်းကိုလိုက်ရှာရင်းနဲ့ ထားခင်မူ ကိစ္စက ဖြစ်ပြန်တော့ သာပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပေါ့"

"ထားခင်မူက ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ.... မထား မသိသေးဘူးထင်တယ် မညွန့်ရဲ့၊ ထားခင်မူကိစ္စကတော့ သည့်ပြင်ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနှစ်က ကိုဇင်မောင် ရန်ကုန်သွားပြီး မထားကို လိုက်ရှာတယ်၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ ဘူး။ တစ်နေ့တော့ မထားကို လိုက်ရှာရင်း ထားခင်မူကို ရန်ကုန်က သူဌေးသား တစ်ယောက်က မော်တော်ကား တင်တယ်။ နေ့ခင်း ကြောင်တောင် ကျောင်းက အပြန်မှာပေါ့၊ သူဌေးသားက လမ်းသူရဲ သာသာပါ။ အဲဒီနေ့က ကိုဇင်မောင် ကလည်း မထား လိုက်ရှာဖို့ သူ့ကို သွားခေါ်တုန်း သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်း အရောက်မှာ ဒီလို ဒီလိုပဲ ထားခင်မူကို ကားတင်တာ မြင်တော့ သူစီးလာတဲ့ ကားနဲ့ နောက်က အတင်းလိုက်ရတာပေါ့။ နောက်ဆုံး အင်းလျားကန် ကြက်ကျွန်းနားမှာ သွားမိပြီး သူက သေနတ်နဲ့ ထုတ်ချိန်တော့မှ လမ်းသူရဲလူသိုက် ပြန်ဆုတ်သွားကြတယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ အဲဒီနေ့က သူနဲ့သာမတွေ့ရင်"

ဦးခွန်ထီးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"ဟင်"

အာမေဋိတ်သံသည် ကျွန်မ ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။ 'ဘုရား ဘုရား' ကျွန်မသည် ဦးဇင်မောင်နှင့် ထားခင်မူကို ကြက်ကျွန်း၌ တွေ့ခဲ့စဉ်က တလွဲတချော်ထင်ခဲ့မိသူပါတကား။

"မနှစ်က နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မထားက အေးအေးတို့ အိမ်ကို မရောက်သေးဘူး။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလို့ကို မရသေးဘူး။ မထားလိုက်ရှာဖို့

ကောင်မလေးကို သွားခေါ်တုန်းမှာ ကိုဇင်မောင် ရှေ့တင် ကားတင်သွားတာ မြင်လိုက်လို့ နောက်ဆုံး အင်းလျားကန်နားကျမှ မီတာပဲ”

ကျွန်မသည် မိုက်ရိုင်းစွာ တွေးတတ်လေခြင်း၊ အဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့လေခြင်း။

“ဒါကြောင့် ထားခင်မူကို ခု ယောက်ျား ပေးစားမလို့၊ အဲဒါလည်း တိုင်ပင်ရအောင်၊ ညည်းကို ခေါ်ရတာပေါ့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ကျွန်မသည် အသံမတုန်အောင် မနည်းသတိထား၍ မေးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ရဦးမလဲ၊ မောင်အောင်မျိုးနဲ့ပေါ့”

ကျွန်မသည် ကျွန်မ နားများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ အိပ်မက် မက်နေသလိုလို၊ ပုံပြင်တစ်ခုကို နားထောင်နေသလိုလို ထင်မိ၏။

“မောင်အောင်မျိုး မိဘများက လက်စသတ်တော့ တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ မောင်အောင်မျိုးအမေက ကြီးကြီးညွန့်နဲ့ ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်မယ်။ မသိန်း နဲ့တော့ သုံးဝမ်းကွဲလောက် တော်မှာပေါ့။ ဆိုစည်း ချင်တော့လည်း ဒီလိုများ လာဖြစ်ရ သေးတယ်။ တစ်လောက သူ့အမေများ တောင်ကြီး လာလို့ စကား စပ်မိရင်းကနေပြီး စီစဉ်လိုက်ကြတာပဲ။ လူကြီးချင်းသာ ကြောင်းလမ်း ထားကြတာပါ။ လူငယ်တွေက တော့ မသိသေးပါဘူး”

အထင်လွဲတတ်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကြည့်မြင်ခြင်းသည် အမှန်ကို မရောက်စေ ပါတကားဟု ကျွန်မ သတိထားမိလာပါသည်။

“နောက် ကိစ္စတစ်ခု ကတော့ ညည်းတို့ကိစ္စပဲ။ ဒါကိုလည်း ကြီးကြီးညွန့် အထူးတလည် ပြောစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ ညည်းလည်း သိပြီးသားပဲ။ မောင်ဇင်မောင် ဟာ မသိန်းနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဘမောင်ဆုံးတော့လည်း မသိန်းကို စကား စပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိန်းက လက်မခံခဲ့လို့ သူ့ခမျာ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနောက်တော့ ညည်းတို့တစ်တွေ လူလားမြောက်လာသည် အထိ သူပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်လာ တာတွေကိုတော့ သိပြီးသားမို့ အထူး မပြောလိုတော့ပါဘူး”

ကြီးကြီးညွန့်က စကားကို ရပ်လိုက်၏။

"ညည်းနဲ့ အိမ်ထောင် ကျတော့လည်း ခမျာမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရယ်လို့ မတွေ့ ရဘူး။ ဒီအထဲ သူ အင်မတန် အားထားတဲ့ ကြက်ဆူတောကြီး ကလည်း တောမီးထဲ ပါသွားတော့ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်တာပေါ့"

"စိတ်ထိခိုက်တာတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ မညွန့်ရှာ၊ သူက ဟောဟို လွမ်းတာရှည် တောစပ်က လှေကားခုံကလေးတွေပေါ်မှာ တောပစ်သွားမလို့ သေနတ် တစ်လက်နဲ့ အဆင်း ကြက်ဆူတော မီးလောင်တယ်လည်း ဆိုရော မွှန်ထူပြီး လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြန်အတက်လိုက်မှာ သေနတ် ကျည်ဆန်ထွက်ပြီး ပေါင်သွား မှန်တာပဲ။ ကံ ကောင်းလို့ပေါ့"

ကျွန်မ၏ မျက်စိထဲတွင် လှေကားထစ်ကလေးတွေ ခင်းပေးနေသော ဦးဇင်မောင် ကို မြင်ယောင်လာပါသည်။ သည်လှေကားထစ် ကလေးများသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး၏ ဘဝခရီးတွင် အရေးပါသော လှေကားထစ်ကလေးများ ပါတကား။

ကျွန်မသည် ဦးခွန်ထီး စကားများကို တအံ့တသြဖြင့် နားထောင်နေမိသည်။ ဦးဇင်မောင်ကိုလည်း အသနားပို၍ လာပါသည်။ အထင်လွဲခဲ့မိလေခြင်းဟု နောင်တ ရပါပြီ။

"ပေါင်မှန်လို့ တော်သေးတာပေါ့ ကိုခွန်ထီး၊ အရင်တစ်ခါ တုန်းကလိုများ"

ဦးခွန်ထီးက ကြီးကြီးညွန့်ကို အံ့သြလျက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အရင်တုန်းကလည်း ဘမောင်က မူးမူးနဲ့ မသိန်းနဲ့ ကိစ္စကို ပြန်ဖော်ပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ သေလုမြောပါး ခံလိုက်ရပါပြီ။ ခမျာမှာ ခုထက်ထိ အဆုတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို မထုတ်ရသေးဘူး။ အခုလည်း သမီးလက်ထက်မှာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ တစ်ခါ သေနတ် မှန်ရပြန်ပြီ။ လောကမှာ ဒီသူငယ်လောက် ကံဆိုးတဲ့သူငယ် ရှိဦး မှာလား"

ကျွန်မသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မမေးနိုင်တော့ပါ။ အံ့သြလွန်း၍ အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်မလာတော့ဘဲ ပါးစပ်ဟ၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်တော့ ဦးဇင်မောင်၏ အဆုတ်ထဲက ကျည်ဆန်အကြောင်း ပြောတိုင်း ကြီးကြီးညွန့်တို့ မျက်နှာပျက်သွား သည်ကို သတိရလာပါသည်။

"အဲဒီတုန်းကလည်း ကိုဘမောင်က အရက်မူးပြီး သက်သက်မဲ့ ပစ်တာပါဗျာ"

"ကဲ.. ကဲ ဒါတွေ ပြောနေလို့လည်း မထူးတော့ပါဘူး။ မောင်ဇင်မောင်ဟာ သမီးတို့တစ်တွေပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အနွံအတာ ခံတယ်ဆိုတာ မထား သိလောက် ရောပေါ့။ ဒီတော့ မထား သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၊ ကြီးကြီးညွှန့်လည်း အိပ်ရဦးမယ်၊ ကိုခွန်ထီးလည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ချည်တော့"

ဦးခွန်ထီးသည် ထ၍ ပြန်သွား၏။ ကျွန်မသည် ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမည် မသိဘဲ ကြောင်၍ငေးနေမိသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြ သည်။

"သွားနှုတ်ဆက်ချည်လေ ထား၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်ထင်တယ်"

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးညွှန့်၏ စကားကို လွန်ဆန်၍ မရတော့ပေ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကလည်း အလိုလို အိပ်ခန်းဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ ကျွန်မ သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမျှ မရှိပေ။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အခန်းထဲတွင် ရှုပ်ပွေလျက်ရှိ၏။ သြော်... အိမ်သူနှင့်ကင်းသော အိမ်၏ ပြယုဂ်ပေတကား။

ကျွန်မသည် ခုတင်ကြီးကို ဝမ်းနည်းစွာကြည့်ကာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ် ကာ အပြင်သို့ ငေးကြည့်လိုက်၏။ အင်ကြင်းပင်တို့ မှိုင်းဝေသော လွမ်းတာရှည် တောကို မြင်ရ၏။ အရွက်ဖားဖားအုပ်အုပ်ရှိသော ဣန္ဒာပူဂနိုင် အစပ်တွင် ရွက်သစ်ဝေသော သစ်တော်ပင် တန်းများကို မြင်ရ၏။ သည့်နောက်တွင်ကား မီးလောင်မြေ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော ကြက်ဆူခင်း။

မှိုင်းပြာသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်ရှိ ကြက်ဆူခင်းနေရာ မီးလောင်မြေ ကမူ ကလေးပေါ်တွင် ချိုင်းထောက်ကြီးဖြင့် တလှုပ်လှုပ်သွားနေသော ဦးဇင်မောင်။

"ဦးဇင်မောင်"

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က နာမည်ကို ထုတ်ခေါ်မိကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ သည်။ လွမ်းတာရှည်တောအစပ်ရှိ လှေကားထစ်ကလေး အဆင်းကလေးနား မရောက်မီ ကြက်ဆူခင်းကုန်းပေါ်သို့ ပြေး၍တက်လာခဲ့လေသည်။ သစ်တစ်ပင် ယာတောသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းလှသော တော၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လွမ်းတာရှည် တောဘက်ဆီမှ ချိုးကူသံကို ကြားရသောအခါ ရင်တွင်

အေးမြလှပါ သည်။

ကျွန်မသည် ကမူကလေးအတက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ချိုင်းထောက်ကြီးကို ထောက်ကာထောက်ကာ အကွာအဝေးညီညီ တူးထားသော ကျင်း ကလေးများထဲသို့ သစ်စေ့များကို လိုက်၍ ကြဲချနေသည်။ ဦးဇင်မောင်သည် နောက် ထပ် ဘာပင်စိုက်ဦးမည်မသိပေ။

"အစ်ကိုကြီး"

ဦးဇင်မောင်သည် အကောင်းပကတိ ကျန်သော ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် အားပြုထိုင် လိုက်ပြီးနောက် သေနတ်မှန်ထားသည့် ခြေတစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းထားကာ အိတ်ထဲမှ သစ်စေ့များကို ကျင်းထဲသို့ ကြဲချနေ၏။

"အစ်ကိုကြီး"

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်ဖြင့် နောက်တစ်ခွန်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင် သည် သည်တော့မှ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မကို မြင်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး လင်းသွားကာ ချိုင်းထောက်ကြီးကို အားပြု၍ ထလိုက်သည်။

"ထား"

ကျွန်မက ပြုံး၍ မျက်ရည်များ စိုစွတ်လျက်ရှိသော မျက်တောင်များကို ဆက်တိုက် ခတ်လိုက်မိပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ချိုင်းထောက်ကြီးကို အားပြုကာ ကျွန်မဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးသွားသည်။ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ကျွန်မကို ဆီးကြိုပွေ့ ယူလိုက်၏။ ကျွန်မကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးပစ်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင် လိုက်ပါသည်။

"ထား.. ထား ပြန်လာသေးတယ်နော်"

ဦးဇင်မောင်က ကျွန်မဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် မေးလိုက်၏။

"ထား ပြန်လာပါပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ထား နောင်တရပါပြီ၊ ထားကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ထားရယ်။ အထူးသဖြင့် ခုလို အစ်ကိုကြီးမှာ စိတ်ကူး နန်းတော်ကြီး မီးလောင် ပျက်သုဉ်းပြီး မျှော်လင့်ချက် ဆုံးနေတဲ့ အချိန်မှာ ထား ပြန်ရောက် လာလို့ ပိုပြီး ခွင့်လွှတ်ရပါတယ်၊ ပိုပြီး ဝမ်းသာရပါတယ်။ ထားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ ထား။ အစ်ကိုကြီးဟာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ ဒီကြက်ဆူခင်းကြီးကို စိုက်ခဲ့တယ်၊ မျှော်လင့်ချက် အသစ်ကို တည်ဆောက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ မြှုးခဲ့ရတယ်။ ဒီမျှော်လင့်ချက် အသစ် ဟာလည်း နောက်ဆုံးတော့ ပြိုလဲ ပျက်စီးသွားပြီး ဒီအထဲ လောကမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး သူရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုလည်း ခံလိုက်ရပြီ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘဝဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ဘဝ၊ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဇီဝိန်ချုပ် နေတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက် မရှိရင် မနေနိုင်ပြန်တော့ အစ်ကိုကြီး သစ်တော်စေ့တွေကို ကြဲပြီး မျှော်လင့်ချက်အသစ်ကို တည်ဆောက် ပြန်ပြီ။ ဒီလို တည်ဆောက်နေတုန်းမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံးသူ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘဝအလင်းရောင်ဖြစ်တဲ့ ထားဟာလည်း ပြန်လာပြီ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းမသာဘဲ နေပါ့မလား၊ ခွင့်မလွှတ်ဘဲကော နေပါ့မလား”

ကျွန်မသည် ပူနွေး ကျယ်ပြန့်သော ဦးဇင်မောင်၏ ရင်တွင် ပါးအပ်၍ သူ့စကား များကို နားထောင် နေမိပါသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ သည်လိုကျတော့ ကြည်နူး ဖွယ်ပေပဲ။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး စိုးရိမ်နေသေးတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ကျွန်မက စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ထားဟာ ငယ်ရွယ်တယ်၊ နုနယ်တယ်၊ ပျိုမျစ်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက အသက် ကြီးတယ်၊ ရင့်မာတယ်၊ လူကြီးဆန်တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးမှာ ထားတို့ ငယ်ရွယ်သူတွေ နှစ်သက်လေ့ရှိတဲ့ အရည် အချင်းတွေ မရှိဘူး၊ ထားတို့ နုနယ်သူတွေ နှစ်သက်မယ့် အရာမျိုးတွေ မပေးနိုင်ဘူး။ ထားက အစ်ကိုကြီးကို ငယ်ရွယ်နုငယ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ် ပေးရပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးကတော့ ထားကို အချစ်တစ်ခုပဲ ပေးနိုင်တယ်။ ဆိုလိုတာ ကတော့ ထားဘက်က တန်ဖိုးအများကြီး ပေးရပြီး အစ်ကိုကြီးဘက်က နည်းနည်း ကလေးပဲ ပေးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်...”

ကျွန်မက သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်၏။

"တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီး၊ ထား နားလည်ပါပြီ။ ထားဟာ လူ့ဘဝကို အရောင်လွင်လွင် လှလှကလေးတွေနဲ့ချည်း မြင်တတ်တဲ့ မိန်းမငယ် တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ထားဟာ အတွေ့အကြုံက သင်ကြား ပေးလိုက်လို့ လူ့ဘဝရဲ့ အလင်းအမှောင်ကို ရဲရဲကြည့်တတ်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီး ဘက်က ပေးနိုင်တဲ့ တန်ဖိုးဟာလည်း နည်းသလား အစ်ကိုကြီး။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အချစ်လောက် တန်ဖိုး မကြီးပါဘူး။ ဘယ်အရာမှလည်း အချစ်လောက် ဖြူစင် သန့်ရှင်းခြင်း မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးက ခုလို တန်ဖိုး အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို ပေးအပ်ထားပြီပဲ၊ ထား အစ်ကိုကြီးဆီက နောက်ထပ် ဘာကိုများ လိုချင်မက်မော ရှိရဦးတော့မှာလဲ။ လောကမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို ရထားပြီပဲ။ တကယ်တော့ အချစ်သာ အဓိကပါ။ ကျန်တာတွေအားလုံးဟာ သာမညတွေပါ"

ကျွန်မလည်း ရင်ထဲရှိသော စကားလုံးတွေကို ရေသွန်သလို သွန်ချလိုက်ပါ သည်။ ဦးဇင်မောင်သည် ကျွန်မပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်နယ်ကာ မျက်နှာကို မော့ ယူလိုက်သည်။

"တကယ်လား ထား၊ ဟင် တကယ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ထားရယ်။ ဟုတ်တယ်။ ထားပြောသလိုပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ တန်ဖိုး အကြီးဆုံးပဲ။ အထင် လွဲတာတွေ ဆုံးရင် အမုန်းတွေ ပျောက်ပြီး အချစ်ကို ပြန်ရောက်ကြရတာပါပဲ။ လွမ်းတာရည် တော ပုံပြင်ထဲက အိုက်နွမ်းတို့ ချစ်သူ နှစ်ဦးဟာ အထင်လွဲတာတွေ ဆုံးပြီး လွန်းကြင် ငှက်ကလေးတွေ အဖြစ် အသက်ထက်ဆုံး နေကြသလို အစ်ကိုကြီးနဲ့ ထားဟာလည်း သစ်တစ်ပင်မှာ အတူတူနေကြမယ်။ ဘဝ အခက်အခဲ တွေကို အတူတူရင်ဆိုင်ကြမယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခွင့်လွှတ်ပြီး၊ တစ်ယောက် သဘောကို တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းပြီး ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် အစ်ကိုကြီးတို့ ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေကြတဲ့ မာနတွေကို စွန့်လွှတ်ကြမယ်။ တကယ်တော့လည်း အချစ်ဆိုတာ စွန့်လွှတ်ခြင်းပါပဲ ထား။ လူရဲ့ နှလုံးသားတိုင်းမှာ မှောင်ခိုပြီး ကိန်းဝပ်နေကြတဲ့ အတ္တစိတ်တွေ၊ မနာလို စိတ်တွေ၊ ဒေါသတွေကို နှလုံးသားထဲက မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ပြီး နှလုံးသားကို ဖြူစင် သန့်ရှင်းစွာ ထားနိုင်လို့ ရှိရင်၊ အဲဒီ ပြည့်ဝတဲ့နှလုံးသားမှာလည်း ချစ်သူကို ခွင့်လွှတ် တတ်တဲ့စိတ်ကို နေရာ အပြည့်ပေးနိုင်လို့ ရှိရင် အချစ်ဟာ ပေါက်ဖွားလာရတာပါပဲ"

ကျွန်မတို့သည် ကမူကလေးပေါ်မှ စီး၍ လွမ်းတာရည်တောခြေသို့ လှမ်း ကြည့် လိုက်မိကြ၏။ နေသည် ဆည်းဆာ ရွှေခြည်များကို လွမ်းတာရည်တောပေါ်သို့ ဖြန့်ကျဲထားရာမှ သိမ်းစပြုလေပြီ။ နေခြည်သိမ်းသော နေဝန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ လက်ကျန် ရွှေစရွှေနတို့ကို သိမ်းဆည်းသိုဝှက်နေသော စေးနဲ့သူနှင့် တူပေသည်။

တောစပ်မှ ချိုးကူသံသည် ငြိမ့်အေးစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ချိုးကူသံသည် ပူလောင်သော နှလုံးသားကို အေးမြစေသည်တကား။

"ဟော အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုမှာ ထားခင်မူတို့ လိုက်လာကြပြီ။ သားကြီးကို ပြမလို့ လာခေါ်တာ ထင်တယ်"

ယာတောဘက်မှ ကျွန်မတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ကိုအောင်မျိုးနှင့် ခင်မူတို့ကို မြင်ရ၏။ ထားခင်မူသည် သားကြီးကို ပွေ့ထားလေသည်။ ကျွန်မနှင့် ဦးဇင်မောင်တို့ကလည်း လက်တွဲကာ ကမူလေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

"ဩော် သားကြီး ကိုတောင် မေ့နေကြတယ်။ ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ထားရယ်၊ သားကြီးရယ် သစ်တစ်ပင်မှာ အတူတူ လုပ်ကိုင်စားကြမယ်။ ဒီမြေမှာ ကြီးပြင်း၊ ဒီမြေကပွင့်တဲ့ အသီးအပွင့်ကိုစားပြီး ဒီမြေပေါ်မှာပဲ နေကြမယ်"

ဦးဇင်မောင်က ချိုင်းထောက်ကြီးဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်ရင်း ပြောလာ၏။ သူ၏ ပူနွေးသော လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကမူ ကျွန်မ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေသည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ထားကို ဒီမြေပေါ်က ထွက်ပြေးခွင့် မပြုနိုင်တော့ဘူး။ ထားကို အစ်ကိုကြီး မခွဲနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ လောက လူ့ဘုံကြီးဟာ လင်းရာက မှောင်၊ မှောင်ရာက လင်း၊ ချစ်ရာကမုန်း၊ မုန်းရာကချစ် စတဲ့အဖြစ်တွေ တရစ်ပတ်ပတ် ချားရဟတ်သဖွယ် သံသရာလည်နေတဲ့ ဒုက္ခဘုံကြီးလို့ ဆိုကြပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ထားတို့ရဲ့ကမ္ဘာကတော့ အလင်းတွေ ပိုပြီး ရွှန်းတောက်တဲ့နေရာ၊ အချစ်တွေ အသစ်အသစ် ထပ်ထပ်ဖြစ်တဲ့ကမ္ဘာ ဖြစ်ပါစေလို့ အစ်ကိုကြီး ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ် ထား"

မြသန်းတင့်

အဆုံးထိ ဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

Whisper Of Words

Cyco Demon